

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

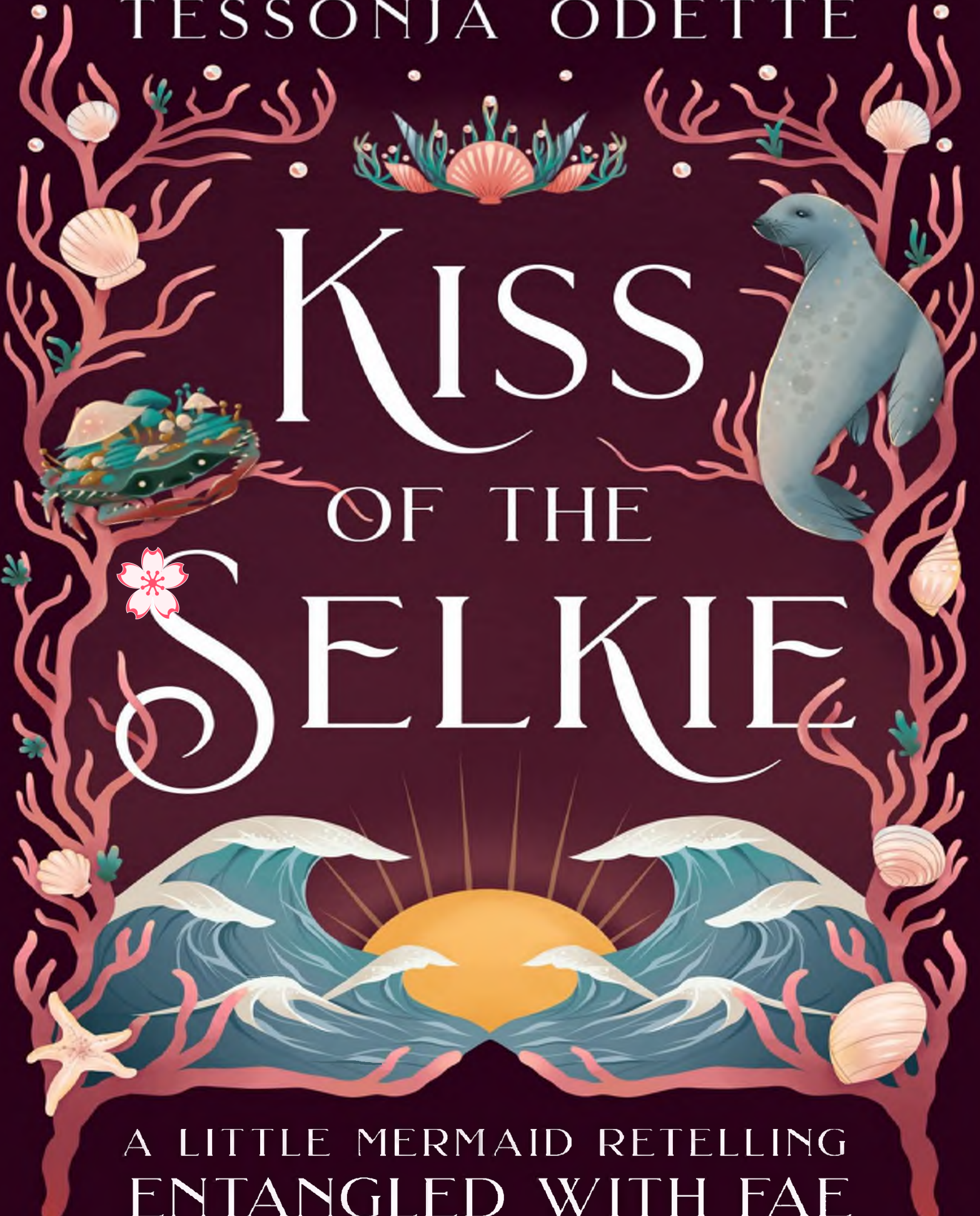
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TESSONJA ODETTE

KISS OF THE SELKIE

A LITTLE MERMAID RETELLING
ENTANGLED WITH FAE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SELKIE'NİN ÖPÜCÜĞÜ

TESSONJA ODETTE

Telif hakkı© 2021 Tessonja Odette Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı Tessonja Odette

İÇİNDE

<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Epilog](#) __

[Ücretsiz Fae Ön Hikayesi](#)

[Tessonja Odette'nin Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

Öptüğüm ilk çocuğu öldürdüm ve bir daha birinin dudaklarına dudaklarımı değdirirsem, o son olmayacak. Ve umarım son olur. Öpüşmeyi sevmediğim için değil. Biraz daha tahammül edebileceğim biriyle olsaydı, öpücüğün tadını çıkarabilirdim. Tabii, öpüşürken benden geri çekilip dudaklarımın tadıyla boğulmasaydı.

Öpüşmek sorun değil. Sevmediğim şey öldürmek.

Ne yapıp ne yapmadığımdan bağımsız olarak, Faerwyvae Adası'nda benim gibi bir katil için çok az seçenek olduğu gerçeği değişmiyor. İlk seçenek elbette hapisane. Ben bir peri, bir selkie olduğum için bu, bir kafeste ölümsüz bir hayat anlamına gelebilir. İkinci seçenek adadan sürgün. Bu, ölüm anlamına gelmeseydi o kadar da kötü olmazdı. Adayı çevreleyen koruyucu sihirli bariyeri uzun süre terk eden herhangi bir fae, uzun ömrünü kaybeder. Sonra üçüncü seçenek var. Ceza. Faerwyvae Adası faeler tarafından yönetildiğinden, kanun ihlalcileri eski geleneklerimize göre cezalandırılır. Öncelikle korkunç, tüyler ürpertici pazarlıklar ve lanetlerle.

Kabul etmek gerekirse, kaçak bir prenses olarak, Deniz Sarayı'nın Seelie Kralı olan babamın nüfuzu sayesinde bu cezaların en kötüsünden kurtulma şansım yüksek.

Ama sadece benim için ayrılmış dördüncü bir seçenek var. İlk üçünün toplamından daha kötü, gizli bir ölüm. Beni bir yıldan fazla süredir kaçak hayatına sürükleyen...

Bu da beni beşinci seçeneğe götürüyor. En sevdiğim seçenek. Adı, *sonsuz kadar saklanmak*.

Ve parlak, gürültülü Lumenas şehrinden daha iyi bir saklanma yeri olabilir mi?

Kahverengi tüvit ceketimin ceplerine ellerimi sokarak, dikkatleri dağınık yayaların itip kakmasıyla kalabalık şehir merkezinin sokaklarında dolaşıyorum. Kimse bana bakmıyor, çünkü büyük bir şapka ve erkek pantolonu giyen pembe saçlı bir peri kızından çok daha ilginç şeyler var. Sadece safkan perilerin sahip olduğu sivri kulaklarım şapkamın altında gizli olduğu için, çok dikkatli bakmazsan insan sanılabiliyim. Ama biri fark etse bile önemli değil, çünkü Lumenas insanlara ve perilere eşit derecede ev sahipliği yapıyor.

Kaldırımın neredeyse baştan sona turistlerle dolu Halley Caddesi'ne dönüyorum. Cadde yayalar, otobüsler ve hatta bir iki araba ile dolup taşıyor. Her yerden sesler geliyor: at nalları, kornalar, müzik ve kahkahalar. Bir yıldır burada yaşadıktan sonra alıştım, ama ilk başta ne kadar şok edici olduğunu hatırlıyorum. Gürültüden kafam patlayacak sandım ve evimdeki sessiz küçük lagünü özledim. Şimdi ise bu kaos, renkli bir fon olmaktan öteye gitmiyor.

En iyisi de, işime yardımcı oluyor.

Bir çift, birkaç metre önümde durup, gökdelen yüksekliğinde, pembe mermerden yapılmış ve yanardöner elektrik ampulleriyle kaplı bir binaya hayran hayran bakıyor. Lumenas, gündüzden daha gece daha parlak olan bir şehir. Gece yarısı geçiyor ve gökyüzü karanlık, ama sokak güneşten daha parlak. Şu anda istesem bile yıldızları göremem. Faerwyvae'yi oluşturan on bir peri sarayından biri olan Yıldız Sarayı'nda bulunan bir şehir için garip bir çelişki.

"Affedersiniz," diye mırıldanarak, omzum bir adamın omzuna çarptığında sendiyormuş gibi yaptım. Adam beni fark etmedi, cebimden elime aldığım ve pirinçten yapılmış cep saatini de fark etmedi.

Çok kolay, diye gülümserim ve saati çantama atarım. Çantanın içinde bir hareket hissederim, ardından boğuk bir erkek sesi duyulur. "Güzel saat, Maisie."

"Podaxis," diyorum ağzımın köşesinden, "kaç kez söylemem gerekiyor? O ismi artık söyleyemezsin. Pearl, unuttun mu?"

Çantam tekrar hareket etti, kırmızı bir çift kaska üst kapağı kaldırdı. Çantanın derinliklerinde saklı olan küçük gözlerini göremiyorum ama Podaxis'in yengeç gibi yüzündeki endişeli ifadeyi hayal edebiliyorum. "Evet. Özür dilerim, Majesteleri. Yani, Pearl. O ismi kullanmak benim için zor, biliyorsun. Yalan söylemek gibi."

"Yalan söylemek değil," dedim, ama aslında biraz öyleydi. Ben ve Podaxis gibi safkan periler, doğrudan yalan söyleyemeyiz. Ancak gerçeği biraz çarpıtabiliriz. Her şey niyete bağlıdır. "Adımın anlamı *inci*. Bu doğru."

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanır ve kapağı tekrar kapatır.

Başka bir yerde olsaydım, çantamla konuşurken biri beni görür diye endişelenirdim. Ama burada değil. Etrafta bakacak çok daha heyecan verici şeyler varken

her yere bakıldığında görülebilecek çok daha heyecan verici şeyler varken değil. Kanatlı adamlar tavşanlardan bıçaklara kadar her şeyi jonglörük yapıyor, müzisyenler geçici sahnelerde davul çalıyor ve keman çalıyor, güzel periler sokak lambalarına asılı duruyor ve ip üzerinde akrobatik gösteriler yapıyor. Ve bunlar sadece bu blokta olanlar.

Star Court'un kuzey ucunda bulunan Lumenas, Faerwyvae'nin müzik başkenti olarak bilinir ve adadaki diğer yerlerden daha fazla müzik salonu, opera binası ve tiyatroya ev sahipliği yapar. Ama aynı zamanda daha az hoş lakaplar da almıştır. Sefahat Yuvası. Kumarbazların Mahalli. Şeytanın Zevki. Hırsızların Cenneti. Sonuçta Lumenas, tatile gelen zengin insanlarla dolu bir şehir. Buraya güzelliği ve sanatı için gelmiş olabilirler, ama heyecan için kalıyorlar.

Bu arada ben, buraya sığınmak için kalıyorum. Bir prensesin kimliğini gizleyip asla bulunamayacağı mükemmel bir yer. Burada, ben sadece deniz kıyısındaki bir kum tanesiyim. Görünmez. Önemsiz. Sadece erkek kılığına girmiş, Orchid Garden'daki kızlar eteklerini kaldırırkenki kadar ustaca ceplerinden ıvır zıvır çalan bir kız.

Kalabalığı tarıyorum, ta ki dikkatim köşede şiir okuyan boynuzlu bir erkek peri etrafında toplanan bir grup insana odaklanana kadar. Üzerinde sadece fırırlı pembe bir etek ve kırmızı askılar var, göğsü ve kalın, heykel gibi baldırları açıkta, dinleyen kadınların birçoğunu bayılttığı belli. Kocaları, hayranlık dolu eşlerini mi, yoksa dikkatlerini çalan periyi mi izleyecekleri arasında kararsız görünüyorlar, bu da onları mükemmel bir hedef haline getiriyor. Kalabalığın arasından geçip bir adamın arkasına yaklaşıyorum ve dirseğimi onun yanına sokuyorum. Adam geri çekiliyor ve yanındaki adama çarpıyor. İkinci adam sendeliyor ve ilk adama kızgın bir bakış ve küfürle dönüyor. O anda, ikinci adamın diğer tarafına geçip ceketinin cebinden kadife bir para kesesi çıkarıyorum. Onun yerine bir kibrit kutusu bırakıyorum.

Kolay.

Halley Caddesi ile Üçüncü Cadde'nin köşesine vardığımda, çantama bir kolye, bir bilezik ve bir yakut küpe eklemiştim. Çantam Podaxis'lerle zaten ağır değildi, ama artık kesinlikle ağırlaşmıştı. Üçüncü Cadde'ye dönüp geceyi bitirmeye hazırlanırken, Halley Caddesi'nde bir şey gözüme çarptı. Diamonde Opera Binası'nın kapısı önünde, dört atlı bir arabanın yanında, şık giyimli bir grup aristokrat gülüşüp sohbet ediyor. Erkekler en güzel fraklarını, silindir şapkalarını ve ipek kravatlarını giymiş, bana en yakın olan kadın ise daracık siyah bir gece elbisesi, beyaz eldivenler ve bileğinde zarif boncuklu bir çanta ile göz alıcı. Ama dikkatimi çeken bu değil. Dikkatimi çeken, başının arkasında, düzgünce tutturulmuş buklelerin hemen altında taktığı saç süsüydü. Deniz kabuğu şeklinde, gümüş üzerine yanardöner sedef kakmalı bir taraktı. Onu görünce burnum kıpırdadı, tıpkı hapşırmak üzereymiş gibi.

Bu, özellikle çekici bir hazine gördüğümde her zaman başıma gelen şey.

Podaxis çantamın kapağını kenara ittiğinde çantam yerinden oynadı. Bu sefer, çantanın üstünden içeriye baktı. "Yapma, Mais... Pearl. Üçüncü Cadde'nin bu tarafında neler olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum, gözlerimi tırağızdan ayırmadan. Haklı. Üçüncü Cadde'nin doğusunda, Halley Caddesi batı yakasındaki sanatsal kaosun aksine çok daha prestijli müşterilere ev sahipliğı yapıyor. Burada sokaklar çok daha sakin, tiyatrolardan gelen sesler daha yumuşak ve melodik, bu da hırsızlık yaparken yakalanma ihtimalini artırıyor. Şehir hapishanesinin bir blok doğuda olduğunu söylemeye gerek yok.

"Bu gece için yeterince var," diyor Podaxis, sesinde yalvarma var. "Daha da önemlisi, hapishaneye geri dönmek istemiyorum."

"O tek seferlik bir şeydi ve sadece on beş dakika sürdü," diye iç çekiyorum. "O tırağı gerçekten istiyorum."

"Neden uğraşıyorum ki?" Sesi, çantamın derinliklerine gömülürken bir homurtuya dönüşüyor.

"Sanmıyorum dostum." Opera binasının köşesini dönüp çantamı tamamen açmak için duruyorum. Gülererek geçen turistler bana aldırış etmiyor. Podaxis'e gülümsüyorum. "Bunda yardımına ihtiyacım olacak."

Maşalarını şaklatır. "Ya hayır dersem?"

"Demesen de."

"Nereden biliyorsun?"

Göz kırparım. "Çünkü sonunda asla hayır demezsin ve sen benim en iyi arkadaşımısın. Hadi, gel. Çok kolay olacak! Ne yapacağımı biliyorsun."

"En uygunsuz anlarda hep en iyi arkadaş kartını oynuyorsun." Diye iç geçirir, ama itirazlarına rağmen çantamdan çıkmaya başlar. Onu yardım ederek tamamen çıkarır ve ayaklarımın dibine oturturum. Bir çığlık atarak, binaya yaklaşır ve yanından geçenlerin gürültülü ayak seslerinden uzaklaşır. Birkaç kişi ona merakla bakar, ama kimse uzun süre bakmaz. Lumenas sokaklarında fae yaratıkları görmek olağan bir şeydi, Podaxis Yıldız Sarayı'nda en yaygın fae türü olmasa da. O, küçük bir terrier büyüklüğünde, yengeç gibi bir vücuda, kırmızı kıskaçlara ve tuhaf şekilli mantarların filizlendiğı yosun yeşili bir kabuğa sahip bir mantar perisiydi. Onun türü genellikle karanlık, nemli veya ılık iklimlere sahip saraylarda yaşırdı. Yıldız Sarayı onun için yeterince misafirperverdir, ancak ılıman havası ve tamamen ortalama iklimi, onun türünü Lunar, Earthen ve Fire gibi daha elverişli saraylardan nadiren uzaklaştırır.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Hayır," diye mırıldanarak cevap verir ama kıskaçlarını kaldırır.

Derin bir nefes alıp, şapkamı alnıma doğru çekerek, kısa pembe saçlarımın da şapkanın kenarlarından dışarı çıkmadığından emin oldum. Podaxis ve ben yola çıktık, o dört atlı arabaya, ben ise sohbet eden kalabalığa doğru.

Podaxis'i kaybettim. Bir kişiyi iterek geçtim ve opera binasına en yakın karşı tarafta kaldım. Bir kişinin çılgılığı duyuldu, ardından atların nalları yere vurdu.

"O da ne?" Saç süsü takan kadın nefesini tutar ve grup gürültünün kaynağına doğru döner. Park halindeki arabaların önündeki iki at arka ayakları üzerinde yükselmeye çalışır. Kadın bir adım geri atar... bana doğru. Hızla dönerek, kadının başının arkasından tarağı alıp cebime atarım.

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Çok kolaydı.

Otobüsün arkasında, Podaxis otobüsün altından hızla çıkar. Orada buluşuruz. Onu kaldırmak için eğilip kalabalığa bir göz atarım. Hâlâ ürkek atlarla meşguller. "Harika iş çıkardın," diye fısıldayarak onu göğsüme sıkıca sararım. Kendime güvenmeme rağmen, onu çantama geri koymak için fazla oyalanmamam gerektiğini biliyorum. Dördüncü Cadde'deki bir sonraki köşeyi dönene kadar beklemeliyim. Caddenin karşısındaki hapishaneden uzaklaşmalıyız.

"Bu çok utanç vericiydi."

"Ama işe yaradı. Sana söylemiştim..."

"Saç tarağım! George, gördün mü?"

Kalbim gırtlığa kadar çıkıyor ama gözlerimi önümden ayırmıyorum.

Dördüncü Cadde sadece birkaç metre uzakta. Oradan sonra...

"Hey, sen! Çocuk!" Arkamdan bir erkek sesi bağırıyor.

"Kabuklar," diye mırıldanarak adımlarımı hızlandırıyorum. Ama çoktan kaldırımda ince ayakkabıların şapırtısını duyuyorum.

"Pearl." Podaxis'in sesi bir oktav yükselir.

"Biliyorum, biliyorum." Ayaklarım koşmaya can atıyor ama kendimi sakın tutmaya zorluyorum. Doğal davran. Sonunda Dördüncü Cadde'ye dönüyorum...

Ve aynı anda köşeyi dönen iki kişiyle neredeyse çarpışıyorum. Nişastalı hardal sarısı ceketleri ve siyah çan şeklindeki kasklarına bir bakış, onların şehir devriye memurları olduğunu gösteriyor. Geriye ve yana doğru sendeleyerek, neredeyse ayağımın üstüne basıyordum. "Dikkat et," diyor biri alaycı bir şekilde. Kahverengi tenli ve kaskının iki yanında devasa kıvrımlı boynuzları olan bir fae. Yanındaki kadın memur, mavi teni ve saçlarıyla bir sylph'e benziyor. Sylph'ler güzel ve ince olabilirler, ama kılıç ustaları olarak bilinirler. Ve onun kalçasında bir tane görüyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, sesimi olduğundan daha alçak çıkarmaya çalışarak. Memurlar benim gibi fae olsalar da, çantamın içine bakarlarsa bana iyilik yapmazlar. Ya da ceplerime.

Sylph beni geçmem için yana çekilmeye başlar, ama tam o sırada arkamdan bir ses duyulur. "Çocuk!"

Memurlar gözlerini bana dikti. Yan tarafa baktığımda kalabalığın içinden bir adamın kaldırıma doğru hızla yürüdüğünü gördüm. Arkasında, tarakını aldığı kadın vardı.

kalkardım. Göğsüme sıkıca tuttuğum şeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu, atları ürkiten yaratık."

"O çocuk bir hırsız, elli sitrin çipi bahse girerim," dedi adam.

"Kabuklar," diye küfrediyorum içimden ve en yakın binaya doğru geri çekiliyorum.

Devriye memurları iki adım bile atamadan üzerime çullanırlar. "Çantanı ve ceplerini boşalt," der erkek memur bana uzanırken.

Binaya bir adım daha yaklaşıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum.

Ve ortadan kayboluyorum.

Gözlerimi açtığımda, dünyanın rahatsız edici bir mor tonuna büründüğünü görüyorum. Her şeyi kaplıyor, yakalamaya çalışırken donmuş polis memurundan, onun yanındaki sylph arkadaşına ve hareketsiz duran iki aristokrata kadar. Podaxis ve ben bile mor renge bürünmüşüz. Daha da garip olanı, her şeyin - ben, kabuklu dostum, etrafımdaki insanlar, sokak, binalar - değişmiş olması. Tüm madde artık mor ışık parçacıklarından oluşuyor, her canlı ne kadar hareketsiz olsa da sürekli akıyor. Ya da neredeyse hareketsiz, çünkü herkes neredeyse algılanamayacak kadar hareket ediyor.

Kaybolduğumda her zaman böyle olur. Yine de hala alışamadım. Hiç alışabileceğimden de emin değilim.

Binaya doğru koşmaya başlıyorum, ama istediğim gibi hızlı adımlarla koşmak yerine, bir adımdan diğerine sanki süzülerek ilerliyorum. Sanki yoğun kumda yürür gibi ya da çamurlu suda yüzer gibi hissediyorum. Hareketlerim akıcı ve ayaklarım sağlam zemine basıyor, ama vücudum gerçek dünyada olduğu gibi tepki vermiyor. Çünkü gerçek dünyada değilim.

Onikinci Mahkeme'deyim.

Faerwyvae adasında on bir saray var ve her biri farklı bir element, mevsim veya gök cisminin adını taşıyor. Her saray, sarayın elemente olan yakınlığını yansıtan farklı bir iklime ve araziye sahiptir ve her biri iki peri kraliyet üyesi tarafından yönetilir: bir seelie ve bir unseelie hükümdar. Ayrı ayrı yönetirler ve her biri sarayın farklı yönlerinden sorumludur. Seelie hükümdar, günlük yaşam, finans ve insan-peri ilişkilerini denetlerken, unseelie hükümdar doğayı savunur

ve eski gelenekleri korur. Ancak on ikinci bir saray daha vardır; bu sarayda kral, kraliçe ya da seelie ve unseelie ayrımı yoktur. Aslında bu, gerçek bir saray bile değildir. Burası, fae büyüünün kaynağı olan All of All'ın yuvasıdır. Ve hayır, benim şu anda yaptığım gibi buraya öylece uğramak normal değildir.

Onikinci Mahkeme'ye ilk kez tesadüfen geldim. Neredeyse bir yıl önce, Yıldız Mahkemesi'ndeki ilk günlerimde hırsızlığı öğrendiğim zamandı. Bir saat çalarken yakalandım ve iki devriye memuru tarafından şehir hapishanesine götürüldüm. Beni ve Podaxis'i fae koğuşundaki karanlık bir hücreye tıkadıktan sonra, tek düşünebildiğim şekil değiştirmek için duyduğum çaresizlikti. Çoğu fae, istediği zaman unseelie ve seelie formları arasında geçiş yapabilir. Bir fae'nin unseelie formu, genellikle hayvani veya ruhani bir yapıya sahip olan doğal bedenidir, seelie formu ise benim şu anda sahip olduğum gibi insansı bir yapıya sahiptir. Ama ben çoğu fae gibi değilim. Ben bir selkieyim, bir fok fae. Diğer neredeyse tüm faelerden farklı olarak, selkiler sadece iradeyle şekil değiştiremezler. Seelie formuna geçmek için fok derilerimizi çıkarırız ve unseelie formumuza ancak derilerimizi tekrar giyerek dönebiliriz.

Diğer tüm periler sadece hafif bir titremeye şekil değiştirirken, selkiler için neden bu kadar karmaşık olması gerektiğini bilmiyorum, ama işte buradayım, her an büyük bir rahatsızlık içindeyim. Ve orada, tüm planımı mahvettiğimi düşünerek, diğerleri gibi şekil değiştirirken Onikinci Mahkeme'nin büyüüne dokunarak normal şekilde şekil değiştirebilmeyi diliyordum. Tabii ki, mühür derim olsa bile pek bir faydası olmazdı. Memurlar yakında beni işlemek için geri gelirdi. Hangi şekle bürünürsem bürünsem, gerçek kimliğimi açıklamaya zorlardı. Bu da beni kaçmaya çalıştığım kişiye ifşa ederdi. Ancak, dönüşme isteğim, unseelie formunun beni kurtaracağını düşündüğümünden değildi. Hayır, o anda aradığım şey rahatlıktı. Kürk, yağ ve bir zamanlar güvenliğimle özdeşleştirdiğim her şey. Her şey alevlere teslim olsa bile, en azından rahat olurdum diye düşündüm. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve denedim. Gerçekten, gerçekten denedim.

Ve sonra kendimi burada buldum, zamansız bir zamanda, şekilsiz bir formda.

O zaman da şimdi olduğu gibi kaçtım. Ve dürüst olmak gerekirse, arada yaklaşık yarım düzine kez daha kaçtım.

Derin nefes alıyorum ve ciğerlerim çok yavaş tepki veriyor, hava gibi hissetmeyen bir şeyle doluyor. Nabzım çok garip, bir şekilde hem yavaş hem de hızlı atıyor. Şanssız kaderimin beni getirdiği yerin kapısına varıyorum ve kapıyı açmaya bile zahmet etmeden içeri giriyorum. Her şey vızıldayan ışık parçacıklarından oluştuğuna göre buna gerek yok. Etrafa hızlıca bakınca, aynı mor moleküllerden yapılmış masalar ve sandalyeler görüyorum. Hiçbir insan şekli görmüyorum, bu yüzden restoran kapalı olmalı. Hala bacaklarım çamurla bağlanmış gibi hissederek odanın arkasına doğru ilerliyorum. Mutfığa neredeyse varmışken, en yakın masada çatal bıçak takımıyla süslenmiş bir masa gözüme çarpıyor. Bakışlarım

dört çatal ve uzun bir sapı olan bir kilit. Bir çatal. Hareket eden, vızıldayan mor ışığın silüetinden başka bir şey göremiyorum, ancak sapın dalgalı ucu bana tanıdık gelmiyor. Ve bahse girerim gümüştür. Şu anda gerçek bir burnum olsaydı, karıncalanırdı. Hala göğsüme sıkıca tuttuğum Podaxis'e bakıyorum. Neyse ki, olan bitenden tamamen habersiz, yoksa yapacağım şeyi yapmamamı söylerdi.

"Zamanım var," diyorum, kendi sesim gibi gelmeyen düz bir sesle. Heyecanımı yakalamaya çalışan yavaş bir gülümsemeyle, çatala doğru ilerleyip onu cebime atıyorum.

Midem bulanıyor ve gözlerimin arkasında bir baskı oluşmaya başlıyor.

"Kabuklar," diye mırıldandım. Yine sesim kulağıma yanlış geliyordu. "Sanırım vaktim yok."

Daha fazla ayartılmamak için bakışlarımı sabit tutarak yemek odasından çıkıp mutfığa koşarım. Koşmak derken, sürünmek demek istiyorum. Süzülme. Koşmak gibi koşmak. Kafamda basınç artmaya devam eder, bedenimi, kanımı ve kaslarımı oluşturan her mor parçacıkta karıncalanma hissedirim. Hızım yavaşlamaya başlar, bacaklarım çok ağır, ayaklarım çok kalın gelir, ama kapı sadece birkaç adım uzaktadır.

Mor ışık dağılmaya başlar ve içinden daha fazla renk görünmeye başlar. Parçacıklar kalınlaşır, uğultuları yavaşlar. Kapıya ulaşır ve ittiğimde, ilk geçtiğim kapıdan çok daha sağlam olduğunu fark ederim. Yine de denerim, bir zamanlar iğne ucu kadar olan ama şimdi greyfurt büyüklüğüne ulaşan molekülleri kenara iterek. Elim diğer tarafa ulaştığı anda görüşüm bulanıklaşıyor. Azalan tüm gücümle, nefes nefese, santim santim kendimi dışarı çekiyorum.

Sonunda, dünya normale dönerken diğer tarafa çıkıyorum.

NEFES ALMAK İÇİN ÇALINTIYORUM, restoran kapısının yanındaki duvara yaslanıyorum. Gözlerimi açamıyorum, ama sessizlik ve burnuma giren bayat çürük kokusu, binanın arkasındaki sokakta olduğumu gösteriyor.

"Ah, kabuklar aşkına," diyor Podaxis. "Yine yaptın, değil mi? Gerçekten kendin için yapma."

Yere çökerek onu daha sıkı sararım, nefes almaya çalışırken gözyaşları yanaklarımdan süzülür. "Hapse geri dönmememiz için ısrar eden sendin," diyorum zorlukla. Boğazım yanıyor, sesim uzuvlarım kadar zayıf.

Vücudum ani titremeye sarsılıyor. Onikinci Mahkeme'ye girmek için garip yeteneğimi kullanmak yerine eski usul hırsızlık yapmaya devam etmemin bir nedeni var.

Sessizliğinden, Podaxis'in beni azarlamak istediğini hissedebiliyorum, ama bunun yerine bana daha yakın yaklaşıyor ve pençesiyle omzumu okşuyor.

Gücümü yeniden kazanmam birkaç dakika sürer. Yürümeye hazır olduğumu düşündüğümde, çantamın kapağını açarak Podaxis'in içeri girmesine izin veririm ve sonra titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkarım. Neredeyse yakalandığım yerin karşısındaki sokağın ağzına dikkatlice ilerlerim. Umarım devriye memurları beni aramaktan vazgeçmiştir. Muhtemelen bir göz açıp kapayıncaya kadar nasıl ortadan kaybolduğuma hala şaşırmışlardır. Sokağın her iki tarafında da beni endişelendirecek bir şey görmeyince, gömlek kollu, sarhoş bir grup gencin geçmesini bekledikten sonra, aralarına karışmak için adımlarımı hızlandırarak onların peşinden gittim.

Birkaç blok sonra Orion Caddesi'ne ulaştım ve gruptan ayrıldım. Halley Caddesi'nin muhteşem manzarasından çok uzak olan burası oldukça sakindi. Yüksek oteller, zarif tiyatrolar ve gösterişli sokak sanatçıları yerine, benzersiz galeriler, bilinmeyen balmumu müzeleri, antika dükkanları, kafeler ve yeni açılmış kulüpler vardı. Belki de en yenisi Vulture's Prose Theater'dı. Burası aynı zamanda benim evim.

Cepheyi bozan, aşınmış siyah boyasıyla dikkat çeken tiyatroya varıyorum. En azından tabelamız yeni, kapının üzerinde asılı, *Prose kelimesinin E harfine* yaslanmış, tutu giymiş kızıl saçlı akbaba ile uyumlu, taze boyanmış kırmızı harflerle *Vulture's Prose* yazıyor.

İçeri giriyorum ve ana salonu boş buluyorum, sahne karanlık, tek bir ışık bile yanmıyor. Gecenin son gösterisi saat onda bitmiş olmalı ve tüm seyirciler çoktan gitmiş, değerli ışığı boşa harcamaya gerek kalmamış. Zaten pek boşa harcamıyoruz da. Elektriği nadiren kullanıyoruz, onun yerine neredeyse arkaik sayılabilecek gaz lambalarını tercih ediyoruz. Adada çapraz çapraz uzanan peri büyüsünün ley hatlarından elektrik kolayca elde edilebilse de, kullanmak yine de paraya mal oluyor. Vulture's Prose'un müdürü Bay Tuttle'a göre, elektrik öncelikli bir ihtiyaç haline gelmeden önce tiyatroda çok daha önemli iyileştirmeler yapılması gerekiyor. Karşı çıkmaya çalışırsanız, eskiden seyircilerin sahne ışıklarının hileleriyle değil, oyuncuların muhteşem performanslarıyla hayran kaldığını anlatıp durur.

Söylemeye gerek yok, ışık masrafı konusunda onunla pazarlık etmemeyi öğrendim.

Odanın ortasına geldiğimde kahkahalar kulağıma ulaştı. Dört kişi sahne arkasında belirdi ve beni görünce yüzleri aydınlandı.

"Pearl," diyor Martin parlak bir gülümsemeyle. Sarışın yarı peri çocuk, elleri cebinde bana doğru yürüyor, diğer üçü - Nadia, Klaus ve Stanley - arkasında. Martin, Orion'un diğer ucundaki bir kulüpte kart dağıtıyor, diğer üçü ise benim gibi Vulture's Prose'da yaşıyor. Benden farklı olarak

bu üçü tiyatronun düzenli oyuncularını, ben ise onların sanatsal girişimlerine maddi destek sağlayan bir hırsızım.

Martin ayaklarını yerden yere sürterek rahatsız bir şekilde duruyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor. Birkaç hafta önce birkaç gece birlikte geçirdik ve o zamandan beri bana karşı giderek daha dikkatli davranıyor. Bu durumdan fazla gurur duymamaya çalışıyorum. Bunun uzun sürmeyeceğini o da biliyor.

"Merhaba Martin," dedim, ses tonumu resmi tutarak.

Benim soğuk tavrımdan hiç rahatsız görünmüyor. "Honey House'a gidiyoruz. Gelir misin?"

Honey House, tek bir şey satan, pek bilinmeyen bir bar. Bal Pyrus. Şarap, özü, tozu ve halüsinasyon yapan bu peri meyvesinin çeşitli diğer formları burada bulunabilir. Esniyormuş gibi yapıyorum. "Hayır, teşekkürler. Erken yatacağım. Uzun bir geceydi." Onikinci Mahkeme'ye girdikten sonra etkilerinden çok kurtulmuş hissediyorum, ama gece gerçekten uzun geçti. Ama hepsi öyle değil mi? Çoğunlukla, Martin'e yanlış umut verecek herhangi bir şey yapmaktan kaçınmak istiyorum.

Yüzü düşünüyor. "Emin misin?" Gözlerinde, söylemediklerini görebiliyorum. *Benden* duymak istediği her şeyi. Arkadaşlarını bırakıp benimle erken yatması gerektiğini.

Ama bunu söylemeyeceğim. Onunla hiç oyalanmamalıydım. Romantizm ve ölümcül öpücükler uyumlu bir çift değildir. "Eminim. Ama iyi eğlenceler."

Bir adım geri çekiliyorum ama Martin parmaklarıyla kolumu kavıyor. Yüzünde yalvaran bir ifade belirliyor. "Hadi ama..."

"Gitmek istemiyorsa gitmek zorunda değil," diyor Nadia yanıma gelerek. Martin kolumu bırakana kadar ona keskin bir bakış atıyor. Sonra bana dönüp sıcak bir gülümsemeyle, "Bu senin gelmeni istemediğim anlamına gelmez. Sen de Podaxis," diyor.

Aşağıya bakınca arkadaşımın çantamdan dışarı bakarken gördüm, normalde pek parlak olmayan kabağundaki mantarlardan hafif bir ışık yayılıyordu. "Bu gece olmaz," dedim, sesim Martin'e söylediğimden çok daha nazikti.

"Bir dahaki sefere," diyor göz kırparak ve kapıya doğru yöneliyor. Klaus, Stanley'nin omuzlarına kolunu atıyor ve bana öpücük gönderiyor, Stanley ise parmaklarını sallayarak el sallıyor. Sonra ikisi Nadia'nın peşinden gidiyor. Martin geride kalıyor. Ağzını açıyor ama bir kelime bile söylemeden yanından geçip sahne arkasına doğru ilerliyorum. Neyse ki peşimden gelmiyor. Yine de kalbim sıkışıyor. Yakında onunla konuşmam gerekecek ve bunu hiç istemiyorum.

Bay Tuttle'ı ofisinde buluyorum. Bu oda, onun eski püskü masasını ve eğri büğrü dosya dolaplarıyla doldurmadan önce, muhtemelen paspas dolabı olarak kullanılıyordu. Podaxis çantamdan çıkıyor ve onu yere koyuyorum. Mantarları

parlamayı kesmiş ve her zamanki pembe, mavi, kırmızı ve yeşil renklerine dönmüştü. Onun geçici parlamasının nedenini merak ediyorum ama halletmem gereken işler var.

"Bugün ne getirdin, sevgili Pearl?" Bay Tuttle bana dönüp bakmadan sordu. Omzunun üzerinden bakınca, Yıldız Mahkemesi'nin para birimi olan sitrin parçaları ve yuvarlakları saydığını gördüm. Yaşlı bir beyefendi, belki yetmişli yaşlarında ve o da bir insan. Kırıksık cildi bana deniz filini hatırlatırken, seyrek gri saçları lagünümünden izlediğim rüzgârla savrulan martıları hatırlattı.

"Sadece birkaç parlak şey," diyorum ve çantamı masasına boşaltarak bugünün hazinelerini döküyorum. Toplamda iki cep saati, üç para kesesi, bir bilezik, bir kolye ve iki farklı küpe var. Bay Tuttle sitrin çiplerini kenara itip büyüteçini çıkarıyor ve gözüne götürüyor. Sonra her bir parçayı merceğiyle tek tek inceliyor ve onaylayarak homurdanıyor. Bu sefer hayranlık dolu nefesler yok, çünkü çok değerli bir şeyi nadiren elimden alırım. Bizim işimizde bu iyi bir şeydir. Çok etkileyici olan her şey, yanlış türden dikkatleri üzerimize çekebilir.

Her parçayı incelediğinde, kolyeyi tekrar eline alır. Pirinç zincirden sarkan, küçük ametistlerle süslenmiş büyük bir kolye ucu. "Madame Lillian bunu beğenecek," der yan dönerek gülümser.

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh, eminim beğenecektir, ama bu sefer sakın onu ikna etmeyin Bay Tuttle. Son kolyeyi ona, istediğiniz fiyatın yarısına sattınız."

Bana dönüyor ve gözlerinde yıldızları görebiliyorum. "Elimde değil, Pearl. O bir büyücü."

Ben kahkahayla güldüm. "O bir şarlatan ve sen de bunu biliyorsun." "O zaman neden o etrafımdayken düzgün düşünemiyorum?" "Çünkü güzel göğüsleri var, Bay Tuttle."

"Bence ortalama," diye Podaxis ayaklarımın yanında mırıldanıyor.

Arkadaşıma dönerek, "Hayır, harika," diyorum. Bu yalan değil. Madam Lillian'ın göğüsleri bir fok balığının kafasından daha dolgun. Öyle göğüslere sahip olmak için neler vermezdim. Ya da fok balığı olduğumda sahip olduğum lezzetli vücut yağının bir kısmına bile. Ama konumuz bu değil.

Bay Tuttle iç çeker. "Harika. Öyleler."

Yaşlı adama keskin bir bakışla dönerim. "Şimdi, bana söz verin. Ben bir peri, yani sizi kötü büyülerimle sözünüzden alıkoyabilirim." Şaka yaptığımı göstermek için göz kırparım. Perilerle yapılan sözler gerçekten bağlayıcı olabilir ve tutulmadığında korkunç sonuçlar doğurabilir, ama o benim pazarlıkçı biri olmadığımı bilir.

O, inleyerek gözlerini devirdi. "Peki. Madam Lillian'ın bu kolyeyi yirmi beş sitrin parçadan daha ucuza almasına izin vermeyeceğim."

"Elli."

"Kırk."

"Tamam. Kırk. Ve bu son kararım."

Alaycı bir şekilde gülümsedi, ama yüzünde eğlenceli bir ifade vardı. "Sen çok acımasısın, Pearl."

"Kendi iyiliğin için. Vulture's Prose'un iyiliği de cabası." Son cümleye karşı çıkamaz. Bay Tuttle'ın görevi, bizim *bulduğumuz* sözde *hazineleri* yerel dükkanlara ve antikaçılara satmak. O da bu parayla tiyatroya para aktarıyor. Madame Lillian, en düzenli müşterilerinden biridir. Çalınan eşyaları satın alır ve sonra onları saf turistlere *Koruma Tılsımı* veya *Gerçek Aşkı Getirecek Büyülü Bileklik* gibi isimler vererek satar. Saçma. Eğer Bay Tuttle, ona olan hayranlığından yararlanmasına izin vermeye devam ederse, Vulture's Prose modern elektriğin mucizelerini asla göremeyecek.

"Çok iyi, çok iyi." Kıkırdayarak, geceki çalışmamın karşılığı olarak bana beş sitrin parçası verir ve sonra beni kovar.

Adımlarım hafifleyerek çipleri cebime atıp sahne arkasına doğru ilerledim. "Yatmaya mı?" Podaxis hafifçe esneyerek sordu.

"Hayır." Yatak odalarına giden dar koridordan geçip, sokağa açılan arka kapıya doğru ilerledim. "Dışarı çıkıyoruz."

Podaxis endişeli bir hareketle kısıkaçlarını birbirine vurur, arka pençeleri ahşap zeminde tıkırdar. "Ama Martin'e... evde kalacağımızı söylemiştin."

"O zaman öyle demiştim, ama fikrimi değiştirdim." Sessiz geceye ve beni ötesine çağıran hedefe açılan kapıyı açıyorum. Gözlerimi kapatıp, dalgaların sesini duyabildiğimi, cildimde tuzun sıçradığını hissedebildiğimi hayal etmeye çalışıyorum. Gözlerimi açtığımda, Podaxis'in kabuğunun gölgesinden beni izlediğini görüyorum. "Ne?"

Homurdanan bir iç çekiş duyuldu. "Yalan söyleyemeyen bir peri için, bu konuda korkutucu derecede iyisin."

Vega Burnu'na vardığımızda, huzurlu bir yalnızlık dışında hiçbir şey bulamadık. Kara bir gökyüzü, hilal şeklinde bir ay, hafif bir rüzgâr. Bir mil öteden bile bir fener gibi parıldayan Lumenas şehir merkezine bakmazsam, medeniyetten çok uzaklarda olduğumu hayal edebiliyorum. Turistler Lumenas'a plajları için gelmezler, bu da burnun neredeyse her zaman boş olduğu anlamına gelir. Hala gündüz gelmeye cesaret edemiyorum. Sadece geceleri. Sadece ayın bir parça ışık olduğu zamanlarda.

Rüzgârın savurduğu okyanusa bakan uçurumun kenarına yürür ve derin bir nefes alırım. Havada tuz tadı ve evimin kokusu vardır. Gözlerimi kapatıp, burada değil de olmak istediğim yerde, Bircharbor Sarayı'nda olduğumu hayal etmeye çalışırım.

Sarayın içinde çok fazla zaman geçirdiğimden değil. Bircharbor, Sonbahar Sarayı'nın en ucunda, babamın topraklarının doğu denizlerine bakan yüksek bir uçurumun üzerinde yer alıyor. Ama kuru iç hava, boğucu siyaset ve iki ayak üzerinde yürümek, büyürken bana hiç çekici gelmemişti. Sarayın altındaki kumlu plajda ya da uçurumun dibindeki küçük lagünümde bir fok olarak yaşamayı tercih ediyordum. Mercan duvarıyla korunan lagün, genç bir selkie için açık denizin tehlikelerinden uzak, yüzmek için mükemmel bir yerdi. Yüzmediğim zamanlarda güneşin ısıttığı kayalıklarda uzanır, Podaxis ile oynar ya da selkie kardeşlerimin yanına kıvrılırdım. Bu düşünce kalbimi burkuyor.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin, Maisie?"

Gözlerimi açıp, neşeli kardeşlerimin ve kristal mavisi lagününün düşüncelerini kafamdan silip attım. En azından Podaxis var. O sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda kardeşim de sayılır, çünkü ikimiz de

O, köpekbalığı saldırısında anne babasını kaybetmiş ve babam tarafından bulunarak eve getirilmiş, benim arkadaşım olmuştu. Suyu düşen balık gibi birbirimize yapıştık ve o günden beri ayrılmaz bir ikili olduk.

Çantamdan çıkar ve onu yere koyarım. Yalnız olduğumuz için, gerçek adımı kullanmasını düzeltmeye gerek görmem. "Bilge mi? Buraya bilgelik için geldiğimizi hatırlamıyorum."

Bana bakar ve endişeyle kısıkaçlarını birbirine vurur. "Sadece okyanusa bu kadar yakın olmamalısın. Deniz bu kadar yakın olduğu için Lumenas'a gelmenin kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

Bu konuda haklı. Kaçıp Lumenas'a ilk geldiğimde, Podaxis endişesini gizlememişti. Şehirle ilgili söylentileri duymamış olsaydım ben de endişelenirdim. Bu şehirden bahseden herkes, buranın ortadan kaybolup yeni bir hayata başlamak için en ideal yer olduğunu söylüyor. Parlaklık, güzellik ve sefahat dolu bir şehir. Sanatçılar, aristokratlar ve hırsızlar için eşit fırsatların olduğu bir yer. Kalabalıkta kolayca kaybolabileceğiniz bir yer. Tüm bunları duyunca, riski göze almaya karar verdim.

Ve bu risk karşılığını verdi. Bir yıldan fazla bir süredir Lumenas'ta yaşıyorum ve kaçtığım kişi tarafından bir kez bile bulunma tehlikesi yaşamadım. Tabii, hapiste kaldığım o bir kez hariç. O, acemi hatasıydı.

"Podaxis, beni görmesinden endişelenmem gereken biri var mı?"

"Etrafta haydutlar olabilir," diyor, ama ses tonundan bunun pek olası olmadığını anlıyorum.

"Burada haydut falan yok, sadece sen ve ben varız." Gülümserim ve sahilin bir ucundan diğer ucuna bakarım. Görünürde tek heybetli şeyler, Faerwyvae'yi çevreleyen sihirli duvarı oluşturan devasa taşlardır. Her taş en az benim boyumun iki katı, genişliği ise üç katıdır ve taşlar arasında en fazla on beş metre mesafe vardır. Kayalık sahilden yükseliyorlar, görebildiğim kadarıyla sahili çevreliyorlar, dışarıdaki tehditlere karşı nöbet tutuyorlar. Görünmez bir sihirle donatılmış bu taşların oluşturduğu görünmez duvarı, dünyanın en büyük ordusu bile aşamaz, çünkü sadece saf fae kanından olanlar geçebilir. Son insan-fae savaşının sona ermesinden beri durum böyle. En azından babam bana öyle söylemişti. Ben henüz doğmamıştım. Savaş yaklaşık yirmi iki yıl önce sona erdi ve ben birkaç yıl sonra doğdum. Ama hikayeler, taşların bir zamanlar güneydeki insan topraklarını kuzeydeki fae diyarından ayıran bir sınır olarak durduğunu anlatıyor. Faerwyvae, fae türünü yok etmek için adadaki tüm yaşamı yok etmek isteyen bir insan ordusu tarafından tehdit edildiğinde, faeler onlara karşı ayaklandı ve zafer kazandı. Taşlar o zaman taşındı. İki türü ayıran bir duvar oluşturmak yerine, insanlar ve faelerin faelerin yönetimi altında birleşik bir şekilde yaşamasına izin veren koruyucu bir çevre haline geldi. Artık insanların fae eşliğinde adaya girmesi veya adadan çıkması imkansız ve bu tür şeyler çok sıkı bir şekilde denetleniyor.

Periler için, deniz perileri için bile, taşların ötesinde çok az cazibe vardır. Duvarın büyüğü okyanusa sadece belirli bir mesafeye kadar uzanır ve periler bizim büyüğümüz olmadan yaşayamazlar.

Taşların bu tarafına gelince, Cape Vega'da benim gibileri burada kalmaya ikna edecek pek bir şey yok. Uçurumun altında sadece bir parça kıyı var ve orada yumuşak kumlar değil, kayalar var. Suyun yüzeyinden görünen kayalar sivri ve midye kabuklarıyla kaplı. Selkilerin derilerini çıkarıp dans edebilecekleri bir plaj yok, deniz kızları ve sirenler için uygun bir yer ise hiç yok. Burada en iyi şekilde yalnızım.

Çenemi kaldırıp sesime güven katmaya çalışıyorum. "Kraliçe Nimue beni burada bulamaz." Onun adını yüksek sesle söylemenin beni titretmediğini göstermeye çalışıyorum. Belki de onun diğer lakaplarından birini kullanmalıydım. Lumenas şehri gibi, o da birçok kişi tarafından tanınıyor.

Denizin Unseelie Kraliçesi. Katil

Kraliçe.

Deniz Cadısı.

Babamın Büyük Düşmanı.

"Baban ondan korkuyorsa, sen de korkmalısın," diyor Podaxis. "Kendi okyanusunda bir kralı neyin korkutabileceğini hayal bile edemiyorum. Dikkatli olmalısın."

"Ben oldukça dikkatliyim." "Sen öyle diyorsan, Pearl."

Bir iç çekerek, bacaklarımı uçurumun kenarına hafifçe uzatarak oturuyorum. Podaxis daha temkinli bir şekilde kalçama yakın bir yere oturuyor. Sonra şapkamı çıkarıp kısa pembe saçlarımın rüzgarda dalgalanmasına izin veriyorum. Her bir saç telini okşayan esintinin tadını çıkarıyorum. Bütün gün şapka altında tuttuğum saçlarım, masaj yaptırmış gibi hissettiriyor. Lumenas'ta kendimi güvende hissetsem de, saçlarımı saklamak kolay bir önlem. Şeker pamuğu rengindeki saçlar, periler için alışılmadık bir şey değil. Bizim türümüzün her renkte saçı olduğu bilinir. Ama pembe saç, altın kahverengi ten ve bolca çil... Bu, seçenekleri oldukça daraltıyor. Bir de kabuklu arkadaşını taşıyan bir kız ekleyin, yakalanmam kaçınılmaz.

Ve eğer yakalanırsam...

Bu düşünceyle ciğerlerim sıkışır.

Seni katil yaparlar, Maisie, babamın sesi zihnimde yankılanıyor. Kraliçe Nimue ölüm büyüğü yaptığını öğrenirse, seni avlayacaktır. Seni suikastçılarından biri yapana kadar durmayacaktır. Bununla yaşayamam. Sen katil değilsin, çocuğum. Seni katil olarak göremiyorum...

Çenemi sıkarak, düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırıp ceketimin cebine uzanıyorum. Kabuk şeklindeki tarağı çıkarırken dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Parmaklarım pürüzsüz sedef üzerinde gezerken, tarak dişlerinden yıldız ışığının parıldadığını izledim.

Podaxis çimlere pençesini vuruyor, her *vuruşunda* suçlama dolu bir ses çıkıyor. "Görüyorum, onu Bay Tuttle'a satmamışsın."

"Hayır." Onun küçük, kınayan gözlerini görmezden gelerek saçımın bir tarafını kulağımın arkasına atıp tarağı yerine takıyorum. Bir anda saçlarım gözlerime çarpmayı bırakıyor. "Saçımı kesmek hayatımda yaptığım en iyi karardı."

"Bunu sık sık söylüyorsun."

"Her zaman doğru." Cebime tekrar uzanıyorum ve bu sefer en yeni hazinemle çıkıyorum.

Podaxis çalıntı çatalı görünce nefesini tuttu. "Onu aldığını görmedim! Nereden aldın?"

"Bir restoranda." Dört çatalın her birini parmaklarımla okşadıktan sonra, sapındaki taraklı kabuk tasarımı da okşadım. Artık onu iyice inceleyebilecek vaktim olduğu için, bunun gerçekten saf gümüş olduğunu doğrulayabiliyorum. Saç tarağından bile daha parlak bir şekilde ışıldadığını görünce burnum kıpır kıpır oldu.

"Biliyorsun, Bay Tuttle ile yaptığınız anlaşmaya göre, çaldığınız her şeyi teslim etmeniz gerekiyor."

"Anlaşmamızı biliyorum, Podaxis. Teknik olarak, bağlayıcı bir söz vermedik. Bunu daha çok genel bir öneri olarak görmek istiyorum. Ayrıca, bunu koleksiyonuma eklemek için sabırsızlanıyorum." Koleksiyon derken, tiyatrodaki yatağımın altına sakladığım gümüş eşyalarla dolu şapka kutusunu kastediyorum. Keşke kaçarken eski koleksiyonlarımı geride bırakmak zorunda kalmazaydım. Yıllar boyunca biriktirdiğim çok güzel eşyalarım vardı.

"*Koleksiyonunla* ne yapmayı planlıyorsun? Hmm? Satmayacağını biliyorum, ama birkaç haftalık Vulture's Prose gösterilerinin masraflarını karşılamaya ya da bize yeni bir ev kiralamaya yetecek kadar değerli olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Yaşadığımız yeri seviyorum. Parlak nesneleri toplamayı da seviyorum. Bu suç değil." "Ama onları çalmak suç. Onları yatağının altında saklamak, kanıtları ortada bırakmak demektir."

Kaşınan kafa derimi çatalın dişleriyle kaşıyorum. "Bulduğum her şeyi saklamıyorum."

"Yine de çalıyorsun."

"Hayır, satıyorum," diyorum. "Bu hırsızlık değil, bir şeyi bir yerden alıp başka bir yere taşıyarak kâr elde etmek. Ben aslında bir tüccarım."

Podaxis alaycı bir şekilde güldü. "Nasıl yaptığını gerçekten anlayamıyorum." "Neyi nasıl yapıyorum?"

Arka pençelerini tekrar yere vurur. "Yalan söylemeyi." "Eğer yüksek sesle söyleyebiliyorsam yalan sayılmaz."

"Hayır, sanırım değil. Ama bir şekilde, belki de sadece kısmen doğru olan bir şeyi kendine gerçekmiş gibi inandırabiliyorsun ve böylece yalanları gerçeğe dönüştürebiliyorsun. Bu çıldırtıcı."

Göz kırparım. "Sadece bunu kendin yapmayı beceremediğin için. Buna yetenek denir."

"Ben başka bir şey derdim," diye mırıldanıyor.

Aramızda sessizlik hakim olur ve bunun onun son argümanı olabileceğini düşünürüm. Ama Podaxis'i tanırıyorsa...

"Neden bu gece Martin'le çıkmadın?" Ses tonu kınamadan tereddütlü bir merak haline dönüşmüştü.

Kaslarım yine gerildi. "Neden çıkayım ki?" "Onu sevdiğini sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç de değil."

O, pençelerinden pençelerine garip bir şekilde geçiyor. "Onu yeterince sevmiş gibi görünüyordun... bilirsin."

Martin'le geçirdiğim geceler aklımda canlanınca yanaklarım kızardı. "Sen nereden biliyorsun? Dinlememiş olsan iyi olur. Sana başka yerde yatmanı söylemiştim." Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum ama saklayamadığım bir histerik ton var. Podaxis en iyi arkadaşım olabilir ama biz... *o konuyu* konuşmayız.

"Dinlemiyordum," diye aceleyle söyler. Sonra yüzünde rüya gibi bir ifade belirir, küçük gözleri köşelerinden aşağıya doğru eğilir. "Nadia'nın odasında kaldım. Yatmaya hazırlanırken şarkı söylediğini biliyor muydun? Çok güzel sesi var."

Sesindeki hüznü tonu fark etmemek imkansız. O kadar acıklı ve sevimli ki gülmemeye çalışıyorum. "Dur... Nadia'dan hoşlanıyor musun?"

Bana kısıkaçlarını salladı. "Sevsem ne olur?"

"Nadia bir insan, Podaxis. Onun türünün insan-yengeç ilişkilerine pek sıcak bakacağını sanmıyorum."

"Ben... ben yengeç değilim. Ben bir mantar perisiyim."

"Yine de, onu etkilemek istiyorsan önyargılarını aşıp seelie formuna geçmen gerekecek."

"Önyargı mı? Ben mi? Ben önyargılı değilim. Seelie formuna geçmek sorun değil." "O zaman neden daha önce geçmedin?"

Bana pençesini salladı. "Konudan sapıyoruz. Bu seninle ilgili, Maisie. Martin'den hoşlanıyordun. İki hafta boyunca, o etrafta olduğunda her zaman gülümsediğini gördüm. Seni tekrar gülümserken görmek güzeldi."

O iki haftanın ne kadar güzel olduğunu hatırlamamaya çalışarak başımı sallıyorum. Ona karşı bir şey hissetmedim. Daha çok bir erkeğe fiziksel olarak bu kadar yakın olmaktan ve yaptığımız şeylerden hoşlandım. "O çok zayıf. Ben kemikleri üzerinde biraz yağ olan erkekleri severim."

"Sevmemeye çalıştığın her erkek için böyle söylüyorsun. Ya da sıkıcı olduklarını söylüyorsun. Ya da kuru yosun gibi kişilikleri olduğunu."

"Sonuncuyu sadece Prens Franco için söyledim." Ve bu doğrudu. Kaçmaya karar vermeden önce, babam beni Kraliçe Nimue'den korumanın en iyi yolunun beni karada bir kraliyet mensubuyla evlendirmek olduğunu düşünmüştü. İşte bu noktada Ay Sarayı'ndan Prens Franco devreye girdi. Ancak, onun bir psi vampir olması ve her ruh halimi, her yalanımı okuyabilmesi... benim kadar sırrı olan biri için en iyi düzenleme değildi. Onu benimle evlenmeye ikna edebilseydim bile, öpücüğümün onu öldürebileceğini öğrendiğinde ne yapardı?

Hayır. Evlilik, romantizm, aşk... Bunların hiçbiri bana göre değil. Podaxis'in sesi yumuşar. "Kaçmayı bırakmak istemiyor musun?" "Sadece memurlar tarafından yakalanmak üzereyken kaçarım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Buraya yerleşip yeni bir hayat kurmak için geldiğimizi sanıyordum."

Sorularının beni ne kadar rahatsız ettiğini gizlemek için çatalımı elimde çevirip duruyorum. O gerçeğe yaklaştıkça ciğerlerim gittikçe daralıyor. "Evet, ama bu her bana göz kırpan erkekle samimi olmam gerektiği anlamına gelmez."

"Maisie, baban senin mutlu olmanı isterdi..."

Bir anda, özenle oluşturduğum maskemde bir çatlak oluşur. Tam kalbimin ortasında. "Benden ne istiyorsun, Podaxis?" Adını söylerken sesim kırılır. "Mutlu olmadığımı mı itiraf etmemi istiyorsun? Çok üzgün olduğumu mu? Babamı ve kardeşlerimi özlediğimi mi?"

O, hiçbir şey söylemese de özür dilercesine gözlerini kocaman açarak küçülür. Alt dudağım titrer. "Yalnız olduğumu itiraf etmemi mi istiyorsun?"

"Yalnız olmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Podaxis. "Yeterli olmadığımı biliyorum

"Evet, yeterlisin," diyorum, gözümünden süzülen bir damla gözyaşını öfkeyle silerken.

"Hayır, Maisie, değilim. Birlikte büyümüş olabiliriz ve en iyi arkadaşlar olabiliriz arkadaş olabiliriz, ama sana benden daha fazlası lazım. *Başka* arkadaşlara ihtiyacın var. Belki de aşka."

"Neden aşık olamadığımı biliyorsun. Martin'le işleri bu kadar ileri götürmemem gerektiğini biliyorsun." Gözlerimi kapatıp hayal kırıklığıyla başımı geriye yasladım. Hayal kırıklığına uğradığım Podaxis değil, kendimdim. Martin'i yatağıma davet eden bendim. Kaçmadan önce, mühür derimi birkaç kez çıkarmıştım, hayatım boyunca yaşadığım sahteden neredeyse hiç ayrılmamıştım. Korunaklı bir hayat sürüyordum ve bunun farkında bile değildim. Sonra her köşede yeni deneyimler ve hisler bulunan Lumenas'a geldim. Gözlerim, varlığından haberdar olmadığım pek çok şeye açıldı. Bir fok olarak hiç anlamadığım ilginç şeyler. Flört etmek ve üreme amaçlı değil, zevk için sevişmek gibi şeyler. Birkaç hafta önce, bunların nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istediğime karar verdim

nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim ve Martin de buna razı oldu. Dürüst olmak gerekirse, öpüşmemek ve romantik bir ilişki yaşamamak gibi şartlarıma bu kadar uyum sağlamasına şaşırdım. İlk kuralı başarıyla uyguladı ama ikinci kuralı çiğnemeye başladığını anlayabiliyordum. O günden beri biraz fazla ısrarcı davranıyor. Sanırım "hayır" kelimesinin anlamını bilmiyor.

"Neden aşık olamıyorsun? Öpüşemediğin için mi?"

Podaxis'e sert bir bakış attım. "Evet, çünkü kimseyi öpmeden öldüremezsin. Masum bir can almadan. Tekrar."

Maşalarını birbirine vurur ve daha fazla konuşup konuşmamayı düşündüğünü anlarım. Sonra, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşur. "Luther masum değildi."

Bu isim midemi bulandırdı.

"Maisie." Podaxis dizime nazıkçe vurur. "Onu öldürmek istemedin."

"Önemli değil." Sesim kısık. Çıplak. Ayağa kalkıp arkadaşşımdan bir adım uzaklaşıyorum. "Beni sevmek ölümcül. Bu riski alamam."

"Hayatının geri kalanında tek istediğin bu mu? Hayatta kalmak için çalmak mı? Diğer insanları kendinden uzak tutmak mı?"

Benim istediğim, Kraliçe Nimue'nin beni bulup ölümcül büyümü kullanmaya çalışmasından endişelenmeden huzur içinde yaşamak. Ama bunu söyleyemiyorum, çünkü bu sadece daha fazla soruya yol açar. Daha rahatsız edici gerçeklere. Öncelikle, ben bir peri olduğum ve türümü öldürebilecek birkaç yoldan biriyle ölümcül bir yara almadıkça sonsuza kadar yaşayabileceğim gerçeği.

Ve beni avlayan o da öyle.

Planıma "*sonsuza kadar saklanmak*" dememin bir nedeni var.

Sonsuzluğun ne kadar uzun olabileceğini düşündüğünde, bu çok korkutucu. Babamın benim karada bir kraliyet mensubu ile evlenmemi istemesine şaşmamalı. Eğer evlenseydim, tüm bunlar sona ererdi. Saklanmak yok. Çalmak yok. Artık Deniz Sarayı'na ait olmazdım ve Kraliçe Nimue beni karadaki bir kraliyet ailesinden almaya cesaret edemezdi.

Ama, daha önce kabullendiğim gibi, evlilik yürümezdi. Benimle olmazdı. Asla.

Denize bakıyorum, gözlerim sudaki ay ışığının parıltısında odaklanamıyor. "Sadece hayatta kalmak istiyorum."

"Biliyorsun, hayatta daha önemli şeyler var..."

"O sivri kabuklu şey de ne?" Bakışlarımdan ay ışığına değil, başka bir ışığa odaklandığını fark edince gerginleşiyorum. Orada olmaması gereken bir ışık. Gözlerimi kapatıyorum ama ne olduğunu inkar edemiyorum. "Ateş."

Gece o kadar karanlık ki, batık geminin üzerinde gökyüzüne yükselen dumanları zar zor görebiliyorum. Buradan gemiyi göremiyorum ama onun gemiden başka bir şey olmadığını biliyorum. Yangın nispeten küçük, bu yüzden geminin iki direkli bir yelkenli gemiden daha büyük olduğunu sanmıyorum. Kıyıya yakınlığı, yakınlarda ticaret limanı olmamasına rağmen geminin limana doğru ilerlediğini gösteriyor. Geminin batışı duvarın bu tarafında gerçekleşmemiş olsa da, adanın büyüsunün bir kısmını barındıran denizin yakınında olduğu için fae sularında batmış olmalı.

Bu durumda iki olası senaryo var. Birincisi, gemi kazası talihsiz bir kaza. İkincisi, saldırıya uğradı.

Faeler tarafından.

Saldırı yasalara uygun mu? Eğer gemi Faerwyvae'ye yasadışı bir şekilde yaklaşıyorsa, fae'ler onu durdurmak için her türlü yolu kullanma hakkına sahiptir.

Ama kötü niyetle tuzağa düşürüldü...

Hayır, çok daha olası birkaç ihtimal var. Koordinatlarını yanlış hesaplamış, onaylı bir ticaret gemisi olabilir. Sorunlu denizlerle karşılaşp, balıkçılık alanından uzaklaşan bir balıkçı teknesi olabilir. Onarım için güvenli bir liman arayan hasarlı bir yelkenli olabilir.

Midemi bir sıkıntı kapladı. Bunlardan herhangi biri doğruysa, gemi saldırıya uğramışsa durum daha da kötüleşir. Gemide masum insanlar olabilir.

"Bu seni ilgilendirmez, Maisie," diyor Podaxis, sesinde uyarıcı bir tonla. "Gitmeliyiz. Eğer bir kaza ise, yardım için biri gelecektir."

"Biliyorum," diyorum, ama kendimi yerimden kıpırdayamadan, bakışlarımı o noktadan ayıramadan buluyorum. Ya o yanılıyorsa? Ya ateşi gören tek kişi bensem? Cape Vega kıyından o kadar uzakta ki, Lumenas'ın doğusunda kimse alevleri göremez ve buradan batıya doğru da fark edebilecek kadar yakın kıyı kasabaları çok az.

"Gözlerindeki o bakışı biliyorum," diyor Podaxis. "Bu riski alamazsın."

O haklı, ama yine de kalbim parçalanıyor. Bu, şahit olduğum ilk gemi kazası değil. Evimin bulunduğu sahilden birkaç tane görmüştüm. Bircharbor Sarayı yakınlarındaki sulara kaza olduğunda, kardeşlerim yüzerek yardıma koşarlardı. Bazen babam bile giderdi. Denizcilerin insan mı yoksa peri mi olduğu önemli değildi. Deniz Sarayı'nın Seelie Kralı olarak babamın görevi, genellikle insanlar ve periler arasındaki barışı korumaktı. Bu, elinden geldiğince insan hayatını kurtarmayı da içeriyordu — muhtemelen gördüğüm kazaların çoğuna neden olan Unseelie Deniz Kraliçesi Nimue'nin aksine. Ona Katil Kraliçe denmesinin bir nedeni var. En azından babam hep öyle derdi. Ne olursa olsun, babam insanları kurtarmak konusunda yorulmak bilmezdi ve tüm kurtulanlar kurtarılanlara kadar işi bitirmezdi.

Ama şimdi... bu gemiye yardım etmeye gelen kimse yok gibi. Yangını fark eden bile yok.

Benden başka kimse yok.

Gemi gittikçe batarken, benim moralim de batıyor. Yakında yangın gemiyi tamamen yutacak ve okyanus tarafından söndürülecek. Burada bir zamanlar var olduğunun kanıtı olarak geriye sadece enkaz kalacak.

Ve benim tek yapabileceğim ayakta durup bakmak. Ölümü izlemek. Başka bir şey yaparsam Nimue tarafından yakalanma riskim var. Gemi fae tarafından saldırıya uğradiysa, saldırganlar hâlâ buralarda olabilir. Beni görürlerse, tanırlarsa...

Podaxis pençesiyle pantolonumun kenarını çeker. "Gitmeliyiz."

"Kabuklar," diye küfrediyorum. "Haklısın. Biliyorum." Parmaklarımı yumruk yapıp kararlılığımı pekiştiriyorum ve kalp atışlarım hızlanarak uzaklaşmaya başlıyorum. Artık zayıflamış alevler görüş alanımdan kaybolurken, gözümün ucuyla başka bir şey görüyorum. Durup, suda hareket eden karanlık bir şekil gördüm. Ona doğru yönelip, cesaretimi toplayarak uçurumun kenarına yaklaştım ve dalgaların arasında sıçrayan şeyi görmek için gözlerimi kısarak baktım. Ama yoktu. Kaşlarımı çatarak, orada bir şey olduğuna emin oldum...

Yine bir hareket, bu sefer daha yakın, bir kafa ve çırpınan kollar gibi bir şey görünüyor. Nefesim kesildi. "Orada birisi var."

"Nerede?"

İşaret ediyorum ama figür çoktan dalgaların altına kayıyor. "Boğuluyor."

"Onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Bu kadar uzağa yüzmüşlerse, kıyıya kendi başlarına ulaşırlar."

Hayatta kalan kişi tamamen peri ise, o zaman haklıdır. Eğer insan ya da yarı peri ise, peri eşliğinde görünmez bariyer duvarını geçemezler. Peri olsalar bile, aşırı yorgunluktan dolayı tehlikeye girebilirler. Deniz nispeten sakın görünüyor, ancak kişinin enkazdan ne kadar uzak olduğunu düşünürsek, çok uzun bir mesafe yüzmüş ve kıyıya ancak yarısına gelmiş. Daha endişe verici olan, nefes almak için su yüzüne çıkmalı ne kadar zaman olduğu. İster insan ister seelie formundaki bir fae olsun, su altında daha fazla hayatta kalabileceklerini sanmıyorum.

Dudaklarımı ısırarak, figürün yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum. Saniyeler geçiyor. Bir. İki. Üç. Dört.

Bir kafa tekrar su yüzüne çıkar, ama bu sefer sadece bir anlığına.

"Kabuklar." Dişlerimi sıkıp ceketimi, yelegimi ve ayakkabılarımı çıkarıyorum, üzerimde sadece pantolon, gömlek ve pantolon askileri kalıyor.

"Maisie, hayır!" Podaxis, uçurumun kenarından aşağı inmeye başladığımda bağırır. "Fok derin yok bile."

"Ben çok iyi bir yüzücüyüm," derim, ayaklarım bir kayalık çıkıntıyı bulur. Gerçekte, denizkızı formumda hiç yüzmeyi denemedim. Denizkızı olarak bile açık denizde sadece birkaç kez yüzdüm ve kıyıdan çok uzaklaşmadım. Babamın kurtarma operasyonlarına hiç yardım etmedim. Çok daha büyük ağabeylerim varken buna gerek yoktu.

Beni ezici bir yetersizlik duygusu kaplıyor ve paniğe kapılıyorum. Neredeyse duraksayacağım. *Neredeyse.*

Ama hiçbir şey yapmazsam ve bu insanı ölmesine izin veririm... bu beni bir katilden daha iyi yapar mı?

Sen katil değilsin, evlat. Senin bir katil olduğunu düşünemiyorum.

Baban, engelleyebilseydi bir denizciyi boğulmaya asla izin vermezdi. Ben onun kadar iyi ya da dürüst olmayabilirim, ama o bana inanmıştı. Yaptığımı öğrendikten sonra bile, benim bir katilden daha iyi olduğuma inanmıştı...

Bu büyük güven gözlerimi yaşartıyor. Şimdi, kendime ne kadar risk oluştursun, bu güvene layık olmalıyım. Bu bana hızlanmam için güç veriyor. Podaxis peşimden geliyor, kayalıklardan benden çok daha kolay iniyor. Cesaretimi toplayıp, ayaklarım kayalık sahile değene kadar hızla iniyorum. Hiç düşünmeden denize dalıyorum.

su anında giysilerimi ıslatıyor, cildimde buz gibi yanıyor. Bu, fokken hissettiğim gibi değil. Fok derisiyle, soğuk sudan korunmak için rahatlatıcı yağ tabakaları ve beni kolayca ileriye iten perdeli yüzgeçlerim vardı. Ama şimdi her şey yanlış geliyor. Pantolonum ve gömleğim çok ağır, uzuvlarım çok uzun, çok ince, çok soğuk, denizkızı bedenim, denizkızı olmayan bedenim gibi yüzmek için yaratılmamış. Kayalıktan gördüğüm dalgalar nazik görünürken, şimdi şiddetli geliyor, akıntı beni ikiye bölebilecek kadar sert. Korkunç bir an için, çırpınan bir yabancıyı kurtarmak için gösterdiğim tüm içgüdülerimden pişman oldum, çünkü onlar benim ölümüm olacak.

Hayır, okyanus benim ölümüm olmayacak, diyorum kendime. Seelie formunda olabilirim ama her zaman bir selkie olacağım. Ve su, selkilerin alanıdır.

Panik halim azalmaz, ama vücudum sakinleşir. Gözlerimi kapatır ve akıntıya karşı mücadele etmeyi bırakır, bunun yerine suyun tenime dokunuşuna odaklanırım. Ne kadar soğuk olduğuna değil. Vücudumun içinde ne kadar yanlış hissettiğine değil. Suyla çevrili ortamla yeni bir ilişki kurmaya çalışırım. Kolları ve bacaklarım, palet gibi olmasa da, yine de suda hareket eder, yine de alıştığım direnci hisseder.

Nefes almak için beni ileri ve yukarı itecek bir ritim, bir hareket bulmaya çalışırken ciğerlerim yanıyor. Sonunda buluyorum. Kollarımı düz öne doğru uzatıp, denizkızlarının yaptığı gibi yana doğru çekiyorum. Arka bacaklarım da ilk başta denizkızlarının kuyruğunu taklit ediyor, denizden geçerken dalgalanıyor ve kıvrılıyor. Ancak bacaklarımı dışa doğru büküp geriye doğru tekmelediğimde, çok ihtiyacım olan ileriye doğru ivme kazanabildiğimi fark ediyorum. Zariflikten yoksun olsam da, kısa sürede neredeyse rahatlıkla suda ilerliyorum.

Ciğerlerim göğsümde patlayacak gibi hissettiğim anda, su yüzüne çıkıp çok ihtiyacım olan havayı içime çekiyorum. Suyun üzerinde durarak, kıyıya bakıp nerede olduğumu, ne kadar uzağa gittiğimi anlamaya çalışıyorum. Dik duran taşlar ve onların ötesindeki kıyı hala kolayca görülebiliyor. Sonra gemi enkazının izlerini arıyorum. İlk başta hiçbir şey yok. Sonra sönmek üzere olan ateşin ışığı parıldıyor. Kıyıya ve ateşe göre konumuma bakarak, boğulan denizciye yakın olmalıyım. Tabii, henüz boğulmamışlarsa.

Başımı suyun üstünde tutarak, sağa sola bakıyorum, sonra biraz ileri yüzüyorum. Dalgalar yüzüme çarpıyor, görüşümü engelliyor. Nereye baksam, denizciden hiçbir iz yok.

Kalbim sıkışıyor. Başaramadım. Hayatımı, güvenliğimi boşuna riske attım.

"İmdat." Ses derin ama zayıf, okyanusun sesleri arasında zar zor duyuluyor. Ama duyuyorum. Nereden geliyor? Kıyıdan uzaklaşarak her yere bakıyorum, dalgaların sesini bastırmak için kulaklarımı dikiyorum.

Yine geliyor. "İmdat." Bu sefer daha yakın. Daha net.

Yardım çağrısının geldiği yere doğru yüzüyorum. Sonra suda bir şekil görüyorum, bir baş ve bir çift kol, yüzen bir tahta parçasına zayıf bir şekilde tutunmuş. Bir adam.

dalga gelir ve onu alıp götürür. Suyu dalarım ve denizciye doğru yüzerim. Son gördüğüm yere vardığımda, bulanık derinliklerde ondan bir iz bulmak için daireler çizerek yüzerim. Kısa sürede nefesim kesilir ve su yüzüne çıkar. Etrafa bakınırım ama onu göremem. Hiçbir yerde yok. Beklerim. Beklerim. Dinlerim. Dinlerim. Dinlerim.

Hiçbir şey.

"Kabuklar!" Suyun yüzeyine vuruyorum. Az önce buradaydı, şimdi yok. Son dalga onun kalan enerjisini de alıp götürmüş olmalı. Derin bir nefes alıp tekrar dalıyorum. Gözlerim su altında yanıyor, görüşüm bulanık. Bu, fok olduğum zamanki gibi değil. Fok derisiyle her şeyi net görebiliyorum. Şimdi ise kör olmuşum gibi.

Saniyeler geçiyor. Kendimi çaresiz hissediyorum, onun her kalp atışında benden uzaklaşarak daha da derine battığını hayal ediyorum. Keşke olduğu yerde kalabilseydi...

Aklımda bir fikir belirince nabzım hızlanır. Zamanı
dondurmanın bir yolunu biliyorum. Sayılır.

Bu riskli. Aynı gün içinde İkinci Mahkeme'ye iki kez girmem, bana çok yorucu geldiği için nadiren olur, ama denizciyi kurtarmak için çoktan bu kadar yol geldim. Beni vazgeçmeye ikna etmeyen şey, çoğunlukla inatçılığım. Ama vazgeçmeyeceğim. Babam da vazgeçmedi, kardeşlerim de.

Gözlerimi
kapatıyorum. Ve
yok oluyorum.

Onikinci Mahkeme'ye su altında hiç girmedim, bu yüzden karada olduğum zamanki gibi olmasına şaşırdım. Dünya mor renge bürünüyor. Her şey, tüm maddeyi oluşturan hareketli, dönen parçacıklar dışında etrafımda hareketsiz kalıyor. Neredeyse hiç hareket etmeyen okyanusta, vücudum yeni bir ağırlıksızlık hissi kazanıyor. Restorandan kaçarken çamurda yürür gibi hissederken, burada biraz daha kolay ve akıcı hareket edebiliyorum. Ve hareket ediyorum, su olmayan suda yüzerek parçacıkları bir kenara itiyor, donmuş akıntıları kesiyor, yaşam belirtileri arıyorum. Canlıları oluşturan mor parçacıklar Onikinci Mahkeme'de her zaman daha parlaktır, bu yüzden en parlak mor tonlarına odaklanıyorum. Burada bir balık, orada bir yılan balığı. Etrafımda milyarlarca ışık parçacığı parıldıyor ama insan kadar büyük hiçbir şey yok. Parçacıkları yarı yüzerek, yarı yürüyerek kenara itiyorum.

Sonra göğsüm sıkışmaya başlıyor. Hava eksikliğinden değil.

Onikinci Mahkeme'deki zamanımın sona ermesinden.

Bu tarafa, o tarafa dönerek, kenarlarda görüşüm bulanıklaşmasına rağmen daha hızlı hareket ediyorum. O burada olmalı. Bir yerlerde.

Parçacıklar büyümeye, yoğunlaşmaya ve daha yavaş titreşmeye başlar. Yakında zaman yeniden başlayacak ve ben bununla savaştığım gücüm kalmayabilir.

Başka seçeneğim yok. Yüze dönmeliyim.

Yukarı doğru yüzmeye başladığımda, parçacıkların hala çok küçük olduğu yerde, kalbim yenilgiyle çöküyor.

İşte o anda görüyorum.

Solumda asılı duran parlak mor bir cisim.

Ona doğru hızla ilerliyorum, her kol hareketinde, her bacak hareketinde ciğerlerim yanıyor. Onikinci Mahkeme etrafımda dağılmaya başladığında görüşüm neredeyse tamamen karardı. Midem bulanıyor ve boğazım yanıyor, bu sefer de nefes almaya ihtiyacımdan dolayı. Körü körüne uzanıyorum.

Ve elim sert bir şeye dokunur.

Elime ne geçerse onu tutuyorum — bir kol, bir bacak — ve donmuş zamanın son kalıntılarını aşarak yukarı, yukarı doğru tekmeliyorum. Hareketlerim artık hızlı değil. Artık akıcı değil. Ama neredeyse vardım. Neredeyse.

Onikinci Mahkeme ortadan kaybolup beni denizin dalgalarına bırakırken dudaklarım havayla buluşuyor.

Plaja geri döndüğümde kendimde değilim. Her hareketim acı içinde. Seelie formumda yüzmenin yorgunluğu, Onikinci Mahkeme'nin etkileri, bilinçsiz denizciyi yanımda sürüklemek... Hepsi birleşiyor ve beni neredeyse hiçbir şey yapamaz hale getiriyor, sadece yüzmek, ara sıra zayıf tekmeler ve kollarımla ilerlemeye çalışmak. Bu, bizi yanlış yöne gitmekten ve uçurumun altındaki kayalıklara çarpmaktan alıkoyan tek şey.

Bir mucize eseri, ayaklarım sonunda kayalık sahile ulaşıyor. Orada sırt üstü yere yığılıyorum ve yükümü yanıma bırakıyorum. Ondan uzaklaşıp su ve safra kusuyorum. Gözyaşları yanaklarımdan akarken, göğsümden hıçkırıklar çıkıyor.

"Maisie." Podaxis'in titrek sesi yanımdan geliyor, ama gözlerimi açacak gücüm yok. "Oh, Majesteleri, bunu yapmamalıydınız." "Belki de," diye boğuk bir sesle çıkardım. Birkaç acı dolu dakika boyunca, yatıp titremekten, nefes almaya çalışmaktan ve ayaklarımın üzerinden nazikçe geçen dalgaların verdiği güçle kendime gelmeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum. Her saniye geçtikçe endişe içimi kaplıyor. Gelgit çekiliyor, bu yüzden sahilden aceleyle ayrılmamıza gerek yok. Bunun yerine, kurtardığım adamın kaderi için paniğe kapılıyorum. Hareket etmeliyim. Dönüp onun hayatta olduğundan emin olmalıyım. Acıyla başımı kaldırıyorum. Çok ağır geliyor ama kendimi diğer tarafa dönmeye zorluyorum.

Onu bu kadar yakınımda görünce şaşkınlıkla birkaç kez gözlerimi kırptım. İlk fark ettiğim şey, en azından kısmen insan olduğunu gösteren yuvarlak kulaklarıydı. Bu beni şaşırtmadı. Başından beri, gemi enkazından kurtulan kişinin bir fae olabileceğinden şüpheleniyordum.

Çok az sayıda fae, korunan sularda bile denize açılmak için bir nedeni vardır. Peki, kurtardığım bu adam kim?

Dikkatimi yüzüne çeviriyorum. Gözleri kapalı, çenesi gevşek, ağzı hafifçe aralık. Midem bulanıyor. "Öldü mü?"

Podaxis diğer tarafına koşar ve pençesiyle omzuna dokunur. Adam kıpırdamıyor. "Bilmiyorum," der panik bir sesle. "Onu çimdiklemeli miyim?"

"Çimdikleme. Yaşam belirtisi var mı bakmam lazım." Tanık olduğum kurtarma operasyonlarından öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Zayıf bacaklarımla kendimi ona doğru sürükleyerek göğsünün üzerine yarı yarıya uzanıyorum. Kardeşlerimin yaptığını taklit ederek parmaklarımı boğazının dibine koyuyorum. "Lanet olsun, doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum, ama belki parmaklarım çok soğuktur."

"Onu çimdikleyebilirim. Eğer hayattaysa, bağırır."

Podaxis'i görmezden gelerek adamın elini kaldırıyorum ve bileğini bulana kadar avucunu çeviriyorum. Yine, doğru yapıp yapmadığımdan emin değilim, ama parmaklarımı avucunun altındaki kıvrıma bastırıyorum. Kardeşlerimin yaşam gücünü bu şekilde kontrol ettiklerini biliyorum, ama herhangi bir işaret bulamadıklarında ne yaparlardı?

Cevap, anılar zihnimde canlanırken hemen aklıma gelir. "Hayat öpücüğü," diye fısıldarım. "Ona bunu veremem."

"Öpücük mü? Neden onu öpersin, Maisie? Bu saçma ve mantıksız."

"Hayır, Podaxis. Hatırlamıyor musun? Kardeşlerim baygın denizcileri kurtardıklarında, ağızlarını denizcilerin ağızlarına yapıştırıp nefes verirlerdi." Adamın aralık dudaklarına bakıyorum. "Ama onu öldürmeden bunu yapamam."

Podaxis pençelerini birbirine vurur. "Belki de onu bırakmalıyız."

"Hayır, henüz değil. Yapabileceğim daha çok şey var, eminim." Oturmak için kendimi zorladım ve bir çözüm bulmak için gözlerimi ovuşturdum. Kardeşlerim boğulan adamlara başka nasıl yardım etmişti? Tanık olduğum son gemi kazasını zihnimde canlandırdım. Yıllar önceydi, ama yine de...

Sanki sisin içinden izliyormuş gibi anıyı izliyorum. En küçük kardeşim fok formunda enkaza doğru yüzüyor. Bir kurtulanla geri dönüyor. Fok derisini çıkarıyor. Denizcinin boynunda ve bileğinde yaşam belirtisi var mı diye kontrol ediyor. Ona suni teneffüs yapıyor. Sonra avuçlarını denizcinin göğsüne koyuyor...

"İşte böyle!" Ellerimi adamın göğsünün ortasına bastırıp kardeşlerimin yaptığı pompalama hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum. Her hareketimde göğsünün inip kalkmasını bekliyorum ama o taş gibi sert. "Bu görüldüğünden çok daha zor."

"Belki derisine dokunman gerekir."

Kardeşlerimin kurtardıkları kişilerin gömleklerini çıkardıklarını hatırlamıyorum, ama elimizdeki en iyi fikir bu. "Evet, akıllıca, Podaxis." Titreyen parmaklarla, yeleşinin düğmelerini açmak için acele ediyorum. Rengini ayırt edemiyorum ama

karanlıkta, brokarın pürüzsüzlüğüne şaşırıyorum. Bu adam basit bir denizci ya da balıkçıdan daha fazlası gibi görünüyor. Hatta bir aristokrat bile olabilir. Yeleği açıkken, gömleğine geçiyorum. Ne yaptığımı fark edince yanaklarım kızarıyor. Bir adamı soyuyorum. Martin için bile yapmadığım bir şey. Boğazımı yutkunarak düşüncelerimi kafamdan atıyorum ve son düğmeyi açıyorum. Sonra kumaşı kenara çekip ellerimi onun çıplak tenine koyuyorum.

Ellerim sert kaslara değince nefesim kesildi. "Oh." "Ne oldu?" Podaxis pençelerini değiştirerek hareket etti.

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Şey, hiç de zayıf değilmiş." "Bence o kemiklerinin üzerindeki yağ değil."

"Her neyse... Sanırım hoşuma gitti."

"Şimdi bakış atmanın sırası değil, Maisie. O ölü olabilir."

"İğrenç, haklısın." İşe geri dönerek, tekrar bastırma hareketlerini deniyorum ama önceki kadar etkisiz olduğunu görüyorum. Daha sert bastırmam mı gerekiyor? Ellerim doğru yerde değil mi? Dişlerimi sıkarak, bacaklarımı adamın üzerine atıp kalçalarının üzerine oturuyorum, sonra tüm gücümle göğsünü tekrar tekrar pompalıyorum.

"İşe yaramıyor galiba." Podaxis'in sesi kısık çıkıyor. Sesindeki özür tonu kalbimi sıkıştırıyor. "İşe yaraması lazım."

"Elinden geleni yaptın. Baban seninle gurur duyardı."

Babamın adı geçince kollarım güçsüzleşir. Küfrederek çabalarımı bırakıp ayağa kalkarım. Öfkeli göz yaşları yanaklarımdan süzülürken cesedin yanından uzaklaşıyorum. Hepsi boşunaymış. Onu kurtarmaya çalıştım. Onun hayatının bedelini ödemeye çalıştım...

"Maisie, sanırım nefes alıyor."

Hızla geri dönerim. "Nefes alıyor mu?"

Podaxis, adamın yüzünün önünde pençesini salladı. "Belki?"

Adama geri dönüp önünde çömeldiğimde kalbim deli gibi atıyor. Yüzünü ellerimle kavrayıp kulağımı dudaklarına yaklaşıtıyorum. İlk başta tek duyduğum, kıyıya vuran dalgaların ritmik sesi. Sonra bir nefes. Düzensiz ve sık ama kesinlikle var. Birkaç saniye sonra bir nefes daha geliyor.

Geri çekilip adamın yüzüne baktığımda göğsüm sıcaklıkla doluyor. "Nefes alıyor. Yaşıyor!"

"Başardın Maisie! Harika! Gidebilir miyiz?"

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Artık onun ölmediğini bildiğime göre, ona ne yapacağım? Onu burada bırakamam... bırakamam, değil mi? Suyun dışında taşımak için çok ağır, bunu onun sert göğsüne yaptığım boşuna çabalarımı anladım. Gözlerim hala açık olan gömleğine kayıyor, ama bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum. Ay ışığında, cildi bronz, saçları siyah görünüyor. Ya da belki de sadece sudan dolayı kararmışlardır.

. Her neyse, onu gün ışığında görebilmeyi diliyorum. Gözlerim ağzına, artık hayat dolu olduğunu bildiğim dudaklarına kayıyor. Aslında, sadece dolgunlar. Martin'inkinden çok daha dolgun. Ve o burun. Tam sevdiğim türden. Biraz eğri, belki bir iki kez kırılmış, hiç de narin değil. Halley Caddesi'ndeki boks salonlarının dışındaki afişlerde ona benzeyen adamlar görmüştüm. "Oldukça yakışıklı, değil mi?"

Podaxis cevap olarak gözlerini devirdi.

Ellerim hala adamın yüzünü çerçevelerken, yüksek elmacık kemiklerini okşayan siyah kirpiklerin uzunluğunu incelemek için yavaşça yaklaşıyorum. Böyle kirpiklere sahip olmak için neler vermezdim. Benimkiler kısa, soluk ve pembe, oysa onunki...

Adam nefes nefese öksürerek ileri atılırken yüzüme su sıçrar. Çılgık atarak yüzünü bırakır ve ön kollarımın üzerinde geri çekilirim. "Aman Tanrım, iğrenç bir adam!"

"Az önce sana tükürdü mü?"

Yüzümü çılgınca ovuşturup adamdan daha da uzaklaşıyorum. Cesaretimi toplayıp ona baktığımda, hala sırtüstü yatıyor ve gözleri kapalı, ama nefes alışışı daha belirgin hale gelmiş.

Podaxis pençesiyle bacağıma dokundu. "Gerçekten gitmeliyiz."

"Sanırım haklısın." En azından biraz bilinci yerine geldiğine göre, kendi başına eve yolunu bulabilir. Tabii... Faerwyvae onun evi değilse.

Midem altıma iniyor. Şimdiye kadar kendime bunu düşünmeye izin vermemiştim. Onun hayatta kalmasına odaklanmışım, sonrasında ne olacağına değil.

Peki... kardeşlerim şimdi ne yapardı?

Çoğu kurtarma operasyonu sonrasında, kurtulanlar tahtalar üzerinde Birchharbor'a götürülürdü. Neredeyse boğulmaktan kurtulanların kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek kadar güçlü olanları nadirdi ve yürüyebilenler de babamın muhafızları tarafından eşlik edilirdi. Kurtulanlar, işlemleri tamamlanana kadar sarayda hapsedilirdi. Kimlikleri, amaçları ve vatandaşlıkları doğrulanmadan cezalandırılabilir, adada serbest bırakılabilir veya evlerine gönderilebilirlerdi. Babam, kötü niyetli olanlara karşı acımasızdı — kaçak avcılar, bizi kandırıp adaya girmek isteyen aptal insanlar — ama diğer herkese karşı nazik ve cömertti. Bu bana nasıl yardımcı olacak? Bu adamı tutacak bir hapishanem yok, nereye ait olduğunu bulmanın bir yolu yok. Kaçak olmasam bile, yasal yetkim yok.

prenseler olarak bile değil.

Görünmez bariyeri oluşturan yüksek taşlara bakıyorum. Arkamda duruyor ve bir adamı duvarın içinden geçirdiğim tartışılmaz gerçeğiyle alay ediyor. Belki de yasadışı bir şekilde.

Titriyorum. Hayır. Henüz bilmiyorum. O bir vatandaş olabilir. Ayrıca, başka seçeneğim var mıydı? Onu boğulmaya bırakamazdım.

Sen katil değilsin, çocuğum.

Daha önce babamın inancı güvenimi güçlendirirken, şimdi olasılıkların korkunç ağırlığı karşısında zayıf düşüyor. Ellerimi yumruk yapıp adama doğru yürüdüm ve ayağımla omzuna dokundum. "Uyan. Nereye aitsin?"

Yumuşak bir inilti çıkarır ama gözlerini açmaz. Podaxis bana bakar. "Şimdi onu çimdikleyeyim mi?"

Ona ve adama bakıp kollarımı kavuşturdum. "Evet."

Podaxis aşırı bir coşkuyla adamın yüzüne yaklaşır ve kulak memesine kısıkaçı gibi yapışır.

Adamın gözleri açılır ve zayıf bir çığlık atar, nefesleri artık daha hızlı ve ağırdır. Bana bakarken kaşları çatılır, ama göz kapakları çok ağırdır. Duyamayacak kadar sessiz bir şekilde bir şeyler mırıldanır, sonra yine gevşer.

"Ne dedi?" diye Podaxis'e soruyorum.

"Bilmiyorum. Tekrar çimdiklemeli miyim? Daha hassas bir yerden deneyebilirim."

"Hayır," diye iç çekerek, yüzümü yeterince uzak tutmaya dikkat ederek adamın yanına çömelıyorum. Omzunu sallıyorum, sonra yanağına birkaç kez vuruyorum. "Uyanın bayım. Faerwyvae adasındasınız. Burada mı yaşıyorsunuz?"

Göz kapakları hafifçe kalkar ve tekrar konuşur. Daha da anlaşılabilir kelimeler. "Sizi duyamıyorum."

"Saint. Lazaro." Her kelime hırıltılı bir şekilde çıkıyor, ama bu sefer gayet net.

"Sen Aziz Lazaro Kilisesi'ne mi mensupsun?" İnsanların dininin adını tanıyınca titredim. Adada birçok din vardı... ama bu en kötü şöhrete sahip olanıydı. On iki yıl önce, Aziz Lazaro Kilisesi perilere karşı bir isyan başlatmış ve adanın en batısındaki birkaç sarayda saldırılar düzenlemişti. Ancak isyan kısa sürdü ve direniş bastırıldı. Yine de birçok kişi öldü ve on yılı aşkın bir barış dönemine rağmen, kiliseyi bir zamanlar kışkırttığı şiddetle ilişkilendirmemek zor. Onların oldukça saldırgan öğretilerini unutmak ise daha da zor. Perilerin insan değil, iblislerin soyundan geldiğini iddia ediyorlar. Saçma.

Adamın kıyafetlerini inceliyorum, onun kilisenin fae düşmanı kardeşlerinden biri olduğunu gösteren hiçbir şey bulamıyorum.

Adam iki kelimeyi daha güçlü bir şekilde tekrarlar. Ardından üçüncü kelime gelir. "Sığınak."

Üç kelimeyi bir araya getiriyorum. *Aziz Lazaro sığınağı*. Kilisenin sığınağı ne olacak?

Gerçek bir anda kafama dank etti ve nefesim kesildi.

O sığınak demek istemiyor. Dini sığınak istiyor.

Ayağa fırladım, kalbim göğsümde hızla atıyordu. Bir insanın gemi kazasından sonra sığınak aramasının tek bir nedeni vardır.
Onun burada olmaması gerekiyor.

Birkaç saniye boyunca, ne yapacağıma karar veremedim, tekrar baygın olan adamı izledim. Onu duvarın ötesine geri götüremezdim, çünkü bu onu tekrar denize atmak anlamına gelirdi. Gelgit çekilse bile, dik taşların ötesinde sığınacak bir yer yoktu. Boğulacaktı.

Onu kurtarmak için bu kadar çaba harcadıktan sonra, onu bu kadere terk edebilir miyim? Onu bu kadere sürükleyebilir miyim?

Midem bulanıyor ve bunu yapamayacağımı biliyorum. Kendimi böyle bir şeye asla ikna edemem. Ama ona da yardım edemem. Onu kıyıya çıkararak zaten peri kanunlarını çiğnedim.

Bu durumda üç seçeneğim var.

Birincisi, onu devriye görevlilerine ihbar etmek ve muhtemelen kendimi cezalandırılabilir bir suça bulaştırmak ve Kraliçe Nimue tarafından bulunma riskini almak.

İkincisi, isteği üzerine kilisede sığınak bulmasına yardım etmek. Bu da, ortaya çıkarsa beni ağır bir cezaya çarptırabilir ve gizli kimliğimi tehlikeye atabilir.

Ya da üç. Olay yerinden kaçıp adamı kendi kaderine terk etmek.

Karar vermem hiç zaman almadı. Tek bir seçeneğim var. Lumenas'a ilk geldiğimde karar vermiştim. Kahramanlık yapmamalı, saklanmalıyım. Bütün bunlar büyük bir hataydı.

Derin bir nefes alıp Podaxis'i kollarımın arasına alıp koşmaya başladım.

Lumenas'ın merkezine dönerken ayakta kalabildiğime şaşıyorum. Su altında yaşadığım çile sonrasında geride bıraktığım adamın yanında baygın halde yatmamamın tek nedeni, bir deniz perisi olarak suyun benim elementim olmasıdır. Tüm periler çoğu fiziksel rahatsızlıktan hızla iyileşme yeteneğine sahiptir, ancak bir perinin elementine olan yakınlığı bu yeteneği daha da güçlendirir. Şu anda kendimi özellikle *güçlü* hissetmiyorum. Soğuk ve ıslak giysilerim yüzünden vücudumu saran titremeler bunun kanıtı. Sadece... ölmediğimi hissediyorum.

Şehrin sokakları bu gece erken saatlere göre daha sessiz. Hala çok canlılar, ama kalabalıklar daha seyrek. Bu saatte dışarıda olan turistlerin çoğu, genelevler, kumarhaneler, buhar odaları gibi pek de hoş olmayan yerlere gidenler. Diğerleri ise barlardan çıkıp, otellerine dönmek için dolambaçlı yollardan ilerliyorlar.

Halley Caddesi'nde ilerlerken, ellerimle kollarımı ovuşturarak ısınmaya ve titrememi bastırmaya çalışırken, muhtemelen bu sarhoş insanlara çok benzediğimi fark ediyorum. Neyse ki, uçurumdan kaçmadan önce attığım giysilerimi ve ayakkabılarımı almayı akıl ettim, ama şu anda kuru ceketim bile pek işe yaramıyor.

Bu, kaderine terk ettiğim adamı aklıma getiriyor. Ben bir deniz perisi olarak bu kadar kötü hissediyorsam... o nasıl? Ölmüş olabilir mi? Onu terk ettiğim için mi?

"Doğru şeyi yaptın," diyor Podaxis çantamın içinden. Yürümekten vazgeçtiğimi fark ederek başımı sallıyorum.

Flapın altından bana gizlice bakar. "Seni büyük tehlikeye atmayacak başka bir şey yapamazdın."

Sesimi çıkaramadan başımı sallayıp yürümeye devam ediyorum. Haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Denize girmek benim için tehlikeliydi, boğulan bir adamı kurtarmak ise daha da tehlikeliydi. Ne düşünüyordum ki? Babam burada olup bunu göremeyecekken, onu gururlandıracak bir şey yapmanın ne anlamı var?

Hayatım boyunca babamı etkilemek için pek bir şey yapmam gerekmedi. Ben onun en küçük çocuğu ve yüzyıllardır evden ayrılmamış tek kızıyım. Hep sadece ben ve erkek kardeşlerim vardık. Onlar bile benden çok daha büyüktü, ben doğmadan yıllar önce olgunluğa erişmişlerdi. Ama babam gibi onlar da beni çok severdi. Belki biraz fazla. Herkes beni çok koruyordu ve ben bunu seviyordum. Açık denizde yüzmemem için uyarıldım, ben de yüzmedim. Kurtarma çalışmalarına yardım etmem yasaklandı, ben de izledim. Fok derisini çıkarmak riskli olduğu söylendi, ben de fok olarak kaldım. Her zaman çok değerliydim, çok küçüktüm. Dürüst olmak gerekirse, ben

Özel muameleyle büyüdüm ve Podaxis'in benden daha fazla endişeli olmasının da buna yardımcı olduğunu sanmıyorum. Bizim için lagün kenarında uzanıp, kimsenin sevgisini veya onayını kazanmak için çok az şey yapmaktan daha iyi bir şey yoktu. Uzun bir süre boyunca, babamın yüzünde sıcak bir gülümseme olmadan bana baktığını hiç hatırlamıyorum, ister fok formunda ister seelie formunda olsun.

Babamın yüzündeki gülümsemeyi ilk kez sildiğim anı hatırladıkça boğazım düğümleniyor...

Ayaklarımın dibinde, deniz ayısı derisini yumruğunda sıkmış bir ölü çocuk yatıyordu...

Babam, gözleri kocaman ve boş, dudakları o kadar sıkı sıkıya kapanmış ki rengi bile yoktu, çocuktan bana baktı. Gözlerinde utanç, öfke, hayal kırıklığı görmeyi bekliyordum. Ama bunların hiçbirini görmedim. Bunun yerine, en derin kedere dönüşen korkuyu gördüm.

Sen katil değilsin, çocuğum.

Başka birinin ölümüne neden olduğumu öğrenirse, ona ne kadar acı vereceğimi düşünmeden edemiyorum. Bu sefer dolaylı olarak, ama yine de...

"Kabuklar," diye dişlerimin arasından küfrederek adımlarımı hızlandırdım. Üçüncü Cadde'ye ulaştım ve Orion'a doğru döndüm. Ama Cygnus Caddesi'ne vardığımda, fazla düşünmeden keskin bir sağa dönüş yaptım.

"Nereye gidiyoruz?" Podaxis temkinli bir sesle sorar. "Nereye gideceğimizi biliyorsun."

"Maisie, yapmamalısın."

"Ama yapacağım." Kararımı kesinleştirerek, Salvation Caddesi olarak da bilinen Cygnus'ta neredeyse koşar adımlarla ilerledim. Çünkü Lumenas'ın tüm kiliseleri buradaydı. Günahla tanınan bir şehirde bu kadar çok dini kurum olduğunu öğrenince ilk başta şaşırmıştım, ama sanırım mantıklıydı. Ahlaksızlığın yaygın olduğu yerlerde, kefarete için çaresizlik de artar. Çeşitli cepheli kiliselerin önünden geçiyorum. Bazıları, Dawn Kilisesi ve Saint Michaelo Kilisesi gibi, mütevazı tuğla ve görkemli kulelere sahipken, diğerleri, Undulating Pleasure Kilisesi gibi, mermer sütunlar ve parlak ampullerle Halley Caddesi'nde bulunanlara daha çok benziyor. Buradaki kiliselerin yarısının gerçek dinlere ait olduğundan tam olarak emin değilim, ama Dalgalı Zevk Kilisesi'nin parlak ışıklı tabelasına yazılan sözlere inanacağım: *Cennet, insanın pantolonunda bulunur.*

Daha aşağıda, Textiles Kilisesi'nin dışında, kaldırımda dikilmiş başka bir tabela var. Tabelada, şaşırtıcı derecede yakışıklı bir erkeğin siyah-beyaz portresi var. Yanında şöyle yazıyor: *"Bir şapkacı ile evlenmek isteyen var mı? Ödül: Randolph Hartz'ın kalbi ve ömür boyu çok güzel şapkalar."* Bunun altında, kalın sarı harflerle şöyle yazıyor: *"Yarın gelinlik yarışmasının son gecesi. Kimi seçecek?"*

Saint Lazaro Kilisesi'ni bulmaya o kadar odaklanmamış olsaydım gülerdim, ama tabelayı sadece bir göz atarak geçiyorum. Salvation Street'e sık sık gelmem. Burası genellikle hırsızlık yapmaya cesaret edemeyeceğim kadar yargılayıcı bakışlarla dolu, kilise kapılarının önünde çok fazla vaiz duruyor, fanatikler el ilanları dağıtıp şiir ve ilahilerle dolu eğlenceli bir zaman vaat ediyor. Açıkçası şu anda burada olmamam gerekirdi. Podaxis'in endişeli homurtuları her adımında bunu hatırlatıyor.

"Bu çok, çok, çok kötü bir fikir," diyor.

"Yaptığım çoğu şey kötü fikirlerle başlar," diye mırıldanıyorum.

Hızımı yavaşlatarak, kilise kilise dolaşıp gideceğim yeri arıyorum. Hayalimde, Saint Lazaro, tehditkar siyah kuleleri olan, belki de mızraklara saplanmış kafalarla çevrili bir bina. Bu görüntü o kadar net ki, kilisenin adının yazılı olduğu mütevazı bronz plaketin bulunduğu sade tuğla yapıyı neredeyse kaçırıyorum. Kapının önünde duruyorum ve gözlerim, Tekstil Kilisesi'nin önündeki tabelaya çok benzeyen bir tabelaya takılıyor. Tabelada yakışıklı bir şapka ustası yerine, saçları seyrekleşmiş ve gülümsemesi daha çok bir grimasa benzeyen bir adamın fotoğrafı var. Siyah-beyaz portreden gözleri doğrudan bana bakıyor gibi. Tabelada şöyle yazıyor: "*Billius Kardeşle Evlenmek İsteyen Var mı? Ödül: Ebedi kurtuluş ve beş yüz sitrin madeni para. Gösterişli ilk gece başlıyor...*" Ardından birkaç tarih çizilmiş ve güncellenmiş, en sonuncusu bugünün tarihi.

Kaşlarımı çatıyorum, tabelanın şakacı mı yoksa ciddi mi olduğunu anlayamıyorum. Tek bir tur on jeton değerinde olduğu düşünülürse, beş yüz sitrin turu oldukça iyi bir servet. Ama fotoğraftaki adamla evlenmek mi?

"Yapacaksan yap," diyor Podaxis. Sesi aciliyet duygumu yeniden uyandırıyor.

Hiç düşünmeden kilisenin ön kapısına çıkan merdivenleri tırmanıyorum, paltomun yakasını boynuma kadar çekiyorum ve şapkamı başıma geçiriyorum. Ses dinliyorum ama binadan hiçbir ses gelmiyor, ki bu da gece yarısını çok geç bir saatte dini bir kurum için mantıklı. Yumruğumu kapıya kaldırıyorum ama duraksıyorum. Çalayım mı? İçeri gireyim mi? Kiliselerin nasıl işlediğini bilmiyorum. Daha önce hiç kiliseye girmedim.

Derin bir nefes alıp kapıyı çalmak karar verdim. Kimse cevap vermedi, tekrar çaldım.

Sonunda kapı açıldı ve karşımda benim kadar kısa boylu, omuzlarına kadar uzanan gri saçlı, bıyıklı ve gözlerinin kenarları derin kırışıklıklarla kaplı orta yaşlı bir adam belirdi. Boynunda ve kollarında altın işlemeli siyah bir cüppe giymişti. Cüppesinin sağ tarafında, alevlerin üzerinde çaprazlanmış iki kılıç nakışlı bir amblem vardı — Aziz Lazaro'nun amblemi. Hiç de bir kilise rahibi olarak hayal ettiğim gibi görünmüyordu. Özellikle de

kulaklarında taktığı zarif altın küpelerle. Takıları, onu Lumenas'a çok yakışan ama bir kiliseye yakışmayan bir gösteriş katıyordu. Kiliseler alçakgönüllülükle özdeş değil midir? Sanırım Dalgalı Zevk Kilisesi bu varsayımı çürütür. Başımı sallayarak yana doğru adım attı ve elini uzattı. Onun arkasında, loş bir odaya açılan karanlık bir antre görüyorum. Oda, boş sıralar halinde dizilmiş kilise sıralarıyla dolu. "Merhaba," diyor, sanki beni korkutup kaçırmaktan korkuyormuş gibi yumuşak bir sesle. "Ben Peder Viktor. Aziz Lazaro Kilisesi'ne hoş geldiniz. Dua etmek için her zaman açıktır."

"Dua etmeye gelmedim," derim, başımı eğik ve sesimi alçak tutarak.

"O halde gelin yarışması için mi geldiniz? Yarışma... ertelendi. Yarın devam edeceğiz..."

"Hayır," dedim, rahibe hızlıca bakıp tekrar başımı eğdim. Buraya gelme sebebimi yerine getirmeye hazırlanırken titremeyle sarsıldım. Boğazım yanıyordu, çünkü söyleyeceğim şeyin beni şu anda olduğumdan daha da suçlu hale getirebileceğini biliyordum. Hayatta kalmak için hırsızlık yapmak bir şeydi. Ama yasadışı olarak kıyıya getirdiğim birine sığınak sağlamak...

Derin bir nefes alıp, bir saniye daha tutamadan sözlerimi döküyorum. "Cape Vega'da Saint Lazaro'dan sığınma isteyen bir adam var."

Kaşlarını çatıp bana birkaç kez göz kırptı. "Anlamadım?"

"Kıyıda. Neredeyse boğulmuş. Hayatta mı bilmiyorum. O bir insan."

"Nasıl..."

Daha fazla soru sormadan, arkanı dönüp merdivenlerden aşağı koşarım. Peşimden gelip açıklama isteyeceğini sanırım ama arkama bakınca rahip hala kilisenin merdivenlerinden bana bakıyor. Rahatladığım için midem gevşer. Başardım. Mesajımı ilettim. O adama bir şans daha verdim. Doğru olanı yaptım. Yapılacak tek şey buydu.

Vulture's Prose'a doğru ilerlerken ve arka kapıdan sessizce içeri girerken bunu kendime tekrarlıyorum. Sahne arkası sessiz, kimse yok. Diğerleri hala Martin'le Honey House'da mı, yoksa çoktan dönüp yatmışlar mı diye merak ediyorum. Bu düşünce aklımdan çabucak geçiyor, çünkü zihnim tekrar tekrar sahildeki adama dönüyor. Yaptığım şeye. Doğru kararı verdiğime dair kendimi ikna etmeme rağmen, içimde kabaran korku ve gururun karışımıyla başa çıkamıyorum.

Küçük odanın sessiz yalnızlığına ulaştığımda, yatağımın yanında neredeyse yere yığılırım. Karanlıkta kör gibi, parmaklarım pürüzsüz kürke dokunana kadar yatağımın altını ararım. Fok derisini çıkarır ve üzerime battaniye gibi örterim. Gözlerimi kapatıp, tamamen giyme isteğine direnerek sıcaklığın tadını çıkarırım. Evden ayrıldığımdan beri kendime fok şekline dönüşme izni vermedim, ama derimi

yakınımda, güvende, saklı tuttum. Bu, kim olduğumun en tartışılmaz kanıtı, kimsenin bulmasına izin veremeyeceğim bir şey.

Onu tamamen bırakamam da. O benim bir parçam. Çocukluğumdan geriye kalan tek şey.

Podaxis dizlerimin üzerine tırmanıyor. Bu geceki pervasızlığım için beni azarlayacağını sanıyorum, ama hiçbir şey söylemiyor. Benim bunun tamamen farkında olduğumu hissediyor olmalı.

Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Kimse ne olduğunu bilmeyecek. Her gün kanunları çiğniyorum. Bu da onlardan farklı değil.

Kanunları çiğnemekten bahsetmişken...

Şapkamı çıkarıp hala nemli saçlarımı ellerimle okşuyorum. Parmaklarım boş çıktığında kalbim sıkışıyor. En değerli kabuk tarakımın hala orada olacağını ummamalıydım. Okyanus yutmuş olmalı.

En azından ceketimin cebinde çatal hala duruyor. "O tarağı çok istiyordum," diyorum yüksek sesle.

Podaxis iç çeker. "Onun yerine, kötü şöhretli bir kilisede sığınma talep eden bir kaçağa yardım ettin."

"Kaçak. Bu çok ağır bir kelime," diyorum. "Hapishane hücresi dışında iyileşmek için bir yere ihtiyacı olduğunu nereden biliyoruz?" Sözlerim sadece Podaxis'le tartışmak için olsa da, kalbimi biraz hafifletiyor. Ya hepsi bu kadar ise? Ya bunca zamandır aşırı tepki veriyorsam? Ya o bir vatandaş ya da sadece vatanıma karşı kötü niyeti olmayan kayıp bir denizciyse? Gemi kazasından kurtulmanın travmasından sonra kim bu kadar zorlu bir hukuki süreçten geçmek ister ki?

Podaxis ağzını açıyor ve bana mantıklı bir şey söylemek için can attığını anlayabiliyorum. Ona keskin bir bakış atıyorum ve o da bir inilti çıkarıyor. Sonra, sadece biraz yağ çekerek, "Belki de haklısın," diyor.

Her türlü yorgunluğun yanı sıra, kendimi onaylanmış hissederek, fok derisini sakladığım yere geri koyuyorum ve gri kürküne son bir kez okşuyorum. Sonra ıslak giysilerimi çıkarıp yorganın altına giriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve cesur kurtarmalar, şiddetli dalgalar, kaslı göğüsler ve karanlık, deniz suyu ile ıslanmış saçlar hakkındaki tüm düşüncelerimi kafamdan atıyorum.

Yarın, sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak.

Aptalca cesurca kurtarılmamdan bu yana dört gün geçti ve kimse başımı istemeye gelmedi. Yasadışı sınır geçişine karıştığım ortaya çıksa bile, kimse beni öylece infaz edecek kadar ileri gitmezdi. Bunun yerine, yargılanır, mahkemeye çıkarılır ve muhtemelen babam tarafından savunulurdum. Ne de olsa ben bir prensesim. Bir de katil olduğum gerçeği var. Periler yalan söyleyemediğine göre, bu konuda gerçeği söylemek zorunda kalabilirim. Ve sonra, ne ceza alırsam alayım, en kötüsü bu bile olmaz, çünkü yeni Kraliçe Nimue beni bulur.

Beni bulur, hak iddia eder ve beni bir katil yapar.

Son birkaç gündür zihnimi meşgul eden düşüncelerin kısır bir döngüsü bu, özellikle de o adamı kurtarmakla gerçekten aklımı kaçırmış mıyım diye düşündüğüm zayıf anlarımda.

Ama şimdi...

Şimdi hayat olabildiğince normal. Sokaklarda, bir insan kaçağına yardım eden haydut bir peri kızının izini süren ekstra devriye memurları yok. Gizemli bir gemi kazasının ardından şehirde aniden ortaya çıkan maskeli bir insan katilinin fısıltıları yok. Aslında, gemi, enkaz veya kurtulan hakkında hiçbir haber yok.

Podaxis ve ben açıkça aşırı tepki vermiştik.

Bu yüzden, dört gün sonra ilk kez çalıntı mallarla dolu bir çantam var. Sürekli çalmak dışında bir şey için yakalanma korkusu olmadan, her hareketimde gerginlik yaşamadan işime geri dönebildim. Son

birkaç gece, bir iki ıvır zıvır çaldıktan sonra sinirlerim bozuldu, ama bu gece payetli bir çanta dolusu sitrin parçaları, üç cep saati, bir yüzük, bir bilezik ve boncuklu inci kolye topladım. Sonuncusunu kendime saklamak istiyorum, ama kısa saçlarımı kaybettikten sonra bu fikri pek heyecan verici bulmuyorum. Hiçbir şey onun kadar güzel olamaz.

Henüz gece yarısı bile olmadı ama şimdiden Bay Tuttle'ın yüzünü güldürecek kadar para topladım.

"Bu kutlama gerektirir," diyorum, Halley'den Third'e dönerken adımlarım hafiflemiş. Diamonde Opera Binası'na ve önündeki aristokratlara bakmıyorum. Third'ün doğusunda hırsızlık yapmamanın dersini iyi almışım.

"Kutlamak mı? Neyi kutlayalım?" Podaxis çantamın içinden soruyor. "Bilmiyorum. Parmaklıklar ardında olmadığım için mi?"

"Sanırım bu gurur duyulacak bir şey," diyor, sesi düz.

Aklımda bir fikir belirir, ağzımın suyu akacak kadar heyecan verici bir fikir. "Lumies alalım!"

"Oh, tamam." Bir kez olsun, gerçekten heyecanlı geliyor.

Neden heyecanlanmasın ki? Lumies, Lumenas'ın en önemli lezzetlerinden biridir. Kabarık, havadar, kızartılmış hamurdan yapılan ve üzerine tarçın, kakule ve parlak sarı Starcane Şekeri serpilmiş bir tatlıdır. Lüks restoranlardan sokak satıcılarına kadar her yerde bulunur. Sokak satıcıları yağ ve şekerden cimri davranmadıkları için ben sokak satıcılarını tercih ederim.

Podaxis çantamdan dışarı bakıyor. "Hangisine gidiyoruz? Vulture's Prose'un yanındaki yerde üç al bir bedava kampanyası var."

"Hayır, First ve Cygnus'un köşesindeki satıcıyı denemek istiyorum."

Küçük, kınayan gözleriyle bana sert bir bakış attı. "First ve Cygnus.

Yani Salvation Street'ten geçeceğiz. Yine."

Omuzlarımı umursamazca silkiyorum. "Salvation Street'te yürümekte bir sakınca yok."

"O günden beri her gün en az bir kez yaptın... *ne olduğunu biliyorsun*." "Hmm," diyorum, onu kızdıracağını bildiğim hafif bir gülümsemeyle. Haklı

. *O olaydan* beri her gün o caddeden geçiyorum, Saint Lazaro'nun önünden geçerken her zaman adımlarımı yavaşlatıyorum. Meraktan başka beni oraya çeken şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Adamın boğulmak üzereyken nasıl kurtulduğunu merak etmeden duramıyorum. Hayatta mı kaldı? Kilisede saklanıyor mu? Benim ihbarımı dikkate alıp onu aldılar mı?

Sadece kendimi bu işe bulaştırmamak için merak ettiğimi söylemeye çalışıyorum, ama bundan daha fazlası var. Ve bunun kaslı göğsü, güçlü burnu ve yakışıklı yüzüyle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir ilgisi yok.

Cygnus'tan ayrılıyorum. Halley'den daha sessiz, ancak birkaç kilisenin kapıları açık ve içinden ilahi müziği geliyor — ya da Undulating Pleasure Kilisesi'ndeyseniz, şehvetli ritimler. Tekstil Kilisesi'ni geçiyorum ve "*Bir şapkacı ile evlenmek isteyen var mı?*" yazan tabelanın "*Kazanan ve yeni mutlu çifte tebrikler!*" olarak güncellendiğini görüyorum. Yeni bir portre de var, bu sefer yakışıklı şapkacı, altında sevgilileri gölgede bırakan kocaman bir şapka takmış dolgun göğüslü bir sarışının yanında duruyor.

"İyi seçim yapmış gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum ve First Avenue'ye yaklaşırken adımlarımı hızlandırıyorum. O anda, Salvation Street'in kaldırımının normalden çok daha kalabalık olduğunu fark ediyorum. Önümüzde bir grup genç kadın sohbet ediyor. İlk başta, onların da Lumies satın almak gibi parlak bir fikirleri olduğunu düşünürüm, ama hemen yanıldığımı anlarım. Kalabalık First'ün bu tarafında, caddenin karşısındaki satıcının yanında değil ve... Saint Lazaro Kilisesi'nin önünde olduklarını fark edince şaşırırım.

Durup, dedikodu yapan kızları incelerken kaşlarımı çatıyorum. Kaldırımdaki bir tabelanın etrafında duruyorlar, geçen sefer gördüğümde üzerinde Brother Billius'un portresi vardı. Bu hafta tabelaya her baktığımda, başlangıç tarihi bugüne değiştirilmişti. Acaba bu bayanlar talihsiz adamın kaderine gülüyorlar mı? Canlı kahkahaları arasından konuşmaların bir kısmını duyabilene kadar biraz yaklaşıyorum.

"...yıl da yirmi bin sitrin!"

"Gerçekten Saint Lazaro'lu bir adamla evlenmek ister misin?"

"Normalde olmaz, ama yirmi bin sitrin değeri varsa, fikrimi değiştirmeye başlıyorum. Kilise adamlarının maaşı bu kadar mı?" "O yüzle, tek bir çip değerinde olsa bile, yine de şansımı denerdim."

şansımı denerdim."

"O bir peri gelin arıyor. Bu hiç adil değil."

Bir kıkırdama. "Peri kanı var gibi davranabilirim."

Kaşlarımı çatıttım. Bir şey bana, ya kardeşlik Billius'un varlıklarını uydurmaya başladı ya da tabelada ondan bahsedilmiyor. Yaklaşıp kadınların eteklerinin arasından bakındım. Kalabalık tabelaya o kadar odaklanmış ki, kimse benim orada olduğumu fark etmedi.

Bu, çantama birkaç ıvır zıvır eklemek için iyi bir fırsat...

Kızları yeni bir gözle değerlendiriyorum, saç tokaları, bilezikler, kolyeler arıyorum. Sonunda, bir kadının bileğine tembelce asılmış bir çanta görüyorum. Dedikodulara o kadar dalmış ki, omzuna dokunup çantayı vermesini istesem fark etmez herhalde. Tabii ki yapmayacağım. Bunun yerine, yanından geçip...

Tabelanın bir köşesi dikkatimi çekerek beni olduğum yerde durdurur. "Ne oluyor burada..." İki kadının arasından geçerek fotoğrafı dikkatle incelerim.

fotoğrafa bakıyorum.

Podaxis da bakmak için çantamın kapağını kaldırdı. "Aman Tanrım, bu... bu..."

"Evet." Bakışlarım siyah-beyaz portreye kilitlenir. Kare çene, yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, koyu saçlar... Fotoğrafta tanıdık gelmeyen tek özellik, sahilde kapalı göz kapaklarının ardında saklanan göz kamaştırıcı koyu renkli gözler.

Portrenin yanında bir yazı var: "*Dorian Kardeşle Evlenmek İsteyen Var mı? Ödül: Ebedi kurtuluş ve evlilik mutluluğu. Değer: Yılda yirmi bin sitrin. Koşullar: Peri kanından olmak.*"

Yanaklarım kızarır, her yerim tahriş olmuş gibi karıncalanır. Öfkeyle, hâlâ konuşan kalabalığın arasında dolanırım. "Eh, gayet iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Neden bu kadar sinirlendin?" diye sordu Podaxis.

Ağzımı açtım ama cevabı bilmediğimi fark ettim. Kurtardığım çocuğu bir tabelada görmek neden beni bu kadar rahatsız ediyor?

Cevap vermediğimde Podaxis tekrar konuşur. "Onun hayatta ve iyi olduğunu görmek istemiyor muydun?"

Çok yalan olmayan kelimeleri bulana kadar ağzımdan kelimeler çıkmıyor. "Tabii ki, ama o zavallı Billius'un yerini aldı! Gelin yarışması bile başlamadı bile."

"Bu yarışmalar buralarda oldukça popüler bir gösteri haline geldi, değil mi? Lumenas'ta yeni moda bu mu? Bir yabancıyla evlenip bunu büyük bir gösteriye çevirmek?"

Kendi kafamda başka sorular olduğu için cevap vermiyorum. "Neden fae kanından biriyle evlenmekte bu kadar ısrarcı? Saint Lazaro'nun kardeşliği fae'leri sevmez ki?"

"Kesinlikle öyle bir ünleri var," diyor Podaxis. "Ancak, böyle bir evliliği istemesinin bir nedeni olabilir. Faerwyvae'de insan yaşlanmasına ilişkin son bilimsel bulguları duydun mu?"

"Ne bulguları?" diye soruyorum, First'ün köşesini dönerken.

"Şey," diyor, zaten olduğundan daha bilgiliymiş gibi bir ses tonuyla, "araştırmalar gösteriyor ki, savaşın sona ermesi ve adanın birleşmesinden bu yana, fae ile yakın ilişkisi olan insanlar daha yavaş yaşlanıyor. Bu, onları bizim gibi yaşlanmaz hale getirebilir. Tabii ki ada sadece yirmi iki yıldır birleşik ve insan-fae ilişkileri bazıları için hala tabu. Bu yüzden ömürlerinin ne kadar uzayacağını bilmek imkansız, ama bir fae ile ilişki içinde olmanın insana bu özel faydayı sağladığı kesin."

Ben gülerek burnumu çektim. "Bunu nereden biliyorsun? Daha da iyisi, neden bu bilgiyi ezberlemişsin, sanki onu söylemek için fırsat kolluyormuşsun gibi?" Aniden farkına vardım. "Shells, Podaxis, bu bilgiyi Nadia için saklıyorsun, değil mi? Ona sonsuz sevgini itiraf ederken söyleyeceğin şey bu mu?"

"Sen... şey, sen çok... kaba. Nadia'ya niyetimi açıkça söylersem, ona gerçekleri ve rakamları söylemem. Ben... seni ilgilendirmez. Gazetede okudum ve senin de bilmek isteyeceğini düşündüm."

Onu utandırdığımı anlayabiliyorum ama gülmemi bastırmam imkansız. Eğlencemden kurtulmayı başardığımda, söylediklerinin doğruluğunu düşünmeye başlıyorum. Eğer insanlar savaşın sonundan beri yaşlanma sürecinde yavaşlama yaşadıysa, bu benim neden bu kadar çabuk yaşlandığımı da açıklıyor olabilir mi? Birkaç yüzyıl yaşına kadar olgunluğa erişemeyen kardeşlerimin aksine, ben yirmi yıldan az bir sürede olgunluğa erişmiştim. Ben... bir insan gibi yaşlandım. Periler, insanlar kadar sık veya kolay hamile kalmadıkları için, benim oldukça korunaklı çocukluğumdan bahsetmiyorum bile, adanın birleşmesinden sonra doğan pek çok safkan peri ile tanışmadım. Tabii Podaxis hariç. O da benim gibi yaşlandı.

Sanırım bu garip bir şekilde mantıklı. İnsanlar binlerce yıl önce adamıza ayak bastıkları andan itibaren perileri etkilemeye başladılar. O zamanlar tüm periler, bizim şimdi unseelie dediğimiz varlıklardı. Ruhlar, hayvanlar, yaratıklar. İnsanlar bize dili öğrettikten ve giysilerini ve yiyeceklerini paylaşmaya başladıktan sonra benim türüm onların yaşam tarzını benimsemeyi öğrendi. O zaman nasıl dönüşeceğimizi keşfettik ve insanları taklit eden seelie formunu benimsedik. Artık insanlar ve faeler birlikte yaşıyor, büyülü bariyerimizle güvende ve korunuyoruz, *birbirimizi* değiştirmeye başlamamız mantıklı.

Bu, sözde Kardeş Dorian'dan duyduğum rahatsızlığı azaltmıyor. Gemi kazasından kurtulup, fae karısı bulmak için gelinlik yarışması düzenlemeye cüret etmesi ne cesaret! Ölümle burun buruna gelmesi, fae gelinin getireceği ölümsüzlük şansını elde etmek için onu bu kadar çaresiz hale getirdi mi?

Sinir bozucu tedirginliğime rağmen, bu durum bir şeyi netleştiriyor. "Bence bu iyi bir şey," diyorum Podaxis'e. "Bu, onun hakkında yanıldığın anlamına geliyor. O bir kaçak değil. Saint Lazaro'nun kardeşi ve belli ki bunca zamandır buradaki bir vatandaş. Eminim sadece gece yarısı sınırı geçmenin yasal işlemleriyle uğraşmak istememiştir."

"O zaman neden denizdeydi?"

Bu soru, inancımı biraz sarsıyor ama şüphelerimi bir kenara atıyorum. "Görev gezisi, tabii ki. İyi haberi yayıyordu."

"Aziz Lazaro'nun iyi bir sözü mü var?"

Kahkahayla güldüm. "Zekice, Podaxis. Hoşuma gitti."

O iç çekip çantamdan bana bakar. "Hoşuma gitmeyen şey, iki sokak önce Lumies satıcısını geçmen. First ve Cygnus'taki satıcıları denemeyecektik, değil mi?"

Onun haklı olduğunu fark ederek aniden durdum. Orion'a neredeyse varmıştık ve Lumies'i alma planım o aptal tabela yüzünden suya düşmüştü. "Haklısın, Podaxis. Kutlama için buraya geldik ve şimdi kutlamak için daha fazla nedenimiz var. Sadece bir çocuğu kurtarmakla kalmadım, aynı zamanda bir kilise adamını da kurtardım, artık mutlu bir evlilik hayatı sürecektir bir adamı. Ve eğer o kadar çok istediği bu peri geliniyle evlenebilirse, o zaman uzun bir süre ölmeyecek."

"Evet, Pearl, aferin. Şimdi Lumies'i alabilir miyiz?"

Kıkırdarak arkanı dönüp sokak satıcısına doğru yürüdüm. Saint Lazaro'nun tam karşısındaki satıcıya. Atıştırmalıklarımı aldım, afiyetle ağzıma tıktırdım ve Brother Dorian'ın tabelasına sadece bir kez sert bir bakış attım.

İki kez.

Beş kez.

Dudaklarımda şekerin tatlılığıyla, tabelaya şapkamı kaldırarak selam veriyorum. "Rica ederim," diye mırıldanıyorum son bir kez ters bir bakışla.

Vulture's Prose'a vardığımızda, altı Lumie'yi arka arkaya yediğim için midem ağrıyor. Podaxis'i tiyatroya koyduğumda o da bir iki kez inliyor, oysa o sadece üç tane yemişti. Yine de, çaldığım hazineleri Bay Tuttle'a teslim edip, ödeme olarak on sitrin çipi alıp, yatak odalarına giden koridora yönelirken pişmanlık duymuyorum. Her adımda bir giysi çıkarıyorum — şapkam, ceketim, yeleğim — ta ki pantolonum, gömleğim ve askılarımla hafif ve özgür hissedene kadar. Bir iç çekerek saçlarımı elime alıp, sahne arkasında ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Hiçbir sanatçı yarınki repliklerini konuşmuyor ya da prova yapmıyordu. Martin ortalıkta dolaşıp Klaus ve Stanley'i içmeye davet etmiyor ya da bana yavru fok balığı gibi bakmıyordu. En iyisi böyleydi, çünkü şu anda tek istediğim sakın bir akşam ve uykuydu.

Yatak odamın kapısını açtığımda tüm umutlarım suya düşüyor. Martin'i karanlık odada, sadece yatağımın üzerindeki küçük kare pencereden gelen ışıkla dururken görünce midem bir anda düğümlenir. Kolları arkasında kavuşturulmuş, hiçbir şey söylemiyor. Farklı görünüyor. Gergin. Kızgın. Onun sadece ziyaret için geldiğine kendimi inandırmak istiyorum, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu, korkunç "biz" ile ilgili.

"Kabuklar," diye küfrediyorum içimden. Kapının eşiğinde donup kalıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Sonunda bir nefes veriyorum. "Konuşmalıyız."

Podaxis geri çekilir, kıskaçlarını birbirine vurur. "Ben... şey... Nadia evde mi diye bakayım."

O koridora girince, odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Oda çok küçük, dar yatağım, bir komodin ve birkaç adımlık yürüme alanı için yeterli yer var.

yürüyecek yer var. Bu yüzden, yatak başındaki lambayı yakmak için Martin'in yanından geçmek zorunda kalmak oldukça garip. O ise tüm bu süre boyunca sadece beni izliyor. Oda loş bir ışıqla aydınlanınca, cesaretimi topluyorum ve eski sevgilimin karşısına çıkıyorum. Gözlerine bakamıyorum, bakışlarımı göğsünde tutuyorum. Daha önce giydiği kıyafetlere benzeyen pantolon ve gömlek giymiş. Ama onda bir tuhafılık var. "Martin, ben..."

Söylemem gerekenleri kafamda sıralarken zihnim karışıyor.

Hafifçe hareket etti ve bir kolunu sırtının arkasından çıkardı. Eli bana doğru uzandı ve ben gerildim, yanağıma dokunacağını sandım. Ama o, yumruğunu aramızda tuttu. Kaşlarım çatıldı, parmaklarını açıp avucunun ortasında parıldayan nesneyi ortaya çıkardığını gördüm. Gümüş üzerine sedef kakmalı bir nesneydi.

Bu benim kabuk şeklindeki saç tarağı.

Dorian kardeşimi kurtarıırken kaybettiğim şey.

Onu ondan almak üzereyim ama kendimi durduruyorum. Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Bunu nereden buldun?"

O anda bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlıyorum. Gözleri alıştığım soluk mavi değil, gri ve olması gerekenden çok daha büyük. Yüz hatları hafifçe çarpık, bazı yerleri çok dolgun, bazı yerleri ise çok sert. Sarı saçları bir ton fazla koyu. Onunla bu odada, bu ışıqla, bu kadar yakın mesafede o geceleri geçirmemiş olsaydım muhtemelen fark etmezdi. Bakışlarım omuzlarına kaydı. İlk başta omuzlarına bir pelerin atıldığını sanmışım, ama şimdi...

Pelerin değil. Benim fok derim. Bu manzara midemi bulandırıyor. Geri adım atıyorum. "Sen kimsin..."

Martin olmayan adam, o kadar tanıdık olmayan bir şekilde gülümsüyor ki, boğazıma safra geliyor. "Yakala," diyor, sesi derin ama tamamen erkeksi değil, saç tarağını havaya atıyor. Refleksle onu yakalıyorum, tam da eli üst kolumu kavrarken. Diğer eli sırtından öne çıkıyor ve küçük, gümüş renkli altıgen bir pudra kutusu ortaya çıkıyor. Başparmağıyla bir hareketle kutuyu açıyor ve odama parlak bir ışık yayılıyor.

Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama pençeleri derime batıyor. Kompaktın ışığı göz kamaştırıcı bir parlaklığa ulaşıyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Kalbim göğsümde çarparken, etrafımda, üstümde, içimde garip bir uğultu başlıyor. Bir an için vücudumun ikiye bölüneceğinden korkuyorum.

Sonra durur.

Işık sönüyor.

Gözlerim ışığın yokluğuna alışırken birkaç kez göz kırptım. İlk gördüğüm şey Martin'di. Hayır, Martin değildi, yanardöner

gümüş ve kahverengi pulları, uzun siyah pençe benzeri tırnakları ve kısa kesilmiş kahverengi saçları olan bir dişi peri. Benden birkaç santim daha uzun ama belki bir yaş kadar benden küçük görünüyor. Ancak, sivri kulakları onun tam bir peri olduğunu gösterdiğinden, asırları aşmış olabilir. Gözleri soluk ve mürekkep balığı gibi W şeklinde. Omuzlarında pelerin gibi duran fok derisi dışında çıplak. Ona sert bir bakış atarak, onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Bu sefer beni bırakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Kaçmaya hazır olarak kapımın olması gereken yere bakıyorum, ama artık odamda değilim. Bunun yerine, tamamen sıkı dokunmuş mercanlardan yapılmış loş bir koridordayım. Sıra sıra dizilmiş mercan çıkıntılarının üzerinde sıcak ışık küreleri süzülüyor. Koridorun bir ucundan diğer ucuna bakıyorum. Koridor sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor, ama diğer tarafta...

Gölgeli bir figür bize doğru yürüyor. Geri adım atmaya çalıştığımda, dişi peri tekrar kollarımı yakaladı. "Bırak beni," dedim, ama işe yaramadı. Yaşımla yakın görünüyordu ama benden çok daha güçlüydü, özellikle de etimi delen keskin pençeleriyle.

Şekil, ışık kürelerinden birine yaklaşıyor ve soluk tenli, çıplak gövdesini uzun gümüş saçları örten bir kadın silueti ortaya çıkıyor. Belinde, deniz yosunundan dokunmuş bir kemer var ve kemerden kese ve kınlanmış silahlar sarkıyor. Kemerin altında, vücudu siyah pullarla kaplı ve uzun, sürünen bir yılan kuyruğuna dönüşüyor. Üst vücudu, seelie formundaki biri gibi dik duruyor, ama bacaklarıyla yürümek yerine, kıvrımlı kuyruğunun hareketleriyle yardım alarak yanlara doğru kayıyor. Önümde durur ve kan kırmızısı dudaklarını açarak sivri dişli ağzını gösterir. Görünüşü hem güzel hem de korkunçtur. Onunla daha önce hiç karşılaşmamış olsam da, kim olduğu konusunda hiç şüphem yok. Babam onun dehşetini anlattığı günden beri, kabuslarımı doldurmaya yetecek kadar çok şey duydum.

"Kraliçe Nimue," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Sevgili Maisie," der o, özlem dolu bir sıcaklıkla. "Bana anne diyeceksin sanmıştım."

BİRKAÇ DAKİKA BOYUNCA, beni doğuran kadına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Hiç tanımak istemediğim ve görünüşe göre o da benim için aynı şeyi hisseden canavar. Yüzlerce öfkeli cevap zihnimde fırtınalar koparıyor. Soğukkanlılığımı korumak için tüm gücümü kullanıyorum. Beni yakalayan peri hala bir kolumu tutarken, diğer kolumu belime dayayıp

diğer kolumu belime dayayıp şaşkınmış gibi davranmaya çalışıyorum. Sonunda sesimi buluyorum ve deniz camı gibi pürüzsüz bir sesle konuşuyorum. "Babamı iyice ovup beni rahminden çıkarmış olabilirsin, ama sen benim annem değilsin."

Çenesini kaldırıp kıkırdayarak güldü. "Sen sandığından daha çok benim kızımsın, Maisie canım."

Kirpiklerimi kırıştırdım. "Bu yüzden mi bir yıldır senden kaçıyordum?"

O yavaşça yaklaşır. "Şu haline bak. Ronan ve benim mükemmel bir karışımı." benim mükemmel bir karışımı."

Babamın adının onun dudaklarından bu kadar rahatça çıkmasına sinirleniyorum. Hayat boyu düşman olan ikisinin tek seferlik ilişkisi, tutkunun bir hatasından başka bir şey değildi. Onun, sanki eski dostlarmış gibi ona *Ronan diye* hitap etmeye hakkı yoktu. O, Deniz Sarayı'nın bir hükümdarıydı, hepsi bu. Onun şiddet dolu seelie hükümdarlığını dengelemek için sakın ve dikkatli seelie kuralı.

Şimdi bu kadar yakın dururken, görünüşümle ilgili ne demek istediğini anlamadan edemiyorum. Tüm kardeşlerim seelie formunda babama tıpatıp benziyor, aynı bakır kırmızısı saçları ve koyu, çilli tenleri var, ama ben biraz farklı çıktım. Saçlarım kırmızı değil pembe. Cildim çilli olsa da, koyu kahverengiden çok altın sarısı bir bronzlukta. Kardeşlerimin de farklı kadınlardan doğduğunu düşünürsek, bu farklılıkların annemle bir ilgisi olduğunu hiç düşünmemiştim. Onun soluk teni ve gümüş rengi saçları, benim görünüşümü biraz daha... mantıklı kılıyor. Ben de hep kendimi sadece çok sevimli sanırdım. Nimue'den *bir şey* miras aldığımı fark etmek, midemi fırtınalı bir deniz gibi karıştırıyor.

Tedirginliğimi öfkeye dönüştürerek, perinin tutuşundan tekrar kurtulmaya çalışıyorum. "Bırak onu, Zara," diyor Nimue nazikçe.

Zara bana öfkeyle bakarak kolumu bırakıyor. Sonra Nimue'ye bir şey fırlatıyor. Nimue onu yakalarken, ışık bizi tamamen yutmadan önce Zara'nın elinde tuttuğu gümüş pudra kutusunu tanıyorum. Bir şekilde, beni odamdan bir anda buraya getirmiş. Yoksa beni bayılttı mı? Her iki senaryo da olası görünmüyor.

Zara'nın elinden kurtulduktan sonra bir adım geri çekilip ellerimi belime koydum. Bir elim sert bir nesneyi kavradı, hala tuttuğum saç tarağını hatırlattı. Çenemi kaldırdım. "Beni nasıl buldun?"

O gülüyor. "Nasıl bulamayım? Ben neyim ki? Karada bana ne diyorlar? Cadı mı?"

"Sana pek çok şey diyorlar ve hiçbiri iltifat değil."

"Ah, evet. O unvanları seviyorum. Beni oldukça acımasız gösteriyorlar, değil mi?"

"Bu da bir ifade şekli."

Çenesini kaldırdı, dudaklarında onaylayan bir gülümseme belirdi. "Maisie canım, baban bana senin yeteneklerini anlattığından beri seni arıyordum."

Yüzümün kanı çekildi. "Ne demek sana *söyledi*?" Babam, Luther'ı öldürdükten sonra Nimue'nin peşimde olacağını söylediğinde, kraliçenin beni bulmasını engellemeye kararlı görünüyordu. Beni korumak için çaresizdi, bu yüzden beni başka bir saraya, karada evlendirmek niyetindeydi. Öyleyse neden, neden ona yaptığımı anlattı?

Aklıma bir cevap geliyor, o kadar korkunç ki titremeye başlıyorum. "Ona ne yaptın?" Kafamda en kötü senaryolar canlanıyor. Onu öldürdü mü? İşkence mi etti? Eğer öldürülseydi, dedikodulardan duymuş olurum, değil mi? Bir peri kraliyet ailesinin ölümünün haberi küçük bir haber olmaz.

Nimue kaşlarını kaldırdı. "Babanıza hiçbir şey yapmadım, benim küçük incim."

Dönüp duran düşüncelerim durur. Ona inanmıyorum. İnanabilir miyim? Yalan söyleyememesi, aldatamayacağı anlamına gelmez. Ağzımı açarım ama ses çıkmaz.

"Konuşacak çok şeyimiz var," der Nimue iç çekerek. "Ama önce bunu yapmam gerek."

Bana doğru sürünerek yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum. Zara çok geçmeden arkama geliyor, ellerini kollarımın etrafına geçirip arkamda tutarak beni yerinde sabitliyor. Neden bu kadar güçlü? Nimue yaklaşıyor ve ellerini yüzüme koyuyor. Kurtulmak için mücadele ediyorum ama yanaklarımı sıkıca tutuyor. Yüzü yumuşak bir gülümsemeyle bana bakarken yüzü hala nazik. Sonra yakut rengi dudaklarını aralayıp şarkı söylemeye başlıyor. Melodi garip ve ürpertici, anlamadığım bir dilde sözler var. Şarkı üzerime çöküyor, bir battaniye gibi beni sarıyor. Her kelime cildimde kayıyor, vücudumdaki her kıl diken diken oluyor. Basınç ciğerlerimi sıkıştırıyor, kalbimi keskin bir acı ile sıkıyor. Beni öldürdüğünden emin olarak çılgılığı içime atıyorum...

Sonra şarkı kesilir ve ısırap sona erer. Nimue beni bırakır, Zara da beni kurtarır. Gözlerimi anneme dikerim. "Bana ne yaptın?"

Arkasını dönüp mercan koridorda kaymaya başlar. "Gel," der omzunun üzerinden. "Kaçarsan on gün içinde ölürsün."

Çenem gevşemiş, Nimue'nin sırtına bakıyorum. *On gün içinde ölecek miyim?* Az önce bana lanet mi okudu? Annem koridorda sürünmeye devam ederken, korku ve öfke duyularımı bastırmak için savaşıyor.

Yan tarafıma gelen bir dirsek darbesiyle dikkatim bir anda dağıldı. "Git," dedi Zara alaycı bir şekilde, "yoksa saçlarından tutup sürüklerim."

Şaşkınlık ve sarsıntıdan başka bir şey yapamıyorum. Dişlerimi sıkarak, korkumu bastırmak için öfkeme odaklanıyorum ve Nimue'nin uzaklaşan silüetini takip ediyorum. Beni mercan koridorlarda birkaç kez dönüp dolaştırıyor. Zara, acımasız bir gölge gibi hemen arkamdan geliyor ve gerektiğinde sırtımı dürtüyor. Yani her beş saniyede bir. Omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım, ama bana çok daha keskin bir bakışla karşılık verdi. Bu fırsatı değerlendirerek, zayıf noktaları bulmak için onun esnek vücudunu inceledim. Sert görünümlü pulları, benden neredeyse bir ayak boyu uzunluğu ve parmak uçlarındaki keskin pençeleri arasında, yararlanabileceğim bir zayıflık olduğunu sanmıyordum. Görünüşü, onun seelie mi yoksa unseelie mi formunda olduğunu anlamamı zorlaştırıyordu. Bazı faeler farklı formlarında birbirlerinden ayırt edilmesi daha zordur. Benim gibi selkiler, iki formumuz arasında belirgin farklar vardır; biri fok, diğeri ise neredeyse insanla aynıdır. Sonra iki formu arasında daha az fark olan başka tür faeler de vardır. Bazı faeler her iki formunda da iki ayak üzerinde yürür, sadece derileri veya saçlarında küçük farklılıklar vardır.

Zara'nın şu anda hangi formda olduğu önemli değil, çünkü eminim ki o... Ne olursa olsun beni yen. Yine öne doğru bakıyorum, fae'ye dönüp pullu yüzüne yumruk atma ve omuzlarından mühür derisini koparma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Ama hayatımın çoğunu tembel bir fok olarak geçirdiğim için, nasıl dövüşüleceğini bilmiyorum. Çalmak, evet. Çalmak için zeki, hızlı ve görünmez olmak gerekir. Dövüşmek ise... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Tek silahım küçük saç tarağı ve onun fazla zarar vereceğini sanmıyorum. Onikinci Mahkeme'ye girebilirim sanırım. Zamanı durdurup mühür derimi alıp koridorlardan ters yönde kaçabilirim. Ama o koridorlar nerede bitiyor? Zara veya Nimue beni yakalamadan özgürlüğüme kavuşabilecek miyim?

Hayır, yapabileceğim en iyi şey sakın olmak. Takip etmek. Nerede olduğumu ne kadar çabuk anlarsam, buradan çıkmanın bir yolunu o kadar çabuk bulabilirim. Nimue'nin sırtına gözlerimi kısıarak, Zara'nın ona attığı gümüş pudra kutusunu hala elinde tutup tutmadığını görmeye çalışıyorum. Beni buraya getiren garip bir sihirle. Eğer onu çalabilirsem...

Kaçarsam on gün içinde ölürüm. Tabii bir de bu var.

Koridorlar ilerledikçe genişliyor, duvarlar daha zarif hale geliyor. Duvarları yanardöner kabuklar süslüyor, mercan apliklerin yerini deniz kabukları almış. Üzerlerinde süzülen ışık küreleri artık daha parlak. Sonunda yolumuz, kubbe şeklinde mercan tavanlı geniş bir odaya açılıyor. Ortada, daha fazla ışık küresi ile parıldayan inci bir avize asılı. Zemin pürüzsüz kumdan ve çevresini inci gibi sütunlar çevreliyor. Aralarında daha fazla salon dallanıyor. Nimue bir kürsüye doğru kayıyor. Üzerinde kadife yastıklarla donatılmış devasa bir açık istiridye kabuğu duruyor. Yanında iki büyük, kristal mavisi havuz var. Koltuğuna oturuyor ve beni çağırıyor. Zara, hareketlerimin çok yavaş olduğunu görünce dirseğini sırtıma sokuyor.

Ona dönerek, "Bunu keser misin?" diyorum.

Dişlerini gösterir, ama cevap veremeden Nimue konuşur. "Bizi yalnız bırak, Zara. Kız kardeşleri çağır."

Zara bana dişlerini gösterip topuklarını döndü.

Onun peşinden gittim. "Mühür derimi geri ver, seni lanet olası harpi." "Diline dikkat et, kızım," dedi Nimue kıkırdayarak. "Gizemli deniz perileri harpileri sever."

"Onu derimi geri vermeye zorla. Onu öyle giymesinin ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun?"

"Fok derini geri kazanabilirsin, ama o zamana kadar Zara'nın onu senin için saklaması gerekiyor."

Zara odadan çıkıp bitişik salonlardan birine doğru ilerlerken, dişlerimi sıkarak öfkeyle doluyorum. Çaresiz bir his beni felç etmek, kederin içine çekmek istiyor, ama çok derinleşmeden onu boğuyorum. Korku şimdi bana yardımcı olmaz. Keder de. Tek sahip olduğum şey zekam. Ve bir yıllık hırsızlık eğitimi.

Yavaş adımlarla Nimue'ye doğru yürürken, etrafımı yeni gözlerle inceledim. "Taht odan çok güzelmiş," dedim. Hayatımda sadece iki saraya girmiştım

. Bircharbor, tabii ki, ama orada nadiren içeride vakit geçirirdim. Sonra da Ay Sarayı'nın Unseelie Kraliçesi'nin ikametgahı olan Selene Sarayı. Babam, kaçmadan önce kraliçenin varisiyle evlenmem için beni oraya göndermişti. Orada uzun süre kalmadım, ama kraliyet lüksünü inceleyip Bircharbor'dan farklarını değerlendirebildim. Şu anda bulunduğum oda şüphesiz bir taht salonu, bu da Ginevra Sarayı'nda olduğumu gösteriyor.

Kalbimde umut yeşeriyor. Ginevra Sarayı'nı duymuştum ve yaklaşık olarak nerede olduğunu biliyorum. Sarayın su altında olduğu söylenirken, içinde su değil hava olması beni şaşırttı. Ancak sarayın bir kısmının havayla dolu olması mantıklı, çünkü oksijene ihtiyaç duyan birçok deniz perisi türü var. Ayrıca saray, hem deniz perileri hem de kara perileri için inşa edilmişti. Uzun zaman önce, ilk peri savaşından önce, saray Kraliçe Melusine tarafından yönetiliyordu. Nimue'nin annesi. Sanırım o da benim anneannem. O, Ginevra'dan denizi yönetirken, eşi Kral Herne, bir kara hükümdarı olarak denize olabildiğince yakın bir sarayda Sonbahar Sarayı'nı yönetiyordu. Bircharbor. Benim evim. Babamın şu anda hüküm sürdüğü saray. Ancak tüm bunlardan daha önemli olan, bir zamanlar iki sarayı birbirine bağlayan mercan mağaralarının olduğu ve bu sayede kraliyet aşıklarının birbirlerini kolaylıkla ziyaret edebildikleri söylentileri. Mağaraların yıkıldığı, bazılarının hava, bazılarının suyla dolduğu, hepsinin de çıkmazlara dönüştüğü söyleniyor. Ama yine de...

Eve yakınım. Babama yakınım. Keşke yapabilsem...

"Söylediklerimi unutma, benim küçük incim." Nimue, yarı açık gözlerle beni izliyor. "Benim kutsamam olmadan buradan ayrılırsan, lanetimi bozacak hiçbir yardım bulamazsın. Sevgili baban bile benim büyümü bozacak kadar güçlü bir büyüye sahip değil. Ama boş ver bunları. Şu anda yalnızız. Anne ve kız olarak özgürce konuşalım."

"Anne ve kız," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

Nimue sesimdeki zehri görmezden gelerek tahtından bana gülümsemeye devam ediyor. "Bana her şeyi sor, cevaplayacağım, aşkım."

"*Aşkım*" demesine sinir oldum. Sanki bu kelimenin anlamını biliyormuş gibi. Yine de, soracak sorularım var. Kollarımı kavuşturup, hala elimde sıkıca tuttuğum deniz kabuğu tarakla oynayarak dikkatimi ona verdim. Parmaklarımın altındaki pürüzsüz sedef, paniğe kapılmamak için odaklanabileceğim bir şeydi. Kalçamı yana doğru çevirdim. "Beni nasıl bulduğunu hiç anlatmadın."

"Söylediğim gibi, seni arıyordum," diyor Nimue. "Baban bana gücünden bahsettiğinden beri, her gün denize büyülerimi yapıp senin özünü arıyordum."

Kaşlarımı çatarak, "Benim... özüm mü?" diye sordum.

"Evet. Lütfen bana fae büyü hakkında bir şeyler bildiğini söyle."

"Elementlerin birbirleriyle olan yakınlıklarını falan biliyorum," dedim somurtarak.

"Güzel. Bildiğimiz gibi, deniz perileri su elementine doğal bir yakınlığa sahiptir. Faerwyvae'deki her hükümdarın dört elemente de farklı derecelerde erişimi olduğunu da biliyor olmalısın."

Başımı salladım, sanki söylediği her şey eski habermiş gibi davranmaya çalışarak. Gerçekte ise büyü hakkında bilmediğim çok şey var. Bir büyü örmeyi ya da okyanusu isteklerime boyun eğdirmeyi bilmiyorum. Tek kendim büyü kullandığım zaman, mühür derimi çıkardığım zamandır ve bu da sadece kısa bir dokunuş gerektirir. Sanırım On İkinci Mahkeme'ye girmek için de kullanıyorum, ama bu benim için hala bir gizem.

Devam ediyor. "Diğer hükümdarlar gibi ben de su, hava, ateş ve toprağı kontrol edebilirim. Ancak çok az sayıda peri dokunabileceğı beşinci bir element daha var. O da ruh elementidir. Her bakımdan anneme benzese de, beni diğer kraliyet üyelerinden ayıran şey babamın büyüsidür. O bir banshee, bir ölüm şarkıcısıydı ve ruh elementiyile çalışabilmemin sebebi odur. Benim kastettiğim şey bu. Annen olarak, senin özünü bulmak için kendi kanımdan başka bir şeye ihtiyacım yok. Dört gün önce hissettim. Denize girdiğini hissettim. Zara'nın şu anda elinde tuttuğun o küçük bibloyu bulduğun gün, o gün denizin dibinde bir gemi enkazının yanında. O biblo senin özünle doluydu ve o anda seni nasıl bulacağımı tam olarak anladım."

Ruh büyüünden bahsetmesi beni şaşırttı ama bunu belli etmemeye çalıştım. Onu bu kadar güçlü kılan şeyin bu olduğunu bilmiyordum.

"Zara'nın özünü takip edebilmesi için bir büyü yaptım ve o da seni buldu. Seni birkaç gün izledi, takip etti. Sonra seni buraya getirdi."

Zara'nın Martin'e nasıl bu kadar benzeyebildiğini sormak istiyorum, ama Nimue ben sormadan önce tekrar konuşuyor.

"Şimdi sıra sende kızım, benim merakımı gider. Bana neler yapabileceğini söyle."

Birkaç saniye sessizce onu izledim. Tam olarak ne biliyordu? Ona sahip olduğundan daha fazla bilgi vermeye gerek yoktu. "Neden bana soruyorsun? Babam sana söyledi sanıyordum."

"Bana söyledi. Başka seçeneğı yoktu."

İçimde bir ürperti hissediyorum. "Ama ona hiçbir şey yapmadığını söylemiştin."

"Sen daha doğmadan önce babanla benim aramda bağlayıcı bir anlaşma vardı. Kime ait olacağına, hangi saraya hizmet edeceğine dair kavga ettik, sonunda bir uzlaşmaya vardık. Eğer bir fok olarak doğarsan onunla yaşayacaktın. Ama başka bir şekilde doğarsan benim olacaktın. Ayrıca, benim gibi sihirle kutsanmış olduğun ortaya çıkarsa, yani banshee babamdan miras aldığım yaşam ve ölüm üzerindeki güç, o bana söyleyecek ve sen de o andan itibaren bana ait olacaktın. O, "*bana* söylemek" kısmında bir zayıflık buldu ve sihrin ortaya çıkmasından sonra neredeyse bir yıl bekledi, sonunda itiraf etti."

Onun sözlerini dinliyorum. Babam hiç bir anlaşımdan bahsetmemişti. Nimue'nin bana karşı geçerli bir hakkı olabileceğini hiç söylememişti. Onun tarafından tehlikede olduğumu ilk kez Luther'i öldürdüğüm gün öğrendim. Babam, Nimue'ye benim ölümcül büyümünden bahsetmesinin tehlike yaratacağını hiç söylememişti. Midem düğüm düğüm oluyor ve kendimi ihanete uğramış gibi hissediyorum. Babamın beni korumak için yaptığını biliyorum. Değil mi?

"Her neyse," diyor Nimue, rahatsız edici düşüncelerimden beni uyandırarak, "bana bu öpücük büyüsünden bahset."

"Neden, onu kullanmak için mi?"

Tam o sırada, taht odasının dışından bir ses gelir. Birkaç saniye sonra, bir düzine kadar kadın figür koridorlardan girerken, diğerleri tahtın yanındaki iki havuzdan çıkar. Zara, kendisine biraz benzeyen bir grup periye önderlik ediyor: farklı renk tonlarında pullu vücutları, boyunlarında solungaçları ve pençeli parmakları var. Havuzlardan çıkan periler tanıdık tiplerdeydi: güzel su perileri, naiadlar ve deniz perileri, mavi tenli su cinleri, üst vücutları etli ve pullu kuyruklu sirenler, pürüzsüz, siyah, at vücutlu ve kırmızı gözlü kelpiler.

Periler Nimue'nin tahtının etrafına yerleşiyor. Bazıları kraliçelerine hayranlıkla bakarken, diğerleri odanın diğer ucundan bana öfkeyle bakıyor. Derin bir nefes alıyorum, paniğe kapılmamaya ve korkumu göstermemeye çalışıyorum.

"Kara Yılan'ın Kız Kardeşleri, kızım Maisie ile tanışın. Maisie, bunlar benim en sadık tebaam."

Bununla kastettiği, en sadık suikastçılardır. Kara Yılan Kız Kardeşleri'ni duymuştum. Nimue, Kraliçe Melusine'in emrinde onlara liderlik ediyordu. Nimue ve babam, artık hayatta olmayan kraliçenin ordusunda hizmet ediyordu, ancak her ikisinin de farklı görevleri vardı. Adanın birleşmesinden önce, insanlarla barış çok kırılgandı. Babam, denizden gelen saldırganlara karşı adayı savunmakla görevliydi, Nimue'nin Kara Yılan Kardeşleri ise gizli adaleti sağlıyordu. Babam sualtı ordusunun kamuoyundaki yüzüydü, Nimue ise ordunun gizli gücüydü. İnsanlar perilerle birleştikten sonra, Nimue Melusine'in yerine Deniz Sarayı'nın Unseelie Kraliçesi oldu. Nimue'nin izinsiz suikastlar yapmasını kısıtlayan kurallar olsa da, babam onun bu kurallara uymayacağından ve adanın yok olmasına neden olacağından korkuyordu. İşte o zaman babam Deniz'in Seelie Kralı olarak tahta çıktı ve bir kez daha barışı savunmaya ve Nimue'nin şiddet eğilimlerine karşı savaşmaya başladı.

Onların nasıl bir ilişki yaşadıklarını düşünmek bile istemiyorum.

"Maisie, karşında denizlerin en güçlü kadınları duruyor, her biri sarayımıza hizmet eden özel yeteneklere sahip. Senin de değerli bir yeteneğin var. Bana bundan bahsetmeni istemiştin, ama sanırım bunu bana göstermeni tercih ederim."

"Anlamadım?"

Parmaklarını şıklattı. "Zara."

Peri, kraliçesine sorgulayan bir bakış atarken çenesi gerildi. Nimue onu görmezden gelince, Zara çenesini kaldırdı ve bana doğru yavaşça yürüdü.

"Şimdi, Maisie, bana yeteneğini göster."

Zara'dan Nimue'ye baktım. "Sen... onu öpmemi mi istiyorsun?" Nimue başını bir kez salladı.

"Onu

öldüreceğim."

"Endişelenmiyorm.
m."

Bakışlarım, dudaklarını sıkıp rahatsız edici bir bakışla korku belirtisi göstermeyen Zara'ya kayar. "Yap şunu," diye alay eder.

Bir adım geri çekildim ama o bana yaklaştı.

"Ne oldu, küçük fok balığı? Bana olan küçümseme bu kadar çabuk mu bitti? Yoksa bir kadını öpmekten hoşlanmıyorsun mu?"

"Ben... Ben herkesi öperim," diyorum, zavallı cevabım için bir saniye geç kalmış olarak kendime lanet ediyorum.

"Daha tanıdık birini mi tercih edersin?" Yüzündeki pullar yer değiştirerek kafa derisinden çenesine doğru uçar ve Martin'in yüzüne benzeyen bir yüz oluşturur. "Öp beni," der, neredeyse ikna edici gelen derin bir sesle.

Geri adım atıyorum, ama yine geri çekilmemi takip ediyor.

"Buna ne dersin?" Yüzündeki pullar değişir, Martin'in yüzünü koyu ten, çiller ve bakır kırmızısı saçlarla değiştirir.

Babamın benzerliğini görünce donakaldım, bu kez ürkütücü derecede benzerdi. "Ben bir mürekkep balığı perisiyim, diğer insanları taklit etmekte ustayım. İsteddiğin herkes olabilirim." Yüzü yine değişti, bu kez kurtardığım çocuğa, Dorian kardeşime biraz benziyordu. Bana öyle geliyor ki, taklitleri, taklit ettiği kişiye ne kadar aşına olduğuna bağlı. Bu, Dorian'ı şahsen gördüğü anlamına mı geliyor? Yoksa annem adına beni takip ederken kilisenin dışındaki tabelada onun siyah-beyaz fotoğrafını mı gördü? İkincisi doğruysa, bir şekilde ten rengini ve saç rengini doğru bir şekilde yakalamış.

"Sen zavallısın," diyor Zara, yüzünü tekrar kendine çevirip rahatsız edici bir şekilde yüzüme yaklaştırarak. "Denesen bile beni öldüremezsin."

"Seni öldürmemi mi *istiyorsun*?"

"Hayır, denizden sürünerek çıkıp, senin küçük lagününün kıyısına sürünerek gelmek istiyorum. Oradan, kardeşlerinin hepsini bulup boğazlarını kesmek ve kemiklerinden derilerini yüzmek istiyorum. Sonra onların fok derilerinden bir pelerin yapıp, onların etleriyle ortalıkta dolaşmak ve senin zavallı, kemiksiz, beyinsiz babana kadar yürümek istiyorum ve..."

Kanımda öfke dolarken, ileri atılıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Öpücük yapmak için başka hiçbir şey yapmadım, sadece onun iğrenç sözlerini durdurmak için dudaklarımı onun dudaklarına olabildiğince sert bastırdım. Sonra geri çekilip aramıza birkaç adım mesafe koydum. O yerinde durmuş, dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünmüş, başını sallıyordu. "Sen..."

Sonraki kelime boğazında takılır. Elleri boğazına uçarken gülümsemesi bir anda kaybolur. Cildi bir ton soluklaşır.

Onun yüzünden Nimue ve suikastçilerine bakıyorum. Hepsi merakla izliyor, hiçbiri kız kardeşleri için en ufak bir endişe göstermiyor.

Zara yere düşer ve ben, zehirli dudaklarımla başka bir insanın ölümünü izlerken, titreyerek olduğum yerde donakalırım.

Nimue tahtasından kalktığını fark etmiyorum, sadece omzuma elini koyduğunda fark ediyorum. "İyi yaptın," diye fısıldıyor ve beni nazıkçe kenara itiyor. Ölü bedeni kollarının arasına almasını bekliyorum ama o bunun yerine cesedin önüne dikiliyor.

Ve gözlerini kapatır.

Tanidik bir his kemiklerimi doldurur, beni öne, içime doğru çeker. Huzur ve sükunet verir, zamanı durdurup kim olduğumdan kaçmamı sağlar. Yaptığım şeyden. Ben de gözlerimi kapatırım.

Gözlerimi açtığımda, dünya mor renge bürünmüştür.

Onikinci Mahkeme'nin büyüü beni sararken korkum yarı yarıya azalır. Ama bu sefer yalnız değilim. Sanırım bu diyara geldiğimde aslında hiç yalnız kalmıyorum, ama normalde burada özgürce dolaşan tek kişi benim. Bu sefer burada başka biri var.

Nimue.

Vücudu, her şey gibi mor parçacıklardan oluşuyor, ama donmuş suikastçıların parlak mor figürlerinden ve yerde yatan vücudu oluşturan soluk mor tondan farklı olarak, çevresinin farkında gibi görünüyor. Zara'nın etrafında kıvrılarak, ilk başta fark etmediğim, diğerlerinden biraz daha şekilsiz, Zara'dan birkaç metre uzakta süzülüp dalgalanan bir şekle doğru ilerliyor. Nimue ışık varlığına yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Gel çocuğum," diye fısıldar Nimue, bu garip dünyada hem çok yüksek hem de çok alçak gelen bir sesle. "Henüz zamanın gelmedi."

Menekşe rengi şekil bir kez dalgalanır. İki kez. Sonra ondan kol gibi bir şey uzanır ve Nimue'nin tutunmasını sağlar. Bir eliyle ışık varlığının elini tutan Nimue, diğer elini onun arkasına dayayarak dönüp onu nazikçe ileri doğru iter. Zara'nın bedenine ulaştıklarında, Nimue bana lanet okuduğu dilin aynısı gibi bir dilde ona yumuşak bir şekilde şarkı söyler. Işık şekli santim santim alçalır ve Nimue de onunla birlikte alçalır, ta ki ışık Zara'nın bedenini doldurana kadar. Nimue şarkı söylemeye devam eder, melodisi hüzünlü bir ağıt gibidir. Şarkı bittiğinde, Nimue tekrar ayağa kalkar. Sonra yüzünü bana çevirir. Kafasını yana eğdiğinde, içimi panik kaplar. "Sen de burada mısın, benim küçük incim?"

Bu soru, beni Onikinci Mahkeme'den çıkarmaya yeter. Gözlerimi açtığımda zamanın normale döndüğünü görüyorum. Beklediğim mide bulantısına hazırlandım ama gelmedi. Bu sefer gelmedi. Bağlantıyı kuran ben olmadığım için mi? Annemin On İkinci Mahkeme ile olan bağlantısına sırtımdan mı bindim? Daha endişe verici olan, onun o aleme girmiş olması, bu da demek oluyor ki... ondan miras aldığım bir başka garip güç daha var.

Gözlerine bakıyorum ve onun yarı kapalı gözlerle beni izlediğini görüyorum, dudaklarında bilmiş bir gülümseme var. "Sen, çocuğum, sürprizlerle dolusun," diyor.

Zara nefes nefese ayağa kalkarken cevap vermekten kurtuluyorum. Beni görünce dişlerini gösterip, pençelerini uzatarak bir adım öne atıyor. "Seni aptal fok yavrusu..."

"Yeter," der Nimue sert bir sesle. "Neye bulaştığını biliyordun, Zara."

Zara adımlarını durdurur ama gözlerini benden ayırmaz.

"Kız kardeşlerin yanına dön," der Nimue.

Zara'nın boğazından düşük bir hırıltı çıkar, ama itaat eder ve her adımında bana öfkeyle bakar.

"Seninle gurur duyuyorum, kızım." Nimue, sanki ilk sualtı taklalarımı yapmışım gibi bana gülümser. "Şimdi, konuşacak çok şeyimiz var." Bunun üzerine, tahtasına sürünerek oturur.

"Az önce birini öldürmemi sağladığın gibi mi?"

Zara'ya umursamazca elini sallar. "O daha yeni öldü. Bak, şimdi gayet iyi!"

Zara alaycı bir şekilde güldü.

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," diyorum. "Seninle konuşmak, seni dinlemek zorunda değilim..."

"Aslında, konuşmak zorundasın. Babanla yaptığım anlaşmaya göre, artık benim emrim altındasın. Sadakatini bana borçlusun. Hiçbir şey bunu bozamaz."

Hiçbir şey... başka bir saray ile evlenmek dışında. Kabukların aşkına, babam gösterdiği kadar çok şey bilmiyordu. Başından beri bana dürüst olsaydı,

beni bir kara prensiyle evlendirirken farklı davranabilirdim. Ölümcül öpücüğüm ortaya çıktığında reddedilme endişesini unutabilirdim. Prensi bununla tehdit edebilirdim! Beni evlenip güvende tutması için zorlayabilirdim. Kanımda ateşli bir öfke dolaşıyor ama çabucak sönüyor. Çünkü sonuçta ben ateş değilim. Ben suyum. Nefret ettiğim birini öldürmeyi bile beceremeyen, masum birini tehdit etmeyi hiç bilmeyen yumuşak bir fok yavrusuyum.

"O zaman benden ne istiyorsun? Beni Kız Kardeşler'e katılmaya zorlayacak mısın? Benim için cinayetler ayarlayacak mısın?"

Nimue beni dikkatle inceler, gözlerinde ağır bir bakış vardır. "Sanırım Kız Kardeşler'e katılmak zorunda değilsin." Bunu isteksizce söyler, ama sesinde hesapçı bir ton vardır. "Aslında, hakkımdan tamamen vazgeçebilirim."

Kalbim umutla çarpar, ama şüphelerim daha güçlü. "Nasıl yani?"

Tahtına yaslanıp yılan kuyruğunu bir o yana bir bu yana salladı. "Kızım, Sen Rahibelerden bir şey aldın. Asla bağışlanmaması gereken bir hayatı kurtardın."

Kimin hakkında konuştuğunu hemen anlıyorum. Kardeş Dorian. "Geminin batmasından sen sorumlusun."

"Evet."

"Neden? Senin öfkeni hak edecek ne yaptı?"

O kahkahayla güldü. "Kurtardığın canavarın ne olduğunu bilmiyorsun. Adı Dorian Ariko ve Astern Ariko'nun oğlu. Bu isim sana tanıdık geliyor mu?"

Kafamı salladım.

"Anlaşıldı. Sanırım baban sana Bircharbor'da korunaklı bir hayat yaşattı. Her neyse, Astern Ariko, Saint Lazaro'nun kardeşliğinin bir üyesiydi, Güç Tarikatı'na bağlı bir adamdı. İsyanlar bastırıldıktan sonra, çatışmalarda yakalanan fae esirleri gizlice kendi malikanesine getirdi. Kendi mahzeninde yasadışı bir dövüş çetesi kurdu ve fae'ler bunu keşfedene kadar üç yıl boyunca bu çeteyi yönetti. Esir aldığı fae'ler bazen birbirleriyle, bazen yeni yakalanan fae'lerle, bazen de Saint Lazaro'nun adamlarıyla dövüşmeye zorlandı. Birçok fae öldü ve dövüş çetesi ortaya çıktığında geriye tek bir fae kalmıştı. Bir deniz faesi. O da Astern'in oğlu Dorian Ariko tarafından öldürüldü, çocuk daha on yaşındaydı."

"Neden faeyi öldürdü?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz yüksek. Kilisenin dışındaki yakışıklı fotoğrafla, katil bir on yaşındaki çocuğu bir türlü bağdaştıramıyorum.

Nimue omuz silker. "O babasının oğlu. Başka ne sebebi olabilir ki? Astern Ariko, oğlunu kendi izinden gidip Saint Lazaro kardeşliğinin Güç Tarikatı'na katılmak üzere yetiştiriyordu. Birçok kişi, çocuğun kendini savunmak için yaptığını iddia etmesine rağmen, faeyi öldürürken savaşmak için eğitim gördüğüne inanıyor. Ama öldürdüğü fae

yedi kez bıçaklanmıştı ve çocuk bulunduğunda, sanki onun kanında yıkanmış gibi baştan aşağı kan içindeydi."

Bu görüntü boğazıma safra getiriyor.

Kadın devam ediyor. "Astern ve dövüş ringine katılan diğer herkes idam edildi, ancak Alfa Konseyi çocuğu masum buldu. Ancak, kraliyet ailesi dahil, kimse onun masum olduğuna gerçekten inanmadı."

Suçun Alfa Konseyi'nin eline geçecek kadar büyük olmasına şaşırdım. Faerwyvae'nin en yüksek yönetim organı olan Alfa Konseyi, her sarayın hükümdarlarından oluşur ve sadece en büyük davalar onların yargısına tabidir. Çoğu sorun, suçun işlendiği sarayın hükümdarları tarafından çözülebilir. Normalde, Alfa Konseyi'nin kararı gerektiren tek durum, kraliyet ailesinin kendilerini ilgilendiren yasal skandallardır. Ancak, Saint Lazaro isyanlardan bu yana zor durumda. Kardeşliği ilgilendiren herhangi bir suçun vatana ihanetle eşdeğer sayılması mantıklı geliyor.

"Herkes onun suçlu olduğunu düşünüyorsa, neden daha önce suikasta uğramadı?" diye soruyorum ve bu soru midemi sıkıştırıyor. Onun daha önce suikasta uğraması gerektiğini mi düşünüyorum? Suikasta uğraması gerekirdi mi?

"İdamlardan kısa bir süre sonra, çocuğun annesi onu Bretton'daki bir yatılı okula gönderdi. Muhtemelen oğlunun suçunu kanıtlayabilecek daha fazla soruşturmayı önlemek için. O zamandan beri orada yaşıyor. Onu daha fazla cezalandırmaya gerek yoktu."

"Ama geri döndü?"

"Evet, mirasını almak için," diyor Nimue alaycı bir gülümsemeye. "Astern Ariko'nun mülkleri, kumar gelirleri ve arazileri Alfa Konseyi tarafından el konuldu, ama suçlu bulunan tek kişi o olduğu için, oğluyla ilgili olarak vasiyeti yerine getirilmek zorundaydı. Dorian'ın eğitimi için hatırı sayılır bir miktar para ayırmış ve reşit olduğunda alması için yüklü bir miras bırakmıştı. Bu para kesinlikle yasadışı kumar gelirlerinden elde edilmişti, ama kanıt yoktu. Bu yüzden çocuğun mirası ayrıldı ve on sekiz ile yirmi bir yaşları arasında talep etmesi için saklandı. Bu süre içinde mirasını talep etmezse, miras kaybedilir. Kimse onun geri döneceğini beklemiyordu, çünkü adadaki servet ve mülkleri sadece vatandaşlar talep edebilir. Ve bir insan Faerwyvae'den ayrıldığında, kısa süreli seyahat için özel izin verilmedikçe vatandaşlık için yeniden başvurması gerekiyordu. Dorian, Vanmar Adası'nda vatandaşlık konusunu görüşmek için randevu almış, görünüşe göre çok kararlıydı.

"Vanmar Adası mı?" diye tekrar ettim, bu ismi hiç duymamıştım.

"Ah, çocuğum, sen çok korunaklı bir ortamda büyümüşsün, değil mi?" Gözlerimi kısarak baktım, ama o sadece güldü. "Ay Sarayı'nın hemen dışında, kuzeyde bulunan küçük, korunan adalardan biri. Vatandaşlığı şüpheli olan insanlarla iş yapmak için kullanılıyor, insanları ana karaya çıkarmadan hukuki meseleleri halletmenin bir yolu."

"Gemisi saldırıya uğradığında mı? Bu adaya gelirken mi?" Vega Burnu'nun hemen batısında kaza olduğu düşünülürse mantıklı geliyor. Oradan kuzeybatıda küçük bir ada grubu var ve Vanmar da onlardan biri olmalı. Periler gemiyi rotasından saptırıp burnun yönüne sürmüş olmalı. Titreyerek, gemide kaç kişi daha olduğunu merak ediyorum. Kaptan, mürettebat, belki vatandaşlık isteyen başkaları. Kurtaramadıklarım.

"Evet, sen müdahale etmeseydin, o asla kıyıya ulaşamazdı. Yangın, hayatta kalan kimse kalmamasını garanti etmeye yeterdi."

"Onu öldürmeye çalıştım," diyor Zara savunmacı bir tonla, "ama o bana saldırdı. Kafama bir yağ lambası kırdı ve beni alevlerin içine itti."

Ona sert bir bakış attım. "Sen beni öldürmeye çalışsaydın ben de aynısını yapardım."

Zara ayağa kalkar ve bir adım öne çıkar. "Sanki hak etmemiş gibi konuşma. Öldürdüğü deniz perisi sıradan biri değildi. O benim kız kardeşimdi. Üç yıl boyunca babasının mahzeninde demir zincirlerle bağlanarak tutuldu. Demir, periler için ölümcül olan yasak bir metal, ama sen bunu anlamayacak kadar aptalsın. Sadece dokunmak bile işkenceydi. Sürekli kelepçeli tutulmak, vücudunun yavaşça zehirlenmesine neden oldu. Sonsuz bir ıstırap. Ve bu daha yarısı bile değil. Her gece hayatı için savaşmak zorunda kaldı. Astern Ariko'nun dövüş ringinde tuttuğu tüm periler arasında hayatta kalan son kişiydi. Üç yıl dayandı. Ve o... çocuk... onu öldürdü."

Sempatî, tiksinti ve kızgınlık arasında kalmıştım. Kız kardeşinin kaderi gerçekten haksızdı, ama... Söylemedikleri çok şey olduğunu düşünmeden edemiyordum. Eğer fae acımasız bir dövüş çemberinde hayatta kalan son kişiye, onu on yaşındaki bir çocuk nasıl yenebilirdi? O yaşta gerçekten o kadar vahşi bir canavar mıydı? Ve bunun benimle ne ilgisi vardı? Dikkatimi tekrar Nimue'ye verdim. "Bunların benim sizin neşeli suikastçı grubuna katılmamla ne ilgisi var?"

"Sabır, canım," diyor sinir bozucu derecede nazik bir sesle. "Dediğim gibi, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şeye karıştın. Çocuğun kıyıya gelmesine yardım ettin..."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Saç tarağını tutan yumruğuma baktı. "Baban sonunda senin güçlerini itiraf ettikten sonra, tüm rahibelerimi senin özünle uyumlu hale getirdim, böylece seni bulanlar bana haber verebilsinler. Zara, Dorian'ın ateş saldırısından kurtulduktan sonra, senin varlığını hissetti. O tarağı buldu. O gece okyanusta senin varlığını hissetmişim, bu yüzden o tarağı bana getirdiğinde, ne olduğunu hemen anladım. Yine de daha fazla kanıta ihtiyacım vardı. Bu yüzden senin küçük takını kullanarak Zara'nın seni takip etmesini sağlayan büyüü yaptım. Zara, seni denizden Saint Lazaro'nun merdivenlerine ve Lumenas şehrinin her yerine kadar takip etti, ta ki seni kendi gözleriyle görene kadar. Sanki bir şey arıyormuşsun gibi kiliseye defalarca geri döndüğünü izledi. Ya da birini."

Yanaklarımı kızaran yanaklarımın görünmemesi için dişlerimi sıktım. Utandığımdan değil. Neden onun durumunu kontrol etmek istemeyeyim ki? Sadece hayatta mı öldü mü bilmek istedim.

Nimue iç çekiyor. "Şimdi tüm çabalarım senin yüzünden tehlikeye girdi. Dorian Ariko kilisede sığınma hakkı talep etti ve bu hak on dört gün geçerli. Ve yeterince düşünürsen, sevgili kızım, sonra ne olacağını tahmin edebilirsin."

Omuz silkiyorum. "Sığınma süresi biter ve sen Kara Yılan Rahibeleri'ni onu bir kez daha öldürmeye gönderirsin, değil mi?"

"Tam olarak değil, çünkü o zaten bir adım önde. Kilisenin dışında belirli bir işaret fark etmiş olabilirsin. Yakışıklı Kardeş Dorian'ın bir peri gelini avlayacağı halka açık bir gösteriyi duyuran bir işaret."

"Fark ettim," diyorum, ayaklarımın üzerinde garip bir şekilde sallanıp durmadan önce, sabit durmam gerektiğini hatırlıyorum. Soğuk. İlgisiz.

"Gösterişli törenin zamanlamasını fark ettin mi? Sığınma hakkı sona erdiğinde bitiyor ve bir düğünle sona eriyor. Eğer bir peri ya da yarı peri gelinle evlenirse, vatandaşlığı garanti altına alınacak. Alfa Konseyi, meşru bir vatandaşın öldürülmesini onaylamaz, bu da senin yarattığın bu karışıklığı düzeltmek için sadece on günümüz kaldığı anlamına geliyor. Ve bunu *sen* yapacaksın."

Boş boş bakıyorum.

"Ben." "Evet."

"Benden onu öldürmemi istiyorsun."

"Anlamakta gecikmedin."

Öfke içimde alevleniyor. "Onu öldürmeyeceğim, Nimue. Ben senin suikastçılarından biri değilim. İstedğin kadar cezalandır, istediğin kadar tehdit et. Beni bunu yapmaya ikna edecek hiçbir şey söyleyemezsin. Senin gibi kalpsiz bir katil değilim." En azından babam öyle inanıyordu. O kadar inanıyordu ki, bana yardım etmeye çalıştı. Benim aptallığımla kendime getirdiğim bu kaderi engellemeye çalıştı.

Nimue tahtından kalkar ve bana doğru sürünerek gelir. Konuşurken sesi soğuktur. "Ben bir katilim, aşkım, ama bu görev bana Alfa Konseyi tarafından verildi. Her hükümdarın bir rolü vardır ve bazılarının rolü diğerlerinden daha büyüktür. Kraliçe Nyxia, yüksek düzeydeki davalarda cezaları dağıtmaktan sorumlu, güçlü bir lanetçi olarak bilinir. Kraliçe Esther, Yıldız Mahkemesinde bilimsel gelişmeleri denetler. Baban, ticaret gemilerinin ticaret yollarının güvenliğini sağlamaktan sorumludur. Benim de bir görevim var. Alfa Konseyi tarafından onaylanan suikastları gerçekleştiriyorum. Buna karşı çıkamam. Sen çıkabilir misin?"

Onun ima ettiği şeyden ürperiyorum. Gemi enkazı sadece pervasız bir saldırı değil, Alfa Konseyi tarafından onaylanmış bir suikast girişimiydi. Babamın da üyesi olduğu konsey. Böylesine riskli bir suikastın onaylanması için oylama oybirliği ile yapılmalıydı.

Babam Dorian'ın ölmesi gerektiğine inanmışsa... bunun iyi bir nedeni olmalı.

Nimue önümde durup yüzünü yumuşatıyor. "O çocuk masum değil, aşkım. Faeleri nefret eden bir kilisede babasının yerini çoktan aldı. Tıpkı babası gibi Güç Tarikatı'na kabul edildi. Eğer bir fae kızla evlenirse, ona acımasız davranacağını bilmelisin. O kız onun bir sonraki kurbanı olabilir."

Sertçe yutkunuyorum, nefesim hızlanıyor, onun söylediklerini anlamaya çalışırken. Bir konuda haklıydı: Hayatım boyunca korunmuş bir hayat yaşadım. Kaçtığımдан beri çok şey öğrendim ama yine de insanlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Deli bir adamı kurtarmış olabilir miyim?

Bu soruyu kafamdan silip, çok daha acil bir soruna odaklanıyorum. "Beni senden nasıl kurtaracağını hala söylemedin."

"Bu tek şeyi yaparsan, bu tek cinayeti işlersen, seni serbest bırakacağım. Dorian Ariko'yu öldür, ben de sana olan hakkımdan vazgeçeceğim. Kız kardeşlere katılmak zorunda kalmayacaksın. Evine, babana dönebilirsin. Daha da iyisi..." Dramatik bir şekilde duraksıyor ve başını yana eğiyor. "Bir daha öpücüğünle kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaksın."

Sessizce donakaldım. Kalbim korku ve özlemle doldu, bu imkansız teklifi düşünürken titremeye başladım. Bir hile olmalı. Onun tuzağına düşmemek, dudaklarımda biriken soruyu sormamak için kendimi zorladım. Ama nafile. Merakım göğsümden boğazıma kadar yükseldi ve sözlerimi besledi. "Gerçekten büyümü elinden alabilir misin?"

"Bir daha kendi öpücüğünden korkmamayı sağlayabilirim. Dudaklarını büyüleyebilirim, böylece bir sonraki öpücüğün, anlamsız, otomatik bir ölümle sonuçlanan son öpücüğün olur. O andan itibaren, sevgiyle, tutkuyla, neşeyle öpüşebilirsin ve hiçbir cana zarar vermezsin. Ama sadece tek bir şey yaparsan."

Saçlarımı elime alıp, gözlerimi odaklayamadan ondan uzaklaşıyorum. "Ben... yapamam. Eğer sığınma hakkı aldıysa, muhtemelen kilisenin dışına adımını atmaz."

"Bunu dert etmene gerek yok. Kiliseye girip Dorian Ariko'nun yanına izinle gideceksin."

"Nasıl?"

"Onun gelini olmak için yarışacaksın."

Geniş gözlerle Kraliçe Nimue'ye bakarken vücudum dondu. Onu doğru duymuş olamazdım. "Affedersiniz?"

"Yarışmaya katılacak ve onun elini kazanmak için yarışacaksın. Yarışma üç gün sonra başlayacak ve yedi gün sonra gün doğarken ona öpücüğünü vereceksin."

Bu saçma planı anlamama yardımcı olacak kelimeleri ararken kekeliyorum. "Onun gelini olmak için yarışmamı istiyorsunuz..."

"Sadece öpücüğünü vermek için."

"Ama benim güzellik yarışmasına sızmamı ve... ne yapmamı bekliyorsunuz? Onu öpüp onu öldürdüğümü açıkça belli etmemi mi?"

Nimue gülümser. "Bu çok belli olmaz, çocuğum. Öpücüğünü gizlice vermeni öneririm, özellikle de birlikte olduğunuzu kanıtlayacak hiçbir iz bırakmadan onu yalnız yakalayabilirsen. Yarışmacılar, yarışma süresince veya elenene kadar kilisede misafir olarak kalmak zorundadır, bu da gece karanlığında bolca fırsatın olacağı anlamına gelir. Ama öldüğünde onunla birlikte bulunursan bile, onun ölümüne senin neden olduğun kanıtlanamaz. Zara'yı geri getirmeden önce nasıl görüldüğünü gördüm. Eğer ben bilmesem, herhangi bir doğal ani rahatsızlık geçirmiş olabilir. Yüzün morarana kadar seni muayene edip dürtebilirler. Seni onun ölümüne bağlayacak hiçbir şey olmayacak."

"Muayene edilip dürtülmek istemiyorum."

"O zaman işini düzgün yap." Sesi keskin çıkıyor. "Sana iyilik yapıyorum, Maisie. Doğduğundan beri, benim gibi"

benimki gibi sihirli yeteneklerin olduğunu ve kaybettiğim çocuğumu geri alabileceğimi görmek için her gün bekledim. İlk buluşmamızda seni cezalandırmak hoşuma gidiyor mu sanıyorsun? Sana yaptığım teklifte hiçbir fedakarlık yapmadığımı mı sanıyorsun? Seni serbest bırakmayı, bizi birbirimize bağlayan iddiadan vazgeçmeyi kabul ettim."

Gözlerimi devirdim. "Bana gerçekten iyilik yapıyorsan, beni birini öldürmeye zorlamazdın. Bu yüzden bir yıldır senden kaçıyorum. Çünkü bunun bir parçası olmak istemiyorum." Kız kardeşlere doğru işaret ettim, onlar da cevap olarak hırıldadılar. "İnsanları öldürmek istemiyorum."

Nimue yaklaşır ve sesini alçaltır. "Bir öpücük daha, Maisie, ve bir daha kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaksın. Sonunda birini aşk için öpebileceksin."

Aşk. Asla sahip olamayacağıma yemin ettiğim şey. Teklifini kabul edebilir miyim? Korkunç büyümden kurtulmak için bir adamı öldürmek? Hayatım çok farklı olabilir. Nimue beni gerçekten kölesi olarak görmekten vazgeçerse, artık kaçmak zorunda kalmam. Babamın yanına dönebilirim. Saklanmak veya çalmak zorunda kalmadan adada gezinebilirim. Maceralara atılabilir ve hayatım boyunca kaçırdıklarımı görebilirim. Aşık olabilirim.

Ama önce kurtardığım adamı öldürmem gerekecekti. Bunu yapabilir miyim?

Çenemi kaldırdım. "Ya hayır dersem?"

"O zaman benim sarayımın tebaası olarak kalırsın ve emirlerime uymak zorunda kalırsın. Bu emirler arasında Kara Yılan Kardeşler'e katılmak da olabilir. Evet, kaçmayı deneyebilirsin, ama daha önce söylediğim şey geçerli. Bana itaat etmezsen on gün içinde öleceksin. Sana koyduğum laneti sadece ben kaldırabilirim. İnan bana, aşkım, senin çok uzun ve mutlu bir hayat sürmeni istediğimi söylediğimden samimiyim."

Öfke ve çaresizlik arasında kalmış bir halde ondan uzaklaşıyorum. Her tarafımda imkansız sonuçlar var. Birinde özgürüm ama bir adamı öldürmek zorundayım. Diğerinde bir canavarın aracı oluyorum. Ya da ölümü seçiyorum. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki patlayacakmış gibi.

"Bir öpücük, Maisie," diyor Nimue, sesi kıyıya vuran minik dalgalar kadar yumuşak. "Tek istediğim bu. Bir öpücük ve tehlikeli bir adamın ölümü."

Teslimiyet kemiklerimi sarsıyor, kendimi ağır ve yorgun hissediyorum. Kaybolmuş. Sesim çok kısık çıkıyor. "Yarışmaya katılabileceğimden bile emin değilim. Ya yeterince yarışmacı varsa?"

Nimue'nin dudakları memnun bir gülümsemeye kıvrılır, bu gülümseme boğazıma safra getirir. "Sen çoktan katıldın."

"Ne? Nasıl?"

Hareket dikkatimi çeker ve Zara'nın pullarının kafa derisinden ayaklarına kadar titrediğini görürüm. Pullar yerleşince, onların yerini bir cazibe alır, onu bana benzeten bir cazibe. Tabii ki, iğrenç derecede kabarık pembe elbise hariç. Onun dışında,

benzerlik rahatsız edici derecede ürkütücü. Ellerini göğsünde birleştiriyor ve benim dudaklarıma yapmacık bir gülümseme yapııştırıyor. "Oh, bu yarışmaya katılmayı çok isterdim," diyor, sesi neredeyse benimki gibi. "Onu kurtaran bendim, biliyor muydun? Onu gördüğüm anda aşık oldum."

Nefesim kesildi, yanaklarım yanıyordu, ve bunun sebebi sadece rahatsız edici taklidi değildi. "Yalan söyleyebiliyorsun."

"Bu onu benim için çok değerli kılan şey. Bir mürekkep balığı perisi sadece başka birini ustaca taklit etmekle kalmaz, aynı zamanda başka biri gibi davranırken yalan da söyleyebilir."

"Eğer herhangi birini taklit edebiliyorsa, bana ne gerek var?"

"Çünkü bu senin hatan ve düzeltmen gereken şey," diyor Nimue. "Artık bana sadakat borçlusun ve ben de sana diğer kız kardeşlerime davrandığım gibi davranacağım. Bir görevi engelledin, şimdi bunu düzeltmelisin."

"Onu kurtardım çünkü o zaten denizdeydi. Zara işini düzgün yapmasaydı, o hayatta kalamazdı. Yanlış mı söylüyorum?"

Zara ağzını açar, keskin dişlerini gösterir, ama Nimue elini kaldırarak onu durdurur.

"Bunu yapacaksın, kızım. Gerçek şu ki, onu sınırdan geçirmeseydin boğulacaktı." sınırdan geçmesine izin vermeseydin boğulacaktı." Elini bana doğru uzatır. "Anlaştık mı?"

Ben kahkahayla güldüm. "Ben korunaklı bir ortamda büyümüş olabilirim ama şartları kesinleşmeden bir anlaşmaya varmamayı bilirim."

Bana onaylayan bir gülümseme atar. "Çok iyi. İşte şartlarım. Dorian Ariko'nun elini kazanmak için yarışmaya katılacak ve amacın onun hayatını sonlandırmak olacak. On gün sonra, güneş doğmadan, o bir peri gelinle evlenmeden önce onu öpeceksin. Ayrıca, dudaklarına büyü yapacağım, böylece bir sonraki öpücüğün ölümcül olacak. Dorian Ariko'yu öldürmeyi başarırısan, hem annen hem de kraliçen olarak hakkımı senden vazgeçeceğim ve mühür derini sana geri vereceğim."

O başka bir şey söylemeyince, ona keskin bir bakış attım. "Ya başaramazsam? O kısmı da duymak istiyorum."

Bir başka onaylayıcı gülümseme. Beni sınıyor ve bunun için ondan nefret ediyorum. "Eğer öpücüğü vermezsen ve Dorian Ariko sığınağının süresi dolduktan sonra ilk gün doğumunda hala hayatta olursa, sana koyduğum lanet seni ele geçirecek. Lanetin şartları şunlar: Giydiğin tüm insan kıyafetleri ve kendi fok derin dışında tüm fok derileri yanacak."

Panik içimi kapladı. Selkiler, insan kıyafetleri giymedikçe veya fok derilerine dönmedikçe gündüz saatlerinde seelie formunda hayatta kalamazlar. Aksi takdirde ölürler. Okyanusta saklanmak bile bir selkie'yi bu kaderden kurtaramaz. Hayatları

denizde kalır, ama öldüklerinde deniz köpüğüne dönüşürler. Bu nedenle, gündüzleri asla tamamen çıplak kalmam, banyo yapmak veya kıyafet değiştirmek için bile. Her zaman en az bir parça giysi üzerimde olur.

İçimde öfke parlar, bir dalga gibi yükselir. "Anlaşmanı kabul etsem bile bana lanet mi ediyorsun? Anlaşma bozulursa faeler ölür. Bu yetmez mi?"

Nimue utanç belirtisi göstermez. "Lanetimiz anlaşmamızla birlikte kalacak. Ama söz veriyorum, başarırsan, on gün sonra gün doğmadan önce Vega Burnu'nda seninle buluşacağım. Orada lanetini kaldıracığım ve mühür derini geri vereceğim. Başaramazsan, yine de seni orada bekliyorum, bana kendini açıklayabilirsin. Şimdi, bu anlaşmayı kabul ediyor musun? Kabul etmezsen, hala benim tebaamsın ve benimle kalmak zorundasın. Tabii ki, önümüzdeki on günü kumar oynayarak geçirebilir ve beni yeterince memnun etmeye çalışarak lanetini kaldırmamı ve seni öldürmememi sağlayabilirsin. O zaman ölümcül büyün olduğu gibi kalır ve yeni kız kardeşlerini tanımaya başlayabilirsin."

Anlaşmanın ağırlığı omuzlarımı ezince öfkem yerini kedere bırakır. "Cinayet, ölüm ya da suikastçı olmak. Tek seçeneklerim bunlar."

"Bunlar adil seçenekler," diyor Nimue.

Kafamı salladım. "Adil hakkında ne bilirsin ki?"

Yüzü sertleşir ama karşılık vermez. Bunun yerine, elini tekrar uzatır ve anlaşmamızı onaylamamı bekler.

"Senden nefret ediyorum," diyorum dişlerimin arasından.

"İyi. O öfkeni Dorian Ariko'ya yönelt. Senin burada olmanın gerçek nedeni o, değil mi? Bir kez daha soruyorum. Bu anlaşmayı kabul ediyor musun?"

Ciğerlerim demirle sıkılmış gibi hissediyorum ve boğazım öfkeyle yanıyor. Ama başka seçeneğim var mı? Bu anlaşma bana normal bir hayat için tek şansımı sunuyor.

Tek yapmam gereken tehlikeli bir adamı öldürmek.

Derin bir nefes alıp kraliçenin elini tutuyorum. Sonraki sözlerim dilimde kırık kabuklar gibi çıkıyor. "Bu anlaşmayı kabul ediyorum."

GÖSTERİ BİTTİĞİNDE, Nimue rahibeleri gönderir. Yalnız kaldığımızda, bana geniş bir gülümsemeyle döner. Annelik sevgisiyle dolu bir gülümseme değil, başka bir şey. Mide bulandırıcı sahte bir nezaket. Çocukça bir heyecan. "Seni en güzel haline getirmeliyiz. Gel, sevgili kızım, senin için en güzel süiti hazırladım ve

Seçim yapabileceğiniz bol elbiseler var." O uzaklaşmaya başlar, ama ben onu takip etmek için kıpırdamam.

"Neden burada bir dakika daha kalacağımı düşünüyorsun?"

Sözlerimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatarak bana döner. Bir an sessizce beni inceledikten sonra, ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkar. "Bu halde güzellik yarışmasına katılamazsın."

Bol keten gömleğime ve kirli pantolonuma bakma isteğine direniyorum. Bunun yerine, onun bakışlarını karşılayıp, "Görev için kendi başıma hazırlanabilirim. Kapı nerede?" diyorum.

"Neden gitmene izin vereyim?" diye sordu, dudaklarını bükerek. Sesinde kötülük bekliyordum, ama yoktu.

"Neden izin vermemeliyim? Beni Lumenas'a geri göndermekle hiçbir risk almıyorsun. Görevimde başarısız olursam, lanetin beni öldürecek. Yarışmaya katılmazsam, anlaşmamızı bozmuş olurum ve *bu* da beni öldürür. Tek geçerli seçeneğim, adamı öldürmek ve görevimi tamamlamak."

"Ama daha yeni geldin." Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi ellerine alır. Onu itecek kadar yorgun ve boş hissediyorum. Benim gevşek parmaklarımı sıkıyor, sonra nazikçe elimden saç tıraşını alıyor. Rahatsız edici bir şefkatle saçımın bir tarafını kulağımın arkasına atıyor. Dokunuşuna irkiliyorum ama o saçımı kabuk tıraşıyla arkaya tuttururken yerimden kıpırdamıyorum. "Bana seni şımartmama izin ver. Sen benim tek kızsınsın, Maisie."

"Siyah Yılan Kardeşlerinle yeterince ilgileniyor gibi görünüyorsun. Üstelik onlar seni benden farklı olarak seviyorlar."

Dudakları gülümsemeyle kaşlarını çatmak arasında gidip gelir. "Bu kadar yaşlı olmamalısın. Hâlâ bir bebek olmalısın."

"Bunun ne alakası var?"

"Daha fazla zamanımız olduğunu sanıyordum. Sen daha küçükken sihirli güçlerin ortaya çıkacağını ve seni büyütme şansım olacağını sanıyordum."

Karanlık bir kahkaha attım. "Babam, doğduğum anda bana bağırdığını ve beni kucağına almayı bile reddettiğini söyledi."

Yüzündeki ifade sertleşmeden önce bir anlık düşer. "Babanla yaptığım anlaşmayı sana anlatmıştım. Eğer bir fok olarak doğsaydın, seni ona teslim edecektim. Başka türlü, sen benim olacaktın. Babanın tüm çocukları, anneleri kim olursa olsun, tıpkı ona benziyordu, ama yine de umudumu kaybetmedim. Rahmimde senin bana benzediğini hissedebiliyordum. Her yönüyle benimsin. Sonra sen öyle çıktın, gri kürklü ve yüzgeçli. İtiraf ediyorum, sana ihanet edildiğini hissettim. Çok iyi tanıdığımı sandığım çocuğum tarafından ihanet edildiğini. Ama gerçek şu ki, seni vermek zorunda olduğumu bildiğim için kalbim kırılmıştı. Yine de umudumu hiç kaybetmedim. Bir gün benim gibi sihirli olduğunu kanıtlayacağını biliyordum, babanın hiçbir şekilde istemediği sihir. Bu yüzden, eğer benim gibi olduğunu kanıtlarsan, sana sahip olmama izin verdi.

seni alacağıma izin verdi. Böyle karanlık bir sihir kullanan bir kızı olduğu için yaşayamayacağını biliyordu. Bu düşünce onu tiksindiriyordu."

Başımı sallıyorum, babamın sözleri kulaklarımda yankılanıyor. *Seni suikastçılardan biri yapana kadar durmayacak. Bununla yaşayamam. Sen katil değilsin, çocuğum. Seni bir katil olarak göremiyorum...*

O, onun hakkında yanılıyor. Benim bir katil olduğum için benimle yaşayamayacağını söylediğinde, kastettiği bu değildi. Babam beni severdi. Hâlâ da seviyor. Luther'ın ölümünün suçunu üstlendi ve Nimue'den beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Karanlık büyülerimden tiksindiği için değil, çünkü... çünkü... "Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Ağzını açar ama sözlerini tekrar düşünür gibi kapatır. "Kahramanın hakkında kötü konuşmamam gerektiğini biliyorum, o yüzden konuşmayacağım. Önemli olan, senin hakkında başından beri haklı olduğum. Sen de benim gibisin. Artık her zaman olmak istediğim anne olabilirim."

"Yani, artık beni ölümle tehdit edip öldürmeye zorlayabileceksin." Kollarımı kavuşturup ondan bir adım geri çekildim. "Beni tebanın olarak görebilirsin, ama sen benim annem değilsin ve asla olmayacaksın."

Nimue, fırtınalı bir ifadeyle beni izlerken göğsü inip kalkıyor. Bana saldırıp itaatsizliğim için cezalandırmasından korkuyorum, ama öfkeden umursamıyorum. Ben meydan okurcasına onun bakışlarını karşılarken aramızda sessizlik hakim. Sonra öfkesi kayboluyor ve Katil Kraliçe'nin soğuk maskesi geri geliyor. "Peki, Maisie. Eğer yarışmaya kendi başına hazırlanmaya kararlıysan, seni doğrudan Cape Vega'ya götüreceğim."

"Kendi yolumu bulurum. Beni sahile götür yeter."

Alaycı bir şekilde sorar. "Neden, babana koşmak için mi?"

Çenemi sıkıyorum. Planım *buydu*. Lumenas'a dönmeden önce en azından babamı ve kardeşlerimi ziyaret edebilirim diye düşünmüştüm. Belki babam Nimue'nin güçleri konusunda yanıldığını, onun bana koyduğu laneti kaldırmak için her türlü güce sahip olduğunu söylerdi.

Sonra kendime, anlaşılmamın çoktan yapıldığını ve peri anlaşmalarının bağlayıcı olduğunu hatırlatıyorum. Geri dönmek için çok geç. Kurtarılabileceğimi ummak için çok geç. Dorian'ı öldürmeliyim. Bir de ailemin anlaşması var. Karanlık büyü kullanırsam Nimue'nin tebaası olacağımı kabul etmişlerdi.

Babam artık benim için hiçbir şey yapamaz. "Peki," diyorum. "Beni geri götür."

Nimue kemerinden sarkan keseye uzanır ve gümüş pudra kutusunu çıkarır.

"O nedir?" diye soruyorum.

"Buna Chariot denir. Anında seyahat etmeyi sağlayan nadir bir peri teknolojisidir. İlk peri savaşının bittiği sıralarda icat edildi. Sıradan kullanım için çok tehlikeli olduğu için Alfa Konseyi çok az sayıda kraliyet mensubunun sahip olmasına izin veriyor."

"Ve bir şekilde senin bir tane sahibi olmanın uygun olduğunu mu düşündüler?"

O sırta sırta gülümser. "Tam olarak bilmiyorlar. Bunu çalmak için çok uğraştım diyelim."

"Eğer bu kadar güçlü bir şeye sahipsen, neden onu kullanıp Dorian denen çocuğun yanına gidip onu öldürmüyorsun?"

"Sana zaten söyledim. Bu senin batırdığın iş. Ayrıca, bu teknolojinin sınırlamaları var. Sadece fiziksel olarak görebildiğin veya şahsen bulunduğun bir yere seyahat etmek için kullanabilirsin. Kişi o yeri zihninde canlandırmalı. Ayrıca, yıldız ışığıyla şarj edilmeden önce sadece iki kez kullanılabilir. Bu da, Zara seni bana getirmek için bunu kullandığı için, seni Cape Vega'ya götürdükten sonra eve uzun yoldan döneceğim anlamına geliyor."

Kaşlarını çatıttı. "Bu oldukça karmaşık bir aletmiş."

"Evet, ve sakın onu benden çalmaya kalkışma, yoksa ellerini keserim. Gel. Yaklaş." Kızgın bir bakışla, söyleneni yaparım. Nimue bir elini ön koluma koyar. "Birlikte seyahat etmek için birbirimize dokunmamız gerekiyor." Diğer eliyle kompaktı açar. Zara'nın açtığı gibi, bir ışık parlamaya başlar ve giderek daha da parlaklaşır, ta ki gözleri kamaşana kadar. Gözlerimi kapatıyorum ve yine kemiklerimde yankılanan garip bir uğultu duyuyorum. Uğultu durduğunda, kulaklarımı dalga sesleri dolduruyor. Gözlerimi açtığımda kendimi Vega Burnu'nun dar kıyısında buluyorum. Nimue kolumu bırakıyor ve ben gökyüzüne bakıyorum. Podaxis ve ben Vulture's Prose'a döndüğümüzde olduğu gibi karanlık, yıldızlarla kaplı, taht odasının sıcak ışığından garip bir kontrast oluşturuyor. Zara beni esir aldığından beri sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyorum, ama sanırım bir saatten fazla olmamıştır.

Her şeyi değiştiren bir saat.

"Sana bir büyü daha yapacağım," diyor Nimue. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, omuzlarım geriliyor.

"Anlaşmamızın kendi payına düşen kısmını yerine getirmemi istiyorsun, değil mi? Bir daha asla öldürmemen için sana yardım etmemi istiyorsan, büyüünü değiştirmeme izin vermelisin."

Onun büyüünü tekrar üzerimde kullanmasına izin verme düşüncesinden çekiniyorum, ama bunun istediğim şey olduğunu kendime hatırlatıyorum. Beni ölümcül gücümünden kurtarmak, onun büyüünün benim için yapabileceği tek iyi şey. Ayaklarımın üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyorum. "Bunun karanlık gücümü ortadan kaldıracağına söz veriyor musun?"

"Bir sonraki öpücüğün, seni öldürmeye zorlayan son öpücük olacak, söz veriyorum." Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Tamam. Yap."

Gözlerini kapatıp yaklaşıyor. Elini yüzüme kaldırıp parmak ucunu dudaklarıma bastırınca irkiliyorum. Daha önce olduğu gibi şarkı söylemeye başlıyor. Söylediği anda dudaklarım karıncalanmaya başlıyor. Şarkısı bittiğinde his devam ediyor. Geri çekiliyor ve ben dudaklarıma dokunuyorum.

"Neden böyle hissediyorum?"

"Bu güçlü bir büyü," diyor ciddi bir sesle, "ama öpücüğünü verdiğin anda sona erecek."

Deniz Cadısı ile bir anlaşma yaptığımın somut kanıtı midemi bulandırıyor.

"Görevin iyi gitsin," diyor Nimue resmi bir ses tonuyla. "Başarılı ol ya da olma, yarışma bittikten sonraki sabah gün doğumunda burada buluşuruz."

Başımı sallayıp arkanı dönüyorum.

"Ne, annene sarılmayacak mısın?"

Onu görmezden gelerek, kayalık kıyıdan uzaklaşmaya devam ediyorum ve uçurumun kenarına varıyorum. Oradan tırmanmaya başlıyorum. Zirveye ulaşana kadar denize bakmıyorum. Zirveye vardığımda, Nimue'nin hala kıyıda durup beni izlediğini görünce şaşıyorum. Sonra elini sallayıp gülümsüyor ve denize dalıyor.

Vulture's Prose'a vardığımda kendimi yaşayan bir ceset gibi ^{hissediyorum}. Uzuvarım ağırlaşmış, kalbim demirle dolu gibi. Her adımda uyku beni çağırıyor, ama yatak odamın kapısına varır varmaz iki ses bombardımanına tutuluyorum.

"Neredeydin?" Podaxis, Nadia ile birlikte koridordan bana doğru koşarken sorar. Bir iniltiyi bastırıyorum. Podaxis endişeli gözlerle bana bakar, pençelerini birbirine vurur.

Nadia öfkeli görünüyor. Ve muhteşem. Kırmızı ipek çiçekli bir bornoz giymiş, kısa siyah saçları, sabahları en zarif dalgalara dönüştürdüğünü gördüğüm tokalarıyla tutturulmuş. Saçlarını hep kıskanmışımdır. Benimkinden biraz daha kısa, çenesinin hemen üstünde kesilmiş, ama benim pembe buklelerim kadar dağınık görünmüyor. Ellerini beline koyup beni baştan aşağı süzüyor. "Podaxis, odanda Martin'le konuşmaya gittiğini söyledi, ama seni kontrol etmeye geldiğinde ikiniz de yokmuşsunuz. Martin yarım saat önce bizi Bal Evi'ne davet etmeye geldi ve ondan önce kart masasında çalıştığını ve bütün gece seninle konuşmadığını söyledi. Neler oluyor? İkimiz de çok endişelendik."

Endişesini gülerek geçiştirmeye çalışıyorum. Nadia ve ben hiç yakın arkadaş olmadık. Onu her zaman Podaxis'in arkadaşı olarak gördüm. Gerçekten endişelenmiş mi? "Sadece bir yanlış anlaşılma."

Podaxis sinirlenerek pençelerini kaldırdı. "Nasıl yanlış anlaşılma olabilir, Pearl? Martin'i kendi gözlerimle gördüm, o ise böyle bir şey görmediğini söylüyor."

"Düşündüğün gibi değil ve şu anda önemli değil."

Arka pençeleriyle yere vurur. "Oh, bence önemli. Açıkla."

"Tüm detayları sonra anlatacağım," dedim yavaşça, ona söyleyemediğim şeyleri anlatmak için anlamlı bir bakış attım.

Podaxis homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Nadia, şüpheyle gözlerini kısarak benden Podaxis'e baktı. "Duymamı istemiyorsan, söyle yeter. Keşke son bir saatimi bornozla Lumenas sokaklarında koşuşturmadan önce iyi olduğunu bilseydim."

"Gerçekten mi?"

"Yaptı," diyor Podaxis ve mantarlarının hafifçe parladığını fark ediyorum.

Nadia'nın bu kadar umursadığına çok duygulandım. Ona karşılığında bir şey vermek istiyorum, gerçeğin sadece bir kısmı olsa bile. "Sadece... bunun Martin'le hiçbir ilgisi yok. Gerçekten bir yanlış anlaşılmaydı, tamam mı? Sana tek söyleyebileceğim, bir genç adamın elini almak için bir gelinlik yarışmasına katılacağım."

Nadia'nın kaşları karışıklıkla çatıldı. "Ve bunun için bir saatten fazla ortadan kaybolman mı gerekti?"

Gerçeği söylemeye tereddüt ediyorum. "Podaxis bunu onaylamazdı," diyorum sonunda.

O nefesini tutar. "Sakin bana Dorian kardeşle evlenmek için o yarışmaya katıldığını söyleme. Bu çok, çok kötü bir fikir Pearl, bunu sen de biliyorsun."

"Neden kötü bir fikir?" diye sorar Nadia. "Pearl aşkı bulmak istiyorsa, onun için mutlu olman gerekmez mi?" Aramıza bakıp, yüzü düşer. "Yoksa... ikiniz birlikte misiniz?"

"Hayır!" diyorum dehşetle.

"İğrenç," diyor Podaxis. "O benim kardeşim gibidir."

Nadia omuz silker. "O zaman sorun ne, benim küçük yengeçim?"

Podaxis'in yengeç diye çağrıldığı için kızacağını beklerdim, ama tabii ki Nadia'ya gülümsemekten başka bir şey yapmaz. "Sorun yok, sanırım."

"O zaman kutlayalım. Ama lütfen, sevgili Pearl, o kıyafetle yarışmaya katılmayacağını söyle." Annemden bile daha fazla küçümseyerek kıyafetime bakıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Ödünç alabileceğim bir kıyafetin var mı?"

"^{Bu gelinlik yarışmaları} Salvation Street'te gerçekten çok moda, değil mi?" Nadia, kumaş sandıklarını karıştırırken diyor. Birkaç parça ipek kumaşı kenara ayırıp, çeşitli tarzlarda birkaç gelinlik bulunan askıya doğru ilerliyor. Tiyatronun soyunma odasındayız. Burada Nadia'nın kendi yaptığı çok çeşitli kostümler var. Daha doğrusu, kasabada atılmış ya da otellerde ve genelevlerde bırakılmış kıyafetlerden değiştirilmiş kostümler. Kullanılmış kıyafetleri indirimli olarak satan birkaç işletmeyle iş birliği yapıyoruz.

Nadia gösterişli kırmızı bir elbiseyi uzattığında burnumu kırıştırıyorum. "Olmaz mı?" diyor ve elbiseyi askıya geri asıyor.

Belki de onun yardımını istemekle hata ettim. Moda konusunda pek aynı zevke sahip değiliz. Tiyatronun hava akrobatı olarak, kostümleri genellikle dar, payetli taytlar, oysa ben erkek kıyafetlerinde kendimi çok rahat hissediyorum. Yine de, tiyatronun sanatçıları için diktığı bazı güzel elbiseleri görmüştüm. Burada giyebileceğim bir şey olmalı.

"Geçen hafta şapkacıdaki ilanı gördün mü?" O, alçak bir ısıklık çaldı. "Oldukça yakışıklıydı, değil mi? Yakında sevgilin olacağı kişinin hangi kiliseye gittiğini söylemiştin?"

Podaxis'in büyük rahatsızlığına rağmen, yaklaşan yarışma hakkında ona sadece en temel bilgileri vermiştim. Tüm hikayeyi duymak için can attığını anlayabiliyordum. Nadia, kıyafetleri birlikte seçmemiz için bize biraz yalnız kalmamızı önerdiğinde patlamak üzere gibi görünüyordu ve eminim şu anda odamda sabırsızlıkla küçük pençelerini tırmalıyordur.

"Saint Lazaro," diyorum.

Yüzünü buruşturdu ama son anda gülümsemeye çalıştı. "Ah, evet. Aziz Lazaro. Oldukça ünlüler, değil mi?"

"Feyler arasında pek iyi bir ünleri olmadığını biliyorum," dedim, coşkuyu taklit ederek, "ama Kardeş Dorian bir fey gelin arıyor. Sence bu, benim türümü takdir ettiği anlamına gelmez mi?"

"Mmhmm," diye ikna edici olmayan bir şekilde mırıldanır. Nadia insan olduğu için sorunsuzca yalan söyleyebilir. Mavi yün eteği kaldırıp ipeklerin yanına koyar, ardından üzerine beyaz dantelli bir bluz atar. "Sanırım dünyaya değiştiklerini göstermek istiyorlar," diyor. "Bu yüzden bu kadar çok kilise güzellik yarışmaları düzenlemeye başladı. Bu, onların eğlenceli ve modern olduklarını kanıtlıyor ve insanları cemaatlerine katılmaya ikna ediyor." Kahkahayı boğarak gülüyor ama hemen susuyor. "Oh, alay etmiyorum,

Pearl canım. Kilise adamlarından hoşlanıyorsan, seni sonuna kadar desteklerim. Kaç tane kıyafet gerekir sence?"

"Yarışma yedi gün sürüyor, ama o kadar kalacağımı sanmıyorum," diyorum.

Bana şaşkın bir bakış atıyor. "Kazanacağın umudun yok mu?"

Omuzlarımı silkiyorum.

Başını eğip omuzlarını çökertir. "Eğer bunu yapmak istiyorsan, neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Yine yalan olmayan bir cevap aramak zorundayım. "Ben, şey... Yarışma sırasında Bay Tuttle için çalışamayacağım. Yarışma süresince kilisede misafir olarak kalmam gerekiyor. *Bulduğum hazineleri* toplamak için zamanım olacağını sanmıyorum."

Elini reddedercesine salladı. "Anlayacaktır. Bay Tuttle, hayatımızı iyileştirmemiz için her zaman destek olmuştur. Belki biraz fazla destek olmuştur. Bu binadan kaç sanatçının gelip gittiğini fark etmişsindir. Açıldığından beri burada kalan sadece bir avuç insan var. Ama kazanırsan hepimiz senin için mutlu olacağız, kazanamazsan da seni tekrar aramıza kabul ederiz."

"Kazanırsam tiyatroyu özleyeceğim." Bu doğru. Geçtiğimiz yıl bu küçük geçici evime çok bağlandım. Görevim tamamlandığında, istediğim yere özgürce gidebileceğim. Engelsiz seyahat etme düşüncesi beni heyecanlandırırsa da, tiyatro benim için bir rahatlık kaynağı haline geldi. Buradan ayrılmak isteyeceğimden bile emin değilim. Ama Nimue'den kurtulmak, artık saklanmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Sahte bir isme ihtiyacım olmayacak. Prenses Maisie olabileceğim. İstediğim yere gidebilecek, istediğim her şeyi yapabileceğim. Bir prensesin yeri yeni kurulmuş bir tiyatro mu?

"Oh," diyor, açıkça şaşırmış bir şekilde. "Burayı ya da bizi çok sevdiğinden emin değildim."

Suçluluk duygusu beni sarar. Tiyatrodaki kimseyi sevmediğimi düşünmelerini istemedim, özellikle de Nadia'yı. Daha çok yakın arkadaş edinmekten kaçındım. Bu kadar sırrım varken... bu doğru gelmedi.

"Peki ya bu?" Nadia parıldayan bir elbiseyi kaldırır. Soluk pembe, mavi ve beyaz renklerdeki şeffaf, yanardöner ipekten yapılmış, göz kamaştırıcı bir opal gibi. Kolsuz ve ince inci askıları var. Askıdan sarkışından tam olarak anlayamıyorum ama sırtı açık gibi görünüyor. Eğer varsa, çok dekolte. "Bunu haftalarca hazırladım. Peri tarzında. Bilirsin, gereksiz kumaş yok, cildi gösteren birçok yer var. Sana çok yakışacak."

Kafamı sallıyorum. "Bir kilise adamını etkilemeye çalışmıyorum, Orchid Garden'da çalışmıyorum."

Kalçalarını salladı. "Dindar erkeklerin dünyevi arzuların üstünde olduğunu mu sanıyorsun? Bunu giyersen kazanırsın. Güven bana."

Kazanmam gerekmiyor, diyorum kendi kendime. *Öldürmem gerek*. Yüksek sesle söylediğim ise, "Düşüneceğim, fikrimi değiştirirsem gelirim. Şimdilik üç günlük kıyafet planı yapalım. Mütevazı olanlardan."

Kafasını sallar ve elbiseyi askıya geri asar. "Karamsar Pearl. Peki."

Nadia kıyafetlerimi seçtikten ve yarışma başlamadan önce bana tam olarak uyması için onları değiştirmek istediğini ısrarla söyledikten sonra odama geri dönüyorum. Tahmin ettiğim gibi, Podaxis orada, odada dolaşırken peşimden ayrılmıyor. Tek istediğim yere çöküp fok derisinin altına uzanmak. Ama yapamıyorum. O gitti ve görevimi başarana kadar geri alamayacağım. Bu yüzden yatağıma çöküp tavana bakmaya başladım.

Podaxis yanımdaki yatağa tırmanıyor. "Maisie, artık dayanamıyorum. Gerçekten ne oldu? Neden o saçma yarışmaya katılıyorsun?" Cevabım küçük ve zayıf çıkıyor. "O beni buldu, Podaxis."

"Kim?"

"Kimi olduğunu biliyorsun. Nimue. Annem."

Onun adını duyunca küçülür. "Oh, hayır. Bu ne anlama geliyor?" Gözümün köşesinden bir damla yaş süzülür ve yüzümün yanından aşağı akar.

Keşke gözlerimi kapatıp son birkaç saati hiç yaşamamış gibi untabilsem. Ama Podaxis benim en iyi arkadaşım. Kardeşim. Gerçeği hak ediyor.

Ona her şeyi anlatırım.

Sonraki günler geçerken, çoğu zaman odamda volta atarak, doğru şeyi yaptığımı kendime ikna etmek için uğraşıyorum. Sadece kendim için değil, Faerwyvae'nin iyiliği için. Kurtardığım çocuk bir gecede maskeli bir katil olmadığı için, onu adaya aldığım için korkunç bir şey yapmadığım anlamına gelmez. Ve suikast gerçekten Alfa Konseyi tarafından onaylandıysa... onların kararlarına güvenmem gerekmez mi? Adam bir peri öldürdü sonuçta. On yaşında olabilir, ama kurbanı bir mahzende kilitli, demir kelepçeli ve üç yıl boyunca dövülmeye zorlanmıştı. Gerçekten meşru müdafaa olabilir mi? Kadın yedi kez bıçaklanmıştı. Adam kadının kanına bulanmıştı.

Mantık kalbimdeki yükü kaldıramadığında, yapmak üzere olduğum şeyin bencilce nedenlerine odaklanıyorum. Bir öpücükten sonra, istediğim hayatı yaşamakta, istediğim yerde yaşamakta özgür olacağım. Babamı görmeye gidebilirim...

Onun düşünceleri kalbimi burkuyor. Nimue ile konuştuktan sonra hala ne hissedeceğimi bilmiyorum. Neden onunla yaptığı anlaşmayı bana söylemedi? Nimue'nin ima ettiği şeyin bir gerçeklik payı olabilir mi? Ölümcül bir kızı olacağı düşüncesi onu tiksindirdiği için beni takas mı etti?

Hayır, buna inanmayı reddediyorum. Yine de, yarışmanın başlangıcına günler yaklaşırken sorular aklımı kurcalamaya devam ediyor. Odamda volta atarken, defalarca kalem ve kağıt alıp babama bir mektup yazmayı düşünüyorum. Ama kendimi buna ikna edemiyorum. Mektuplarımın ele geçirebileceğinden korktuğum için kaçtığım dan beri onunla iletişim kurmaktan kaçınıyorum. Şimdi

Nimue tarafından bulunduğuma göre, saklanmam gerek yok. Ona yazmalıyım. Sorularımı sormak için olmasa bile, en azından güvende olduğumu söylemek için.

O zaman ona beni bulduğunu da itiraf etmem gerekir. Her şeyin benim hatam olduğunu. Onun için öldürmeyi kabul ettiğimi.

Bu düşünceler aklıma gelince, iş bitene kadar, ondan kurtulduğumu, bir daha asla öldürmek zorunda kalmayacağımı güvenle söyleyene kadar beklememin daha iyi olacağına karar verdim. O zaman yazacağım.

O zamana kadar, beni özgürlükten ayıran tek şey bir öpücük. Bir hayat sona erdi ve benimki nihayet başlayabilir.

Gelin yarışmasının ilk günü sabahı. Vulture's Prose'dan Salvation Street'e doğru ilerlerken, umut dolu düşüncelerimi zihnimde sabit tutmaya çalışıyorum. Nadia'nın benim için bulduğu topuklu yürüyüş ayakkabılarıyla narin adımlar atmak zorunda kaldığım için, çok geçmeden içimden küfürler savurmaya başlıyorum. Normalde giydiğim düz tabanlı deri botlarımı çok daha fazla seviyorum ama Nadia bunu dinlemedi. Bunun yerine, beni dar siyah ayakkabılara soktu ve botlarımı bırakmamı emretti. Taşıdığım büyük halı çantada başka bir çift ayakkabı daha var: ipek dans ayakkabıları ve yeni tadilattan çıkmış kıyafetlerim. Her şeyi tek bir çantaya sığdırmamda ısrar edince Nadia neredeyse bayılıyordu. En komik kısmı, Podaxis'i seelie formuna geçip hizmetçim gibi davranmasını sağlamaya çalışmasıydı. Bu sabah, Podaxis'i kirpiklerinin altından incelerken, *"Seelie formunda nasıl görünüyorsun acaba?"* diye düşündü ve arkadaşım anlaşılmaz bir şekilde kekelemeye başladı.

Nadia'nın benim prenses olduğumu bilmediğine şükürler olsun. Bilseydi tanıdığımız tüm aktörleri kiliseye sunumum için işe alırdı. Sonunda, gösteriş istemediğimi ve tek bir halı çantayla seyahat etmek istediğimi söyledim.

"Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum," diyor Podaxis. O bir kolunun altına sokulmuş, ben de diğer kolumla çantamı sıkı sıkı tutuyorum. "Beni içeri alacaklarından emin misin?"

"Neden izin vermesinler ki?" "Ben yarışmıyorum ki."

"Sen olmadan bunu yapamam, bu yüzden ne getirmeme izin verirlerse sen de o olacaksın. Gerekirse, var olmayan büyük amcam George'un heykeli olursun."

"Benim varlığımın sana nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Omuz silktim. "Casusluk yaparken yardıma ihtiyacım olabilir. Ya da... bilirsin. Sadece bir arkadaş."

"Yine en uygunsuz anda en iyi arkadaş kartını oynuyorsun," diye mırıldanır.

Salvation Street'e vardığımızda terden sıırılsıklam olmuşum. Bunun nedeni endişe mi, aşırı dolu çantamın ağırlığı mı, yoksa topuklu ayakkabılar ve dar korsenin verdiği rahatsızlık mı, bilmiyorum. Tek bildiğim, caddenin karşısından gelen şeker gibi tatlı kokuların bile

Lumies'in şeker gibi tatlı kokusu bile sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor. Bir an için tüm planı bir kenara atıp, kendimi tatlılara atıp, mutluluktan bayılana kadar yemeye karar veriyorum. Ancak bu düşünce sadece bir saniye sürüyor, çünkü neyin tehlikede olduğunu biliyorum.

Hayatım.

Saint Lazaro'ya vardığımda, yine ön tarafta bir kalabalıkla karşılaşıyorum. Bir grup erkek ve kadın tabelanın etrafında dolaşıp kilisenin içine bakmaya çalışıyor. Ön kapılar açık ama kaldırımdan hiçbir şey görünmüyor, özellikle de kapının önünde duran adam varken. Dorian'ı kurtardığım gece konuştuğum rahiple aynı cüppeyi giyiyor. Adı neydi... Peder Viktor mu? Ancak bu adam o değil. Ondan birkaç santim daha uzun ve iki kat daha geniş.

Derin bir nefes alıp merdivenleri çıkarak ona yaklaşıyorum. "Yarışma için geldim."

Beni keskin bir bakışla değerlendiriyor. Memnun mu yoksa tiksiniş mi, anlayamıyorum, ancak kilisenin itibarını düşünürsek ikincisi daha olası. Bana bakmaya devam ederken, o sinsî bakışları tanıdığımı fark ediyorum. Bu, önceki tabelada gördüğüm, yarışması hiç başlamadan biten Billius kardeş. Siyah-beyaz fotoğraf ona iyilik yapmış olabilir, çünkü renkli fotoğrafta pek de iyi çıkmamış. Saçları seyrek ve kum rengi, gözleri sulu ve mavi. Yuvarlak karnı, onda beğendiğim tek şey. "Kutsama Töreni halka açık, ama yarın akşama kadar," diyor hafif burunlu bir sesle.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, beni yanlış anladınız. Ben gelinlik yarışmasına katılıyorum."

Billius kardeşin gözleri şaşkınlıkla açılır. Beni ikinci kez değerlendirirken, elbisesinden çantasına ve ayakkabılarına kadar her şeyi incelerken yuvarlak yanakları kızarır. Bakışları bana dönünce, cüppesinin içinden deri bir defter ve kalem çıkarır. "Özür dilerim, diğerlerine pek benzemiyorsunuz. Adınızı alabilir miyim, Yüce Tanrı'nın sevgili çocuğu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama durdum. Pearl mi, Maisie mi demeliyim? Beni bu çılgınlığa kaydeden Zara'ydı. Takma adımı biliyor mu? Eğer biliyorsa, onu kullanır mıydı?

Yutkunuyorum. "Maisie."

Billius defterine bakar, sonra sorar, "Soyadın?"

Bu beni şaşırttı ve ona birkaç kez göz kırptım. "Soyadım yok."

"Neden?"

Sinirimi belli etmemeye çalışarak başımı yana çeviriyorum, böylece kabuklu tarakımın hemen altındaki sivri kulak uçlarımı görebiliyor. "Ben tam bir peri. Soyadları

"Bu bir insan geleneği, herkes bilir." Ben bile biliyorum, hayatımın çoğunu bir fok olarak geçirdim.

"Üzgünüm, sevgili çocuğum, ama listemde sadece Maisie Halfwit var."

"Halfwit!" diye tekrarlıyorum. Yanaklarım yanıyor ve fırsatım varken Zara'nın suratına yumruk atmadığım için pişman oluyorum. "Bu benim adım değil."

Adam yüzünü buruşturur. "Kimlik var mı?" Yine ne yapacağımı bilemiyorum.

"Pasaport, ikamet kartı?"

Diğer perilerde bu tür şeyler var mı? Eğer varsa, kaçarken hepsini geride bırakmıştım.

Billius i çekerek defterini kapatıp beline sıkıştırdı. "Kimliğini kanıtlayamazsan, seni içeri alamayız."

Aklımda bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Beni gönderemez. Eğer gerçek bir prenses olsaydım...

Evet, ben gerçek bir prensesim. Tiyatro oyunlarında canlandırılan şık kraliyet aileleri gibi yetiştirilmedim. Bir kralın kızı olmak, büyürken benim için hiç önemli olmamıştı. Birçok kardeşin en küüğüydüm ve hiçbiri de kraliyet ailesindenmiş gibi görünmüyordu.

Ama yine de...

Kendimi biraz daha dik durmaya zorlayıp, yüzümü umarım kibirli görünmesini sağlayacak şekilde düzenliyorum. Dudaklarımdan çıkan sonraki sözler, katığımdan beri yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim sözler. "Ben Deniz Sarayı Kralı Ronan'ın kızı Prensese Maisie. Bunu söylemiş olmam yeterli kanıt olmalı, çünkü periler yalan söyleyemez. Kardeş Dorian bir peri gelin arıyor, değil mi?"

Başını yana eğiyor ve bana şüphyle mi yoksa hayranlıkla mı baktığını anlayamıyorum. "Sen bir peri prensesi misin?"

"Az önce söyledim. Tekrar etmemi mi istiyorsun?"

Yine kızardı, ama gülümsemesi devam etti. "Affet beni, Yüce'nin sevgili çocuğu, ama sen bir peri prensesi olduğunu söylüyorsun, ama buraya tek başına, tek bir çanta ile geldin. Hizmetçilerin nerede?"

Abartılı bir şekilde etrafa bakındım. "Burada başka kaç prenses var? Onların hizmetçileri var mı?"

"Tek kraliyet mensubu sensin." Boğazını temizler ve ekler, "Majesteleri. Her neyse, diğerlerinin çoğu en azından bir refakatiyle geldi."

"*Refakatçi*" kelimesiyle alay etmemeye çalışıyorum. Lumenas, nezaket ve kibar toplum kuralları konusunda biraz daha gevşek olabilir, ama bir kilisenin eski moda gelenekleri destekleyeceğini bilmeliydim. Madem refakatçi istiyorumlar...

Podaxis'i kolumun altına biraz daha kaldırıyorum. "Onu ben tutarım."

"Oh, beni bu işe karıştırma," diye mırıldanır arkadaşım, adamdan uzaklaşmaya çalışırken. "Heykel gibi durmak gayet iyiydi."

"Onu mu?" Billius, sanki onun için çok değerli olan Tanrı'ya yemin etmişim gibi elini kalbinin üzerine koyar. "Bir erkek arkadaşın refakatçin mi? Lütfen en azından kardeşin olduğunu söyle."

"Üvey kardeşim, evet," diyorum aceleyle. Yüksek sesle söyleyecek kadar doğru bir şey. Babam, Podaxis'i eve getirdiğinde onu resmi olarak evlat edinmemiş olabilir, ama ben onu bir kardeş kadar yakın görüyorum. "Babam, denizlerin Seelie Kralı, hatırlatmama gerek yok herhalde, Podaxis'i iyi bir arkadaş olarak görüyorsa, sen de öyle görmelisin."

"Özür dilerim," diyor ve garip bir şekilde eğiliyor. Sonra defterini açıp kağıda öfkeyle bir şeyler yazıyor. "Prenses Maisie, Kral Ronan'ın kızı, kaydınızı yaptırdım. Lütfen içeri girin ve diğer yarışmacıların yanına oturun."

Bir kez daha eğilerek yana döndü. Başımı dik tutmaya çalışarak yanından geçmeye çalışıyorum, ama eşiği geçmeden arkamda bir fısıltı kopuyor. Omzuma attığım bir bakış, Billius'la konuşurken kaldırımdaki kalabalığın arttığını gösteriyor. Bir düzine çift göz, ellerini ağızlarına kapatarak gülümsüyor ve aralarında fısıldaşıyor. Öne dönmeden önce, *prenses* ve *erkek arkadaş gibi* kelimelerin kulağıma geldiğini duyuyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak kapıdan geçip antreye giriyorum. "Böyle bir izlenim bırakmak istememiştim. İnsanlar benim hakkımda dedikodu yapıyor. Deniz Sarayı'nın prensesinin burada olduğu haberinin yayılmadan bu işi halledebileceğime dair tüm umutlarım suya düştü."

Podaxis pençesini silkiyor. "Belki seni unutulur."

Ön odayı geçip bir sonraki eşiğe ulaştım. Eşiği geçer geçmez, parlak bir ışık ve patlama sesi ile karşılaştım. Çıglık atmamı zorlukla engelledim. İlk aklıma gelen, annemin Chariot cihazı oldu, çünkü ışık neredeyse aynı derecede kör ediciydi. Ancak ışık sönünce, gözümün önüne tweed takım elbise ve melon şapka giymiş, gözlüklü bir adam belirdi. Bir elinde lens ve körük bulunan büyük kutu benzeri bir alet, diğer elinde ise soluk ışık yayılan metal bir çubuk tutuyor. Çubuğun ucundaki ışık, Nimue'nin sarayındaki ışıkları hatırlatıyor. Babamın Bircharbor'da kullandığı ışıklarla aynı türden, peri ışık teknolojisi. Adam ışığı parlatmak için bir şey yapmış olmalı, çünkü şimdi sadece yumuşak bir parıltı var. Şehirde daha önce de kameralar görmüştüm, ama bu kadar küçük ve taşınabilir olanını hiç görmemiştim, hele bu kadar yakından. Artık bu cihazı yakından tanıdığım için, onu sevmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

"Altıncı yarışmacı," diyor sanki az önce bana görsel bir saldırıda bulunmamış gibi gülümseyerek. "Ben Sam Sputnik. Yarışma süresince burada fotoğrafçı olarak görev yapacağım."

Yanına başka bir figür yaklaşıyor, sivri kulaklı, beyaz çilli, parlak turuncu saçlı ve ince kıvrımlı bıyıklı bir erkek peri. Limon yeşili bir takım elbise giymiş ve pantolonunun bittiği yerden narin geyik toynakları görünüyor. "Glint McCreedy," diyor, bana bakarken not defterine bir şeyler karalıyor. Sanırım o bir muhabir. Ve görünüşe göre bir soyadı var. Sağıma doğru başını sallıyor. "Biraz yana çekilir misiniz?"

Tamamen uzaklaşmak niyetiyle birkaç adım öne çıkıyorum, ama ışık yine parlıyor ve beni olduğum yerde donuyor. Gözlerimi parlamadan koruyarak Glint McCreedy'nin hala kağıdına bir şeyler karaladığını görüyorum. Alnı çatık, gözleri benden kağıda, kağıttan bana gidip geliyor.

"Keser misiniz?" diyorum dişlerimin arasından.

"Portrenize ihtiyacımız var, bayan," diyor Sam Sputnik.

"Ve ben de o kıyafetin her ayrıntısını not almam gerekiyor," diye ekledi Bay McCreedy, ancak ses tonu pek etkilenmemiş gibi geliyordu.

Bay Sputnik flaşını kaldırır. "Bir tane daha çekelim mi?"

Sinirlenerek arkana döndüğümde, benden birkaç yaş küçük, basit siyah bir cüppe giymiş bir çocukla karşı karşıya geldim. "Çantanızı alabilir miyim?"

Şaşkınlıktan başka bir şey yapamıyorum, çantayı ona veriyorum. "Tamam."

"Peki ya bu?" Serbest elini Podaxis'e doğru uzatır ama ben bir adım geri çekilirim. Sanki taşıdığım şeyin başka bir çanta olmadığını şimdi fark etmiş gibi gözleri büyür. Flaşın bir başka ışığı yüzümün yanını aydınlatır ve o anda elini geri çeker. "Aziz Lazaro'nun Kutsal Ateşi, o nedir?" diye sorar çocuk.

Arkadaşım çocuğun parmaklarını kesmeye çalışmadan önce Podaxis'i göğsüme bastırıyorum. "Seni ilgilendirmez." Bunun üzerine, kendimi toparlayana kadar benimle konuşmaya çalışan bir sonraki kişiye küfür etmeye hazır olarak uzaklaşıyorum.

Neyse ki kimse beni rahatsız etmiyor ve etrafıma bakınabiliyorum. Buraya geldiğim ilk gece gördüğüm odadayım, halı kaplı bir koridorun iki yanında sıralar var. Sanırım burası kilisenin kiliseye ait kısmıdır. Sessiz ve pek kimse yok. Işık loş, sadece vitray pencereler ve arkamdaki açık kapı gün ışığını içeri alıyor. Duvarlar soluk renkli, sıra ve kirişler ise koyu renkli ahşaptan yapılmış. Ön tarafta, kumaşlarla örtülü bir sunak, mumlar ve içinde küçük ama sabit bir ateş yanan küçük bir mangal görüyorum. Arkasında, melekler, kerublar, birkaç dişli hayvan ve ortasında ellerini uzatmış, ayakları alevlerin içinde olan bir adamın oyulmuş bir kabartma var. Bu, kilisenin çok sevdiği ünlü Aziz Lazaro olmalı. Gölgede gizlenmiş kötü bir şey görmeyi bekliyorum - demir kelepçeler, kirişlerden sarkan kötü gizlenmiş işkence aletleri - ama hiçbir şey yok. Kilisenin dışı gibi içi de mütevazı. Zararsız. Bu kadar şiddetli bir üne sahip bir kiliseden beklemediğim bir şey.

Dikkatimi kilise sıralarına çeviriyorum ve en öndekilerin diğer yarışmacılar olduğunu tahmin ediyorum. Koridorun bir tarafında altı kız oturuyor, her sırada ikişer kişi, diğer tarafta ise üç kişi daha var. İkisi yan yana otururken, üçüncüsü bir sıra geride tek başına oturuyor. Çiftlerin yarışmacılar ve refakatçileri olduğunu tahmin ediyorum ve en azından birinin kadın refakatçisi olmadan geldiğini görünce rahatlıyorum. Her kız sessiz ve ağırbaşlı oturuyor. Birkaç kişi bana doğru dönüyor, biri bile gülümsüyor, ama genel olarak karşılama gece yarısı denizi kadar soğuk.

İki dolu koltuğun arasındaki boş koltuğu seçip, bir hanımefendi gibi oturmaya çalışıyorum. Giysilerimle oynayıp telaşlanmamak için tüm irademi kullanıyorum. Babam beni Ay Prensi'ni tavlama için gönderdiğinden beri bu kadar fazla giyinmemiştim. Nadia bu sabah bana tam iç çamaşırı giydirdi: ipek çoraplar, keten gecelik, etekler ve sert bir korse. Ardından yeşil ekose etek ve saçma sapan kabarık kollu beyaz dantelli bluz giydirdi. Gömlek, erkek kıyafetlerini giymeyi tercih ettiğimden farklı olarak en üstüne kadar düğmeli ve zümrüt yeşili ipek bir kravat yakamda düzgün bir fiyonk oluşturuyor. Nefes alabilmem bile bir mucize. Kravatın altına parmağımı sokup biraz aşağı çekmeye çalışıyorum.

"Kıpırdanma," diye fısıldadı Podaxis. Yanımda, kilise sırasına oturdu. Ancak, uyarısına rağmen o da rahat görünmüyordu. Küçük gözleri etrafta dolaşüyor, ön pençeleri gergin bir şekilde birbirine çarpıyordu.

"En azından eldivenlerimi çıkarabilir miyim?"

"Hayır! Nadia'yı duydun. Resmi durumlarda eldiven giymek zorunludur." "Bu resmi bir durum mu?"

Tereddüt ediyor. "Ben nereden bileyim?"

Etrafa bakıyorum. Gördüğüm kadarıyla diğer kızlar da eldiven giyiyor. "Lanet olası görgü kuralları," diye mırıldanıyorum.

Önümdeki iki kadından biri meraklı bir ifadeyle arkasını dönüyor. Podaxis'e bakmadan önce, kalp şeklinde bir yüzün içindeki koyu renkli gözleri görüyorum. Saçları koyu renk ve beyaz şakayıklarla süslenmiş yeşil bir şapkanın altına toplanmış. Bize doğru daha fazla dönünce, tatlı bir gülümseme yüzünü ısıtıyor. "Çok zekisin," diyor, normalde sadece Üçüncü Cadde'nin doğusunda duyulabilecek türden bir sesle. Demek snob. Ben bir şey söylemeyince ekliyor: "Evcil hayvan getirmek, yani."

Podaxis nefesini tuttu. "Evcil hayvan mı!" "Aslında o bir insan," dedim.

İkimizi de görmezden geliyor. "Babam geçen hafta bana bir pixie fennec aldı ve onu getirmek için daha çok mücadele etmek istedim. Ama tartışmak günah, bunu ikimiz de biliyoruz." Sanki az önce söylediği kelimeleri anlamam gerektiğini düşünürcesine bana ciddi bir şekilde bakıyor. Günah hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve pixie fennec'in ne olduğu hakkında daha da az şey biliyorum. Fennec'in bir tür tilki olduğunu biliyorum, ama pixie kısmı nereden geliyor?

Gerçekten bir peri yarattığı, yani *bir insan* mı demek istiyor, yoksa sadece daha küçük bir hayvan türü mü?

Cevabı bilmek istediğimden bile emin değilim.

"Ben Vanessa Courter," diyor, kahverengi saçları griyle karışmış yaşlı bir kadını tanıtmaya zahmetine girmeden. Cevap vermediğimde, "Sen kimsin?" diye soruyor.

"Maisie."

"Hangi kiliseden geliyorsun?"

"Ben kiliseye gitmiyorum."

Hafifçe geri çekildi. "Anlıyorum. Ama sen Yüce Tanrı'nın takipçisisin, değil mi?"

Koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, bu sefer kıyafetlerimden çok kızıdan rahatsızım. "Ben, Her Şeyin Efendisi'ne ve Onikinci Mahkeme'nin büyüüne inanarak büyütüldüm."

"O zaman sen pagan'sın." Ses tonundaki değişiklikten bunun kötü bir şey olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Hatta refakatçisi bile omzunun üzerinden küçümseyen bir bakış atıyor. "Ah, sen tam bir peri'sin. Kulaklarından anlaşıyor."

Onunkilere baktım ve sadece yuvarlak köşeler gördüm. "Yarışmacı olmak için en azından yarı peri değilsin, değil mi?"

Çenesini kaldırdı. "Annem peri, ama seelie olarak doğdu ve bir kez bile bedensel formuna dönüşmedi."

Cinsel form mu? Gülerek burnumu çektim, ama o aldırış etmedi.

"Ada birleşir birleşmez topluma katıldı, bu yüzden oldukça medeni sayılırız."

"Ne... güzel," diyorum.

"O halde kurtuluş mu arıyorsun? Bu yüzden mi Dorian kardeşle evlenmek istiyorsun?"

"Kurtuluş mu?" Bu konuşma her geçen saniye daha da tatsız hale geliyor.

Kızın gözleri heyecanla parladı. "Sihirden uzaklaşmak, kurtuluşa ulaşmanın ve fae'lerin kötü doğasını yumuşatmanın tek yoludur. Kiliseye mensup bir adamla evlenmek, fae kanı taşıyan birini ışığa yöneltebilir ve karanlıktan uzaklaştırabilir. Tabii ki ben Saint Lazaro'dan değil, Bretton Kilisesi'nden geliyorum. Faerwyvae'ye gelen ilk din oydu, biliyor musun? İnsanlar adayı keşfetmeden önce faeler sadece canavarlardı. Onları daha iyi ve daha akıllı yapan insan etkisiydi. Bir gün tüm faelerin tamamen seelie olması çok doğal."

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. Konuştukça, susmasını istiyorum, çünkü bir kelime daha söylerse...

"Belki de o kurtuluş arıyor değil de, Dorian kardeşin ahlakını bozmaya çalışıyordur." Alaycı kadın sesi arkamdan geliyor. Dönüp baktığımda, basit gri bir elbise giymiş sarışın bir kadın görüyorum. Yakası yüksek ve korsesi süslemesiz, ama mütevazı tarzı göğüslerinin dolgun kıvrımlarını gizleyemiyor. Ben de öyle kıvrımlara sahip olmak için canımı verirdim. Dirseklerini benim oturduğum sıranın arkasına dayayıp diğer kıza alaycı bir gülümseme atıyor.

Vanessa'nın ağzı açık kalır. "Dorian'ı yoldan çıkarmak mı? Bu küfürdür!" "Kendi türünü kınaman küfürdür." Sarışın alındaki bir tutam saçı çekerek sivri kulaklarını gösteriyor.

"Tartışmak günahtır, bu yüzden daha fazla konuşmayacağım." Bunun üzerine Vanessa bize sırtını döner ve kurnaz görünümlü refakatçisinden onaylayan bir baş sallama alır.

Sarışına tekrar bakarım.

"Maisie, değil mi?" diye sorar. "Ben Briony Rose."

"Briony Rose... Soyadı olmayan tek tam bir peri ben miyim?"

"Oh, gerçek bir soyadı değil. Rahibe Agatha, Spruce ve Marsh manastırda bana böyle sesleniyorlar. Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kim olurlarsa olsunlar, beni daha bebekken rahibelere okula gönderdiler. Ve teknik olarak toplum içinde yaşamadığım için, kardeşlerin büyük üzüntüsüne rağmen, refakatçi olmadan buraya gelmeme izin verdiler." Dudakları yine yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve o anda Briony Rose'dan hoşlandığımı anladım.

Kapıda flaşın patlama sesini duyuyorum ve dönüp kiliseye giren başka bir kız görüyorum. O, benim kameradan çok daha rahat görünüyor ve Bay Sputnik için birkaç poz verdikten sonra Glint McCreedy ile sohbet etmeye başlıyor. Eteğine yaptığı hareketten, onun kıyafeti hakkında konuştuklarını anlıyorum. Eteği mor, ceketiyile uyumlu ve kolları benimkinden iki kat daha kabarık. Muhabirle gülüşüp sohbet ettikten sonra, kız koridordan ilerliyor. Tam bir peri gibi, mücevherlerle süslü sivri kulakları var ve burnu havada, her adımında etekleri hışırdayarak yürüyor. Diğer yarışmacılar tek bir arkadaşıyla otururken, bu kadının iki arkadaşı var, ikisi de genç kızlar. Benim karşımdaki sıraya oturuyor.

Kilisenin ön kapıları kapanır ve başka bir kişi ön odadan içeri girer. Onu, Dorian'ın kaderini ilettiğim rahip Viktor olarak tanırım. Arkasında Rahip Billius ve onun yanında...

Nefesim kesildi. O, Kardeş Dorian'dı.

Nimue ile anlaşma yaptığım günden beri, Dorian'ın nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Onu karanlık ve kayalık sahilde hatırladığım gibi değil, onu görmek istediğim gibi. Zalim gözleri, sarkık omuzları, etli elleriyle masumları boğmak için yaratılmış, perileri öldüren bir canavar olarak. Avını tehditkar bir hırıltıyla takip eden bir katil. Ama şimdi ona baktığımda, hayalimdekiyle alakası yok.

Onun yerine, güçlü duruşunu, savaşçı burnunu, geniş omuzlu yapısını görüyorum. Saçları ilk düşündüğümünden daha koyu, yanları kısa kesilmiş, üstleri ise gevşek siyah bukleler halinde dökülüyor. Diğer iki adamın giydiği cüppelerden değil, manşetleri ve yüksek yakası altın işlemeli siyah bir ceket ve pantolon giymiş. Altara doğru ilerlerken benim oturduğum sıra önünden geçerken onu daha yakından görebiliyorum. Koyu renkli gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları dikkatimi çekiyor.

Yedi gün içinde öpmem gereken dudaklar.

Bu düşünceyle ağzım karıncalanıyor. Nimue büyümü değiştirdiğinden beri karıncalanma hiç durmamıştı ama şimdi daha keskin, neredeyse acı verici hale gelmişti. Sanki dudaklarım hedefimi görür görmez onu tanıyıp emrimi yerine getirmeye hazır gibi. Öldürmek için.

Suçluluk duygusu midemi burkuyor, ama bu adamın tehlikeli olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bir deniz perisini öldürdü ve kanında banyo yaptı. Suikastı Alfa Konseyi tarafından onaylandı. Babam tarafından.

O geçip giderken, bu hatırlatma gerginliğimin sadece bir kısmını hafifletir. O anda onun arkasını görürüm. Orada, kolalı pantolonunun altında yuvarlak bir yağ tabakası görürüm. Gördüğüm şeyin hoşuma gittiğini itiraf etmekten kendimi alamam.

. Dorian Kardeş, hızlı ve kendinden emin adımlarla kürsüden sunaklara doğru ilerlerken, tüm gözler onun üzerindedir. Burnum, çalmak için yapılmış güzel hazineleri gördüğümde olduğu gibi kıpırdanır.

Bu düşünceyi kafamdan silmeye çalışıyorum. Dorian bir hazine değil. O bir hedef. Bir av. Ölmeye mahkum bir canavar.

"O kadar da kötü değil, değil mi?" Briony arkamdan fısıldıyor.

Sesini duyunca irkiliyorum ama hoş bir gülümseme zorluyorum.

Peder Viktor, Dorian ve Billius'un arasında, podyumun ortasında duruyor. Billius, sinsi bir şekilde sırtıyor, Dorian ise ellerini arkasında kavuşturmuş, sert ve soğuk bir ifadeyle duruyor. Belki de kibirli demek daha doğru olur. Billius ve Viktor'dan çok daha uzun boylu olduğu için, varlığıyla bir tür hakimiyet kuruyor. Belki de bu, içindeki karanlığın bir yansımasıdır. Gözlerinin bana kaymasını bekliyorum, ya da en azından önünden başka bir yere, ama kaymıyor. Hiçbir şeye, hiç kimseye bakmıyor. Gergin mi? Yoksa faekind'leri o kadar mı nefret ediyor ki, kendi adına düzenlenen bir törenle ilgileniyormuş gibi davranmaya bile tenezzül etmiyor? Podaxis kucağıma tırmanıyor, ben de onu göğsüme kaldırıyorum ki kürsüyü görebilsin.

"Hoş geldiniz, Yüce Tanrı'nın çocukları," diyor Peder Viktor. Gözlerini kapatıp yumruğunu kalbinin üzerine bastırıyor, gür bıyığının altında sıcak bir gülümseme beliriyor. Altarın mangalından gelen ışık, kulaklarında taktığı altın küpelere yansıyor. "Aziz Lazaro'nun Kutsal Ateşi kalplerimizi sonsuza dek ısıtıp ısıtsın."

"Kutsal Ateşi kutsansın," diyor Dorian ve Billius aynı anda.

Diğer yarışmacılara bakarak bizim de aynısını yapmamız gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum, ama konuşan tek kişi Vanessa. Ancak onun sözleri "Yüce Tanrı'ya şükürler olsun" oluyor.

Burnumu kırıstırarak, kendimi tamamen yabancı hissediyorum.

"Benim için de garip," diye fısıldadı Briony arkamdan, "ve ben bir manastırda yaşıyorum."

Ona minnettar bir gülümsemeye karşılık verip dikkatimi tekrar kürsüye çeviriyorum.

Kardeş Viktor gözlerini açar ve ellerini uzatır. "Yarışmacılar, mütevazı yarışmamıza hoş geldiniz. Ben, Aziz Lazaro Kilisesi'nin Lumenas şubesinin rahibi Peder Viktor. Sağımda Kardeş Billius var ve solumda, hepinizin tanışmak için çok heyecanlandığınız birisi var, Güç Tarikatı'ndan Kardeş Dorian." Güç Tarikatı'nın ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, sadece Nimue'nin kötü b i r şey gibi bahsettiğini hatırlıyorum. Viktor ve Billius'un herhangi bir tarikata mensup oldukları söylenmedi, ama rahip bunu açıklamaya tenezzül etmiyor. Bir süre duraksıyor ve Dorian'ı işaret ediyor. Tanıtıldıktan sonra bize selam vereceğini umuyorum

ama o selam vermiyor.

"Kardeşlik, hepinizin aramıza katıldığınız için çok minnettar," diyor Peder Viktor, "ve eminim ki yarışmamızın nasıl işleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorsunuzdur. Öncelikle,

bir dakikanızı ayırıp yedi yarışmacımızı tanıyalım ve her birinize Kardeş Dorian'ı selamlama fırsatı verelim." Kardeş Billius ona not defterini uzatırken bir ara verir. Bu sırada Glint McCreedy ve Sam Sputnik koridorda koşarak ilerliyor. Fotoğrafçı, kamerasını ön iki sıra arasındaki tripoda yerleştirirken, muhabir kürsünün önüne çömeliyor. Viktor, Billius'un not defterine göz atıyor ve karşımdaki en ön sırayı işaret ediyor. "Josie Richmond."

Fare rengi kahverengi saçlı bir kız, sırasından yavaşça ayağa kalkar. Dorian'ın önüne gelene kadar, kızaran gülümsemesini bastırmak için dudaklarını sıkıca kapatır. Dorian, kürsüye çıktığından beri ilk kez hareket eder. Eldivenli parmaklarını gevşekçe tutarak eğilir ve kızın elinin sırtına masum bir öpücük kondurur. "Tanıştığımıza memnun oldum, Josie Richmond," diyor, sesi o kadar yumuşak ki zar zor duyabiliyorum. Elini hala tutarken bir an duruyor ve kamera flaşı patlıyor. Işık sönünce, elini bırakıyor ve kıza yerine dönmesi için işaret ediyor.

Sonra, Peder Viktor Josie'nin arkasında oturan kızı çağırır. "Franny Delafonte."

Kız, öncekinden çok daha az coşkuyla kürsüye yaklaşır. Dorian elini öperken gülümsemeyi bile zahmet etmez ve kamera için durduklarında , gerginleşir.

Sonra sıradaki kızın sırası gelir. "Agnes Breene," diye duyurur Viktor.

El öpücüğü. Flaş patlar.

Sonra sıradaki.

"Greta Garter."

Greta, aşırı kabarık kollu elbisesiyle güzel bir kadındır. Podyuma doğru yürürken eteği hışırdar. Dorian'ın önünde durduğunda zarif bir reverans yapar. "Burada bulunmaktan büyük onur duydum," der şarkı söyler gibi bir sesle, sonra eldivenli elini gösterişli bir hareketle uzatır. Dorian'ın dudaklarının köşesinin eğlenerek yukarı kıvrıldığını görünce şaşıyorum. Şimdiye kadar yüzü cenazede bir adamınki kadar somurtkandı. Elini öperken ifadesi hızla sertleşir. Kameraya hafifçe yöneldiğinde, Greta skandal bir şekilde yaklaşır. Dudaklarını büzerek başını hafifçe aşağı eğirir. Sonra Dorian'ın elini bırakıp onun yanında birkaç poz verir, ellerini kalçalarına koyar, sonra bir eliyle saçlarını okşar. Dorian geri çekilir ve kameranin dikkatini tek başına çekmesine izin verir. Gözlerini devirir ve dudaklarına hafif bir gülümseme geri döner. Nedense bu görüntü midemi kıpır kıpır eder.

"Çok iyi," der Viktor, Greta'nın müdahale edilmeden podyumdan ayrılmayacağı anlaşılınca. Elini omzuna koyarak onu merdivenlerden aşağı indirir. Gergin bir kahkaha atarak dikkatini benim sıramın önündeki sıraya çevirir. "Vanessa Courter."

Önümdeki kız başını dik tutarak ayağa kalkar ve Dorian'ın birkaç adım önünde durur, başını sallayarak onu selamlar. Sert ve resmi hareketlerle, Dorian'ın elini tutar.

Dorian'a elini uzatıyor, kadınsı nezaketin timsali gibi. Bu sefer gözlerini deviren benim. Kameraya poz verdiği sırada onu izlemeye tenezzül etmiyorum, önüme otururken kendini beğenmiş ifadesine de aldırış etmiyorum.

"Deniz Sarayı Prensesi Maisie," diyor Viktor.

Bu benim dikkatimi çekti. Tüm gözler bana çevrilince kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Vanessa koltuğunda dönerek nefesini tuttu. Bunun ismimdeki prenses kısmıyla ilgisi olduğundan emindim. Kabuklar. Daha fazla istenmeyen ilgi.

"Git," diye mırıldanıyor Podaxis.

Titrek bacaklarla ayağa kalkıp koridora doğru ilerliyorum. Glint McCreedy her adımımı takip ediyor ve defterine hızlıca notlar alıyor. Dorian'ın gözlerine bakarak kürsüye çıkıyorum. Yüzünü inceliyorum, beni tanıdığını, onu kurtaran kişinin ben olduğumu bildiğini gösteren herhangi bir işaret arıyorum. Ama yüzünde hiçbir şey belli olmuyor. Eldivenli elimi tutarken tavırlarında sadece sert bir nezaket var. Aramızda kumaş olmasına rağmen, dokunuşunu hissedince kaskatı kesiliyorum. Öne eğiliyor. Dudaklarının elimin sırtına doğru indiğini izlerken donakaldım, siyah bir bukle alnına düştü. Burnum seğirdi. Bir kez. İki kez. Yine o his, bir şeyi çalmak istediğimde hissettiğim garip gıdıklanma. Ne oluyor? O düzeldi ve gözlerimiz buluştuğunda siyah bukle alnında kalmıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Prenses Maisie," diyor. Diğer kızlara selam verirken sesini zar zor duyabiliyorken, şimdi çok net duyabiliyorum. Derin, gürültülü bir ses. Burnum yine seğiriyor...

Bir hıçkırıkla hapşırıyorum. Çok geç, elimi burnumu ve ağzımı kapatmak için çekiyorum. O şaşkınlıkla bir adım geri atıyor. Tam o anda flaş patlıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sonra ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Önemli değil," dedi, sesinde hafif bir eğlence vardı.

Utanç içinde, kürsüden aşağı koşarak yerime döndüm. Briony Rose'un sıradaki kişi olarak çağrılmasını izleyemedim. "Üzerine hapşırdım," diye Podaxis'e fısıldadım. "Üzerine hapşırdım ve herkes gördü." Bunun sosyal bir kabahat olduğunu ben bile biliyordum.

Podaxis bacağıma hafifçe vurur. "Senin yüzüne deniz suyu fırlattığı için hak etti."

Onun sözleri hiç de teselli edici değil. Kilise sırasına çöküp On İkinci Mahkeme'ye kaybolma isteğiyle mücadele ediyorum.

Briony Rose yerine geri dönüyor ve Peder Viktor tekrar konuşmaya başlıyor. "Artık hepiniz resmi olarak tanıştırıldınız, kurallara geçelim. Kardeş Dorian'ın kalbini kazanmak istiyorsanız, son Kutsama Töreni'nin sonunda son kalan yarışmacı olmalısınız. Yedi kişisiniz ve yarışmamız yedi gün sürecek. İlk Kutsama Töreni yarın yapılacak ve bu tören sırasında ilk eleme yapılacak. O andan itibaren her gece bir yarışmacı eve gönderilecek ve son elemeye kazanan belirlenecek. Elenene kadar kilise sınırları içinde kalmalı ve buradan ayrılmamalısınız.

Dorian Kardeşle randevularınız, Kutsama Törenleri veya diğer resmi yarışma etkinlikleri dışında, kilisenin içindeki kadınlar kanadında kalacaksınız. Bu, kardeşlerimizin yaşamaya alışık olduğu bu kutsal mekanı korumak içindir. Ancak endişelenmeyin. Tüm yemekler size getirilecek ve yatak odalarınızı konforlu hale getirmek için elimizden geleni yaptık."

"Bir kilisede mahsur kaldım," diye mırıldanır Briony. "Manastırı boşuna terk etmişim gibi geliyor."

"Kutsama törenleri halka açık olacak," diye devam eder Viktor, "ve grup etkinlikleri konuk muhabirimiz Glint McCreedy tarafından belgelenecek. Bu akşam, tüm yarışmacılar birbirlerini tanıma fırsatı bulmak için birlikte akşam yemeği yiyecekler. Yarın, her birinize Kardeş Dorian ile geçireceğiniz bir saat süre verilecek. Bu ziyaret refakatçi eşliğinde olacak ve Kardeş Dorian'ın tercihinine göre kilisenin kütüphanesi, bahçesi veya salonunda gerçekleşecek. Bu bir saatlik ziyaretler hafta boyunca devam edecek ve Dorian'ın yarışmacıları kişisel olarak tanımasına ve gelin adaylarını daraltmasına yardımcı olacak. Her gün ya bir grup etkinliği ya da yukarıda bahsedilen bireysel randevular olacak. Bu yarışma sona erdiğinde düğün başlayacak."

"Yani hemen mi?" diye sorar Vanessa.

Peder Viktor cevap vermek için ağzını açar, ama Greta Garter önce konuşur. "Bu işler böyle yürür, canım. Hiç böyle bir şeye katılmadın mı?"

Vanessa Greta'yı görmezden gelir ve refakatçisine fısıldar, "Daha gelinlik bile seçmedim."

"Sorunuza resmi olarak cevap vermek gerekirse, Bayan Courter," der Peder Viktor, "düğün, son Kutsama Töreni'nden sonra gece yarısı gerçekleşecek. Şimdi, tüm detaylar halloldu, size bol şans ve harika zamanlar diliyorum. Bu, kilisemizin ilk gelinlik yarışması ve umarız sonuncusu olmaz."

Billius kardeşin gülümsemesi bu son cümle ile daha da genişler.

Arkamdan ayak sesleri duyulur ve dönüp baktığımda, çantamı alan çocuğa benzeyen birkaç çocuk görürüm. İnsanların yaşlarını tahmin etmek gerekirse, hepsi genç ergenler. Koridorda sıraya girerler ve her bir çocuk, dolu olan her sıraya birer birer durur.

"Kutsal Ateşinin bereketi üzerinize olsun," diyor Viktor ve yine yumruğunu kalbine götürüyor. "Lütfen, size atanan acemiye uyarak yatakhanelenize gidin." Bunun üzerine o, Billius ve Dorian kürsüden inip yan kapıdan çıkıyorlar.

inisiye olanlar bizi kilisenin kilise kısmından dışarı çıkarırlar. Bana eşlik eden çocuk sayesinde, buranın nef olarak adlandırıldığını öğrenmişimdir. Oradan ön antreye gireriz ve loş bir salona açılan başka bir kapıdan geçeriz. Birkaç dönüşten sonra bir avlu bahçesini geçeriz, ardından bir merdiven çıkıyoruz. Sonunda, kapalı kapılarla çevrili kilisenin bir kanadına varıyoruz.

Rehberim kapılardan birinin önünde durur. "Burası odanız, hanımefendi... Yani, Majesteleri."

"Bana öyle hitap etmenize gerek yok," diyorum elimi hafifçe sallayarak. "Maisie yeter."

Çocuk yüzünü buruşturur. "Oh, bunun uygun olduğunu sanmıyorum."

"Ben pek uygun bir prenses değilim. Bu 'Majesteleri' olmayı pek sevmiyorum."

Çocuk ayaklarını yerinden oynatarak şöyle der: "Maisie diye ısrar edersen, size Bayan Maisie diye sesleneceğim."

"Kabul ediyorum," derim, pes etmiş bir iç çekişle. "Senin adın ne?"

"Acemi Jeremy."

"Kaç yaşındasın, Jeremy?"

"On üç. Akşam yemeği saat beşte ve seni eşlik etmek için geri geleceğim. Ben olmadan kadınlar kanadından ayrılma. Bu gece grup etkinliği olduğu için refakatçi gerekmeyecek. Refakatçiler demişken..." Çocuk boğazını temizler. "Kilisenin bu kanadı, tören süresince kadınlar için özel olarak ayrılmıştır. Yani... arkadaşın odasını alt katta bulacak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Podaxis'i göğsüme daha sıkı bastırdım. "Ne? Neden?" "Bu kanatta sadece kadın refakatçiler kalabilir. Lütfen, Majesteleri Majesteleri, size ne yapmanız gerektiğini söylemek istemem, çünkü siz bir kraliyet mensubusunuz, ama üstlerim erkek arkadaşınızın sizinle aynı odada kalmamasını ısrarla istedi. Bu büyük bir skandala neden olur." Bu sözler üzerine yanakları kıpkırmızı olur.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Bir yıl önce Ay Sarayı'nda Podaxis ile aynı odada kaldığımda kimse gözünü bile kırpmamıştı. Tabii o ortam bir peri dünyasıydı ve üstelik sefil bir yerd.

"O, acemi kanatında kendine ait bir odada kalacak," diyor Jeremy. "Sadece bir kat aşağıda."

Podaxis omzuma yatıştırıcı bir hareketle dokundu. "Sorun yok," dedi. Teselli edici ses tonuna rağmen, kalbim sıkıştı. Mantar perileri yalnız kalmayı sevmezler ve Podaxis nadiren yalnız kalmak zorunda kalmıştı. "Ben iyiyim."

"Peki," diyorum.

Jeremy benden Podaxis'e bakar. "Sizi taşıyayım mı, Bay Yengeç?"

Arkadaşım ona bir kıskaçla işaret eder. "Adım Podaxis, evlat, ve hayır, kendi başıma yürüyebilirim." Elimden kurtulur ve onu yere indiririm. Yere basar basmaz koridorda koşmaya başlar.

Çocuk onun peşinden koşar. "Sana eşlik etmem gerekiyor, Bay... Podaxis. Bekle! Sana odalarımızın yerini göstereyim."

Podaxis'in köşeyi dönmesini izlerken dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeye büründü. O kaybolunca dikkatimi kanadın diğer tarafına çevirdim ve diğer kızların hepsinin odalarına girdiğini gördüm. Bazılarının kapıları açık, heyecanlı konuşmaların sesleri dışarı sızıyordu, diğerlerinin kapıları kapalıydı.

Odama giriyorum ve az mobilyalı bir oda görüyorum. Mütevazı bir oda olabilir, ama tiyatrodaki küçücük odamdan sonra burası bana saray gibi geliyor. Burası yaklaşık dört kat daha büyük. Yatak, alıştığım yataktan sadece biraz daha büyük, ama temiz çarşaflarla ve yün battaniyeyle örtülü, başucunda da güzel, kalın bir yastık var. Yatağın üzerinde, kilisenin ana bölümündeki sunak arkasındaki sahneyi tasvir eden çerçeveli bir tablo asılı. Perdeleri olan pencere dışında, soluk duvarlar süslemesiz. Odadaki diğer eşyalar ise bir komodin, tuvalet masası ve gardırop. Çantam gardırobun önünde yerde duruyor ama ben doğrudan pencereye yöneliyorum.

Perdeleri kenara çekince, güneş ışığı ve bir kat aşağıdaki bahçe manzarası karşılıyor beni. Bahçe gökyüzüne açık ve ortasındaki dairesel avluya uzanan spiral bir yürüyüş yolunu çevreleyen yeşilliklerle dolu. Cüppeler giymiş birkaç rahip, çitleri buduyor ve çalıları kesiyor, ama bunun dışında bahçe boş. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey yapmadan manzarayı seyre diyorum, rahiplerin çalışmasını izliyor, ince beyaz bir huş ağacının en uzun dallarını, yapraklarının rüzgarda sallanışını hayranlıkla izliyorum. Zihnimi boşaltıyorum, yapmam gereken karanlık işi unutuyorum...

"Maisie."

Pencereme keskin *bir* vuruş duyunca bir çığlık atarak geri atlıyorum. Sonra dışarıda pencere pervazının üzerinde sallanan kırmızı bir pençe görüyorum. "Ne oluyor... Podaxis?" Hemen pencereye koşup mandalı açtım. Arkadaşımı pencere pervazına tutunmuş halde buldum. Pencere dışarıya doğru açılınca eğildi ve bahçıvanların dikkatini çekmeden onu içeri çekmek için öne eğildim. Pencereyi kapatıp kilitledikten sonra, şaşkın bir gülümsemeye arkadaşına döndüm. Podaxis spontane veya cesur biri olarak bilinmezdi. "Ne yapıyorsun?"

Yerden bana bakar. "Odam hemen aşağıda. Çocuğu duymadın mı?"

"Evet, ama beni bulmak için duvara tırmanacağını düşünmemiştim."

"Tuğla duvar," diyor sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Tırmanması kolay." "Neyse, yakalanmadan buraya kadar gelmene sevindim."

"Yakalanmaktan bahsetmişken..." Pençelerini birkaç kez birbirine vurur, sonra gözleri panikle dolarak genişler. Bu ifadeyi çok iyi tanıyorum. Sesi bir oktav yükselir. "Bunu nasıl başaracaksın, Maisie?"

Omuz silkiyorum. "Nasıl *yapmayacağım*?"

"Yarışmanın nasıl yapıldığını duydun. Dorian'ı bir seferde sadece bir saat görebileceksin. Yarışma sadece yedi gün sürüyor ve bu gece sadece halka açık bir akşam yemeği olduğu için, onunla yalnız kalabileceğin *en fazla* altı saat var. Ve bu da özel randevular her gün olursa ve sen sonuna kadar kalırsan."

"Sonuna kadar kalmaktan kim bahsetti?"

Yüzünü tırnaklarıyla kazıyor. "Maisie, bu kilisenin sosyal kurallara ne kadar sıkı bağlı olduğunu fark etmedin mi bilmiyorum, ama bir kilise adamının sadece birkaç saat tanıdığı birini öpeceğini hiç sanmıyorum. Evlenene kadar öpmeyeceğine bahse girerim. Maisie... Yarışmayı kazanmak zorundasın."

"Saçmalıyorsun. *Onun beni* öpmesini bekleyeceğimi mi sandın?"

"Şey... evet. Genç bir hanımefendi için bu uygun değil mi?"

Gülerek başımı geriye attım. "Bu duyduğum en aptalca şey. Düşünebiliyor musun?"

"Yani, kazanmaya çalışmayacak mısınız?"

"Hayır." Halı çantama dönüp içini boşaltmaya başladım. "Dorian'ı yalnız yakalayabildiğim ilk fırsatta bu işi bitireceğim. Yanına gidip dudaklarını dudaklarıma yapıştıracağım ve her şeyi bitireceğim. Yarın akşama kadar özgür olacağım."

Saat beşte, Jeremy beni akşam yemeğine götürmek için geldi. Podaxis, ben yokken kilisenin yerleşimini araştırma sözü vererek birkaç dakika önce pencereden çıkmıştı. Çevremizi ne kadar iyi tanırsak, görevim o kadar başarılı olur. Dorian, baş başa buluşacağımız yeri seçeceği için, öpücüğümü herhangi bir yerde verebilmek için plan yapmam gerekiyor. Nimue, beni onun ölümüne bağlamanın imkansız olduğunu ısrarla söylese de, şüphe çekmemek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

"Yemek odası bu tarafta, Bayan Maisie," diyor Jeremy, açık bir kapının önünde durarak.

Karanlık düşüncelerimi kafamdan silip odaya giriyorum. Oda sade ve penceresiz, krem rengi duvarları kalın ahşap çerçeveli eski tablolarla dolu. Masa, çiçek desenli bir örtüyle kaplı uzun bir dikdörtgen ve üzerinde çeşitli tepsiler var. Masayı boydan boya gözden geçiriyorum ve diğer altı yarışmacının da geldiğini ve odada başka kimsenin olmadığını görüyorum. Bazıları kendi aralarında sohbet ederken, diğerleri buz gibi bir sessizlik içinde birbirlerine bakıyor. En soğuk olanlar, masanın başının iki yanında oturan Vanessa ve Greta, ancak soğukluğun çoğu Vanessa'dan geliyor. Dişlerini sıkarak diğer kızı izliyor. Greta ise, Vanessa'nın öfkesinden habersizmiş gibi sakın bir gülümsemeyle kirpiklerini kırıştırıyor.

Briony masadan kalkıp bana doğru yürüdü. "En iyi koltukları kapmak için geç kaldın," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı çattım. "En iyi koltuklar mı?"

Vanessa ve Greta'yı işaret ederek başını sallar. "Dorian'ın masanın başına oturacağını varsayıyoruz."

Bu mantıklı geliyor. Evde kraliyet sofrasında yediğim tek seferde babam da orada oturmuştu. Sofranın başı çok önemli bir yer olmalı, ama oradan yemeklerin daha lezzetli geldiğini sanmıyorum.

"Biz de yerlerimizi alsak iyi olur." Briony masaya geri döner, ben de onu takip ederek masanın ortasında, onun karşısına otururum. Diğer üç yarışmacı masanın ucunda sohbet ediyorlar.

"Bu beklediğim akşam yemeği partisi değil," diyor Vanessa, imrenilen koltuğundan. "Salonda buluşup, eşlikçilerimiz tarafından buraya getirilmeliydik. Bolca boş koltuk var, bu da daha çok misafir olduğu anlamına geliyor. Bunun için en güzel elbisemi giydim, biliyorsun." Gözleri masada dolaşır ve bana takılır. Briony'ye bakar ve dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür. "Görünüşe göre hepimiz üstümüzü değiştirme nezaketini gösterememiştiz."

"Benim de giyinmem mi gerekiyordu?" Kıyafetime bakıp diğer kızlara dönüyorum. Briony ve ben, daha önce giydiğimiz kıyafetlerin aynısını giyen tek kişileriz. Diğerleri hepsi elbise giymiş, en şık olanları Vanessa ve Greta'nınkiler. Vanessa'nınki fuşya rengi ipek ve dantelden yapılmış, Greta'nınki ise yeşil saten ve kolları siyah boncuklu. Diğer üç kız da elbise giymiş, ama onlarınkiler daha sade. Yine de birdenbire kendimi çok kötü giyinmiş hissediyorum. Akşam yemeği için giyinmem gerektiğini düşünmemiştim, özellikle de çok az kıyafet getirmiştım. En güzel kıyafetlerimi yarın Dorian'la yalnız kalacağımız zaman için saklıyordum. Şimdi düşününce, o adamı öldüreceğimi düşünürsek, bu oldukça saçma. Midem bulanıyor ama daha karanlık düşüncelere kapılmamaya çalışıyorum.

Özgürlük. Sadece seni bekleyen özgürlüğe odaklan.

Ve bunu yapmazsan öleceğine.

Vanessa alaycı bir şekilde güldü ve dikkatimi tekrar kendine çekti. "Sen gerçekten prenses misin?"

Hiç öyle davranmıyorsun."

Ağzımı açtım ama Briony önce konuştu. "Her ineğin, diğerlerine ne olduğunu kanıtlamak için *möölemesi* gerekmez." Vanessa'yı baştan aşağı süzdü, sonra dudaklarına utangaç bir gülümseme yapıştırdı. "Belli ki."

"Bence bu gece herkes muhteşem görünüyor," diyor Greta Garter, odadaki gerginliğin farkında olmadan elini havaya kaldırarak. Masadaki herkese gülümsüyor. Bakışları karşısındaki kıza takıldığında, masanın üzerinden eğilip Vanessa'nın burnunun ucuna dokunuyor. "Kaşlarını çatma, tatlım, kırışsın."

"Yemekler... fena değil," masanın diğer ucundan kızlardan biri düz bir sesle diyor. Sanırım adı Franny, Dorian'la tanıştırıldığında hiç de hevesli görünmeyen kız. Geniş omuzlu ve

kızıl saçları yüzünün iki yanında iki örgü halinde kulaklarının etrafından başının arkasına doğru uzanıyor. Kız, kızarmış sebzeleri, balığı ve yulaf lapası gibi görünen şeyi inceliyor. "Onları beklememiz mi gerekiyor? Açlıktan ölüyorum."

Omuz silkiyorum ve masayı daha dikkatli inceliyorum. Hiç seçici bir yiyici olmadım ama itiraf etmeliyim ki yemekler oldukça sade görünüyor. Balık iyi görünüyor ama... *durun!* "Lütfen bunların Lumies olduğunu söyleyin!" Masada en sevdiğim tatlıya uzanıyorum... ama onun sadece bir ekmek olduğunu görüyorum. "Oh, ne hayal kırıklığı."

"Neden hayal kırıklığı? Lumies ne?" Ses derin ve... tam olarak tanıdık gelmese de, onu görmeden kime ait olduğunu biliyorum.

Dorian kapıdan içeri girerken, gözleri yemek masasına eğilmiş, elim ekmek sepetindeyken, düşüncelerim durulur. Oda sessizliğe bürünür ve kızlar saygıyla selam vermek için ayağa kalkar. Ben ise, zarif bir şekilde doğrulmanın bir yolunu bulmak zorundayım. Viktor ve Billius'un yanı sıra, tanımadığım birkaç kardeş de hemen arkalarından gelir. Hepsi kardeşliğin siyah kıyafetlerini giymiş. Görünüşe göre erkekler giyinmeye gerek duymamış. Şanslı herifler. En arkada muhabir Glint McCreedy var. En azından fotoğrafçı yok gibi görünüyor, buna şükrediyorum. Bugün yeterince utanç verici fotoğraf çekildi.

"Hiç Lumies yemedin mi, Kardeş Dorian?" Peder Viktor yanına gelip omzuna vurarak gülümsüyor. Rahip, Dorian'ın dikkatini benden uzaklaştırınca rahatlıyorum. "Bu durum düzeltilmeli. Ama bu gece değil. Bu gece mütevazı bir akşam yemeği yiyeceğiz." Rahip odaya bir göz attıktan sonra başını geri çekti. "Hanımefendiler, çok güzel görünüyorsunuz, ama bunun resmi bir akşam yemeği değil, gayri resmi bir yemek olduğunu belirtmeliydim."

Billius kardeş, yarışmacıları çok daha takdir dolu bir bakışla süzer. "Genç bayanlar göz kamaştırmayı sever," der dişlerini göstererek gülümser.

"En azından oturun," der Viktor ve Vanessa'nın dehşetine ve Greta'nın somurtkan hayal kırıklığına rağmen, masanın başına doğru yürür.

Vanessa, Viktor koltuğa otururken gülümsemesinin arkasına bakışlarını sakladı. "Affedersiniz, Peder Viktor, ama Kardeş Dorian buraya oturması gerekmez mi? Bu gecenin onur konuğu o, değil mi?"

Viktor, gözleri Vanessa'dan Dorian'a kayarken kızarır. "Çok haklısın, canım. Ne aptalım. Buraya oturmaya o kadar alışmışım ki..."

"Hayır," rahip ayağa kalkmadan Dorian söyler. Yüzünde, kürsüde dururkenki gibi soğuk bir maske vardır ve sesi resmidir. "Bir rahip olarak, siz Yüce Tanrı'nın sesisiniz ve bu kilisenin başısınız. Sen ait olduğun yer olan bu masanın başında kalacaksın. Ben ise gelecekteki gelin adaylarımın arasında oturacağım." Bunun üzerine masaya doğru yürür ve hemen yanıma oturur. Franny onun soluna, başka bir kardeşi ise benim sağıma, Greta'nın yanına oturur. Billius

Vanessa ile Briony'nin arasına otururken, Glint McCreedy Dorian'ın karşısına, Agnes ve Josie ise onun sağına oturur.

Ayakta kalan son kişinin ben olduğumu fark etmem çok uzun sürer. Yüzüm kızarır, sandalyeye oturur ve kendimi toplarım. Neden bu kadar telaşlıyım?

"Bu gayri resmi bir akşam yemeği olsa da," diyor Viktor, "dua edelim. Hadi..."

"Oh, ben dua edebilir miyim?" Vanessa aşırı coşkuyla sorar.

Viktor kaşlarını çatı ama ifadesi çabucak eğlenceli bir hal aldı. "Elbette, Bayan Courter. Kimseyi Tanrı'ya olan sevgisinden alıkoymak gibi bir niyetim olamaz. Hadi birbirimizin ellerini tutalım." Viktor ellerini iki yana uzattı ve Vanessa utangaç bir gülümsemeyle ellerini tuttu ve gözlerini kapattı.

"Oh," der Greta şaşkınlıkla ve rahibin elini de tutar. Bu, sağımdaki kardeşimin ve solumdaki Dorian'ın bana uzattığı iki avuç için beni hazırlayan tek şeydir. Masaya bakarım ve el ele tutuşmuş bir zincir oluşturduğumuzu görürüm. Tabii, görünüşe göre ben hariç herkes.

Açık eller arasında bakışlarımı gezdirip sonunda eldivenli ellerimi onların ellerinin üzerine koyuyorum. Sağımdaki el ölü bir balık gibi gevşek, solumdaki ise sadece ılık. Sıkı. Vanessa, "Sevgili Yüce Tanrım" diyerek duaya başlıyor ama ben tek kelimesine bile odaklanamıyorum. Dikkatim, Dorian'ın eldivenlerinin benimkilerle temas ettiği her noktaya odaklanmıştı. Kurtardığım adamın dokunuşu. Yakında öldüreceğim adamın. Bu duygu o kadar yoğun ki, ciğerlerim sıkışıyor. El ele tutuştığımız ellere bakıyorum ama gözlerimi zorla başka yere çeviriyorum, dikkatimi yanımdaki adamdan başka bir şeye vermeye çalışıyorum.

Derin bir nefes alıp masanın karşısına baktığımda, herkesin gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Greta hariç, o ara sıra bir gözülle gizlice bakıyor. Bu masada benim kadar kendini yabancı hisseden tek kişi o gibi görünüyor. Briony bile arkadaşlarının ellerini rahatça tutmuş, Vanessa masadaki yemeklerin bolluğundan bahsedip dururken gözlerini sıkıca kapalı tutuyor.

Yemek arkadaşlarımı incelemeye devam ediyorum, ama bakışlarım masanın diğer ucuna düştüğünde, gözümün ucuyla Dorian'ı görüyorum. Gözlerini kapatmışken onu incelemek için şansımı denemeli miyim, yoksa başka yere bakmalı mıyım? İkinci seçenek galip geliyor ve yüzümü yavaşça ona doğru çeviriyorum, koyu renk kirpiklerini, kıvrımlı saçlarını, dolgun dudaklarını görebilecek kadar.

Göz kapakları açılır ve yüzü hafifçe bana doğru döner.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Hemen gözlerimi kapatıp yüzümü çeviririm, avucumun onun avucunda ne kadar ısındığını görmezden gelmeye çalışırım.

Bir an için eldiven giydiğim için şükrediyorum, çünkü ellerim kesinlikle terlemiştir. Vanessa duasını bitirirken kalbim hâlâ deli gibi atıyor. Gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum, hâlâ bana bakıyor mu diye merak etmeye cesaret edemiyorum...

"Kutsal Ateşi kutsansın," diyor Peder Viktor.

"Kutsal Ateşi kutsansın," diye yankılanıyor kardeşlerin sesi.

Dorian elimi bıraktığında, tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum, ama garip bir şekilde olduğum yerde donup kalıyorum. Dokunulmama hissi bir avucumda ağır, diğerinde ise önemsiz geliyor.

Bu suçluluk duygusu, kendime söylüyorum. O ağır his bu.

Kalbimi batırmaya ve yaptığım her şeyi sorgulamaya yetiyor.

Gerçekten bir adamı öldürmeyi kabul ettim mi?

Dorian, sanki düşüncelerimi yüksek sesle söylemişim gibi bana bakıyor. Biraz daha yaklaşınca boğazım düğümleniyor. "İyi misiniz, bayan... Yani... Majesteleri?" Soru kibar ama hiç sıcaklık içermiyor.

"İyiyim," diye aceleyle söylüyorum, ama o bakışlarını benden ayırmıyor. Yüzü sert, temkinli, gözlerinde endişe değil, tamamen başka bir şey var...

Küçümseme mi? Tiksinti mi? Şüphe mi?

Bir peri katili, bir peri gelini arıyor.

Derin bir nefes alıp, neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum. Onun neden burada olduğunu. O benim, faeler veya bu tören umurunda değil. Tek istediği, Alfa Konseyi'nin vermek istemediği vatandaşlığı garantilemek için bir fae gelin almak. Çünkü o bir fae öldürdü. Çünkü babası, halkıma iğrenç şeyler yapan kötü bir adamdı. Çünkü o, binlerce kişinin ölümüne neden olan bir isyanı başlatan kiliseye katılarak babasının izinden gidiyor.

Dorian dünyadaki en iyi yaratık olsa bile, gerçek değişmez. Bu bir ölüm kalım meselesi. O ölmezse, ben öleceğim. Nimue'nin laneti yedi gün içinde beni öldürecek.

Onun hayatı ile benim hayatım arasında seçim yapmak kolay. Ben kendimi seçiyorum.

Akşam yemeği başlarken, Glint McCreedy Dorian ve diğer yarışmacılara sorular sormaya başlar ve cevapları defterine not alır. Vanessa ve Greta, uzun cevaplarıyla onun dikkatini çekmeye çalışıyor gibi görünüyor. Vanessa kiliseye olan tutkusu hakkında konuşurken, Greta kişisel beğenilerini ve beğenmediklerini anlatıyor. Beğendikleri arasında müzikal tiyatro, beğenmedikleri arasında ise hamamböcekleri olduğunu öğrendim.

Konuşmaların çoğunu kasıtlı olarak dinlemiyorum. Dorian'ın yakınlığını görmezden gelmeye çalışsam da, onun her hareketini fark ediyorum. El ele tutuşma olayından sonra birbirimize dokunmamak için koltuklarımız yeterince uzak, ama yine de kaslarım sanki her an bana saldırıracakmış gibi gergin.

Buna karşılık, sağımdaki adam – adının Brother Christopher olduğunu öğrendim – yemek boyunca ona gösterdiğim ilgiye karşılık, yemeğime zehir katıyor olabilir. Dorian'ın aksine, o akşam başladığından beri bana üç kelimedenden fazla konuşmadı. Aslında, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok konuştu, sürekli yemeğin nasıl olduğunu, konaklamamın uygun olup olmadığını, en sevdiğim rengin ne olduğunu sordu. Kardeşlerin diğer yarışmacılara da benzer ilgi göstermesine dayanarak, bu yemeğin Saint Lazaro'nun diğer bekar erkeklerini sergilemek için bir oyun olup olmadığını merak etmeye başladım. Kardeş Billius, Vanessa'dan hoşlanmış gibi görünüyor. Şimdiye kadar ona her yemeğin fazladan porsiyonunu yarım düzine kez teklif etti ve hatta balığını onun için ısırik büyüklüğünde parçalara ayırmaya çalıştı. Bu arada, Vanessa onu görmezden gelmek için her şeyi yaptı.

"Yeterince yedin mi?" Kardeş Christopher, Billius'un akşam yemeği sohbetlerinden bir sayfa almış gibi soruyor. "Sana bir ekmek daha ikram edebilir miyim?"

Tabağıma bakıyorum. Birkaç lokma balık yiyebilmişim. "Hayır, teşekkür ederim," diyorum olabildiğince kibarca.

"Ama çok sevmiş gibi görünüyordun," diyor. "Yani, yemek odasına ilk girdiğimde. Çok hevesli görünüyordun."

Bu akşamki utanç verici anı aklıma gelince yanaklarım kızardı. "Onları Lumies sandım," diye mırıldandım, sonra bir yudum su içerek konuşmayı kesip susmaya karar verdim.

Korkuyla Dorian bana doğru dönüyor. "Lumies'in ne olduğunu henüz duymadım."

Gözleri bana dikilince neredeyse boğuluyorum. Birkaç saniye boyunca ne söyleyeceğimi bulamıyorum. "Onlar... bir tatlı."

Daha fazla açıklama yapmamı bekliyor ama daha iyi bir açıklama bulamıyorum. Neden bana baktığında donup kalıyorum? Suçluluk duygum mu ortaya çıkıyor? *En dikkat çekici suikastçi* ödölünü kazanmaya çalışsaydım, şimdiye kadar kupayı elime almış olurdum.

Neyse ki Glint McCreedy'nin bir sonraki sorusu beni kurtardı. "Peder Viktor, size biraz hassas bir soru sorabilir miyim?"

Viktor ona nazikçe başını sallar. "Ben dürüst bir adamım ve tüm sorularınıza cevap vereceğim."

Muhabir öne eğilir, kalemi kağıda hazır. "Dini bir kardeşlik mensupları olarak, bekarlık yemini ettiklerini sanıyordum. Saint Lazaro kardeşleri böyle bir yeminden vazgeçer mi?"

Peder Viktor'un boynuna pembe bir kızarıklık yayılır, ancak o sakinliğini korur. "Biz bu yeminlere sadık kalırız, Bay McCreedy. Ancak, kilisemiz oğalmaktan beslenir ve bunu teşvik etmek için elimizden gelen her şeyi yapmak isteriz. Bu nedenle kilisemizde "Emir" denen bir sistem vardır. Bir kardeş Emir'e katıldığında, artık sadece kilisede geçireceğı bir hayata bağlı değildir. Kamuoyunda Aziz Lazaro'nun üç ana ilkesinin, yani doğruluk, hizmet ve güç, yüzü olur. Evlenebilir, kilise dışında yaşayabilir ve Emir'i temsil etmesine izin veren bir mesleğe sahip olabilir."

"Farklı giyim tarzlarınızın bu Tarikatlarla bir ilgisi var mı?" diye sorar Glint.

"Var," diyor Viktor. Dorian'ı, sonra Christopher'ı işaret ediyor. "Bu adamlar Tarikat'a katılmışlar. Kardeş Dorian Güç Tarikatı'na, Kardeş Christopher ise Hizmet Tarikatı'na ait. Ceketlerinin tarzı, Tarikat'a katıldıklarını gösterir, geri kalanımız ise cüppe giyiyoruz. Kardeş Christopher şehir merkezinde kendi dairesi var ve fakirlere yemek dağıtmak için alışıyor." Sonra Billius'a başını sallar. "Billius kardeş bir gelin bulduğunda o da bir tarikata katılmak niyetinde. Şu anda kilisede günah çıkarma yaparak Hakikat Tarikatı'na girmek için eğitim görüyor."

Gördüğünüz gibi, bazı kardeşler evlenmeden önce tarikata katılırken, diğerleri katılmak için bir neden bulana kadar bekler.”

"Ah," der Glint, not defterine bir şeyler karalayarak. "Açıklamalarınız için çok teşekkür ederim. Peki, Dorian kardeşin mesleği nedir? Güç Tarikatı'na mensup bir kardeş ne yapar?" Gözleri Dorian'dan Viktor'a kayar, ancak ikisi de hemen cevap vermez.

Viktor'un yüzünde soruya karşı hafif bir rahatsızlık belirir, ancak sonunda konuşmaya başladığında sesi samimi olmaya devam eder. "Güç Tarikatı günümüzde pek yaygın olmayan bir tarikattır. Eskiden kilisenin özel askeri gücü tarafından yönetilirdi. Ancak savaş ve ardından gelen isyanlardan sonra... Artık kardeşlerimizi savaşmak için eğitmiyoruz ve silah taşımamıza da izin verilmiyor. Her şeyin en iyisi için." Son cümleyi aceleyle söyler.

Glint rahibe dikkatle bakar. "O zaman Dorian kardeş tam olarak ne yapıyor? Tarikatını halkın gözünde nasıl temsil ediyor?"

Viktor gülümser, ama bu daha çok bir yüz buruşturma gibidir. "Dorian kardeşin Güç Tarikatı'nı nasıl destekleyeceği henüz karar verilmedi. Hâlâ kilisede yaşıyor, biliyorsun."

Glint başka bir soru sormak için ağzını açar, ama Dorian önce konuşur, sesi kısık bir sesle konuşur. "Silah kullanmadan da gücü göstermek için başka yollar var. Zihin gücü var. Kalp gücü var. Karakter gücü var. Hatta beden gücü bile şiddet kullanmadan elde edilebilir. Gücü bir nitelik olarak takdir ediyorum, bu yüzden onu Tarikatımın adı olarak seçtim."

Başının yanına gözlerini dikme isteğine direniyorum. Güzel bir konuşma, ama babasını düşünmeden edemiyorum. Asten Ariko, Güç Tarikatı'na aitti. O da bu özelliği çok takdir ediyordu. O kadar takdir ediyordu ki, yasadışı bir peri dövüş çetesi kurdu. Dorian'ın Tarikat'ı seçmesinin gerçek nedeni bu mu? Babası gibi olmak için mi? Nimue kesinlikle öyle olduğunu ima etti.

Bu arada, Dorian'ın mirasından kimsenin bahsetmemesine şaşırdım. Kimse bunu sormuyor. Onun geçmişi hakkında gerçeği bilen tek yarışmacı ben olabilirim, onun dini sığınma altında burada olduğunu bilen tek kişi. Diğer herkes, muhabir de dahil, Dorian'ın kardeşliğe uzun süredir üye olduğunu varsayıyor gibi görünüyor. Gerçi, Dorian'ın fotoğrafını kilisenin dışında ilk gördüğümde ben de aynı şeyi varsaymıştım.

"Açıklamalarınız için teşekkürler, Dorian kardeş," der Glint. "Peki, yakın zamanda bir gemi kazası geçirdiğiniz doğru mu?"

Bu soru beni nefesimi keser. Belki de muhabir o kadar da bilgisiz değildir. Dorian koltuğunda sertleşir. Çatalını dikkatlice masaya bırakıp dudaklarını kumaş peçeteyle silmesini izlerim. "Neden soruyorsunuz?" der.

Muhabir, Dorian'ın keskin bakışları karşısında yüzünü kızartmamayı başarır. "Kaynaklar, kıyıda kiliseye taşınan bir adam gördüklerini söylüyor ve birçok kişi o adamın siz olduğunu düşünüyor."

Dorian'ın çenesi ileri geri hareket ediyor. Viktor'a kısa bir bakış atıyor, Viktor başını sallıyor. "Gemim battı, ama hayatta kaldım."

Gemisinin saldırıya uğradığını iddia etmemesine şaşırdım. Fae'lerin hedefinde olduğunu itiraf ederse, büyük bir kargaşa çıkabilir. İnsanlar soruşturma talep edebilir. Alfa Konseyi'nin bir insanın öldürülmesini onayladığı ortaya çıkarsa, başka bir isyan çıkabilir. Tabii konsey, soruşturma sırasında Dorian'ı kötü adam olarak göstermeyi başarırsa durum farklı olabilir. Bunu başarabilirler.

Belki de Dorian'ın bu konuda sessiz kalması onun yararına. Sonuçta, fae'leri kınayacak hiçbir şey söylemezse, fae'lerin ona karşı harekete geçmemesi mantıklı olur. Tabii ki bu yanlış bir varsayım, bu gece burada olmamın kanıtladığı gibi.

"Neden gemideydin?" diye sorar Vanessa. "Görev gezisi miydi?"

"Bretton'dan geliyordum," der Dorian.

"Geminin batışından nasıl kurtuldun?" diye sorar

Glint. "Kıyıya yüzdüm."

"Nasıl? Bir insan olarak, tek başına bariyeri aşman imkansızdı."

Dorian cevap vermeden önce tereddüt eder. "Yalnız

değildim." Donakalırım. Kalbim göğsümde hızla çarpar.

Muhabir eğilir, gözleri hayranlıkla parlar. "Biri seni kurtardı mı?" Dorian'ın parmakları yemek tabağının yanında kıvrılır ve açılır. "Evet," der sonunda.

diyor.

Glint koltuğunun kenarına o kadar yaklaşmış ki, masaya devrilmemesi mucize

. "Kim?"

Nefesimi tutuyorum, Dorian'ın bana bakmasını, kim olduğumu bildiğine dair bir işaret vermesini bekliyorum...

Kafasını sallar. "Hatırlamıyorum."

Nedense, onun cevabı kalbimi sıkıştırıyor, ama bu duygu öfkeyle çabucak yok oluyor. Beni nasıl hatırlamaz?

"Hatırlamıyor musun? Ama... kimse sana söylemedi mi?" Glint McCreedy'nin gözleri bana çevrildi. "Seni kurtaran kişi bu masada oturuyor."

Yüzümün kanı çekildi ve tüm öfkeli düşüncelerimi geri aldım. *Lütfen benden bahsetme. Lütfen benden bahsetme.*

Dorian gözlerini kapatır. "Anlamadım?"

"Prenses Maisie geldi," diyor muhabir ve tüm gözler bana çevrilirken, o anda yerin dibine girmek istiyorum. Vanessa, sanki masanın üzerinde çıplak dans ederek bu ilgiyi kendim istemişim gibi bana öfkeyle bakıyor. Greta ise sanki eğlenceli bir şov izliyormuş gibi geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Glint tekrar konuşuyor, bana hitap ediyor. "Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre, Majesteleri, yarışmaya kaydolurken Dorian kardeşini kurtardığını söylemişsin. Bunun yarışmaya katılmak istemenin nedenlerinden biri olduğunu söylemişsin. Elimde senin şu sözlerin var: 'Ona deli gibi aşığım. Onun kalbini kazanmak için her şeyi yaparım.'

Koltuğuma çöküyorum ve Zara'ya benim hakkımda verdiği izlenim için bir kez daha lanet ediyorum. Bu kadar abartması gerek miydi?

Dorian yavaşça bana doğru döner, yüzünde her zamanki gibi sert bir ifade vardır. "Beni kurtardın mı? Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

Ağzım açılır ama hiçbir kelime çıkmaz, dilim deniz kıyısındaki yosunlar gibi dolanır.

"Ben de bu konuda bir açıklama istiyorum," diyor Glint.

Dorian'dan muhabire bakarak, konuyu değiştirmek için bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum. Sonra eteğimde hafif bir çekme hissediyorum. Aşağıya baktığımda kırmızı bir pençe eteğimi tutuyordu. Masanın altında, Podaxis'in mantar gibi kabuğunu zar zor görebiliyordum. Onu görünce, sadece bir anlık da olsa dikkatim dağıldığı için rahatladım. Eteğimi tekrar çekti ve duyamadığım bir şey söylediğini gördüm.

Dikkatimi izleyenlerin yoğun bakışlarına, sonra da yemek tabağıma çeviriyorum. Hızlı bir hareketle elimi masaya uzatıp çatalımı kenara itiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

"Ben alayım," diyor Kardeş Christopher, ama o daha kıpırdamadan ben eğiliyorum.

Podaxis, "Onların iddialarını ne doğrulayacağını ne de yalanlayacağını söyle" diye fısıldarken, ellerim çatalın sapını kavrar.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Söyle gitsin! Gazetelerde hep yazıyor. Yaptığını kabul etmiyorsun ama inkar da etmiyorsun demek. Senin çok iyi yaptığın *yalan söylemeden yalan* söyleme işi."

"Tamam," diyorum ve dik oturuyorum. Sonra birdenbire, "Bu iddiaları ne doğrulayacağım ne de inkar edeceğim," diyorum.

Sessizlik yankılanır ve Dorian'ın bakışları durumu daha da kötüleştirir. Gözlerine bakamıyorum. Onlarda ne bulabilirim ki? Minnettarlık? Şaşkınlık? Sırrını bildiğim için korku? Buraya gelme nedenimden şüphe mi?

Boynumun arkasında ter damlaları oluşmaya başlar.

"Saint Lazaro kim?" Briony'nin sesi sessizliği bozar ve o anda kimseye bu kadar minnettar olamazdım.

"Oh, evet!" Viktor Peder, sanki benim kadar başka bir şeyden bahsetmek için sabırsızlanıyormuş gibi diyor. "Hepinizin sevgili azizimizi ve onun şehitliğini bilmediğinizi fark etmemiştim."

şehitliğini bilmediğinizi fark etmemiştim."

"Tam olarak nasıl şehit edildi?" diye sorar Greta, sesi heyecandan titriyor. "Geçenlerde bir tiyatro oyunu izledim, oyunda en korkunç ve gerçekçi şekilde bağırsakları deşiliyordu, sonra da yavaşça yakılarak küle dönüyordu."

Viktor, onun coşkusu anılamıyormuş gibi ona gözlerini kırptırır. Sonra boğazını temizler. "Aziz Lazaro, zamanının insanları onun deli saçması olduğunu düşündükleri sözleri nedeniyle ölüm cezasına çarptırıldı. Son günlerinde oldukça kendinde değildi ve insanlar onun şeytan tarafından ele geçirildiğini düşündü. Peri'lerin hepimizi almaya geldiğine inanıyordu. Bu, ilk savaştan önceydi ve peri'ler hakkında kötü konuşmanın onların öfkesini çekeceği düşünülüyordu. Bu yüzden öldürüldü. Sonra, ilk savaş başladıktan sonra, Aziz Lazaro'nun sözleri artık deli saçması olarak değil, kehanet olarak kabul edildi."

"Yani bu kilise bu hikayeye mi dayanıyor?" Franny, bütün gece boyunca ilk kez konuşarak sorar. Hala başka bir yerde olmak istediği belli oluyor. "Bir delinin saçmalıkları mı?"

Rahip gülümser. "Oh, hayır, elbette değil. Lazaro ölmeden önce bir deliden çok daha fazlasıydı. Cömert bir hayırsever olmasının yanı sıra, bir bilim adamı ve gerçeği arayan biriydi. Fae türleri üzerine ilk araştırmaları finanse etti ve fae'lerin gizemli güçlerinin ardındaki bilimsel açıklamaları hipotezler haline getirdi."

"Yani, onlar üzerinde deneyler yaptı," der Briony tatlı bir sesle. "Ve sonra ölmeden önce, tüm bilimsel çalışmalarının yanlış olduğunu, faelerin iblislerin soyundan geldiğini iddia etti. Bu kısmı da unutma."

"Evet, deneyler yaptı," diyor, yılmadan, "ve ölümünden önce kendi çalışmalarıyla çelişmiş olabilir, ama onun erken dönem bulguları, modern bilim ilerlediğinde daha ileri araştırmaların temelini oluşturdu."

"Aziz Lazaro'nun deney yapmaya çalıştığı perilerden biri tarafından lanetlendiği doğru mu?" diye soruyor Briony, ciddi bir ifadeyle gülümsemesini saklamaya çalışarak. "Ve bu yüzden deliye döndü mü?"

Peder Viktor elini sallayarak reddediyor. "En önemli olan şey, canım, Saint Lazaro Kilisesi'nin bugün Saint Lazaro'nun geçmişini değil, onun mirasını, yani savunduğu üç ana ilkeyi takip ediyor olmasıdır. Güç, gerçek ve hizmet."

"Perilere isyan ettiğinizde bu ilkelerden hangisini savunuyordunuz?" Franny, rahibin gözlerine dikerek sorar. "Neden kilisenize bu kadar çok karanlık eylem atfediliyor?"

Vanessa nefesini tutar. "Bu çok saygısızca bir soru, Bayan Delafonte. Nasıl cüret edersiniz..."

"Hayır, canım, sorun değil." Vanessa'ya teselli edici bir şekilde elini salladı, sonra Franny'ye döndü. "İnancımız hakkında dürüstçe konuşmaktan memnuniyet duyarım. Evet, kardeşliğimizden insanlar korkunç şeyler yaptı. Ama kötülük bir kişinin, bir grubun veya bir örgütün otomatik özelliği değildir. Kötülük

İnsanlara ait olabilir. Herkesin olabilir. Biliyorum, buradaydı ve bunun için derin pişmanlık duyuyorum. Bu kilisenin rahibi olarak, benden önce gelenlerin hatalarını telafi etmeye çalışıyorum. Aziz Lazaro'yu modern dünyaya taşımak istiyorum. Bu yüzden gelinlik yarışmaları düzenlemeye başladık. Cemaatimize yeni yüzler çekmek istiyoruz. Onlara, geçmişimizden daha fazlası olduğumuzu gösterme fırsatı arıyoruz."

Kıkırdamadan edemiyorum. Çok geç, öksürük gibi göstermeye çalışıyorum. "Bir şey mi söyleyecektin, canım?" diye soruyor Viktor.

Bir kez daha tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark ettim. Sessiz kalmam gerektiğini biliyordum, ama ağzım başka türlü düşünüyordu. "Sizin dininiz, perilerin şeytanların soyundan geldiğini iddia ediyor. Eğer hala bu kadar eski fikirleri savunuyorsanız, bir gelin yarışması ve modern tiyatro gösterileri Aziz Lazaro'yu günümüze taşıyamaz."

Rahip bir an sessiz kalır. "Kilisemin geçmişteki hatalarını telafi etmek için çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğim, ama inancımız için özür dileyemem. Tek yapabileceğim, gerçek kalbimizi göstermek. Ve o kalbin içinde barış ve birlik var. Bu yüzden kardeşliğimizden birçok kişi fae gelinlerle evlenmek istiyor."

"Oh, ben fae'lerin kurtuluşu için olduğunu sanmıştım," der Briony, yüzünde yapmacık bir masumiyet ifadesi.

Vanessa bu sözlere canlanır. "Peri kurtuluşu, ulaşabileceğimiz en yüksek hedeftir." Billius ona geniş bir gülümsemeyle döner. "Tamamen katılıyorum."

Çenemi sıkıp sessiz kalmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. "Peri kurtuluşu kelpie bokudur."

Vanessa'nın yüzü soldu, ellerini dudaklarına götürdü. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Podaxis bacağıma dokunarak, sınırimi aştığımı sessizce hatırlatır.

Dorian sert bir ifadeyle bana doğru döndü. "Fayların kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama lanet olsun, cevap vermemek imkansız. "Ruhlarımızın insanlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Özellikle de isyan edenler insanlarsa. Ondan önce bizim adımıza saldıran ve tüm yaşamı yok etmek isteyenler onlardı. Savaşın sonunda herkesi faeler kurtardı. Faeler

"Periler de insanlar kadar karanlık işler yaptılar," diyor.

"Kötü lanetler, imkansız anlaşmalar, fiziksel saldırılar, zorlama... Senin türün insanlara zarar verdi ve hala da veriyor."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Bütün bunlar yasadışı..."

"Sence bu onları durdurur mu? Son savaştan sonra olanlara ne demelisin? Periler, son saldırılarda hiçbir rolü olmayan adanın insanlarını cezalandırarak topraklarını ellerinden aldı. Ada üzerinde hakimiyet kurdular. İnsanlar evlerini, işlerini kaybetti. İsyan etmemize şaşırmamalı. Halkım sadece adalet istiyordu..."

“O zamanlar öyle hissetmiş olabilirsiniz,” diyor Peder Viktor, koltuğundan yarı kalkarak. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, ama gözlerindeki ani korkuyu ya da sesindeki titremeyi gizleyemiyor. “Saint Lazaro Kilisesi isyanı değil, barışı destekliyor, sizi temin ederim. Monarşilerimize karşı isyan etmekle hata ettik. İsyanı başlatanlar, aramızdaki radikal kişilerdi.” Bakışları üzerimde ve onun korkusunun kaynağının *ben olduğumu* anlıyorum. Ya da en azından babam, çünkü Dorian'ın sözlerini herhangi bir peri kraliyet mensubuna tekrarlarsam, tüm kilise sıkı bir denetim altına alınır. Annemin kimliği kamuoyuna açıklanırsa rahibin korkusunun on katına çıkacağını tahmin edebiliyorum...

Viktor boğazını temizler ve Dorian'a keskin bir bakış atar.

Çenesini sıkar. "Peder Viktor haklı. Artık öyle düşünmüyoruz. Sadece radikaller öyle düşünüyordu." Dorian'ın sözleri zorlanarak ve sert çıkar, ama ben de öyle duymak istiyorum. Çünkü bu onu mahkum ediyor. Gerçek yüzünü gösteriyor.

Onu öldürmeyi çok daha kolay hale getiriyor.

Glint McCreedy'nin daha nazik sorular sorması sayesinde, akşam yemeğinin geri kalanı çok daha gergin geçmez. Yine de, Jeremy beni odama götürmek için geldiğinde, onu takip etmeye can atıyorum. Dorian'la gergin konuşmamdan sonra, onun yanında bir saniye daha kalmaya dayanamıyorum. Yemekten bir lokma bile yememesi, muhtemelen benim için de aynı şeyi hissettiğini gösteriyor. En azından artık Nimue'nin onun hakkında haklı olduğunu biliyorum. Dorian Ariko tıpkı babası gibi.

Odamıza varıp kapıyı kapattığımızda, kapıya yaslanıp inlerim. Yorgunluk ve sinirlilik içimde savaşıyor. Penceremde tıkırtı duyunca, Podaxis'i içeri almak için ayaklarımla odanın diğer ucuna sürünerek giderim. Bizden sonra yemek salonundan gizlice çıkmayı başarmış gibi görünüyor.

"O sözleri söylememeliydin, Maisie," diyor, arkasından pencereyi kapatır kapatmaz.

Omuz silkiyorum. "Ne önemi var? Yarın akşama kadar elenmem mümkün değil ki."

"Yarın onunla randevunda işler planlandığı gibi gitmezse ne olacak? Ya yapamazsan... o işi yapamazsan?"

"Ona yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına yapıştıracağım. Bu kadar basit."

Arka pençesini yere vurur. "Ya sandığın kadar kolay olmazsa?"

"Ne kadar zor olabilir ki? Ellerimi ceplere sokup insanların elinden çantalarını alıyorum."

"Öpücük aynı şey değildir."

"Sen ne bilirsin ki?" "Ben... bu sanatı

inceledim."

Sırıttım. "Öyle mi? Peki, bu kadar yakından incelediğin bu sanatı ne zaman kullanacaksın?"

"Bir gün."

"Nadia ile mi? Nasıl? Yengeç olarak mı, yoksa seelie

fae olarak mı?" Yine pençelerini tıkırdatıyor.

"Üzerinde çalışıyorum."

Kahkahayı boğazımdan çıkar ama kapım açılınca sesim kesilir. İlk içgüdüm Podaxis'i saklamak olur ama o çoktan yatağımın altına saklanmıştı. Zaten davetsiz misafirin gözü sadece bende.

Vanessa, kollarını kavuşturmuş, yüzü öfkeyle kaplı bir şekilde odama girer. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Refakatçisi de hemen arkasından içeri girer. "Bayan Courter, bu hiç uygun değil."

"Uygunsuz olan şey, bu... bu günahkar yarattığın, bir şekilde Dorian kardeşimi kurtarmış gibi davranması." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Onun bakışlarını meydan okurcasına tutmaya çalışıyorum ama gözlerimi boynuna kaydırmaktan kendimi alamıyorum. Orada parlak bir zümrüt kolye fark ediyorum. Bileğinde, kolyeden bile daha göz alıcı, damla şeklinde inciler sarkan altın bir bileklik var. Onu görünce burnum kıpır kıpır oluyor. Onu ondan kapmak için bir yol bulmaya çalışarak parmaklarımı kıvırıyorum. Ama hayır, buraya bunun için gelmedim. Arzumu bastırmak için elimi kafamın yanına, kabuk tarakımın olduğu yere götürüyorum. Bu, kızın bileziğindeki parlak takıya olan arzusun sadece birazını dindiriyor.

Yaşlı kadın ellerini ovuşturuyor. Vanessa'nın kulağına bir şey fısıldıyor ama tek anlayabildiğim kelime "*prences*".

Vanessa sadece alaycı bir şekilde güldü. "Prenses mi! Hiç sanmıyorum. Sen muhtemelen peri bile değilsin, değil mi? Eminim kulakların da sahte."

"Oh, benimki gibi mi?" diye başka bir ses duyulur ve Greta Garter içeri girer. Sivri kulağını okşar. "Sahne aksesuarı."

Vanessa ona döner ve öfkesinin başka yere yöneldiğini görünce rahatlarım. "Sahne aksesuarı mı?"

Greta, her zamanki gibi diğer kızın alaycı tavrından etkilenmeden başını sallar. Elini havaya kaldırır. "Ben bir oyuncuyum."

"Sen gerçekten peri misin?" Kaşlarımı kaldırdım, merakım uyandı. Bu, açık kapımın etrafında toplanan diğer yarışmacıları görmekten duyduğum rahatsızlığı bastırmaya yetti. Briony içeri girip duvara yaslandı.

Greta bana bir yıldız adayı gülümsemesiyle göz kırptı. Onu ilk gördüğümde bir sanatçının bakışını nasıl fark edemedim? "Bu iddiaları ne doğrulayacağım ne de yalanlayacağım"

iddiaları hakkında ne onaylayacağım ne de inkar edeceğim."

Vanessa, sinirli bir iniltiyle ellerini havaya kaldırıyor. Onu kontrol etmeye çalıştığının boşuna olduğunu anlayan refakatçisi, yavaşça odadan çıkıyor. "Bu yarışmayı ciddiye alan tek kişi ben miyim? Onunla gerçekten evlenmek isteyen tek kişi ben miyim?"

"Ben istiyorum," diyor Agnes kapımın eşiğinden sessiz bir sesle. Onu ilk kez duyuyorum galiba. Ayrıca, boynunun dibinde sıkı bir topuzla toplanmış soluk saçlarının altından sivri kulaklarının çıktığını da ilk kez fark ediyorum. "Ailem ada birleştiğinde insan toplumuna katıldı, ama çok paraları ya da statüleri yok. Çeyizim yok, bu yüzden gelinlik yarışmasını kazanmak, iyi bir eş bulmak için tek şansım."

Josie elini kaldırdı. "Ben sadece evlenmek istiyorum. Yirmi altı yaşındayım, dört yarı peri kız kardeşin en büyüğüyüm ve evlenmemiş tekiyim. Kardeş Dorian'da bir eş bulmak benim için büyük bir onur olur."

"Ben kimseyle evlenmek istemiyorum," der Franny, diğer iki kızı iterek odama girer. "Ailem bir erkekle evlenmemi istiyor ve bu konuda tek kelime bile duymak istemiyor."

"O zaman neden buradasın?" diye bağırır

Vanessa. Franny omuz silker. "Umarım uzun sürmez."

Vanessa yine inleyerek Greta'ya dönüyor. "*Sen* neden buradasın?

Sen açıkça zengin bir aktrisin.

Greta kıkırdarak güldü. "Hayır, ben oldukça fakirim." "İki hizmetçin var!"

"Hizmetçi mi? Oh, arkadaşlarımı mı kastediyorsunuz? Hayır, onlar benimle aynı okula gidiyorlar. Bu rolün eğlenceli olacağını düşündüler. Bütün kıyafetlerim kostüm departmanından."

İlk kez Greta'yı biraz kendime yakın hissediyorum. Kişiliklerimiz farklı ama ortak bir yanımız var. Yine de bunu itiraf etmiyorum. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim sonuçta.

"Hangi okula gidiyorsun?" diye sordu Agnes.

"Borealis Sanat Okulu," diyor Greta. "Şehrin güney ucundaki sahne sanatları üniversitesi. Pahalı bir okul ve zavallı annemi neredeyse iflas ettirdi. Bu yüzden zengin biriyle evlenmem gerekiyor!"

Vanessa ona sert bir bakış attı, sonra bakışlarını Briony'ye kaydırdı. "Ya sen?"

"Bir manastırda yaşıyorum. Çok sıkıcı. Bu daha eğlenceli gibi geldi."

"Eğlenceli mi? Bu eğlenceli değil. Bu bizim geleceğimiz ve evliliğimizle ilgili."

Vanessa dikkatini bana çevirir ve ben de ona sert bir bakış atarım. "Sakin bana başlama. Eğer gerçekten prenses olsaydın, buraya gelip bu eski püskü kıyafetlerle kardeşlikten biriyle evlenmeye çalışmazdın. Bir prensle evlenmiş olurdun, değil mi?"

“Ah, bir prens isterdim,” diyor Greta.

Vanessa bu yorumu duymazdan gelir. "Senin bir peri ya da prenses olduğuna ya da Kardeş Dorian'ı kurtardığına bir an bile inanmıyorum."

Kollarımı kavuşturup yatağımın ayak ucuna yaslanıyorum. "İstedigine inan, benim için fark etmez."

"Sadece doğru olmadığını itiraf et. Doğru olmadığını biliyorum! Aksi takdirde, öyle derdin. Eğer gerçekten bir periysen, yalan söyleyemezsin. Onu kurtardığını itiraf edemiyorsan, o zaman bu doğru değildir."

Omuz silkiyorum. "Zaten perisi olmadığını düşünüyorsun, söylediğim ya da söylemediğim ne fark eder?"

Briony duvardan itti ve birkaç adım yaklaştı. "Böyle bir şeyi itiraf etmemesi için başka bir neden daha aklıma geliyor."

Vanessa homurdanır. "İtiraf mı? Sanki cezalandırılacakmış gibi konuşuyorsun. O bir vatandaşsa, bu pek olası değil, özellikle de onun bir prenses olduğu düşünülürse."

"Ama sen öyle olmadığını söylemiştin?" diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Ooor," Briony, merakla kelimeyi uzatarak, "belki de o vatandaş *değildir*," dedi.

Vanessa birkaç kez gözlerini kırpar, ikna olmaktan uzaklaşır. Yine de çenesini kaldırır ve diğer kıza bakar. "Isola'daki bir görev gezisinden dönüyordu."

"Bunu hiç söyledi mi?" diye sorar Briony.

"Hiç açıkça söylemedi," der Josie, elini tekrar kaldırarak.

Greta kalçalarını sallayarak nefesini tuttu. "Oooh, haklısın! Oldukça kaçamak konuşuyordu, değil mi? Oh, gizemli erkeklere bayılırım."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Şu ana kadar onun hakkındaki tüm gerçeği bilen tek kişi benim ve bunu kimseyle paylaşmayacağım. Diğerlerinden daha fazla bilgiye sahip olduğum anlaşılırsa, görevim bittiğinde şüpheli olarak işaretlenebilirim.

"Mantıklı," diyor Briony. "Vatandaşlığı garantilemek için aceleyle yapılan bir düğünden daha iyi bir yol olabilir mi?"

aceleye getirilmiş bir düğünden daha iyi ne olabilir ki?"

Vanessa şaşkınlık içinde. "Onun hakkında nasıl bu kadar eleştirel konuşabilirsin? Hiçbiriniz onu hak etmiyorsunuz, umarım o da bunu anlar."

"Onu hak ettiğini neye bakarak söylüyorsun?" diye sorar Franny.

"Ben onun eşitiyim," der. "İkimiz de Yüce Tanrı'ya olan sevgimizi paylaşıyoruz. Ben Bretton Kilisesi'ndenim."

Franny ona sert bir bakış atar. "Sen tek değilsin, biliyorsun." Vanessa burnunu kırıştırır. "Yani sen..."

"Evet, ben de aynı kiliseye üyeyim, seni kendini beğenmiş aptal. Ve biliyor musun? Bu aptal yarışmadan ilk gönderilen kişi olmayı umuyordum, ama şimdi senden bir gün daha fazla kalıp yüzüne gülmek için kalmak istiyorum."

Gözlerini devirir. "Sen... iyi bir insan değilsin."

"Sen de bir pisliksin."

"Küfür etmek günahtır!"

"A ağılık olmak da  yle."

"Değıl... Yalan söylemek de  yle!"

Ellerimi belime koyup bir adım  ne çıkararak sesimi neredeyse bağıırarcasına y kseltirim. "Herkes odamdan çıkar mı?"

Tartışan ikili sessizleşir, ama Vanessa öfkeyle bana döner. Yüzündeki kolyeyi tekrar görürüm, bu da bana bileğini saran çekici bileziğı hatırlatır. Şimdi sırf inat için onu çalmak istiyorum. Burnum yine kıpırdar, neredeyse hapşırarak üzereyim, ama parmak u larımla tarağıma dokunur ve dikkatimi başka yere veririm.

Vanessa ağızını açar, ama konu amadan ben konu urum. "Beni nasıl gördüğünüz umurumda değıl. Ne söylediğiniz, ne yaptığınız, neye inandığınız umurumda değıl. Sizi sevmiyorum ve siz de beni sevmiyorsunuz. Eğıer geri kalanlarınız hemen dışarı çıkıp beni uyumaya bırakmazsanız, aynısı sizin için de geçerli olacak."

Agnes ve Josie hemen koridora fırlar, Vanessa da burnunu havaya dikmiş olarak pe lerinden gider.

Briony bana onaylayıcı bir Şekilde ba ını sallar, sonra o, Greta ve Franny de çıkarlar ve kapıyı kapatırlar.

 nleyerek yatağıma d  erim ve ellerimi gözlerime bastırırım. Podaxis yatağı tırmanıp omzuma yerleşince battaniye kayar. "Hayatımda hiç bu kadar kardeşlerle büyüdüğüm için minnettar olmamıştım," derim.

Koluma hafifçe vurur. "Seni suçlayamam." Aramızda sessizlik olur, ta ki o tekrar konu ana kadar, bu sefer sesinde bir endişe vardır. "Yarın için hazır mısınız? Dorian'la ilk ba  ba a g r   men?"

Sorusu, sürekli karıncalanan dudaklarıma dikkatimi çeker. Gözlerimi açıp tavana bakarak yapmam gereken her Şeyi gözden geçiririm. Her Şeyi bitirdikten sonra kazanacağım her Şeyi. Nimue'nin bana koyduğı lanetin sonu. Ondan ve Kara Yılan Kardeşler'den kurtulmak. Daha da iyisi...  l mc l büyümden kurtulmak. "Evet," derim sonunda. "Dorian'la ilk randevum. Ve sonuncusu."

Ertesi sabah, Dorian ile buluşmayı beklerken odamda volta atmaktan başka bir şey yapamıyorum. Jeremy, buluşma saatini yazan bir notu getirmek için ilk iş olarak geldi. Öğlen. Notta başka bir şey yazmıyordu. Buluşacağımız üç yerden hangisi olacağını yazacağını ummuştum, böylece net bir plan yapabilirdim. Yeri bilmek pek bir işe yaramazdı, çünkü ben sadece bahçeyi görmüştüm, o da yatak odamın penceresinden. Neyse ki Podaxis diğer iki yeri, salonu ve kütüphaneyi gizlice araştırmış ve bana planlarını anlatmıştı. Kütüphanede birkaç okuma köşesi ve kitaplık vardı, yani öpücüğümü kimse görmeden verebileceğim pek çok gizli yer olmalıydı. Salonun küçük ama samimi bir yer olduğunu söyledi. Bahçeye gelince...

O sabah muhtemelen yüzüncü kez pencereden dışarı bakıyorum, yürüyüş yollarını, yukarıdaki açık gökyüzünü ve alanı çevreleyen kilisenin duvarlarını inceliyorum.

"Sana zaten söyledim," diyor Podaxis, pencere pervazına tırmanıp cama vurarak. "O ağacın diğer tarafı en iyi gizlenme yeri. Karşı duvarda pencere yok ve her iki tarafta da bolca çalı var."

"Ya biz oradayken bahçıvanlar varsa?" diye soruyorum, dudağımı ısırarak.

"Dediğim gibi. Çalılar. Açıkçası, bahçe senin görevin için en az şüphe çekecek yer. Onun zamansız ölümü, dış mekan alerjisine bağlanabilir."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "İnsanlar da faeler gibi kül ve demire alerjik mi?" Bu düşünce beni ürpertir. Her iki malzeme de adada yasak olmasına rağmen, tüm faeler bunlardan korkar, çünkü bunlar bizim için ölümcül olabilir. İlk savaş sırasında, kül ve demire karşı zayıflığımız insanlar tarafından keşfedildi ve kısa sürede bunlardan silahlar yapıldı. İki halkımız barışa varmamış ve savaşı sona erdirmiş olmasaydı, türümün yok olup olmayacağını sık sık merak ediyordum.

"Anladığım kadarıyla, insan alerjileri biraz farklı," diyor. "Her an her şey olabilir ve kişiden kişiye değişir."

"Nasıl biliyorsun?"

Bana keskin bir bakış attı. "Gazeteleri okudum, hatırladın mı? Sen de okursan çok şey öğrenirsin."

Gözlerimi devirdim ve dikkatimi onun işaret ettiği ağaca verdim. Ağaç büyük ve genişti, uzun dalları sallanarak etrafındaki çimenlere kadar uzanıyordu. Sahilde büyüdüğüm için ağaçlara pek ilgi duymamıştım, ama sanırım bu bir söğüt ağacıydı.

İnsanlar ve alerjiler konusunda haklıysa, toplantının orada yapılmasını umut ediyordum. Şüphe çekmemek için en iyi şansım buydu. "Odama dönmeliyim," diyor Podaxis. "Neredeyse zamanı geldi ve senin toplantına eşlik etmem gerekiyor, ama önceden yatak odanda bulunmamam gerekiyor."

bulunmamam gerekiyor."

Zorlukla yutkunup saate bakıyorum. Haklı. Öğlene çeyrek var.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve pencereyi açmak.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı ve duvardan inmeye başladı. O yokken, görevimin ağırlığı kalbime baskı yapıyordu.

JEREMY, öğle vaktinden birkaç dakika önce Podaxis'le birlikte gelir. Onları koridorda karşılarım ve Podaxis, pek de göze çarpmayan bir ses tonuyla selam verir. "Majesteleri! Bugün sizi görmek ne güzel."

"Evet, Podaxis," diyorum, sesim çok daha kayıtsız. "Gerçekten çok güzel."

Jeremy fark etmemiş gibi görünüyor ve bizi koridordan aşağıya götürüyor. Bahçeye açılan kapılara yaklaşırken nefesimi tutuyorum, ama kapıları tamamen geçince midem bir anda aşağıya iniyor. Plan suya düştü. Bu da demek oluyor ki ya kütüphane ya da salon.

Salonu geçip ön kapıya ve nef'e varıyoruz, sonra hemen diğer tarafta bir odaya geliyoruz. Jeremy kapıyı açıyor ve içinde bir kanepe, bir

ay masası ve bir takım sandalye. Burası oturma odası olmalı. Nefesimi tutarak, Podaxis'in yanında odaya giriyorum ve Dorian'ı pencerenin önünde dururken görüyorum. Pencereden bahçe görünüyör, ama benim gördüğüm manzaradan farklı.

Bana doğru dönerek sert bir selam verdi. "Majesteleri." Dün giydiğı siyah ceket ve pantolonun aynısını giymişti. Sanırım her zaman üniforma giymek zorundalar.

Jeremy kapıyı kapatıyor ve beni, Podaxis'i ve Dorian'ı yalnız bırakıyor. Başka kimsenin, özellikle de kardeşlerin burada olmamasına şükretmem gerekirken, midem boğazıma kadar çıkacakmış gibi hissediyorum. Titrememeleri için parmaklarımı yumruk yapıyorum, ama önümdeki çocuğa bakarken kendimi kıpırdatamıyorum. Aklım boşalır. Reverans yapmam gerekmez mi? Hayır, ne düşünüyorum ben? Ona doğru yürümem, ellerimle yüzünü çerevelemem ve dudaklarımı dudaklarına bastırmam gerekiyor. Bu anı kafamda defalarca canlandırmıştım.

Ya şimdi ya da asla, diyorum kendime. *Bitir şunu.*

Derin bir nefes alıp cesaretimi topluyorum ve bir adım atıyorum...

"Bir kişi daha bekliyoruz," der ve beni olduğum yerde donduracak şekilde durdurur. Tam o anda kapı açılır ve Glint McCreedy ortaya çıkar.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor ve ateşin önüne oturuyor. Parlak mavi çiçek desenli bir takım elbise giymiş, pantolonunun kenarından görünen toynakları parlak bir şekilde cilalanmış. Turuncu bıyığı dün olduğundan daha da kıvrımlı görünüyör. Bir bacağıını diğerinin üzerine atarak defterini açıyor. "Ben yokmuşum gibi davranın. Bu toplantıyı en doğal haliyle kaydetmem gerekiyor."

Ona bakakalıyorum. Bir muhabirin önünde nasıl ölümcül öpücüğümü vereceğim? Onun burada olacağını hiç düşünmemiştim.

"Lütfen oturun, Majesteleri," diyor Dorian, oturma alanına doğru yürürken elini uzatarak.

Titrek adımlarla çay masasına doğru ilerleyip kanepede bir koltuğa oturuyorum. Mümkün olduğunca kenara kayıyorum.

Bir anlığına yanımdaki boş yere bakıyor, sonra karşıma oturuyor. Duruşu sert, ifadesi kasvetli. Kesinlikle potansiyel bir gelini mülakata alacak bir adama benzemiyor. Dün akşamki yemekten sonra, aday listesinin en altında olduğumdan eminim. Boğazını temizliyor ve bana dönüyor. "Odanı buldun mu? Aşağıda ne var öyle?" Podaxis boş sandalyelerden birine tırmanırken ayağa fırladı.

Dorian'dan arkadaşına bakıyorum, onun şimdiye kadar fark etmediğini anlıyorum. Glint, not defterine bir şeyler karalarken dudakları eğlenceli bir gülümsemeye uzanıyor.

"Bana aldırma," diyor Podaxis düz, homurdanan bir sesle. "Ben sadece onun refakatçisiyim."

"Refakatçi," diye tekrarlar Dorian, omuzları gergin. Ellerini yanlarına sıkıca kenetlemesi, arkadaşımınla kavga etmeye hazır gibi görünmesini sağlıyor.

"Evet, refakatçim," diyorum, sakinleştirici bir ses tonuyla, oturması için. O bu kadar gerginken görevimi asla yerine getiremem. Glint buradayken, görevimi yerine getirebileceğimden emin değilim. "Podaxis benim için bir kardeş gibidir."

Gözleri benimkilere bakıyor. "Kardeşin mi?"

Başımı sallıyorum. "Birlikte büyüdük, ben fokken." "Fok mu?"

Dişlerimi sıkarak, benim sözlerimin yankısından başka bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini sormamak için kendimi zorluyorum. "Ben bir selkieyim."

Omuzlarındaki gerginliği biraz olsun azaltan derin bir nefes alır. Yavaşça yerine oturur. "Affedin beni, Majesteleri. Refakatçinizin ortaya çıkması beni hazırlıksız yakaladı."

"Lütfen bana Majesteleri deme," dedim. "Benim adım Maisie."

"Ama sen bir peri prensesisin, değil mi? Kraliyet mensubu olduğun için sana Majesteleri diye hitap etmem gerekiyor."

"Evet, ama Maisie'yi tercih ederim." Hiçbir şey söylemez, ben de eklerim, "Eğer sizi daha rahat hissettirecekse, bana Bayan Maisie diyebilirsiniz."

"Peki," diyor, gözlerine bakmadan kısa bir gülümsemeyle. "Size çay ikram edebilir miyim, Bayan Maisie?"

Çayı hiç sevmem, su veya şarabı tercih ederim, ama bu bana bir fikir verdi. "Evet, lütfen."

Öne eğilip iki fincan çay doldurur. Birini bana uzatır, diğerini kendine alır. Bir yudum alıyormuş gibi yaparken parmaklarım titrer. Sonra fincanı tabağa koyar ve hafifçe öksürürüm. Ardından bir kez daha. Ve bir kez daha. "Bu ne çayı?" diye sorarım, sesim kısık.

Dorian çay fincanını incelerken gözleri fal taşı gibi açılır. "Siyah mı?"

Boğulur gibi bir ses çıkarırım. "Su," derim. "Bay McCreedy, lütfen bana su getirir misiniz?"

Muhabir duraksar, yüzünde hayal kırıklığı belirir. "Ben mi?" Başımı sallar.

"Lütfen. Taze kaynamış. Tuzlu."

"Tuz mu?"

"Ben bir deniz perisiyim."

Muhabir gözlerini kısar. Kendisi de bir peri olduğu için, hilemi anlayabilir. Riskli ama almam gereken bir risk. Teslim olmuş bir nefesle not defterini kapatır ve ayağa kalkar. "Dönene kadar lütfen konuşmayın."

Glint salondan çıktıktan sonra yüzümü havalandırarak birkaç kez öksürdüm. Yeterince uzaklaştığından emin olunca duruyorum. Dorian

hafifçe öne eğiliyor. "İyi misin?" "Oh, gayet iyiyim.

Ne aptalım."

Beni birkaç saniye izledi. Gözlerinde şüphe mi var? "Bay McCreedy dönene kadar konuşmamızı bekleyelim mi?"

Elimi salladım. "Gerek yok." Eteklerimi daha rahat bir şekilde düzeltir gibi yapmaya çalışarak biraz daha yaklaştım.

"Nasıl isterseniz," dedi, sesi düz. "Maisie Hanım, başka erkek kardeşiniz var mı?"

Kahretsin, küçük konuşmalardan nefret ediyorum. Ama yavaşça ona yaklaşıırken dikkatini dağıtmak için gerekliyse...

"Var," dedim, yine yerimi değiştirerek. "Aslında çok var. Hepsi Bircharbor Sarayı'nda yaşıyor."

"Kız kardeşiniz var mı?"

"Evet, ama benden yüzyıllar daha yaşlılar ve evde yaşamıyorlar. Ben babamın en küçük çocuğuyum. Ama selkie kuzenlerim var." Soruyu ona geri yöneltmenin en kibar yol olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Peki ya siz? Kardeşiniz var mı?" "Kız kardeşlerim var," dedi ve gözleri bir an için odaklanmadı. "İki tane."

Yine ona yaklaşıyorum ama bakışları kalçalarımaya düşüyor. Donup kalıyorum. "Kaç yaşındalar?"

"On altı ve on dört." Yüzünde hiçbir duygu yok, ama sesinde ağır bir ton var. Acaba keder mi? Aile hakkında konuşmak ona ölen babasını düşündürüyor mu diye merak ediyorum. *Hain, peri katili babasını*, diye hatırlatıyorum kendime. Başını sallayarak bakışlarını bana çeviriyor. "Bir Deniz Prensesi Lumenas şehrinde ne arıyor?"

Sesinde hiçbir suçlama yoktu, ama yine de beni tedirgin etti. Çoğunlukla ne söyleyeceğimi bilemediğim için. Ama ne önemi var ki? Benim söylediklerimi tekrar edecek kadar uzun süre burada kalmayacaktı. Bu morbid düşünce midemi bulandırdı, ama görmezden geldim. "Yaklaşık bir yıldır burada yaşıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ben... Vulture's Prose adlı bir tiyatrodan çalışıyorum."

İlk kez, gözleri ilgiye yakın bir şekilde parladı. "Orada ne yapıyorsun?"

Cevabı bulmak birkaç saniye sürer. Bir sonraki sözlerimi doğru ifade edecek kelimeleri bulduğumda, gururla gülümsemeden edemem. "Tiyatronun faaliyetlerine maddi destek sağlıyorum."

"İlginç," dedi ve ciddi gibi görünüyordu. Gözlerini benden ayırmadan fincanını masaya koydu ve bana doğru eğildi. Her geçen dakika daha rahat davranıyor gibiydi.

Podaxis boğazını temizledi. "Ben... pencereden bir bakacağım." Sandalyesinden atladı ve onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemişim,

. Pencereye ulaştığında sırtını bana doğru sıkıca dayayarak, bir sonraki anı görmemizi imkansız hale getirir.

Bu bizim işaretimiz. Zamanı geldi.

Ona bir santim daha yaklaşıyorum. Kanım kulaklarımda uğuldar ve boynumda ter damlaları oluşur. Dudaklarımda karıncalanma şiddetlenirken, içimdeki her şey yapmak üzere olduğum şeyin düşüncesiyle geri çekilir.

O kötü bir adam, diyorum kendi kendime.

Bir peri öldürdü.

Saint Lazaro'nun isyanını savundu. Ve en

önemlisi... Ya onun hayatı ya da benimki.

"Dün akşam yemeğinde sana sorduğum soru hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu. soruyor.

Midem alt üst oldu. Fae'lerin kurtuluşu ve onun kilisenin isyanını savunmasını hatırlıyorum. Eğer o konuyu açarsa, şansımı kaybederim. Üstelik Glint McCreedy her an geri dönebilir. "Bana istediğini sor," diyorum ve bir santim daha yaklaşıyorum.

Yüzünde bir tür gerginlik belirir ve onu öncekinden çok daha yumuşak gösterir. "Sorduğum şeyi doğrulayamayacağını söylediğini biliyorum, ama şimdi yalnız ve gazeteciler yok... Sadece senin... onun olup olmadığını bilmek istiyorum. Çünkü o gece bir kız hatırlıyorum."

Tüm kararlılığımı toplayarak öne eğildim, eldivenli avuçlarımla yüzünü tuttum ve karıncalanan, yanan dudaklarımı...

"Ne yapıyorsun?" Elleri bileklerimi kavrar ve beni hafifçe iter.

Yüzlerimiz arasında birkaç santim kalmışken durdum. Öne eğilip tekrar denemeli miyim diye düşünürken nefesim hızlandı. Onun sıkı tutuşu bunun mümkün olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Yavaşça bileklerimi bırakıp ayağa kalktı. "Az önce... beni öpmeye mi çalıştın?"

Bakışlarımı başka yere çevirip ellerimi kucağıma indiriyorum.

O geri çekilir ve masanın en ucundaki sandalyeye sertçe oturur. "Sizi utandırmak istemem, Bayan Maisie, ama belki de bir peri prensesi olarak insanlara yakışan davranışları bilmiyorsunuzdur."

Sesinde o kadar çok özür var ki midem bulanıyor. Zihnim korku, panik ve başarısızlığın ağırlığı arasında dönüyor. Bunların arasında en anlaşılmaz duygu, onun ifade ettiği duygu var. Utanç. Yanaklarım kızarıyor, parmaklarım eteğimin kıvrımlarına kıvrılıyor. Kalbim her hızlı atışında daha da yanıyor, neredeyse öfkeye dönüşüyor, çok daha hoş bir duygu ve ben onu bir çapa gibi tutuyorum.

"Utanmak mı? Ben mi? Ben bir peri prensesiyim, Dorian kardeş. Ben değilim... Neden utanayım ki?"

Yüzü bir anda sertleşir. "Öyleyse, beni kandırıp özel hayatında itibarını zedelemeye çalışarak, yarışmanın sonunda seni seçmek zorunda kalmamı mı istedin?" Sandalyesine yaslanır ve başını sallar. "Peri aldatmacalarını duydum, Bayan Maisie, *selkiler* hakkında da duydum. Denizlerin baştan çıkarıcıları. Saint Lazaro kardeşliğine karşı hilelerinizle şansınız yok. Hiçbirimiz o kadar saf değiliz, ben hiç değilim."

Cevap veremeden kekeliyorum. "Sizi kandırıp itibarımı zedelemeye çalışmıyordum. Periler bu tür şeylere insanlardan çok daha az önem verir."

Sandalyesinden kalkar. "O zaman belki de hiç birbirimize uygun değiliz. İyi günler."

Bana ikinci bir bakış bile atmadan kapıya doğru yürür ve çıkar.

Onun yokluğunda duyduğum tek ses, kapının çarpmasının yankısı ve kalbimin atışı. Podaxis, kucağıma oturana kadar fark etmedim bile. "Sana bu kadar kolay olmayacağını söylemiştim," diye fısıldadı.

Tartışmak için ağzımı açıyorum, ama içimde artık ateş kalmadı. Başaramadım. Bir planım vardı, onu uyguladım... ve her şeyi yanlış yaptım.

Dorian'ın sesi zihnimi dolduruyor, hem özür diler tonu hem de ardından söylediği acımasız sözler. Onu öpmeye çalıştığımda reddettiğinde yanaklarımın kızardığını hatırlayıp utanıyorum. Onu öldürme girişimimi engelledi, ama yine de öpücüğümün reddedilmesinin utancını üzerinden atamıyorum.

Aptal, aptal, aptal.

En kötüsü, Nimue'den kurtulmaya hiç yaklaşamadım. Onun laneti altı gün içinde beni öldürecek.

Ve her şeyi mahvetmiş olabilirim.

Saatler sonra, yine odamda volta atıyorum. Bir saat önce Çırak Jeremy'nin getirdiği akşam yemeği tepsisi dokunulmamış duruyor. Midem o kadar düğüm düğüm ki, yemek yemeyi düşünemiyorum bile, özellikle de tepsimin yanında duran, bu geceki Kutsama Töreni'nin saatini belirten notu gördükten sonra. Saat sekiz. Şu anda saat yedi buçuk, yani törene sadece yarım saat kaldı. Bu gece Dorian bir kızı eve gönderecek. Büyük ihtimalle o kız ben olacağım.

Pencereme gelen çılgınca tıkırtı sesleri düşüncelerimi dağıttı. Hemen açtım. "Seni eve gönderecek," dedi Podaxis, cam kapanır kapanmaz. "Billius'un Peder Viktor'la konuşurken onu dinledim. Billius, Viktor'a Dorian'ın kararını verdiğini ve... ve..."

"Ve ben eve gönderiliyorum." Midem zaten çökmüşken daha da dibe vurur. İnleyerek yatağıma çöküp başımı ellerimin arasına alırım. "Bunu düzeltmeliyim."

"Nasıl?"

Ayağa kalkıp tekrar odada dolaşmaya başladım. "Eve gidecek başka birini seçmesini sağlamalıyım. Sanırım ne yapabileceğimi biliyorum." Aklımda bir plan oluşurken zihnim dönüyordu. "Ama daha fazlası var. Çok daha fazlası."

Podaxis, benim telaşlı hareketlerime ayak uydurmak için yerde bir o yana bir bu yana koşturuyor. "Paylaşmak ister misin?"

Durup ona döndüm. "Podaxis, pek itiraf etmediğim bir şey söyleyeceğim. Haklıydın. *Onun beni* öpmesini sağlamalıyım."

"Katılıyorum," diyor Podaxis, "ama sanırım ben bile onun erdemini hafife aldım. Onun gibi biri, gelini seçene kadar, hatta düğüne kadar öpüşmekten vazgeçse bile şaşırmam."

Başımı sallayıp yine volta atmaya başladım. "Bu da demek oluyor ki bu aptal yarışmayı bitirmem lazım. Ya onu bana o kadar aşık etmeliyim ki, altı gün içinde ediklerini unutup beni öpmesi için, ya da yarışmayı kazanıp ilk öpücüğümüzün onun son nefesi olmasına izin vermeliyim."

"Kulağa oldukça korkunç geliyor," diyor Podaxis.

Katılmadığımı söyleyemem. Bir adamı öldürmek için onun duygularıyla oynamak, hayatımın kurtarılmaya değer olup olmadığını sorgulamama yetiyor. Bu planı gerçekleştirsem, sonsuza kadar kötü bir insan olacağım. Ama ölü olmaktansa kötü olmayı tercih ederim. Parmaklarımı kıvrıp çenemi sıkıyorum. "Kazanmak zorundayım."

Ağzı acı bir gülümsemeye büründü. "Bunu yapabilir misin?"

Kafamı salladım. "Şimdiye kadar yaptıklarımla yapamam. Şimdiye kadar hiç çaba göstermedim. Bunun kolay olacağını sanmıştım. Şimdiye kadar özgür olacağımı ve onu etkilemek, ona kur yapmak ya da bunun gibi şeyleri dert etmek zorunda kalmayacağımı sanmıştım."

"Yani... onu tavlayacak mısınız?"

"Evet. Bu da demek oluyor ki çok işim var. Daha fazla kıyafete ihtiyacım olacak, ondan hoşlanıyormuş gibi davranmam gerekecek..."

"Öyle acele etme." Pençelerini birbirine vurdu. "Bu gece elenmemek gibi bir sorun var. Törene sadece yarım saat kaldı."

"Haklısın."

"Oh, bunu söylemeni seviyorum. Şimdiye kadar iki kez söyledin."

"Alışma." Ona sert bir bakış attım, ama içinde kötülük yoktu. Yeni planımın heyecanı göğsümde kabarıyordu.

"Şimdi en iyi yaptığım şeyi yapma zamanı."

"Tartışmak ve mantığı dinlememek mi?"

"Hayır." Arkadaşıma gülümsüyorum. "Parlak nesneleri çalmak."

Çeyrek saat sonra kendime güvenim hala tam, ama On İkinci Mahkeme'ye yaptığım son ziyaretin etkisiyle vücudum bitkin. Salonun diğer ucuna doğru yürürken, doğal davranmaya çalışıyorum. Akşamın geri kalanını yatağında kıvrılıp geçirmek istesem de, Nadia'nın benim için seçtiği en güzel kıyafeti giymişim: lavanta rengi bir gece elbisesi.

'nin benim için seçtiği en güzel elbiseyi giyiyorum. Salonun en ucundaki son odanın önünde duruyorum, derin bir nefes alıyorum, dudaklarımı daha ikna edici bir gülümsemeye zorluyorum ve kapalı kapıya parmaklarımla hafifçe vuruyorum.

Kapının arkasından bir hareket duyuyorum, ama kapının açılması birkaç saniye sürüyor. Kapı açıldığında, eşiğin diğer tarafında Vanessa'nın refakatçisini görüyorum. "Majesteleri," diyor soğuk bir nezaketle.

"Merhaba," diyorum. "Vanessa ile biraz konuşabilir miyim?" Onun ilk adını kullanmak üzereyim, ama sosyal kuralları hatırlayarak kendimi durduruyorum. Vanessa arkadaşım sayılmayacağı için ona soyadıyla hitap etmeliyim. "Bayan Courter ile konuşabilir miyim?"

Yaşlı kadının omzunun üzerinden baktığımda söz konusu kızı görüyorum. Yatağında ağırbaşlı bir şekilde oturmuş, ben kapıyı çaldığımda ustaca hazırladığı bir pozla kitap okuyor. Kitabı ters tutsa hiç şaşırmazdım.

Bana bir bakış attı ve bitkin ifadesi bir anda somurtkan bir ifadeye dönüştü. Kitabını kapatıp yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Yaklaştıkça, bakışlarım boğazının dibindeki zümrüt kolyeye takıldı. "Ah, sensin," dedi. Refakatçisi ona uyarıcı bir bakış attı ama Vanessa onu umursamadı. Sonra, hafif bir reveransla, Vanessa'nın kapıda onun yerini almasına izin verdi. "Ne istiyorsun?"

Sözlerimi seçmek için bir an duraksıyorum. "İlişkimizin bu kadar kötü başladığı için özür dilemek için geldim."

Gözlerini kısıyor. "Öyle mi?"

Bu noktada benden özür dilememi bekliyor, ama sözler o kadar sahte ki ağzımdan çıkaramıyorum. Bunun yerine, biraz daha yaklaşıyorum. "Sana bir sır verebilir miyim?" Tek cevabı kollarını kavuşturmak. Sanki söyleyeceğim şey beni derinden incitiyormuş gibi iç çekiyorum. "Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Kaşları çatılır ve yerine merak belirir. "Tamam." "Ben... kaçtım."

Kaşlarını kaldırdı. "Nereden?"

Yine iç çekiyorum, gözlerimi odaklamadan. "Geçen yıl babam beni bir peri prensiyle evlendirmeye çalıştı. Onu sevmiyordum ve... kaçtım. Kendi hayatımı yaşamak için Lumenas'a geldim. Babam burada olduğumu bilmiyor." Her kelime doğru ve dilimden kolayca dökülüyor.

"Ee?" Omuzlarını silkti.

"Sana yemin ederim, burada kimsenin benim bir prenses olduğumu ya da Dorian kardeşimi kurtardığımı öğrenmesini istemedim. Ama ikisi de doğru. Ben Deniz Sarayı Kralı Ronan'ın kızı Prenses Maisie'yim ve Dorian kardeşin gemi kazası geçirdiği gece onu sınırdan geçirdim."

"Neden kimsenin bilmesini istemedin?" Gözlerinde hala şüphe var, ama duruşu biraz rahatlamış.

"Eğer itiraf edersem, bir skandal çıkabilir ve babam burada olduğumu öğrenebilir." Son kısım teknik olarak doğru olsa da, gerçeği dolaylı yoldan ifade etmek daha iyi olur.

"Yani... ne? Dorian kardeşin kalbini gizlice kazanmak mı istedin?" "Eğer benim hem prenses hem de onu kurtaran peri olduğumu bilseydi, bu biraz haksızlık olurdu, değil mi?"

Gözlerini kısarak beni izliyor, bakışları sivri kulaklarımın ucuna takılıyor. "Kimsenin bilmesini istemiyorsan, neden o muhabir her iki itirafını da kayda aldı?"

Kafamı sallayıp ciddi bir ifade takındım. "Yemin ederim, ona bu iki şeyi de söylemedim." Bu doğru. Zara söylemişti.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Dudaklarımı zorla gülümsemeye zorladım. "Birbirimizi sevmesek de, bana prenses gibi değil, sıradan bir insan gibi davranıyorsun. Ben..." Sözlerimi tekrar düzenlemek için durakladım. "Bu yarışmada kraliyet mensubu olduğum için özel muamele görmememi takdir ediyorum. Yine de, mahremiyetime saygı göstermenizi ve başkalarının önünde konuşmak istemediğim konuları gündeme getirmemenizi rica ediyorum. Bay McCreedy'nin sorularından kaçmak yeterince zor, Dorian kardeşin kendisinden bahsetmiyorum bile. Diğer yarışmacılar da işin içine girince... Dün geceki felaketin tekrarlanmasını istemem."

Çenesini kaldırdı. "Dün gece diğer kızların karışmasını istemedim. Benim için de hoş bir durum değildi, biliyorsun. Franny oldukça kaba davrandı, hatırlarsan. Ne dediğini duydun mu? Yarışmada sadece benim ilk elenmemi görmek için kaldığını söyledi. Bu neredeyse bir tehditti."

"Hatırlıyorum," diyorum, sesimi fısıltıya indirerek. "Senden hiç hoşlanmıyor gibi görünüyor."

"Bunu yüzüme vurmana gerek yok," der alaycı bir şekilde.

"Özür dilerim. Peki, odama dönmeliyim. Acemi üyeler bizi törene götürmek için yakında gelecekler." Bir adım geri çekilip duraksamaya çalışıyorum, bakışlarım onun boynundaki zümrüt kolyeye kilitlenmiş durumda. "Bayan Courter, söylemeliyim ki, bu kolye çok güzel."

Yüzü kibirli bir gülümsemeyle aydınlanır. "Teşekkür ederim. Annemden. Bana ayrıca..." Donar, elleri boş bileğini sıkıca kavrar. "Bileziğim nerede?"

Endişeli bir ifade takınırım. "Kapına geldiğimden beri bileziğini takmadığını gördüm." Bu doğru. Onu en son gördüğümde, kapısına gelmemiştim, Onikinci Mahkeme'nin izniyle yatak odasının duvarından geçmiştim.

Refakatçisine dönüyor. "Bayan Nolan, en son ne zaman bileziğimi taktığımı gördünüz?"

Kadın kekeledi ve başını salladı. "Hatırlamıyorum. Bu sabah taktığımı hatırlıyorum."

"Ara! Onsuz törene gidemem."

"Dün gece odama geldiğinde bileziği takmıştın," diyorum.

Bana alaycı bir şekilde bakar, geçici barışımız açıkça bozulmuştur. "Öyle mi? Sen ona çok fazla ilgi gösteriyorsun."

"Demek istediğim, diğer kızlar da görmüş olabilir. Belki birine sormalıyız. Belki bir yere düşürmüşsündür? Bulan biri olursa, seve seve geri verir, değil mi?"

"Muhtemelen cebine atar ve kimseye bir şey söylemezler," diyor, telaşla yastıkları çevirip elbiseleri sallarken.

"Birinin onu çaldığını düşünmüyorsun, değil mi?" Sanki bu saçma fikri o söylemiş gibi, sesimi hafif ve şüpheli tutuyorum. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Vanessa duraksar ve bana birkaç kez göz kırpar. Sonra yanakları kızarır, odasından fırlar ve koridorda yanımdan geçerek koşar. Ben de hemen peşinden giderim. Franny'nin kapısının önünde durur ve kapıyı sertçe çalar. Kızın refakatçisi kapıyı açar, ama konuşmadan Vanessa, "Franny Delafonte nerede?" der.

Franny kapıya hazırlıklı bir bakışla gelir. Kollarını göğsünde kavuşturur, bu hareket elbisesinin dantelli manşetinin altından altın rengi ve gözyaşı damlası şeklindeki incileri ortaya çıkarır. "Ne oluyor..."

Öfkeyle nefesini tutan Vanessa, ileri atılır ve kızın elini tutar. Diğer eliyle manşeti geri çekerek bileziğin geri kalanını ortaya çıkarır. "O benim!"

Franny bileğine bakar, yüzü solgunlaşır. "Dur, hayır! Bu... bu... buraya nasıl geldi bilmiyorum."

Ben biliyorum, çünkü Vanessa'yı aramadan beş dakika önce oraya ben koydum. Franny'nin şaşkın bakışlarını görünce midem suçlulukla doldu. Ama bir skandala kimseyi karıştırmak zorunda kalsaydım, seçimim kolaydı. Ya en çok nefret ettiğim kız ya da burada en az olmak isteyen kız.

"Seni adi hırsız. Onu benden çaldın!" diye bağırdı

Vanessa. "Çalmadım!"

Sesleri, diğer yarışmacıları da salona çekecek kadar yükseldi. Briony odasından çıkıp yanıma yanaştı. "Ne oluyor?"

Omuz silkiyorum ve tartışan ikiliye ağzım açık bir şekilde işaret ediyorum. Şaşkınlığımı abartıyor olabilirim, ama öyleyse bile Briony bunu fark etmiyor.

Greta diğer tarafımda duruyor, gözleri heyecandan parlıyor. "Geç kaldım mı? Neyi kaçırdım?"

Koridordan ayak sesleri geliyor, bizi törene götürmek için gelen adaylar olmalı.

Vanessa, etrafındaki insanları fark etmeden ayağını yere vuruyor. "Yüzüme nasıl yalan söyleyebilirsin? Sen bunu takıyorsun, seni inek!"

Franny, tokayı kurcalarken dişlerini gösteriyor. "Bu iğrenç şeyi istemiyorum bile. Geri al." Vanessa'ya fırlatıyor, Vanessa göğsüne yakalıyor. Franny kapıyı yüzüne kapatmak istiyor ama Vanessa kapıyı itiyor.

"Bu ne cüret! Sen bir hırsızısın ve gitmeni istiyorum."

Franny diğer kızı baştan aşağı süzer, dudakları hırçın bir şekilde kıvrılır. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Benim hakkımda karar verme hakkın yok."

"Senin bir yalancı ve hırsız olduğuna karar verebilirim."

Bu sırada, acemi üyeler salona girmiş ve olanları şaşkınlıkla izliyorlar. Jeremy'nin yanına gidiyorum. "Belki de işler daha da kızışmadan biri yardım çağırırsa iyi olur."

Acemi başını sallar ama ayrılmak için hiçbir hareket yapmaz.

Franny'nin sesi yükselir, salonda yankılanır. "Bana bir kez daha hırsız de. Cesaretin varsa."

İki kadına bakıyorum. Franny, Vanessa'dan yarım boy uzun ve ona ölümcül bir ifadeyle bakıyor. Vanessa da yılmadan ona bakıyor. Ellerini beline koyuyor. "Yalancı. Günahkar. Hırsız."

Bir anda Franny kolunu geri çekip yumruğunu Vanessa'nın yüzüne indirir.

"Lanet olsun," diye içimden küfür ederim. İşlerin bu kadar kızışacağını hiç tahmin etmemiştim. Jeremy'ye dönerim. "Git birini çağır! Hemen!"

Bu sefer harekete geçer. Kızların yanına koşarım ve Franny'nin refakatçisi tarafından tutulduğunu, ağlayan Vanessa'nın ise Bayan Nolan tarafından sakinleştirildiğini görürüm. Gözlerim ikisi arasında gidip gelir, kimi teselli etmeliyim diye kalbim parçalanır. Ama neden ikisini de teselli etmeliyim ki? İstedğim buydu, değil mi? Tam olarak değil. İkisinden birinin, diğerini benim kurtaracak kadar büyük bir rezaletle sürükleyeceğini ummuştum, ama kimsenin incineceğini hiç düşünmemiştim.

Birkaç saniye boyunca, etrafımda sesler yükselirken, dalgaların kıyıya çarparak çıkardığı sesler gibi, sadece bakakalıyorum. Yarışmacılar fısıldaşıyor, Bayan Nolan Franny'nin refakatçisine bağılıyor ve şimdi Franny ile Vanessa tekrar birbirlerine hakaretler yağdırmaya başladılar.

"Yeter!" Ses sert ve gürültüyü bastırmayı başarıyor. Hepimiz dönüp, Jeremy'nin yanında koridorun ağzında duran Peder Viktor'u görüyoruz. Kardeş Dorian hemen arkasında durmuş, sert bir ifadeyle olanları izliyor.

. Bakışları salonu tarar ve gözleri bana takıldığında nefesim kesilir. Beni itmeden önce bileklerimi kavrayan ellerinin hissini, önce özür dilercesine çınlayan sesini hatırlamadan ona bakamıyorum. Sonra küçümseme.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve hızla bakışlarımı başka yere çeviriyorum. Dorian'ın varlığından etkilenen tek kişi ben değilim galiba. Vanessa onu görünce hıçkırarak ağlamaya başlıyor ve yüzünü elleriyle kapatıyor, ama Franny'nin yumruğunun izi olan gözünün etrafındaki kızarıklık cildi görmeden önce. Orada kalacak morluğun ne olacağını hayal edebiliyorum.

Peder Viktor, Jeremy'ye doğru eğildi. "Billius'a, kutsama töreninin ertelendiğini dinleyicilere bildirmesini söyle." Çocuk tekrar koşarak uzaklaştı ve Viktor, bakışlarını geri kalanımıza çevirdi. "Şimdi, biraz akıllı olan biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Yarım saat sonra, diğer yarışmacılarla birlikte kilisenin ana salonunda duruyorum. Altarın bir tarafında, sıralar halinde dizilmiş, dolu kilise sıralarına bakıyoruz. Kilisenin bu kadar meraklı misafirle dolu olmasına şaşıyorum. Çoğu insan gibi görünüyor, ancak birkaçında fae soyundan geldiğini gösteren belirgin işaretler var: başının iki yanında kıvrık boynuzları olan bir erkek, mavi kanatlı bir kadın, kahverengi ağaç kabuğu gibi bir derisi olan biri. En öndeki sıraya bakıyorum ve Glint McCreedy'nin defterine bir şeyler yazdığını görüyorum. Yarışmacıların sırasından, podyumun diğer ucunda her zamanki gibi stoik duran Brother Dorian'a bakıyor. Neyse ki, durduğum yerden onu kolayca göremiyorum. Görebilseydim, her ifadesini analiz edip kafayı yerdim.

Peder Viktor, kürsünün ortasında duruyor. Seyircilere hitap ediyor ve kısa bir dua ile Kutsama Törenine hoş geldiklerini söylüyor. Gözlerimi yere indirip alçakgönüllü bir ifade takınarak onun sözlerini zar zor duyabiliyorum. Bu sırada, kıpırdamamak için gösterdiğim çaba yüzünden tüylerim diken diken oluyor. Geçen her dakika beni daha da gerginleştiriyor. Bileziği kullanarak yaptığım hamle, beklediğimden daha büyük bir heyecan yarattı, ama bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyorum. Salon'da olanları Peder Viktor'a anlattıktan sonra, bizi odalarımıza geri gönderdi. Sonra ne olacağını beklerken odamda bir aşağı bir yukarı dolaştım. Sanki bir asır geçmişti ki, geri döndü ve hırsızlık ve şiddetin hoş görülmeceğini, Saint Lazaro'nun gelin yarışmasının diğer daha az saygın kurumlarda düzenlenenlerden üstün olduğunu anlatan kısa bir nutuk attı. "Drama için drama yapmak

teşvik edilmemelidir" dedi. Ve hepsi bu kadardı. Kısa bir süre sonra, adaylar bizi nefere götürmek için geri döndüler ve Franny ile Vanessa hala aramızdaydı.

Şimdi iki kıza bir göz attım. Franny benim bir yanımda, tahta gibi sert ama başka türlü okunamıyor. Vanessa'nın yeri diğer uçta, Peder Viktor'a en yakın yerde. Yüzünün yarısını morarmış gözünü gizlemek için siyah tül ile örtülmüş mavi ipek bir şapka takıyor. Franny kadar gergin değil, ama utangaç gülümsemesi gözlerine yansıyor. İkisi de benden daha kötü bir nutuk dinlediyse, bunu anlamak imkansız.

Dikkatimi seyircilere çeviriyorum, Podaxis'in de aralarında olmasını diliyorum. Koruyucuların Kutsama Törenlerine katılmaları gerekmiyor ve planımı uygulamaya koymadan önce arkadaşımı görmedim. Ancak o, saklanma ve casuslukta oldukça ustalaştı, bu yüzden her yerde olabilir. Her ne olursa olsun, şu anda dostça bir yüze gerçekten ihtiyacım var.

"Çok gerginim," diyor Greta, diğer tarafımda durarak fısıldıyor. O, yarışmacıların sırasının sonuncusu ve podyumdaki sıramızın Dorian'ın bize olan sevgisini gösterdiğini düşünmemi engelleyen tek kişi. Bildiğim kadarıyla Greta, Dorian'ın sahte kulaklarını öğrenmedikçe, onun hoşnutsuzluğunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Vanessa'nın bileziğini çalmaya karar vermeden önce, sahne aksesuarları taktığını ve muhtemelen peri soyundan geldiğini itiraf ettiğini ifşa etmeyi bir an için düşündüm, ama Greta'yı seviyorum. Vanessa'dan kesinlikle daha çok. Ve Franny'nin aksine, Greta burada olmak istiyor. Ayrıca, onu ispiyonlasaydım tarafsız görünmek çok daha zor olurdu.

"...ve şimdi, Kutsama Töreni başlasın," diyor Peder Viktor, bu sözler kalbimi yine yerinden oynatıyor. Greta elimi sıkıca tutuyor ve heyecanla çığlık atıyor.

Tanrı aşkına. Vakit geldi.

Viktor, Dorian'la yer değiştirir ama ben ona bakmaya cesaret edemem. Bunun yerine, yüzümü umutlu göstermeye çalışırım, ama bin sitrin çipine bahse girerim ki, daha çok kabız gibi görünüyorum.

Dorian'ın sesi, etkileyici akustiği sayesinde tüm salona yayılır. "İlk Kutsama Törenime katıldığınız için teşekkür ederim. Gelin adaylarımı bulmak için bu güzel yarışmacılarla tanışmaktan büyük keyif aldım."

Sesinin düzlüğüne burun kıvrırmamaya çalışıyorum. Bunu fark eden tek kişi ben miyim? Hiç de hevesli bir aşık gibi konuşmuyor. Ama sanırım bu mantıklı. O bir peri gelinle evlenmek istemiyor. Onun için bu, vatandaşlık hakkını garantilemek için gerekli bir kötülük, böylece mirasını, yani iğrenç babasının mirasını alabilecek. Dorian'ın izinden giden bir adam. Bu hatırlatma sinirlerimi yatıştırıyor, nefes almamı kolaylaştırıyor.

Burada bir neden için varım. Burada kalmam için bir neden var. O bileziği çaldım ve dayanılmaz bir kızın yüzüne yumruk attırdım, bunun bir nedeni var.

Bu sefer umutlu görünmeye çalıştığımında, eminim ki öyle görünüyorum.

Dorian tekrar konuşur. "Şimdi yarınki etkinliklere devam edecek kadınları seçeceğim."

Billius kardeş, bir demet zambakla Dorian'ın yanına, kürsünün ortasına gelir.

"Altı tane pembe yıldız zambağı ve bir tane beyaz zambak var," diyor Dorian. "Yıldız zambağı verdiğim kızlar kalacak. Beyaz zambağı alan kız ise bu gece en içten teşekkürlerimle ve vedamla ayrılacak."

"Bir zambak," diyor Greta hayal kırıklığıyla fısıldayarak. "*Kim Bir Şapkacı ile Evlenmek İster*" oyununda her turu geçtiğimde bir şapka almıştım."

Cevap veremeden boğazımı yutuyorum. Bu sırada seyirciler koltuklarında kıpırdanıyor, çoğu heyecanlı bir ifadeyle öne eğiliyor.

Dorian elinde pembe bir zambakla podyumun kenarına adım atar, sonra dudaklarını sıkı sıkı kapatarak bize doğru döner. "Vanessa Courter."

Vanessa neredeyse zıplayarak Dorian'ın yanına koşar ve zambak çiçeğini alır. Hay aksi. Bileziğinin çalınmasına verdiği tepki, yarışmadan diskalifiye edilmesine yetmemiş gibi görünüyor. Ama Franny hâlâ yarışmada...

Vanessa, Peder Viktor'un yanına uçar. Rahip, elini omzuna koyar ve bir dua mırıldanır. Bu, tüm Kutsama Töreni'nin *kutsama* kısmı olmalı. Ardından, onu podyumun diğer ucuna götürür ve Vanessa, en iyi istirdyeyi yakalamış bir su samuru gibi sırtarak gülümser.

Dorian, benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde sonraki isimleri açıkladı. Josie Richmond. Agnes Breene. Briony Rose. Hepsi güzel yıldız çiçekleri aldı. Franny, Greta ve ben kaldık. Bir an için, acaba gerçekten en sevilenlerden en az sevilenlere doğru sıralanmış olabilir miyiz diye düşündüm. Belki Podaxis yanlış duymuştu. Belki eve giden Greta'ydı...

"Greta Garter," diyor Dorian, elinde pembe bir zambakla.

Greta nefesini tutarak bana dönüp, tiyatro oyunundan sonra buket alan bir yıldız adayını gibi Dorian'a doğru yürüyerek ilerlerken midem bulanır. Zambakları alır ve seyircilere dönerek el sallar ve gülümser. Sam Sputnik ve kamerası sayesinde flaşlar patlar. Greta kesinlikle seyircilerin gözdesi. Öyle ki, Peder Viktor onu kutsama için podyumun diğer tarafına geçmesi için biraz zorlaması gerekiyor.

"Prenses Maisie."

Kalbim durdu. Bir sonraki ismin söyleneceğine hazırlıklı değildim, hele Dorian'ın dudaklarından benim isminin çıkacağına hiç. Seyircinin dikkati bana yönelince yanaklarım kızardı. Bakışlarım onun elindeki zambaklara düştü, ama bir tane yoktu. İki tane vardı.

Biri pembe.

Biri beyaz.

Ve o alçak herif hangisinin bana ait olduğunu belli etmiyor. Gözlerim onunla buluşuyor ve gözlerinde hiç neşe göremiyorum.

"Git," diye fısıldıyor Franny, beni dirsekleyerek. O anda hareket etmediğimi fark ediyorum.

Sanki suya batmış gibi hisseden bacaklarımla Dorian'a doğru ilerliyorum, her adımım sonsuzluk ve çok kısa bir an gibi geliyor. Ona ulaştığımda geri dönüş yok. Ya görevimi tamamlayamadan elenirim ya da kalırım. Sonuna kadar. Dorian'ın kırılgan kalbini kazanıp onu bir öpücükle kaderine bağlayana kadar. Onun önünde duruyorum, kalbim ağzımda, alnımda ter damlaları. Zambakların baş döndürücü kokusu duyularımı dolduruyor. Bakışlarım iki çiçeğe kilitlenir. Bana birini uzatır, titrek parmaklarla alırım, parmakları benimkilere değdiğinde titrerim. Yoksa benimkiler mi onunkilere değdi? Zambaka bakarım, rengini algılamam birkaç saniye sürer. Algıladığımda gözlerim onun gözlerine uçar. "Pembe," derim.

Kendimi durduramadan.

Ağzının köşesi kıvrıldı. Sert yüzünde nadiren görülen neşe belirtilerinden biriydi. "Beyaz olanı mı istersin?"

"Hayır!" diye aceleyle cevap veriyorum. "Hayır. Teşekkür ederim."

Kısa bir reveransla, Peder Viktor'a doğru işaret eder. Ben de, kraliyet mensubu olduğumu hatırlayana kadar, neredeyse reverans yapacaktım. Bunun yerine, başımı sallayıp Viktor'un yanına koşarım. Elini omzuma koyar ve duasını eder. Diğer kızların yanına geçer geçmez, Franny'nin Kardeş Dorian'ın önünde durduğunu görürüm.

"Üzgünüm Franny Delafonte, ama burada yollarımız ayrılıyor."

Dik durup beyaz zambak için elini uzattı.

O, zambakları ona verir ama diğer elini Franny'nin elinin üzerine koyar. "Gücüne hayranım," der o kadar sessizce ki neredeyse duymuyorum.

Yüzü aydınlanır, sonra Brother Billius onu uzaklaştırmak için yaklaşır.

BİR SAAT SONRA, sırt üstü yatmış tavana bakıyorum, pembe zambak göğsüme sıkıca bastırılmış. Pencereden bir tıkırtı duyuyorum ve başımı kaldırıp Podaxis'in pencereyi açtığını görüyorum. Gelir umuduyla pencereyi biraz aralık bırakmıştım... ve akşamın geri kalanında yataktan çıkmak istemiyordum. Gergin bir günün ardından, düşünmek bile zor, hareket etmek ise imkansız.

Pencere pervazından atlayıp camı kapatıyor. "Hayatımda hiç bu kadar endişeli olmamıştım," diyor ve yanıma yatıyor. "Seni ve Franny'yi en sona bıraktığında... bayılacağım sandım." Düşük bir ısıklık çalıyor ve yastığıma uzanıyor.

Başımı ona doğru çevirdim. "Töreni izledin mi?" "Nadia ile arkada oturuyordum."

Bu beni birden dikleştirir. Bacaklarımı çapraz yapıp arkadaşına dönerim. "Nadia da mı vardı?"

"Bay Tuttle da oradaydı. Senin nasıl olduğunu görmek istediler. Sana Prenses Maisie diye hitap edildiğini duyunca oldukça şaşırdılar."

İçimden bir inilti çıkar. "Şimdi onlara nasıl bakacağım? Yarın Nadia'dan daha fazla kıyafet isteyecektim."

"Oh, o çoktan bir adım önde. Dört kıyafet daha değiştirdiğini ve eğer gelip almazsan, Klaus ve Stanley'i zarif hizmetçi kızlar gibi giydirip sana getirmelerini söyleyeceğini söyledi."

"Öyle mi yaptı?"

O gülerken burnunu çekti. "Sanırım onun senin arkadaşın olduğunu kabul etmenin zamanı geldi."

Dudaklarımı ısırdım. Belki de haklıydı. Podaxis'i tek arkadaşım olarak görmüştüm ve tiyatrodaki kimseyle yakınlaşmaya çalışmamıştım. Karanlık sırlarım ve peşimdeki Suikastçı Kraliçe varken, bu çok tehlikeli görünüyordu. Ama şimdi... şimdi Nimue nerede olduğumu biliyor. En gizli sırlarımı hala saklıyorum, ama en azından kim olduğumu saklamak zorunda değilim. Acaba... artık arkadaş edinebilir miyim?

Umudumu, benim için bir gelecek olmadığı gerçeğiyle bastırıyorum. Görevimde başarılı olmazsam, yokum.

"Tamam, Dorian'la randevumdan sonra yarın tiyatroya gideceğim. Umarım ne zaman olduğunu öğrenirim..."

"Dorian'la randevun ne demek?" diyor Podaxis. "Peder Viktor'u dinlemedin mi? Bireysel görüşmeler yerine halka açık bir gösteri olacak. Ne demişti? Kadınların Başarılarının Gösterisi."

Kaşlarımı çatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, zambakımı aldıktan sonra olan biten her şeyi duymazdan geldim. Şok ve rahatlama, kafamdaki düşüncelerden başka hiçbir şeye dikkat edemiyordum. "Kadınların Başarılarının Gösterisi de neyin nesi?"

Podaxis omuz silkiyor. "Sanırım seni başarılı bir genç hanım yapan şeyleri göstereceksin."

"Yetenek yarışması gibi mi? Halley Caddesi'nde yapılanlar gibi mi?" "Ben nereden bileyim?"

"Kabuklar." Gözlerim odaklanamıyor. "Benim yeteneklerim neler?"

"Yankesicilik. Tam bir peri olmasına rağmen yalan söylemek. Kızları güzellik yarışmalarından attırmak. Şiddeti kışkırtmak."

Ona keskin bir bakış attım. "Ciddiyim."

Arka pençelerini tırmaladı. "Bir şeyler düşünmeliyiz. Ah! Söylemeyi unuttum. Billius kardeş, Franny Delafonte ayrılmadan önce ona evlenme teklif etti!"

"Öyle mi?" diyorum, ama bu beni şaşırtmamalı. Kilisenin, rahiplerini eşlerle evlendirmek için çaresiz olduğu açık. "O ne dedi?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki reddetti. Yüzüne yumruk atmadığına şaşırdım. Kız buradan kurtulduğu için çok mutlu görünüyordu."

"Asla evlenmek istemediğini söylediğini hatırlıyorum." Bir an için, tanıdık bir duygu olan suçlulukla kalbim sıkıştı. Franny'yi hedef aldığım da, onun zorla ayrılması durumunda kendimi o kadar kötü hissetmeyeceğimi bildiğim için olsa da, ona haksızlık ettiğimi inkar edemem. Onu hırsızlıkla suçlattım. En azından kendini savundu. Dorian'ın ona zambak verirken söylediği sözleri hatırladım: Onun gücüne hayran olduğunu söylemişti. Buna nasıl bakmalıyım, emin değilim. Bir yandan, bu bir nezaket gibi görünüyor, onu yarışmadan eleme kararından rağmen ona saygı duyduğunu göstermenin bir yolu. Öte yandan, bir kızın gözünü morartmasına hayran olması, bana babasını ve iğrenç dövüş ringini hatırlatıyor. Belki de Dorian'ın böyle bir şey söylemesine neden olan nezaket değil, şiddete olan hastalıklı takıntısıdır. Ne de olsa o, Güç Tarikatı'nın bir üyesidir.

Bu düşünceleri kafamdan silip arkadaşşıma dikkatimi geri veriyorum. "Bu kadar çok bilgiyi nereden öğreniyorsun? Herkesin penceresini mi gözetliyorsun?"

"İyi bir tırmanıcıyım ve daha da iyi bir saklanıcıyım," diyor savunmacı bir tavırla. Sonra kıskaçlarını birbirine vuruyor ve sesi yumuşuyor. "Sen benim en iyi arkadaşşımsın, Maisie. Görevin beni ne kadar rahatsız ederse etsin, sana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Bu sözler kalbimi biraz kırdı. İlk kez değil, Podaxis gibi bir arkadaşşı hak edip etmediğimi merak ediyorum. Kan bağıyla değil, sadakatle bağlı bir kardeş. Fazla duygusal olmadan, zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü yarın yardımına ihtiyacım olacak."

Ertesi sabah, hafif aralık kapımın yanında durup pençelerin tıkırtı sesini bekledim. Ses gelmeyince aynada yansımamı kontrol ettim. Başka seçeneğim olmadığı için geldiğim gün giydiğim kıyafeti giydim: ekose etek ve uzun, kabarık kollu dantelli bluz. Eteğimin kıvrımlarını düzeltip, saçlarıma da aynısını yapmaya çalışıyorum. Tabii ki işe yaramıyor ve bu da beni giderek daha fazla sinirlendiriyor.

Şimdiye kadar kısa pembe saçlarımı çok seviyordum, ama Dorian'ı etkilemek istediğim için, diğer kızlardan ne kadar farklı olduğumu fark edemedim edemiyorum. Saçlarım ne uzun ve düz ne de kıvrırcık ve düzenli; bu, tanıdığım en yaygın iki saç stili ve neredeyse tüm kızlar, sanki sihirle yapılmış gibi görünen bir tür topuzla saçlarını topluyorlar. Bunun yerine, pamuk şeker gibi saçlarım yüzümün etrafında rastgele dalgalar halinde uçuşuyor ve yerinde kalan tek kısım, çaldığım deniz kabuğu tarakla tutturduğum bölüm. O bile, diğer saçlara yapışamayacak kadar ince veya kısa olan gevşek buklelerle çevrili.

"O yalnız ve etrafta kimse yok," diyor Podaxis, beni irkilterek. "Acele et!"

Görünüşümü düzeltmekten vazgeçip, komodininimden kağıt torbayı alıp arkadaşımın peşinden koridora koşuyorum. Kadınlar kanadı neyse ki boş ve Podaxis'in peşinden giderken dışarıda kimseyi görmüyorum. Bu sabah da aynıydı, Podaxis beni kiliseye fark edilmeden girip çıkmanın en iyi yolu olduğunu iddia ettiği bir yoldan götürmüştü.

Podaxis bir köşeyi döner ve merdivenlerden aşağı iner. "O aşağıda."

"Nerede... burada mı?"

"Ben nereden bileyim? İnsanların bir şeylere vurduğu bir yer."

"Bir şeylere vuruyorlar mı?" diye tekrarlıyorum, ama Podaxis bana aldırış etmeden merdivenlerden aşağı inmeye devam ediyor. Kağıt torbayı göğsüme daha sıkı bastırıyorum, içindeki şey sıcak ve rahatlatıcı. Merdivenlerin sonuna yaklaşırken garip bir koku burnuma geliyor. Sokak çöp tenekesi kadar kötü değil, ama sıcak bir günlük plaj kadar da hoş değil. Plaj gibi, havada benzer bir tuz kokusu var...

Odanın içi az ışık alıyor ve Dorian'ı odanın ortasında görünce kalbim hızla atmaya başlıyor.

Gömleksiz.

Sırtındaki kasların gerilip kasılmasını izlerken gözlerim fal taşı gibi açılır. Bronz teni terden parıldarken, yumruklarını tuhaf, sert ama yumuşak bir çuval gibi bir şeye vurur. Çuval kirişlerden sarkar ve neredeyse Dorian'ın boyu kadar uzundur. İleri geri sallanarak çuvala tekrar tekrar yumruklar. Yutkunuyorum, gözlerimi ondan ayıramadan arkadaşşıma öfkeyle fısıldıyorum. "Beni neden buraya getirdin?"

"Onunla yalnız kalmak istediğini söylemiştin."

"Evet, ama giyinik olması gerektiğini düşünmedin mi?"

Podaxis benden Dorian'a bakıyor. "Pantolon giyiyor."

Çenemi sıkıp merdivenlerden yukarı fırlamaya hazırlanıyorum. Sonra Dorian durur ve şaşkınlıkla bana bakar.

Gözlerini kısarak, hızlı adımlarla yaklaşır. "Burada ne yapıyorsun? Acemi eşlik etmeden kadınlar kanadından çıkamazsın."

"Bu benim gitme işaretim," der Podaxis ve merdivenleri tırmanmaya başlar.

Geri çekilen arkadaşşıma sert bir bakış attıktan sonra, aramızdaki mesafeyi kapatan Dorian'a döndüm. "Çok özür dilerim, rahatsız etmek istemedim." Bir adım geri çekildim ama topuğum en alt basamağa takıldı ve diğer bacağım da benden ayrıldı. Kendimi tutmaya çalışırken çantamı düşürmek üzereydim ama biri beni yakaladı.

Dorian'ın sadece bir adım ötemde durduğunu görüyorum, bir eli kolumun üstünde, diğer eliyle belimi tutuyordu. Belimden elini sanki yanmış gibi çabucak çekti ama ayaklarım yere basana kadar kolumu bırakmadı. Kolumun ve bluzumun altındaki cildim, onun dokunduğu yerde yanıyor gibi hissediyorum. Bunun onun çok sıcak olmasından kaynaklandığını düşünüyorum, çünkü yüzünden, saçlarından, boynundan, göğsünden... damlayan ter damlacıkları bunun kanıtı. Şimdi o tuzlu, keskin kokunun ne olduğunu anlıyorum. Ter kokusu. Ve nedense, bu koku beni hiç tiksindirmiyor.

Gözlerim onun kaslı gövdesine kilitlenirken burnum seğiriyor ve hapşırarak üzereyim. Hayır, yine mi? Yüzüne hapşırarak bir kez yetmedi mi? Nefesimi tutarak hapşırılmaya çalışıyorum ve kendimi ondan uzaklaştırmaya zorluyorum. Ama

çok fazla büyülenmişim. Podaxis onu denizden ilk çıkardığımda haklıymış. Kemiklerinin üzerindeki kesinlikle yağ değil, ama yine de kendimi ona hayran buluyorum. Derisinde yer yer soluk izler var ve bunların nereden geldiğini merak ediyorum. Sonra diğerlerinden çok daha şiddetli bir yara izi fark ediyorum. Omzunun kıvrımının üzerinde, yumruğum kadar büyük bir deri parçası, pürüzlü yara izleriyle kaplı. Gözlerim, dalgalı karnının önünden aşağıya, krem rengi keten pantolonunun beline kadar kayıyor. Onu üniformasının siyah pantolonundan başka bir şey giyerken görmek beni şaşırttı. Normalde giydiği sert siyah kumaştan farklı olarak, bu kumaş hafif ve ince, uyluklarını nazikçe sarıyor ve dizlerinden itibaren daralıyor. Altında ise sıkı, düzgün baldırlar görüyorum...

Boğazını temizledi ve ben yanaklarım yanarken gözlerimi ona çevirdim. Tanrım, neden bacaklarına bakıyordum? Ya da vücudunun herhangi bir yerine? Bana uzandı ve ben geri çekildim. Ama o bana uzanmıyordu, kapının yanındaki duvarda bir şeye uzanıyordu. Geri çekildiğinde elinde bir bez vardı ve yüzünü silmeye başladı. Dudaklarında beliren sırıtsı görünce dişlerimi sıkıyorum. Gözleri tekrar benimkilere takıldığında sorusunu tekrarlıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Derin bir nefes alıp, cildinden yayılan tuzlu kokuyu içime çekiyorum ve kağıt torbayı aramızdan itiyorum. "Bunu sana getirdim."

Saçını kurularken durur ve benim sunduğum şeye kaşlarını kaldırır. "Nedir bu?"

"Lumies. Sen... sen hiç yemediğini söylemiştin, ben de caddenin karşısındaki satıcıdan getirdim."

"Bana hediye almak için odandan gizlice çıkıp kilise kurallarını mı çiğnedin? Ne kadar nazıksın." Aptal suratında hiçbir ifade yok, ama alaycı davrandığından eminim. Yine de çantayı benden alır. Terden sıırıslı olan havluyu omzuna atar ve çantanın içine bakar. Şeker ve kakule kokusu havadaki tuzla karışır. Yüzündeki ifade yumuşar, duruşu da öyle.

Ellerimi ovuşturuyorum. "Bu bir barış hediyesi. Umarım dün olanlardan sonra benim hakkımda kötü düşünmüyorsundur."

"Bu, seni düşündüğümü ima eder," diyor kuru bir şekilde.

Sinirlenirim, kaçıp gitmek isterim, ama dudakları bir gülümsemeye benzer bir şekilde seğirir. Dalga mı geçiyor? Onun lafını kabul etmemek için, iyi prova ettiğim konuşmamın geri kalanına devam ederim. "Davranışım için özür dilemek istedim. Ve beni eve göndermediğin için teşekkür etmek istedim."

Başını yarıya kaldırıp, aralık gözleriyle bana bakıyor. Belki de beni ortadan kaldırmayı planladığını bildiğimi ima etmemeliydim.

Yine de hiçbir şey söylemez, bana bakmaya devam ederken kalbim hızla çarpar. Dudaklarımı ısırır, sonra zorla bir sonraki kelimeleri söylerim. "Özür dilerim." Özrüm içtendir,

ama sadece eylemlerim görevimi neredeyse mahvedecekti.

Duruşunu değiştirip çenesini kaldırıyor, kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Neden yaptın? Neden beni öpmeye çalıştın?"

Yüzümün kanı çekildi. Bunu itiraf edemezdim. Ama başka bir yalanla gerçeği saklayabilirdim. "İnsanların görgü kuralları hakkında pek bir şey bilmediğimi söylerken haklıydın. Hayatımın çoğunu bir deniz ayısı olarak geçirdim."

"Doğru," dedi. "Bir selkie baştan çıkarıcı."

"Bir *selkie*," diyorum, kelimeyi telaffuz ederek, "nadiren fok derisini çıkaran bir selkie. Geçtiğimiz yıl, ilk kez tamamen selkie formunda yaşadım ve zamanımın çoğunu çalıştığım tiyatrodan geçirdim. İtiraf etmeliyim ki, bu evlenmemiş bir genç kadın için en uygun ortam değil, ama umarım beni affedersin."

Kollarını kavuşturur ve kaslarını tekrar hayranlıkla seyretmemek için tüm irademi kullanırım. "Neden yarışmaya katıldın?" diye sorar. "Neden benimle evlenmek istiyorsun?"

Bu da cevaplayamadığım bir soru. Derin bir nefes alıyorum. "Başka bir şey sorabilir miyim?"

Bir süre durakladıktan sonra başını salladı.

"Sizi kurtardım. Yedinci günün akşamı, Vega Burnu'ndaydım ve bir gemi enkazı ve yangın gördüm. Hayatta kimse kalmadığını düşündüm, ama sizi kıyıya yüzmeye çalışırken gördüğümde, size yardım etmek için denize atladım."

Sert ifadesinde bir çatlak oluşur ve kendinden emin görünmez. Gençleşir. Dün salonda onu öpmeye çalışmadan önceki hali gibi. Kaşları çatılır. "Neden?"

Ellerimi yine ovuşturuyorum ama kendimi zorluyorum. O gecedan beri olan her şeyi, onun hakkında öğrendiğim her şeyi ve hala yapmam gereken her şeyi bir kenara bırakmam birkaç dakika sürüyor. Sözlerimi bulduğumda, içten geliyorlar. "Senin boğulduğunu gördüm ve kalbimin her zerresi seni kurtarmanın doğru şey olduğunu söyledi."

Yüzündeki ifade hiç görmediğim kadar yumuşadı, dudakları hüznü bir gülümsemeye kıvrıldı.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırarak öpücüğü geri veriyorum. Bir an için, uçurumun kenarında hissettiğim duygu geri geliyor. Doğru olanı yapmak üzere olduğumun kesinliği. Babamı gururlandırmak için. Kendimi gururlandırmak için. Tek bir nefeslik bir süre, hâlâ öyle hissettiğimi hayal ediyorum. Tek bir nefeslik bir süre, onun hâlâ ölmesi gerektiğini unutuyorum.

"Ben de üzgünüm," diyor, beni şaşırtarak. Aramızdaki yere bakıyor. "Sana... çok sert davrandım. Hemen bir sonuca vardım ve bunu yüksek sesle söyledim. Bir beyefendi olsaydım, bu olay hiç olmamış gibi davranır ve görüşmemizi farklı bir yöne yönlendirirdim. Yaptığın şey hakkında seninle yüzleşmemeliydim... Utandığını veya kötü niyetli olduğunu ima etmemeliydim."

Bir beyefendi olsaydım, diyor. Bu, kendini bir beyefendi olarak görmediğini mi demek?

Devam ediyor. "Faerwyvae'de uzun yıllardır yaşamıyorum ve itiraf etmeliyim ki, perilerle olan deneyimlerim nadiren olumlu olmuştur."

Kalbim sertleşir, anlık fantezimi boğar. Daha fazla bir şey söylemem gerektiğini bilsem de, ne diyeceğini öğrenmek için bir sonraki sorumu sormadan edemem. "O zaman neden bir fae ile evlenmek istiyorsun?"

İçini çekip tekrar gözlerime bakıyor. Sesi öncekinden daha alçak, sır saklar gibi. "Cevabı herkesten daha iyi sen bulabilirsin. Beni kurtardın. Beni Saint Lazaro'ya götürmeyi bildin, bu da sana sığınmak için yalvardığım anlamına geliyor."

"Hatırlamıyor musun?"

"Beni kurtaran birini hatırlıyorum. Saçlarında ay ışığıyla bana bakan bir kadın hatırlıyorum." Gözleri uzaklara dalar, ama hemen kendini toplar. "Sanırım o sendin. Ve bu hatırladığım son şey. Sonra bir baktım, kilisenin revirindeydim. Yemin ederim, sınırı yasadışı olarak geçmek gibi bir niyetim yoktu. Vanmar Adası'na yanaşıp resmi yollardan vatandaşlık almayı planlıyordum. Ama şimdi... şimdi, gerisini sen biliyorsun."

Hiçbir şey söylemiyorum, gerçeği saklıyorum. İkimiz de sığınma süresinin dolmasına sadece birkaç gün kaldığını biliyoruz. O zaman periler onu yakalama, hapse atma ve sınırı geçmekten dolayı cezalandırma hakkına sahip olacaklar. Tabii ki, en az yarı perisi olan biriyle evlenip vatandaş olmazsa. Yeni eşinin dudaklarından öpücükle mühürlenene yasal bir anlaşma.

Benim

dudakları

mı.

Onun

ölümü.

Benim özgürlüğüm.

"Teşekkür ederim. Sana büyük bir borcum var."

Daha dik durarak dudaklarımı şakacı bir gülümsemeye çevirdim. "Sen olsam öyle demezdim. Bu bir pazarlığın başlangıcı gibi geliyor ve bir peri ile pazarlık yapmaman gerektiğini sen de çok iyi biliyorsun."

"O zaman belki skor eşitleyecek başka bir şey bulabiliriz." Sesi pek imalı değil, ama dudaklarıma yine bir gülümseme yerleşiyor. Bu, onu gördüğüm katı, duygusuz adamdan çok farklı gösteriyor. Gözlerindeki ışıltı içimi ateşle dolduruyor, cesaretimi artırıyor.

"Belki," diyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Bir adım atmadan önce omzuma bakıyorum ve gözlerinin benim arkama kaymış olduğunu görüyorum, bu da karnımı daha da heyecanlandırıyor. "Lumies'lerinin tadını çıkar."

Ben bakışlarımı kaçırana ve merdivenleri çıkıp gidene kadar o da benim bakışlarımı takip ediyor. Hepsini kafamın içinde, biliyorum, ama gözlerinin her adımımı takip ettiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Göğsümdeki nefes alamama hissi ise çok gerçek.

"Lumies'lerinin tadını çıkar," Podaxis, merdivenlerin tepesinde beni beklerken tiz bir sesle taklit ediyor.

Dudaklarımı sıkarak, bir şekilde ortaya çıkan hain gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum, o bana kıkırdayarak bakarken yanaklarım yanıyor. "Bütün bu süre boyunca dinliyor muydun?"

"Tabii ki dinledim. O kum torbası gibi seni öldüresiye dövmeye kalkışmadığından emin olmalıydım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır, yapmadın. Başım belada değildi." "Flört ederek kurtulabildiğin bir durumda değil."

"Ben flört etmiyordum..." Flört etmediğimi söylemeye çalışıyorum, ama son kelime ağzımdan çıkmıyor. Bu, flört ettiğim anlamına mı geliyor? Eh, sanırım bu da işi halletmenin bir yolu olabilir. O tekrar kıkırdadığında, ona sert bir bakış atıyorum. "Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Eğer benim gözcüm olmakta bu kadar iyisen, dışarıya çıkmak için yol açık mı değil mi söyle bana."

Bu, huysuz yüzündeki neşenin sadece yarısını silip, koridora doğru koşarak uzaklaşıyor.

Geri döndüğünde, geldiğimiz yoldan bahçeye kadar geri dönüyoruz. Oradan diğer tarafa geçiyoruz. Şu anda bahçede bahçıvan yok, ama yine de pencerelerden görünmemek için bahçenin çevresinden dolaşıyoruz. Sonunda, karşı duvardaki kapıdan dışarı çıkıyoruz. Podaxis salonu kontrol ederken ben bekledim, sonra Cygnus Caddesi'nin arkasındaki sokağa çıkan bir yan kapıdan çıktık. Bu, daha önce Dorian'a Lumies'i almak için gizlice çıktığım yolun aynısıydı.

Dorian'a Lumies almak için gizlice çıktığımda kullandığım yolun aynısı. Arkadaşım haklıymış. Kiliseye en az dikkat çekerek girip çıkmanın mükemmel yolunu bulmuş.

"Akbaba'nın Prozasına mı?" diye sorar, bana bakarak.

"Evet, efendim," diyorum alaycı bir beyefendi tonuyla. "Tiyatroya gidelim." Onu kollarımın arasına alıyorum ve ilk içgüdüm onu var olmayan çantama sokmak oluyor. Sonra saklanmak için bir neden kalmadığını hatırlıyorum. Zaten bulunmuştum. Bu yüzden küçük arkadaşımı göğsüme sıkıca sarıp sokağın ağzına doğru yöneliyorum.

Orion Caddesi'nde günlerdir bulunmadığım için şimdi nostaljik bir hava ^{var.} Yıpranmış dükkanlar, seyrek yaya kaldırımları, açık kapılardan gelen müzik sesleri... Bunlar bir şekilde dalgalar, tuz ve kumlu plajlarla birleşerek benim için *rahatlatıcı bir atmosfer* yaratıyor. Belki de daha uygun bir kelime "ev"dir.

Vulture's Prose'un kapısını açıyorum ve sahnede bir hareket görüyorum. Gözlerim, havada asılı duran Nadia'ya takılıyor. Mor kadife bir tayt ve çorap giymiş, kısa siyah saçları hala bukle tokalarıyla sabitlenmiş. Pürüzsüz, kıvrımlı hareketlerle çemberin üzerinde pozisyon değiştiriyor, bacaklarını üstüne geçiriyor ve baş aşağı sallanmaya başlıyor.

"Ah, tüm bu muhteşem şeylerin aşkına," diye mırıldanıyor Podaxis, hâlâ kollarımda. Onu yere indirip sahneye yaklaşıyoruz.

"Zaten prova mı yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Gelmenizi umuyordum." Bize baş aşağı bir gülümseme atıyor ve bana göz kırıyor. "Majesteleri."

Ellerimi belime koydum. "Sakın başlama. Kraliyet unvanımı hiç açıklamamış olmamın bir nedeni var. Bana Maisie veya Pearl dışında başka bir isimle hitap edersen, bir daha seninle asla konuşmam."

Kıkırdayarak güldü, sonra olağanüstü bir zarafetle bacaklarını çöktü, döndü ve çemberden kaydı. Havada bir denizkızı gibi nasıl hareket edebildiğini bilmiyorum. "Peki, Pearl. Sana seçtiğim kıyafetleri görmeye gel. Sen de, Dax."

"Dax?" Podaxis'e sırtarak fısıldarım.

"Tek kelime etme, Maisie," diye mırıldanır. Kabuğu kızarabilseydi, eminim şimdi kızarırdı. Bunun yerine, sırtındaki mantarlar hafifçe parlamaya başlar. Bu, aşırı utancını gösterme şekli mi?

Nadia'yı sahne arkasına takip ediyoruz ve Klaus ile Stanley'nin uyuyor gibi görünmesine rahatlıyorum. Sanırım onlar da benim gerçek kimliğimi öğrenmişler ve mümkünse bu konuyla ilgili soruları yanıtlamak istemiyorum. Yine de Bay Tuttle'ın uyanık ve masasında oturuyor olduğunu görmek beni memnun ediyor. Onun yanında durup Podaxis ve Nadia'ya benimle gelmeden soyunma odasına gitmelerini işaret ediyorum. "Sonra gelirim," diyorum onlara.

"Pearl!" Bay Tuttle sesimi duyunca sandalyesinde dönerek haykırıyor. "Yoksa sana..."

"Hayır, yapmamalısın." Ona gülümsedim ve dirseğimi omzuna dayadım. "Bana eskisi gibi davranacaksın. Ve sana hala aynı Pearl olduğumu kanıtlamak için..." Eteğimin cebine uzandım ve buraya gelirken çaldığım gümüş kolyeyi çıkardım. Güzel, varlıklı bir kız gibi giyinmek, eski püskü erkek kıyafetleri giydiğimde olduğu gibi beni görünmez yapıyordu.

Bay Tuttle kolyeyi geniş bir gülümsemeyle aldı ve onu kime satacağını hemen anladım. "Ah, bu çok güzel."

Ona parmağımı sallıyorum. "Madame Lillian'dan bunun için yirmi sitrin çipinden az almaya cüret etme."

"Peki," diyor ve karşılığında bana birkaç çip uzatmaya çalışıyor.

"Alın," diyorum. "Bu bir hediyeydi. Biliyorsunuz, bu hafta burada olmayacağım için." Kalbim sızlıyor ve bu haftadan *sonra* ne olacağını düşünmek istemiyorum. Özgür kaldığımda nereye gideceğim?

Bay Tuttle da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor, ama farklı nedenlerden dolayı. Gözleri köşelere doğru eğilirken gülümsemesi devam ediyor. "Tozlu bir tiyatro prenseslere göre bir yer değil. *Buluntu hazineleri* koleksiyoncusu olmak da öyle."

Dudaklarımın köşesini alaycı bir gülümsemeyle kaldırdım. "Kraliyet mensubu olmak, istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına gelir sanmıştım."

"Ama gerçekten yapmak istediğin bu mu?"

Yüzüm düşer. Bu kadar ileriye düşünmediğim için sorusuna cevap veremiyorum. Özgürlük benim için ne anlama geldiğini düşünmeye daha yeni başladım. Gülümsemeye zorlarım kendimi. "Nadia ve Podaxis'e katılmalıyım." Yaşlı adamın omzuna sevgiyle sarılır ve soyunma odasına doğru yürürüm.

Kapıyı açıyorum ve ilk başta giysi raflarının arasında arkadaşlarımı göremiyorum. Sonra arkada, bana sırtları dönük olarak onları görüyorum. Podaxis rafların birinin üst rayına tutunmuş, Nadia ise gri ekose desenli bir yelek ve pantolon tutuyor. Nadia daha önce bana zarif bir hanımefendi gibi giyinmemi ısrarla söylemişken, neden benim için açıkça erkek kıyafeti seçtiğini anlamıyorum. Sonra anlıyorum. Podaxis'in başını sallamasından ve daha da çok mantarlarından yayılan parlak ışıktan anlıyorum. Pembe, mavi, kırmızı ve yeşil renkler biyoluminesansla parlıyor.

Podaxis utandığında parlamaz. Aşık olduğunda parlar.

Ve Nadia'nın elindeki takım elbise benim için değil, *onun için*.

Gözlerim aniden yaşlarla doldu ve kalbim ikiye bölünmüş gibi hissettim. Üzüntüden ya da kıskançlıktan değil, daha önce hiç hissetmediğim en garip, en mutlu türden bir üzüntüydü.

Onca alaycılığımın sonra, en iyi arkadaşım, benim için bir kardeş gibi olan, herkesten daha çok değer verdiğim kişi, gerçekten ve derinden aşık.

Nadia biliyor mu? Ona kendisi için kıyafet yapmasını istemiş olmalı, ama nedenini biliyor mu? Bunun anlamını fark ediyor mu? Arkadaşım hiç seelie formuna girmede, ama kıyafet istemişse, denemek istiyor demektir. Onun için seelie olmak istiyor...

Ve ah, deniz kabukları aşkına, bu beni bir aptal gibi mutlu gözyaşlarına boğmak istemiyor mu?

Artık görevimde başarılı olmak için başka bir nedenim daha var. Eğer başarısız olup Nimue'nin lanetinden ölürsem, Podaxis'in kalbi kırılacak ve Nadia'ya verecek yeterince sevgisi kalmayacağından korkuyorum. Ve eğer kendimi teslim edip annemin iğrenç Kara Yılan Kardeşleri'ne katılırsam, o da peşimden gelecektir. Biliyorum, gelecektir. Bu da tek bir seçenek bırakıyor.

Özgürlük. Görevimde başarılı olmak.

Dorian'ı öldürmek.

"Yeni kıyafetlerini görmeye hazır mısınız?" diye soruyor Nadia.

Birkaç kez gözlerimi kırpyorum, hala kapının yanında durduğumu fark ediyorum. Podaxis birdenbire ortadan kaybolmuş, ama soyunma odasının perdesinin hareket ettiğini neredeyse kesin olarak hissediyorum. Arkadaşım *şu anda* dönüşmeye mi çalışıyor? Bu düşünce neredeyse dayanılmaz derecede heyecan verici, ya da belki de korkutucu. Merakımı bastırıp, Nadia'ya yaklaşırken duygularımı belli etmemeye çalışıyorum. Hiç sarılmayı seven biri olmadım, ama içimdeki her şey bu kıza sarılmak ve ona ne kadar mutlu olduğumu söylerken sıkıca sıkmak istiyor. Sonra belki de Franny Delafonte gibi davranıp, arkadaşımın kalbini kırmaya cesaret ederse gözünü morartmakla tehdit ederim. Bunun yerine, çarpık bir gülümseme ve kollarımı kavuşturmakla yetiniyorum. "Bana şimdi giymek zorunda kalacağım korkunç kıyafetleri göster."

Heyecanlı bir çığlık atarak, kıyafetleri ortaya sermeye başlar. İki yeni etek ve bunlara uyan ceketler, iki kabarık kollu bluz, soluk mavi bir gece elbisesi, mor bir balo elbisesi ve yakası, etek ucu ve kolları samur kürküyle süslenmiş uzun bir erik rengi palto. Her şey hafifçe giyilmiş gibi görünüyor, ama bütün gün pantolon ve bol bluz giymeyi tercih eden benim için bile muhteşem görünüyorlar. "Teşekkürler, Nadia."

"Henüz bitirmedim." Giysi askılarının birine doğru sürünerek gider ve tanıdık bir elbise çıkarır. Uzun ve dar kesimli, pembe, mavi ve beyazın ışıltılı tonlarında, inci dizilerle süslenmiş bir elbise. "Bu senin gelinlik olmalı."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bunu düğünde giyemem. Bu yarışmanın bir kilise tarafından düzenlendiğini unuttun mu?"

Omuzlarını silktili. "O zaman balayında giy."

"Balayım mı?"

"Balayı yapacağını varsayıyorum," der sinsi bir bakışla. "Onun gibi bir servetle, seni muhteşem bir yere götürür. Ya da en azından Halley Caddesi'ndeki güzel bir otele. Bu elbiseyle seni anında soyar."

Onun sözlerinin canlandırdığı görüntüler yanaklarımı kızartıyor. Ama soyunanın ben olduğumu hayal etmiyorum. Aklımda sadece terden sıırılsıklam olan teni, kum torbasına yumruk attığında kaslarının hareketleri ve gerilmesi var...

Düşüncelerimi silkeliyorum. Konuşacak kadar sesimi temizlemek için bir an bekliyorum. "Neden son tura kalacağımı düşünüyorsun? Beni her an eleyebilir."

"Hadi ama. Karamsar Pearl bile bana bu kadar muhteşem bir gardırop sağladıysa, umutlu olmalı. Ayrıca, törende sana nasıl baktığını gördüm. Dax'ın arkasında durduğum için ikinizin arasındaki gerilimi kaçırdığımı sanma."

Burun kıvırdım. "Aramızda en ufak bir şey olduğunu düşünüyorsan hayal görüyorsun."

Parlak elbiseyi diğer kıyafetlerimin yanına koyar ve makyaj masasına oturur, saç tokaları çıkarmaya başlar. Her birini çıkardığında, çenesinden daha uzun olmayan koyu renk saçlarında çarpıcı, sıkı dalgalar kalır. "O zaman neden bir saniyeden fazla baktığı tek kişi sendin?"

"Eminim o... herkese aynı şekilde baktı."

"Hayır, sana zambakları verirken gözlerine o kadar uzun süre baktı ki, tüm seyirciler *skandal diye* bağırmaya başlayacak sandım. Herkes hayranlıkla izlerken iğne düşse duyulurdu. Sonra parmakları parmaklarına değdi..." Son saç tokasını çıkarırken rüya gibi bir iç çekiş duyuldu.

Gözlerimi devirdim. "Abartıyorsun."

"Diğer kızlara bir bakış bile atmazken sana neden öyle baktığını bana bir tane bile iyi bir neden söyle. Tabii Bayan Delafonte hariç. Eve gönderdiği kıza nazik davranıyordu ama orada tutku yoktu. Ama sen! Sende gerçekten bir şeyler var."

Gerçekleri söylemeli miyim diye düşünerek duruşumu değiştiriyorum.

Nadia bunu gözlerimden okumuş olmalı, çünkü aynada benimle göz göze geliyor. "Anlat Pearl! Ne oldu?"

"Bana farklı davrandı çünkü... çünkü neredeyse eve göndereceği kişi bendim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Dudaklarımı ısırıyorum. "Çünkü onu öpmeye çalıştım."

Ağız açık kalır, bana dönerek yüzüme bakar, gözleri eğlenceden parlıyor. "Seni küçük fahişe!"

"İyi gitmedi. Çok sinirlendi."

Omuzlarını silkti. "Muhtemelen sadece gururunu incitmişsinizdir, hepsi bu. Onun seni öpmesine izin vermelisin."

"Ben de ona aynen öyle söyledim," diye Podaxis'in sesi duyuldu. Seelie formunda giyinme perdesinin arkasından çıkıp geldi. Hayal kırıklığı hissetmeden edemedim. Onun dönüşmeye çalıştığı konusunda yanılmış mıydım?

Dikkatimi Nadia'ya geri veriyorum. "Bir erkeğin beni öpmesini beklemek aptalca, ama bu doğru. En azından onun için. Artık bunu biliyorum."

"Bunun için tam da uygun bir şeyim var." Kutuların içindeki küçük kapları ve kompaktları karıştırdıktan sonra birini bana uzattı. "Kozmetik ürünleri."

Burnumu kırıştırarak mercan pembesi macunlu kutuyu aldım. Kozmetik ürünlerinden nefret ederim. Öyle ki, babam beni Lunar'ın Unseelie Prensi'ni tavlama görevi için gönderdiğinde, bir çift cam topuklu ayakkabıya oldukça kullanışlı bir büyü yaptırdım. Bu büyü sayesinde, ayakkabıları giydiğimde saçlarım ve makyajım mükemmel görünüyordu. Saçlarımın tek bir teli bile yerinden oynamaz, tek bir çil bile görünmezdi. Ne yazık ki, saraydan fark edilmeden kaçabilmek için bu büyüye şanssız bir hizmetçi kız olan Ember'e bırakmıştım. Onun ne olduğunu sık sık merak ediyorum...

"Dudak ve yanaklar için allık," diyor Nadia, düşüncelerimden beni kopararak. "Sadece biraz sürersen çekici bir ışıltı verir. Sonra kirpiklerini böyle kırp." Bir elini kalçasına koyup göğsünü dışarı çıkararak gösteriyor. Dudaklarını büzüyor. "Gülümserken dudaklarını büz. Anında seni öpecek."

Dudaklarını büzüp aynı anda nasıl gülümseyebileceğini hiç bilmiyorum ama bunu uzmanlara bırakacağım. Podaxis ona bakarken tekrar parıldamaya başladığına göre, uzman olduğu çok açık.

"Başka ne alabilirim, Pearl?" diye soruyor Nadia. "Sana bir çift ipek eldiven ve bir çift ayakkabı daha paketleyeyim..."

"Sence yeteneğim var mı?"

Başını yana eğiyor. "Eminim birçok yeteneğin vardır."

"Ama Kadınsı Becerilerin Gösterisi için bir tane lazım." "Peki, ne yapmayı biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çalmak. Yüzebilirim, ama fok derim yok."

Son kısmı hakkında daha fazla ayrıntı istemediğine sevindim. Artık kim olduğumu ve ne olduğumu tam olarak bildiğinden eminim. "Şarkı söyler misin?"

Kafamı sallıyorum.

"Enstrüman çalar mısın?" "Hayır."

"El işi yapar mısın? Kitap okur musun? Etkileyici bir peri büyün var mı?"

Yine başımı sallıyorum. Sanırım sihir yeteneğim var, ama zamanı dondurup ruhlar alemine girdiğimi seyircilere gösteremem. Aslında gösterebilirim, ama perilere karşı zaten temkinli olan bir kardeşi, ortadan kaybolma numaramla pek etkileyebileceğimi sanmıyorum.

Nadia ellerini havaya kaldırdı. "Bu günlerde prenseslere ne öğretiyorlar ki?"

"Ben pek prenses gibi yetiştirilmedim."

O kahkahayla güldü. "Belli. O zaman çabuk bir şey bulmalıyız. Yüzmede iyi olduğunu söylemiştin ve hepimiz senin mükemmel bir hırsız olduğunu biliyoruz. Öyleyse zarafetinden yararlanmalıyız."

"Beni zarif mi buluyorsunuz?"

Cevap vermeden önce tereddüt eder ve cevap verdiğinde, bu daha çok bir soru gibi çıkar. "Evet? Bence kesinlikle olabilirsin. Lyra hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Lyra mı?"

"Havada dönen çemberim. Ne dersin?"

"Çaresizim," diyorum gülümseyerek. "Bu akşama kadar kullanmayı öğretir misin?"

O gece, Kadın Becerileri Gösterisi başlarken, diğer yarışmacıların yanında, kilisenin ön sırasındaki en öndeki koltuğa oturuyorum. Josie Richmond, sahnedeki piyano taburesinde oturmuş, güzel bir melodi çalıyor. Koltuk altlarım terden sıırılsıklam olmuş, ellerimin titremesini engellemek için ellerimi ellerimin üzerine koymak zorunda kalıyorum. Hangi sırayla sahneye çıkacağımız hakkında en ufak bir fikrim yok. Josie ilk sırada, ama her an sıra bana gelebilir.

Dikkatli olmazsam kendimi tamamen rezil edeceğim.

Fırfırlı kollu altın rengi bir tayt ve dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan ince şifon bir etek giyiyorum. Nadia eteği giymemem için ısrar etti, ama sadece taytla çok az giyinmiş gibi hissettim. Şu anda skandal derecede dar kıyafeti yeni erik rengi paltomla örtmüş durumdayım, ama bu da vücut ısımın yükselmesini hızlandırıyor. Nadia ve Podaxis seyircilerin arasında bir yerlerde, ama Nadia hava halkasını getirip düzgünce asılmasını sağladıktan sonra onları görmedim. En ufak bir hareket bile kaslarımı ağrıtıyor, bu yüzden arkama bakmak için boynumu uzatmaktan vazgeçtim. Nadia, aslında oldukça yorucu olan bu hareketi çok kolaymış gibi gösteriyor. Tiyatrodan çıkıp kiliseye gizlice dönmeden önce, Nadia ve Podaxis'in *fena bulmadığı* çok kısa bir rutini öğrenmeyi başardım. Kendimden beklediğim tek şey buydu. Şimdi tek umudum, bu rutinin gecenin sonunda eve gönderilmemem için yeterli olması. Performanslarımızın hemen ardından Kutsama Töreni yapılacak, Dorian'ın gözüne girmek için başka bir fırsatım olmayacak.

Koridorun karşısındaki, Peder Viktor, Kardeş Billius ve birkaç diğer kardeşin oturduğu sıraya bakıyorum. Akşam yemeğinde yanımda oturan Kardeş Christopher'ı tanıdığımı sanıyorum. Onların arkasında Glint McCreedy oturuyor, defteri açık, kalemi hazır. Yarışma başladığından beri gazeteleri okumaktan kaçındım — çünkü, dürüst olmak gerekirse, neden şimdi okumaya başlayayım ki? — ama bu gece benim hakkımda ne yazacağını düşününce içim sızlıyor.

Halkadan atlayan fokları unutun. Prenses Maisie, oltaya takılmış balık gibi sallanıyor!

Kraliyet ailesi. Tıpkı bizler gibi! Ya da daha kötüsü, çünkü bu sadece garip değil. Ayrıca çok da koordinasyonsuz.

Sahneye bakıyorum ve omuzlarımın hareketle çığlık attığını hissediyorum. Yüzümü buruşturarak boynumu ovuyorum. İyi müzikten anlamadığım için Josie'nin performansını gerçekten dinlemeden izliyorum. Bunun yerine, kafamda rutinimi tekrar tekrar gözden geçiriyorum.

Bunu yapabilirim, diyorum kendime. Ben zarif bir selkieyim. Havada su gibi hareket ederim.

Josie'nin şarkısı biter ve seyirciler nazıkçe alkışlar. Peder Viktor, bir sonraki yarışmacıyı duyurmak için kürsüye çıkar ve ben korku ve umut arasında kalırım. Bir yanımda bu işin bir an önce bitmesini isterken, diğer yanımda kürsüye çıkmak zorunda kalmadan önce binanın alevler içinde yanıp kül olmasını tercih eder.

Kaderin cilvesi, sıradaki yarışmacı ben değilim. Sonrakiler de değil. Bunun yerine Agnes, kuşlar ve perilerle yaptığı etkileyici iğne işlerini sergiliyor, ardından Vanessa çok uzun ve sıkıcı bir kutsal metin okuyor. Sonra Greta dramatik bir monolog yapıyor. Sonunda Briony sahneye çıkıyor ve görünmez bir partnerle komik bir vals yapıyor.

Briony dansını bitirirken, sıranın bende olduğunu bildiğim için kalbim ağzımdan çıkacak gibi oluyor. Sadece sıradaki değil, sonuncu. Bir kez daha, sıramızın tercihle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Hala Dorian'ın kalbini kazanma yarışında sonuncu muyum? Ona Lumies getirdim, tanrı aşkına!

Briony kürsüden iner ve Viktor Peder onun yerini alır. Lyra kirişlerden indirilirken yüzümden kan çekilir. Lyra yerden bir buçuk metre yükseklikte durur, zıplamadan ulaşabileceğim kadar alçaktır. Yine de üzerine çıkmak için akrobatik bir hareket yapmam gerekecek. Bu, rutinin bir parçası, muhtemelen en iyi yaptığım hareket, ama yine de midem bulanıyor.

Viktor benim adımları söylediğinde, ter içinde titriyorum. Dorian'ın yanındaki sıraya geri dönüyor ve Acemi Jeremy piyanonun başına oturuyor. Neyse ki, onu rutinim için müzik yapmaya ikna edebildim. Parmaklarını tuşların üzerine koyar ve herkesin bildiği, neşeli bir melodi çalmaya başlar. Ben tabii ki Lumenas'a gelene kadar bu melodiyi duymamıştım, ama

o günden beri neredeyse her gün sahnelerden ve sokak köşelerinden çalan bu melodiyi duydum. Nadia, tanıdık bir melodi ritmi yakalamama yardımcı olacağını söyledi, işte buradayız.

Ve işte burada koltuğuma yapışmış durumdayım. Biri bana dirsek atıyor ve dönüp baktığımda Greta'nın geniş bir gülümsemeyle beni banketten kalkmam için çağırdığını görüyorum. Derin bir nefes alıp kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum ve paltomu çıkarıyorum. Paltonun yokluğunda tenime değen serin hava rahatlatıcı geliyor. Gözlerimi kapatıp Cape Vega'daki uçurumda ya da daha da iyisi Bircharbor Sarayı'nın dışındaki lagünümde duruyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Sonra titrek bacaklarla kürsüye çıkıp çemberin yanına gidiyorum. İki elimle lirin bir tarafını tutarken seyircilere bakmıyorum. Kaslarım ağrıyor ama bunu görmezden geliyorum. Nadia, rutine başladığımda nefes almaya devam ettiğim sürece vücudumun gevşeyeceğini söylemişti.

Çemberi sıkıca kavrayarak ayaklarım yerden kalkıyor. Bir bacağımı genişçe açarak karın kaslarımı sıkıp bacağımı yukarı, yukarı kaldırıyorum ve diğer bacağımı düz bir şekilde uzatarak çemberin üzerine asılıyorum. Sonra bir elimi çemberde tutarken diğer elimi bırakıp başımın üzerine doğru kavis çizerek kaldırıyorum ve uzun, kıvrımlı bir poz bulana kadar yavaşça geriye doğru eğiliyorum. Burada derin nefes alıp, pozisyonu korurken kendimi toparlamaya çalışıyorum. Lyra yavaşça dönüyor ve sinirlerimin yatışmaya başladığını hissediyorum. Nadia'nın bana öğrettiği akıcı hareketlerle, yay şeklini tersine çevirip elimi çembere geri getiriyorum, bu sefer daha yükseğe, ve her iki bacağım da çemberin alt kısmının üzerine gelene kadar kendimi yukarı çekiyorum. Oradan hareketleri tek tek yapıyorum ve basit tutuş ve uzuv yerleştirme değişiklikleriyle ortaya çıkan zarif pozların tadını çıkarıyorum. Her hareketi müziğe uyumlu tutmaya çalışıyorum, ama eminim bir iki vuruşu kaçırıyorum. En azından rutinimi hatırlıyorum. Ve sadece hatırlamakla kalmıyorum... Gerçekten çok iyi yapıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Rutini devam ettiriyorum, kollarımı ve bacaklarımı uzatıyorum. Pozu tutuyorum. Yavaşça hareket ediyorum.

Tutuşumu değiştiriyorum. Bir kolumu uzatıyorum, ayak parmağımı uzatıyorum, dizimi çemberin etrafına doluyorum. Pozu tutuyorum. Tekrar hareket ediyorum. Tekrar.

Finale yaklaşırken kendime güvenim artıyor, dudaklarım gülümsemeyle doluyor. Öne dönerek, ellerimle çemberin iki yanını kavrayarak salıncak gibi çemberin içinde oturuyorum. Ayak parmaklarımı uzatıyorum, bacaklarımı sallıyorum ve çemberi dizlerimin altına sabitliyorum. Sonra, olabildiğince zarif bir şekilde, ellerimi lyra boyunca aşağı kaydırıyorum ve başım yerden sadece birkaç santim yukarıda kalana kadar kendimi geriye doğru indiriyorum. Kollarımı uzatıp sırtımı kavisli hale getiriyorum ve çember dönerken pozumu koruyorum. Neyse ki, dönme hareketi su altında olmakla o kadar benzer ki, neredeyse başım dönmüyor. Dönerse başım belaya girer.

Zorluk yerine, öne eğilip çemberi tekrar kavradığımda sadece rahatlık hissediyorum. Bacaklarımı çemberden kaldırmaya başladığımda kaslarım biraz yanıyor. Bacaklarımı düzleştirip başım aşağıda, vücudum çemberin altında olacak şekilde ters L şeklinde eğiliyorum. Bu pozisyonu birkaç saniye koruduktan sonra eğiliyorum.

Dizlerimi bükerek ayaklarımın lyra'ya doğru ve altına gelmesini sağlıyorum. Ağırlığımı tutarken kollarım titriyor, gücüm tükeniyor. Tek yapmam gereken vücudumu aşağı indirmek ve ayaklarımın yere basmasını sağlamak. Ama geriye yaslanıp bacaklarımı yere basmaya çalıştığımda kendimi sıkışmış buluyorum.

Çemberin alt kısmına, ellerimin yakınında altın şifon katları sarılı olduğunu görüyorum.

"Kabuklar," diye lanetlerim. Lanet olası eteğimi çözdükten sonra başka bir yol bulmam gerekecek. Derin nefes alıp, kendimi yukarı çekmek için tutunduğum yeri değiştiriyorum. Omuzlarım titriyor, pazılarım ağrıyor, yorgunluğum her saniye artıyor. Sonra ellerim çemberden kayıyor. Yere düşmeyi bekleyerek çığlık atıyorum, ama eteğim hala sıkışmış durumda. Bacaklarımı tekmeleyerek çembere tekrar uzanıyorum, ama şifonun yırtılma sesini duyuyorum.

Eteğim yırtılır ve çemberi tutmak, dik durmak, aptal gibi kıcımın üstüne düşmemek için her şeyi yapmaya çalışırım. Ama çok geç.

Yine de kıcım yere düşmez.

Bunun yerine, bir çift el arkamda beni destekliyor ve hızımı yavaşlatıyor. Bir şeye tutunuyorum, ama bu kesinlikle lyra değil. Nerede olduğumu ve önümde kimin durduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Düşerken bir açıyla eğilmiş durumdayım, kollarım Dorian'ın boynuna dolanmış, elleri belimde. Dorian'ın yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta, kaşları endişeyle çatılmış, nefes almaya cesaret edemeden donup kalıyorum. Sonra ifadesi yumuşar ve ağzının köşesi kıvrılır.

Sesi alçak ve sessiz, sadece benim duyabileceğim kadar. "Bu sabah da böyle tanışmamış mıydık?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun da bunu kollarımdan, gövdemden, ona dokunan her yerimden hissettiğinden eminim. Ki şu anda... çok fazla yer.

Sadece bir an daha sürüyor. Çok erken - ya da yeterince erken değil - beni kendine çekiyor. Ayağa kalkar ve podyumdan aşağı koşarak iner, beni yalnız bırakır. Jeremy'nin piyanosu sessizleşmiştir ve ne zaman çalmayı bıraktığını hiç bilmiyorum. Dudaklarımı ısırarak seyircilere bakıyorum ve sonra önümde ses dalgaları patlar. İlk başta tek duyduğum alkışlardır, sonra seslerin yarısının kahkahalar olduğunu fark ederim.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum ve Sam Sputnik'in flaşı patlıyor. Gözlerim açıldığında, Glint McCreedy'nin önümde durmuş, gözleri benden not defterine kayarken, öfkeyle bir şeyler yazarken sırtarak gülümsediğini görüyorum. İkisine de kızgın bakmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Bakışlarım ön sıradaki koltuklara kayar ve Dorian'da durur. Hâlâ az önce yakından gördüğüm aynı çarpık gülümsemeyle duruyor ve bu onu çok farklı gösteriyor. Bu sabah tanıştığım halinin aynısı. Terli, sırtkan, gömleksiz hali...

Kollarımı kavuşturup bakışlarımı başka yere çeviriyorum ve kürsüden iniyorum. Hanımefendiye yakışmayacak bir hareket, biliyorum, ama şu anda umurumda değil. şu anda nezaket gösteremeyecek kadar utanıyorum. Nezaket canı cehenneme, çünkü bende hiç yok.

Greta ve Briony'nin yanına, sıramın başına dönüyorum. "Harikaydın," diyor Briony, gülümseyerek.

"Drama yaratmayı iyi biliyorsun, değil mi?" diye ekledi Greta.

Onları görmezden gelip çok somurtmamaya çalışıyorum. Bu arada, Dorian'ın dokunduğu yerlerde hala yanma hissi var.

Giyinme masamdaki vazoda, ilk çiçeğin yanında bir çiçek daha duruyordu. En yenisi mor, yıldız şeklinde bir dalya çiçeği idi. Kutsama Töreni başlar başlamaz adım okunduğunda çok şaşırdım, ama dalya çiçeği titrek ellerime teslim edildiğinde rengini fark edince daha da şaşırdım. Bu gece, kalacak olanlara ait çiçekler mordu. Beyaz çiçeği Agnes aldı. Salonda uzun süre ağladıktan ve Josie'nin tesellisiyle eve gitti. O anda, veda etmek zorunda kalmamak için odamdan çıkmamayı kendime görev edindim. Onu pek tanı mıyordum zaten.

Bu olayların ardından, bir gün daha hayatta kalıp görevimi yerine getirmeye bir adım daha yaklaşmış olmaktan dolayı sadece rahatlatma ve gurur duymam gerektiğini biliyorum. Ancak bunun yerine huzursuzum. Tedirginim. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum. Gece yarısı yaklaşıyor ve ne yaparsam yapayım uykuya d alamıyorum. Keşke Podaxis hala burada olsaydı, onu uyandırıp konuşacak birini bulabilirdim. Ama o benimle kalmak yerine kendi odasına geri döndü. Bağımsız küçük piç. Bana daha az bağlanmasının onun için iyi olacağına eminim. Mantar perileri aile bağlarına önem veren yaratıklardır ve yakın ilişkilerle beslenirler. Uzun zamandır o ilişki bendim. Ama şimdi...

Bu sabah Nadia'nın etrafında parladığını hatırlıyorum ve göğsümü sevinç ve hü zün karışımı bir duygu dolduruyor. Arkadaşım yeni bir bağ kurmaya hazırlanıyor, bunun için daha mutlu olamazdım. Yine de kalbimde bir özlem yaratıyor. Boş bir boşluk. Bir gün ben de bunu bulabilirim diye bir dilek. Birlikte büyümek isteyeceğim biri. Sevmek isteyeceğim biri. Dürüst olabileceğim biri.

Dorian'ın yüzü zihnimde canlanıyor, dudaklarında gizli bir gülümseme var. *Bu sabah da böyle karşılaşmamış mıydık?*

Yataktan birden doğruluyorum. Neden o aklıma geldi ki, ben... ben... Düşüncemi bile tamamlayamıyorum. Dorian Ariko, hayran olabileceğim biri değil. Aptal kaslarının ne kadar parlak olduğu ya da ellerinin ne kadar güçlü olduğu umurumda değil. O, bir peri katili canavar, beni onu öldürmem için gönderilen bir canavar. Onu başka türlü düşünemiyorum.

Ama Iyra'dan düştüğümde beni tutuşunu, ellerinin altında cildimin ısınışını, kalbimin çarpışını hatırladığımda...

Hayır. Hiçbiri. Dorian, kanlı bir isyanla fae'lere karşı savaşan Saint Lazaro kilisesinin bir üyesidir. Kendi rahibi bile savunmadığında onu korumuştur. Henüz bir çocukken bir fae'yi öldürmüştür. Şiddetli bir suçlunun oğludur.

Bu sabah onu antrenman salonunda antrenman yaparken bulduğumu hatırlıyorum. Zihnim çıplak ten ve etkileyici kaslarla meşgulken, aslında önümde olanı görmem gerekirdi. *Dövüş antrenmanı* yapıyordu. Boks. Babasının, esir aldığı faeleri ölümcül dövüslere zorladığı için idam edildiği spor. Nimue ne demişti? Dorian'ın, kendini savunmak için öldürdüğünü iddia ettiği faeyi öldürürken dövüş antrenmanı yaptığına inanıldığını söylemişti.

Bu, onu acımasız bir katil olarak görmek için yeterli bir kanıt olmalıydı. Neyim var benim? Belki de onun kalbini kazanmaya çalışmak beni etkiliyor, gerçek ile gerçek olmayanı karıştırmama neden oluyor.

Hayal kırıklığıyla başımı sallayıp yorganı geri itiyorum, sonra gardıroba doğru yürüyüp gördüğüm ilk kıyafetleri giyiyorum. Bir etek. Bir bluz. Keşke şapkamı ve pantolonumu da getirseydim, ama bunlar idare eder. Tek bildiğim, havaya ihtiyacım olduğu. Dalgaların sesi. Vega Burnu'nun huzuru.

Giyindikten sonra, sessiz ve boş koridora açılan kapıyı açıyorum. Kadınlar kanadında hiçbir ses yok, benden başka uykusuzluktan kıvranan başka kimse yok gibi. Sonra, koridorları tek tek dolaşarak avlu bahçesine çıkıyorum. Kapının hemen içinde durup karanlık çalıları, çiçekleri ve ağaçları gözden geçirerek yaşam belirtisi arıyorum. Gözlerim duvarları tarar, açık perdeler, ışıklar ve dikizleyen gözler arar. Ama hiçbir şey yok. Sadece başımın üstündeki ay ışığı. Sessiz adımlarla kapıdan geçip bahçe yolunda ilerlerim, sonra dururum.

Bahçenin diğer tarafında hareket var. Gölgeler arasında bir gölge. Çitin yanına çömelip, figürün uzak uçtaki bir kapıdan diğerine doğru yürüdüğünü izliyorum — tam da benim varacağım yer. Figürün adımları hızlı ve düzgün. Kardeşliğin tertemiz uniformalarından hiçbirini giymemişler

basit bir pantolon ve gömlek giymiş. Ve geldiği yere doğru bakınca, ay ışığı tanıdık yüz hatlarını aydınlatıyor. Şimdi yakından gördüğüm yüz hatları.

Güçlü bir burun. Yumuşak dudaklar. Ciddi bir ifade.

Dorian, ara sokağa çıkan kapıdan içeri girerken kaşlarımı çatıyorum. Şüphe omurgamdan yukarı tırmanıyor ve Cape Vega'ya gitme niyetimi tamamen yok ediyor. Artık tek düşüncem Dorian'ı takip etmek, nereye gittiğini görmek. Önemli bir şey olmayabilir. Benim gibi temiz hava almak istemiş olabilir. Ama Dorian aranan bir kaçak. Sığınma şartları onu kilise sınırları içinde güvende tutuyor. Rahat kıyafetlerinden de anlaşıldığı gibi, Saint Lazaro'nun kardeşi olarak gitmediği kesin. Ne yapacağı da sır.

Hiç düşünmeden bahçeyi geçip onun kaçtığı kapıdan dışarı çıktım. Kapıya ulaştığımda, bir sonraki kapının, yani sokağa açılan kapının yavaşça kapandığını duydum. Kapının arkasına geçip bekledim, hayalimdeki ayak seslerini sayarak. Tereddüt etmek onu kaybetme riskini doğuruyordu, ama kapının tekrar açıldığını duymaması ve beni takip ettiğimi görmemesi için yeterli bir gecikme sağlıyordu.

Birkaç saniye geçtikten sonra derin bir nefes alıp sessizce kapıyı açtım.

Sokak boş, ne sağda ne solda ondan bir iz yok. Dudaklarımı ısırarak hangi yöne gideceğime karar veremiyorum ve sol tarafa yöneliyorum. Orada olmazsa geri dönmek çok da zor olmaz. Kalbim heyecandan çarparak sokakta ilerliyorum. Ne bulacağımı bilmiyorum ama bir parçam onu kötü bir şey yaparken yakalamak için can atıyor. Eğer yakalarsam, Nimue'nin onun doğası hakkındaki iddialarını kanıtlamış olacağım. Hatta onu suçüstü yakalayabilir, hazırlıksızken ona öpücüğümü verebilir ve en ufak bir tereddüt etmeden görevimi yerine getirebilirim. Ona baktığımda artık sinirlerim titremeyecek. Onun yanında konuşmaya çalışırken artık kekelemek zorunda kalmayacağım. Onun dokunuşunu hatırladığımda artık vücudum yanmayacak.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamak yok.

Sokağın ağzına vardığımda kendime güvenim artıyor, ama sonra aklıma başka bir olasılık geliyor. Şiddet içeren bir eylemde bulunmak için gizlice dışarı çıkmak yerine, o... sevgilisini ziyaret ediyor olabilir.

Bu düşünce yanaklarıma ateş basmasına neden olur, ama nefes alarak onu uzaklaştırırım. Onu metresiyle yakalamak, onun ölmeyi hak ettiğini kanıtlamaz, ama bunu ona karşı kullanabilirim. Arzuladıkları erkeğin iffetsiz olduğunu öğrenince öfkelenecek birkaç yarışmacı var. Hatta bu, onların yarışmadan erken çekilmesine bile neden olabilir...

Köşeyi dönüp Cygnus'a doğru ilerliyorum. Sokaklar, gece yarısından sonra Salvation Street kadar kalabalık, yani Halley'den çok daha az insan var ama uyuyan kilisenin içindeki sessizliğe kıyasla çok daha hareketli. Sokakları tarayarak kaldırımda uzaklaşan silüetini arıyorum ve onu görüyorum.

karşı köşede, ama uzaklaşmıyor, takip etmiyor ya da gizlenmiyor. Lumies satıcısının yanında.

Onu görünce neredeyse tökezliyorum ama kendimi zorlayarak yürümeye devam ediyorum ve Cygnus'un diğer tarafına geçiyorum. Orada Bahçecilik Kilisesi'nin yanında durup Lumies standına bakıyorum. Dorian bir kağıt torba alıyor, satıcıya parasını veriyor ve sonra Cygnus'tan batıya doğru uzaklaşıyor. Onun önden gitmesine izin verip caddenin diğer tarafından onu takip etmeye başlıyorum, Lumie'yi ağzına attığını izliyorum. Sanırım bu, bu sabahki hediyemi beğendiği anlamına geliyor.

Hızla iki Lumie daha yiyor, sonra torbayı Cygnus'taki son kilisenin dışındaki çöp kutusuna atıyor. Orada köşeyi dönüp kuzeye doğru ilerliyor. Burada sokaklar o kadar kalabalık değil, bu yüzden fark edilmemek için onu daha uzaktan takip ediyorum. Ancak bir kez bile arkasına bakmıyor. Elleri cebinde, bahçeden gizlice geçerken olduğundan çok daha rahat görünüyor ve yavaş adımlarla yürüyor. Kısa süre sonra Halley Caddesi'nin ışıkları önümüzde beliriyor ve kaldırımlar yeniden kalabalıklaşıyor. Halley'de sola döndüğünde onu gözden kaybetmemek için adımlarımı hızlandırıyorum. Bir an için, bir tavernanın önünde toplanan gürültücü bir kalabalığın içinde kayboluyor, ama onları atlatınca onu diğer tarafta uzaklaşırken görüyorum. Halley'nin batı ucu, opera binasının önünde kabuk tarakımı çaldığım doğu ucu ile tam bir tezat oluşturuyor. Üçüncü Cadde'nin doğusunda seçkin müşteriler, lüks tiyatrolar ve özel kulüpler bulunurken, Birinci Cadde'nin batısında Lumenas'ın başka hiçbir yerinde bulunmayan çok sayıda taverna, buhar odası ve kumarhane var. Genelevlerden bahsetmeye bile gerek yok.

Dorian'ın buraya bedensel zevkler için geldiği olasılığını tekrar düşündüğümde midem sıkışıyor.

Sonunda adımları kesilir ve sanki şaşırmış gibi durur. Ben de dururum ve en yakın duvara yaslanırım, etrafımda kaldırımda sendeleyeyen sarhoşlar gibi kambur dururum. Dorian elbette bana bakmaz bile. Dikkatini Emerald Comet Arena'nın dışındaki afişe vermiştir. Afişi okurken çenesini ovuşturur, yarın akşam Emmet ile Hastings arasında bir maç olacak...

Ah, bir boks maçı. Tabii ya.

Yüzünü inceliyorum ve ifadesinde özlem görüyorum. Birkaç saniye daha tabelaya bakıyor, sonra tekrar yola çıkıyor. Ben de onu takip ediyorum, her adımda merakım artıyor. Sonunda bir binaya dönüyor ve kapıdan içeri giriyor.

Binanın dışında durup kapının üzerindeki basit siyah tabelayı inceliyorum. Club Scorpius. Böyle bir kulüp duymamıştım ama içeriden müzik sesleri geliyor. Club Scorpius'un girmemem gereken bir yer olup olmadığını düşünürken kapıya uzanırken paniğe kapılıyorum. Müzik sesine rağmen burası bir eğlence evi olabilir. Ya da özel bir erkekler kulübü. Ya da...

Korkunç bir düşünce aklıma gelir. Emerald Comet Arena'ya bu kadar yakın bir yerde, burası bir... dövüş kulübü olabilir. *Yasadışı* bir dövüş kulübü.
Kararımı sertleştirerek kapıyı açıp Club Scorpius'a giriyorum.

Kapının hemen içinde duruyorum. Club Scorpius ne bir eğlence evi ne de yasadışı bir boks ringi. Daha fazla hayal kırıklığına uğrayamazdım. Mekanın sade olduğu söylenemez, ama... Dorian'ın bu kadar basit bir müzik salonuna geleceğini beklemiyordum. Kulüp, mütevazı düzeni, kapı görevlisi, vestiyer ve yer göstericilerin olmamasıyla Orion Caddesi'nde bulabileceğiniz yerlerden farksız. Sadece bir sahne, bir dans pisti, bir bar ve masa, sandalye ve birkaç perdeli kabin bulunan bir yemek alanı var. Işıklar loş, gizemli bir ortam yaratıyor ve havada parfüm, duman ve alkolün keskin kokusu var.

Bir grup, sahneden neşeli bir melodi çalıyor. Grup, davul, piyano ve isimlerini bilmediğim üç üflemeli çalgıdan oluşuyor. Ortada, kısa kızıl saçlı, sivri kulaklı ve uzun yeşil bir elbise giymiş bir peri kadın duruyor. Kadın, müziğe eşlik ederek trilli bir sesle şarkı söylüyor. Bu tür şarkılar sadece böyle küçük müzik salonlarında duyulur ve en sevdiğim müzik türüdür.

Şehre gelmeden önce müzik veya dansla pek ilgilenmezdim. Kuzu derisini çıkarıp kuzenlerimle sahilde dans etmek hiç aklıma gelmezdi, onların şehvetli hareketlerini öğrenmek için hiç istek duymamıştım. Sonra buraya geldim ve müzik ve dansın sandığımdan çok daha fazlası olduğunu keşfettim. Hala operayı veya Lumenas'taki birçok balo salonunda yapılan yavaş, hassas dansları sevmiyorum, ama şimdi dinlediğim müzik türünü takdir etmeyi öğrendim. Dans da tam benim hoşuma giden türden. Burada hareketler vahşi ve kaotik. Bazıları tek başına dans ediyor, bazıları partneriyle. Dansa dokunmak için çekinme yok

Dokunmak konusunda çekingenlik yok, bazıları el ele tutuşuyor, diğerleri ise tüm vücutlarıyla partnerlerine yaslanıyor.

İkincisinin bolca sergilenen davranışları karşısında biraz kızarıyorum ve neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum. Bakışlarımı dans pistinden uzaklaştırıp, kulüpte uzun boylu ve koyu renk dalgalı saçlı birini arıyorum. Sonunda onu bir bar taburesine otururken görüyorum. Yemek salonuna giriyorum ama sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Onu takip ettim, buldum... ve bir içki sipariş ediyor. Sevgilisini ziyaret etmiyor. Sefil bir genelevde zevk aramıyor. Kesinlikle yasadışı dövüş maçlarına bahis oynamıyor ya da sokaklarda perileri dövmüyor. Belki de onun hakkında kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışmak bir hataydı...

"Pearl!"

Martin'in sesi barın diğer ucundan duyulunca kalbim ağzıma gelir. Tezgaha rahatça yaslanmış, gözlerime bakınca geniş bir gülümsemeye başını sallar. Hızla dönüp geldiğim yöne doğru ilerlerim ama üç adım atamadan Martin önüme çıkar.

"Pearl, hey, nasılsın?"

Dudaklarımı zayıf bir gülümsemeye zorlayarak Dorian'a bakmamak için kendimi zorladım. Sessizce, aceleyle "İyiyim, teşekkürler. Aslında tam çıkıyordum..." dedim.

"Nasıl gidiyor... hani... yarışma?" Sesinde tereddüt ve umut gibi bir şey var. Gözlerindeki bakış, birkaç hafta önceki anılarımızı geri getiriyor. Asla daha fazlası olamayacağını bildiğim için kendimi hiç düşünmeye izin vermediğim anlar.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez özgürlüğüm parmaklarımın ucunda. Yakında artık kaçmak zorunda kalmayacağım. Görevimi başarıyla tamamladığımda, ölümcül büyümden kurtulacağım. Ve sonunda, gücümü keşfettiğimden beri kaçındığım tek şeyi deneyimleme şansına kavuşacağım.

Aşk.

Bunu düşündükçe, kelime midemi bulandırıyor. İlk başta, yapmam gereken şeyden dolayı suçluluk duyduğumu düşünüyorum. Ve bu kesinlikle var, her nefesimde kalbimi burkan sürekli bir arkadaş. Ama aynı zamanda Martin'e karşı hissettiğim şeyin aşk olmadığını bildiğim için de. Yakınından bile geçmiyor. Onun da bana karşı hissettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Bir an için ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kısmen yalan söyleyemediğim ve şu anda aldatıcı sözler uydurmak için biraz fazla telaşlı olduğum için. Ama aynı zamanda, şu anda söyleyeceğim sözler ilişkimizi nihayet sona erdirebilir.

Bana uzanıyor ve elini omzuma koyuyor. Beni öpmeye çalışacağından korkarak donup kalıyorum. Bu düşünce bile dudaklarımda karıncalanmayı yoğunlaştırıyor. Soğuk tepkimi fark etmemiş gibi görünüyor ve elini kolumda yukarı aşağı okşamaya başlıyor. "Kızgın değilim, Pearl. Ben... senin için mutluyum. Eğer gerçekten istediğin buysa." Sözleri nazik ama ifadesinden tam olarak içinden gelmediğini anlayabiliyorum. Gözlerinde bir tür incinme var. Ya da kıskançlık mı?

"Anladığın için teşekkür ederim," diyorum, ses tonumu resmi tutarak. "Seni kandırmak gibi bir niyetim hiç olmadı ve bu yarışma..." Bara bir göz atıyorum, ama çok hızlı olduğu için Dorian'ın bakıp bakmadığını, hatta hala orada olup olmadığını bile anlayamıyorum. Derin bir nefes alıp, ona bir şeyi söylerken aslında başka bir şeyi kastedecek bir versiyonunu anlatıyorum. "Bu yarışma bana, dünyada en çok istediğim şeyi elde etme fırsatı veriyor."

Martin'in eli kolumda hareketsiz kalır ve birazcık sıkılaştır. "Dünyada her şeyden çok istediğin bir şey."

Yutkunuyorum. "Evet."

O, boyun eğmiş bir şekilde başını sallayarak beni serbest bırakır. "Tamam. Saygı duyarım."

"Teşekkürler. Şimdi, ben... gerçekten gitmeliyim..." Yanımızda birinin varlığını fark edince sözler dudaklarımda donar. Bakmama gerek yok, *onun* olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum. Ya da belki de bu sabah teninde kokladığım o tanıdık tuz kokusudur.

"Maisie?" diyor Dorian. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona dönerek şaşırmış gibi davranmaya çalışıyorum. Gömleğinin koluna kadar çıkmış hali, kendimi toparlamaya çalışırken boğazıma düğümlenen kelimeleri tutmaya yetiyor. "Dorian ağabey, ne hoş bir..."

"Beni takip mi ediyorsun?" Yüzü sertleşir, gözleri şüpheyile kısılr. Lyra'nın altında beni yakaladığında dudaklarında gördüğüm şakacı gülümsemeyle ne kadar da farklıdır. Bu değişim o kadar sinir bozucu ki dişlerimi gıcırdatır, damarlarım ateşe verir.

Öfkeyle ağzım açılıyor, bu anda bunu taklit etmek benim için zor değil. "*Beni* takip mi *ediyorsun*?"

Martin Dorian'a dönüyor. "Bekle, sen onu takip mi ediyorsun?"

Dorian ve ben onu görmezden gelerek birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Ağzını açıyor ama ben önce konuşuyorum. "Bütün hafta kilisede tıklıp kalmamam gerekirdi. Bu çok acımasızca."

"Neden buraya geldin?"

"Neden buraya geldin?"

"Ben önce buradaydım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Nereden biliyorsun?" Cevap vermezse ekliyorum, "Burada olduğum için neden bu kadar sinirlisin? Yapmaman gereken bir şey yaparken yakalanmaktan mı korkuyorsun?"

"İçki içmeye geldim."

"Sen de öyle mi?" Ben de öyle yaptığımı söylemeye çalışıyorum, ama bu benim için inanamayacağım kadar büyük bir yalan. Sözlerimi değiştirerek, "Ben de bir içki alacağım. Martin, bana da bir tane alır mısın?" diyorum.

Yüzü aydınlanır. "Özel bir şey var mı?" "Sert bir şey."

"Hemen," der ve sevgiyle kolumu sıkar. Dokunuşundan geri çekilmemek için dişlerimi sıkarım.

Gözlerim Dorian'ın üzerinde kalır, öfke kanımı kaynatır. Beni takip ettiğim konusunda haklı olabilir ve belki de yakalandığım için biraz agresif davranıyorum. Ama asıl sinirimi bozan, bu konuda kendini haklıymış gibi davranma cesaretini göstermesi.

Bir adım daha yaklaşır. "Bana yaklaşıp kazanacağını sanıyorsan, yanıyorsun, baştan çıkarıcı kadın."

Daha önce kızgınsam, şimdi fırtınalı bir deniz gibiyim. "Nasıl böyle bir şey ima edersin! Bir yıldır Lumenas'ta yaşıyorum, biliyorsun. Bu şehirdeki en iyi mekanlara hak iddia edecek biri varsa, o da benim."

Alaycı bir şekilde güldü. "Burası şehrin en iyi mekanlarından biri mi?" "Benim için yeterince iyi. Ve görünüşe göre senin için de."

"Beş gündür buraya geliyorum ve seni bir kez bile görmedim." "Oh, şimdi burası senin mi oldu?"

Gözlerini devirir, dudaklarında karanlık bir gülümseme belirir. "Gidebileceğin onca yer varken, her gece kaçmak için geldiğim bu yere gelmene inanamıyorum..." Sözleri kesilir.

Kilise mi diyecekti? Saint Lazaro hakkında olumsuz hissedemezdi, çünkü akşam yemeğinde fanatik bir şekilde konuşmuştu. Belki de güzellik yarışması diyecekti. Bir peri gelini *istemiş gibi* davranmak yorucu olmalıydı.

Cümlesini bitirmek için hiçbir çaba göstermez. "Glint McCreedy buralarda mı? Sam Sputnik, selkie baştan çıkarıcıyla skandal bir fotoğrafta beni yakalamak için hazır mı?"

Yanaklarım şimdi kızardı. "İstedigine inan, ama ben buraya seninle daha fazla zaman geçirmek için ya da senin düşündüğün şey için gelmedim. Buraya içki içmeye ve arkadaşımı ziyarete geldim."

"Arkadaş," diye gülerek tekrarlıyor. "Benim elim için yarışman gerekirken, gecenin bir yarısı kiliseden kaçıp erkek arkadaşını ziyarete gitmen, beni takip etmenden çok daha kötü."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"*Sen benden* ne istiyorsun bilmiyorum. Yarısı zamanında benim yanımda olmak sana bir angarya gibi geliyor ve her an kafamı koparacakmış gibi davranıyorsun. Diğer yarısı ise benimle konuşamayacak kadar utangaç görünüyorsun ama yine de beni öpmeye çalışıyorsun."

Aşağılanma göğsümde bir girdap gibi kıvrılıyor. Parmakla onu işaret ediyorum, sesim titriyor. "Bu yarısı bile değil. O tek seferlik bir şeydi ve ben zaten özür diledim. Ayrıca, bunu sen mi söylüyorsun! Yarısı zamanında tahammül edilebilir birisin, diğer yarısı ise soğuk ve mesafeli davranıp beni sinsi bir peri canavarıymışım gibi davranıyorsun."

Dudaklarını sıkıştırdı ama hiçbir şey söylemedi, aramızda buz gibi bir sessizlik kaldı. Neyse ki Martin içkilerimi getirdi. Onu elinden aldım ve bir yudumda içtim

, boğazımdan aşağı kayan sıcaklık mideyi ısıtırken tadını zar zor alabiliyorum. Bu içecek her neyse, peri içkisi ve çok sert. Bilincimin kenarlarında dans etmeye başlayan karıncalanma hissinden anlayabiliyorum.

Martin, Dorian ile benim aramda bakışlarını gezdirdikten sonra, Dorian'ı neredeyse iterek aramızdan ayrıldı. "Dans etmek ister misin?"

"Evet," diyorum ona bakmadan. Dorian başını sallar ve bara geri döner. Öfke ve utanç karışımı bir duygu ile onun uzaklaşan silüetini izliyorum. Öfkemin kaynağı açık. Dorian kendini beğenmiş bir pislik. Ama utanç...

Utanç, kendi sözlerimde yatıyor. Onun beni kurnaz bir peri canavarı gibi davrandığını söylediğim sözlerde.

Gerçek şu ki, onun bana davranışları yüzünden böyle hissetmiyorum. Böyle hissediyorum çünkü ben bir peri canavarıyım. Başka ne tür bir insan bir insanı öldürmek için peri büyüsü kullanır ki?

Çaresiz biri, diye hatırlatıyorum kendime. Ve geri dönüş yok. Bu gece Dorian'ı her zamanki hali dışında kötü bir şey yaparken yakalamamış olabilirim, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ya onu öldürmeliyim ya da öldürülmeliyim.

Sadece bir kez.

Sadece bu sefer.

O zaman Nimue'yu, bana koyduğu laneti ya da Kara Yılan Kardeşleri'ni bir daha asla dert etmem gerekmeyecek.

Martin kolunu uzatıp dans pistine doğru başını salladı. "Gidelim mi?"

"Evet, ama önce bir içki daha içmeliyim."

Gece ilerledikçe, çekingenliğim eriyip gidiyor. İçiyorum. Dans ediyorum. İçiyorum. Dans ediyorum. Bu sırada, Dorian'ın tek başına oturduğu bara bakıp, muhtemelen benim içtiğimin iki katı kadar içki içtiğini görüyorum. O tarafa baktığımda ve onun gözlerinin benim üzerimde olduğunu fark ettiğimde, fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, bakışlarımı başka yere çevirip, yalnız dans ederken ya da Martin'le sohbet ederken, gerçekte olduğumdan daha çok eğleniyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuş gibi davranmaya çalışsam da, davranışlarımın bugün Dorian'la yaptığım tüm çabaları tehlikeye attığını biliyorum. Yarın akşamki Kutsama Töreninde elenmezsem, bu bir mucize olur. Ama bu endişeler yarın için. Bu gece sadece unutmak istiyorum.

Dorian'la olan konuşmamı unutmak istiyorum. Ona yapmam gerekenleri unutmak istiyorum.

Yapmazsam ne olacağını unutmak istiyorum.

Onun hak ettiğini unutmak istiyorum. Bir parçamın onun hak etmediğinden emin olmadığını unutmak istiyorum.

Star Court'un en ünlü alkollü içeceği Starshine'dan üçüncü kadehimi içtikten sonra, dans pistine geri döndüm ve grubun gürültülü davulları, kornaları ve piyanosuna eşlik ederek sallanmaya başladım. Başım hafif, uzuvlarım daha hafif, sanki okyanusa geri dönmüşüm gibi, hareketlerim suda kesen paletler gibi. Birkaç yabancı bana dans etmeyi teklif etti ama hepsini reddettim, yalnız sallanmayı tercih ettim. Şimdiye kadar Martin'le sadece bir kez dans ettim, tanrılara şükür. Hala ona yanlış bir izlenim vermemeye kararlıyım. Starshine'ın etkisiyle, onu en son ne zaman gördüğümü

Onu görmeyeli ne kadar oldu bilmiyorum. Hoşça kal demeden gitmiş mi diye merak etmeye başlıyorum - ki bu beni çok rahatlatırdı - ama aniden önümde duruyor, elini uzatıyor. Yeni bir şarkı başlıyor, bu önceki şarkıdan daha yavaş. Çiftler eşleşip birbirlerine yaklaşıyor. "Bu dansı benimle dans eder misin?" diye soruyor.

Hayır demek için ağzımı açtım ama sözlerim çok yavaş çıktı. Ya da o çok hızlıydı. Her neyse, elimi tutup yanıma yaklaştı, diğer kolunu belime doladı. "Bir dans daha?"

"Tamam." Bir adım geri çekilip, aramızdaki mesafeyi açmak için elimi omzuna koyuyorum. Kolu arkamda gevşiyor ve sırtımın ortasına daha masum bir pozisyonda duruyor. En uygun hanımefendi olmayabilirim, ama onunla aramda bir sınır olmasını istiyorum. Dorian izlerken daha da fazla. Bu düşünceyle bakışlarım tekrar bara kayıyor, Dorian dolu bardağını yudumlarırken gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda. Martin'e bakıyorum, o da bizi ritimsiz bir dansa başlatıyor.

Bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Yani, o adam... evlenmek için rekabet ettiğin kişi o mu?"

"Evet," diyorum, ifademi nötr tutmaya çalışarak. "İkiniz pek iyi anlaşıyor gibiydiniz." "Aramızda... bazı sorunlar vardı."

Gülümsüyor. "Ah, ne olduğunu anladım." "Ne?"

"Tartışmalar. Öfke. Onu bu kadar çekici yapan şey bu, değil mi?" "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Ben de nefret dolu ilişkiler yaşadım. Tutkuyu alevlendirmek için nefretten daha iyi bir şey yoktur."

Kaşlarını çatıyorum. "Öyle değil."

"Yine de," diyor, "daha iyisini bulabilirsin. İyi bir koca bulmak için saçma sapan bir yarışmaya katılmana gerek yok. İstedğin herkesi elde edebilirsin, onun gibi bir pislikle yetinmek zorunda değilsin."

Göğsüm yanıyor, Dorian'ı savunmak için sözler dudaklarıma geliyor ama onları yutuyorum. Neden Dorian'ı savunayım ki? Martin haklı, değil mi? Ben de Dorian'a içimden aynı şeyi söylemedim mi?

Dorian'ın beni hava halkasının altında yakaladığı anlar zihnime hücum ediyor. Sonra daha öncesinde hayatını kurtardığım için bana teşekkür ettiği, Lumies hediyesi kabul ettiği, bu gece tekrar satın aldığı anlar. Dorian'ın bildiğimden daha fazlası olduğunu kabul ediyorum. Muhtemelen çok kötü şeyler de var, evet, ama başka şeyler de var. Nadiren ipuçlarını gördüğüm daha yumuşak şeyler.

"O senin düşündüğün gibi biri değil," diyorum, sözler ağzımdan çıkınca şaşırarak.

"Hâlâ daha iyisini bulabileceğini düşünüyorum. Aslında, biliyorum..."

"Kimi sevdiğim beni ilgilendirir," diyorum, daha ciddi bir tonla. Gözlerini kısıyor. "Demek onu seviyorsun?"

Ağzım açık kalır, ne diyeceğimi bilemem. "Ben... onu daha yeni tanıyorum."

Beni sertçe kendine çekip göğsümü göğsüne bastırıyor. Alkol kokulu nefesi yüzüme çarpıyor. "Eğer ihtiyacın olan şey tutkuysa, bunu sana verebilirim. Öpmek ve bağlanmak istemediğini söylediğin için senden uzak durdum. Artık senin gerçekten istediğinin bu olmadığı açık. Ben senin için ondan çok daha fazlası olabilirim."

Göğsünü iterek aramızda tekrar mesafe yaratıyorum. "Senden öyle hoşlanmıyorum, Martin," diyorum dişlerimin arasından.

"Onu öyle seviyor musun? Sadece birkaç gündür tanıdığın bir adamı?" Durur ve elini yanağıma getirir. Alkol kokulu nefesi duyularımı sarar. Başımı çevirip dokunuşundan kaçırım, ama o da diğer yanağıma uzanır ve yüzümü avuçları arasında tutar.

"Martin, dur."

"Seni tanıyorum, Pearl. Neredeyse bir yıldır tanıyoruz."

"Sen beni hiç tanı mıyorsun." İki elini yüzümden itiyorum, ama o tekrar yaklaşıyor. Elleri bana değmeden önce, birkaç adım geri çekiliyor. Dorian'ın onun önünde durduğunu, avucunu göğsünün ortasına koyduğunu fark etmem biraz zaman alıyor.

"Ellerini ondan çek," der Dorian, sesi derin bir hırıltıdır.

Martin Dorian'a alaycı bir şekilde bakar. "Ellerini *benden* çek."

"Sen ondan uzaklaşırsan çekerim."

"Eve git Martin," diye ekledim, kollarımı kavuşturarak. "Sarhoşsun ve kendini rezil ediyorsun."

Bana ve Dorian'a bakıp, sonunda Dorian'ın elinden kurtulur.

Kızgın bir ifadeyle gömleğinin önünü düzelterip uzaklaşır.

O görünene kadar sırtına bakıyorum.

Dorian yavaşça bana doğru dönüyor. "İyi misin?"

Başımı sallarım. Martin'in saldırısından çok tehlikede hissetmemişim ama bu kadar ani bir şekilde sona erdiği için minnettarım. Nadia, Klaus ve Stanley'e onun davranışlarından bahsetmeliyim. Martin daha önce hiç böyle davranmamıştı ama arkadaşlarım onun gerçek yüzünü bilmeli.

Dorian kaşlarını çatarak beni inceliyor. Birkaç saniye sessizlikten sonra soruyor: "Dansın geri kalanını benimle dans edebilir miyim?"

Kalbim göğsümde takla atıyor. "Tamam."

Dorian birkaç adım dikkatlice yaklaşıyor, Martin'in saldırgan yaklaşma girişimlerine hiç benzemiyor. Yine de, eli sırtıma dokunduğunda bir çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Korkudan değil, elinin cildimi anında ısıtmasından. O anda ikimizin de eldiven giymediğini fark ediyorum. Diğer elini kaldırıyor ve ben de elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Yavaş ritimle hareket ederken, gözlerimizi birbirimizin omuzlarından kaçırarak sallanmaya başlıyoruz. Birkaç dakika böyle devam ediyoruz. Onu, ellerinin, vücudumuzu ayıran onca santimetreye rağmen hissettiğim dokunuşunu çok iyi hissediyorum.

onun ellerinin hissini fark ediyorum. Şarkının bittiğini ve bir öncekinden biraz daha hızlı yeni bir şarkının başladığını fark etmiyorum bile. Sadece o iki elimi tutup bizi yeni bir ritme yönlendirdiğinde fark ediyorum, bu ritimde birlikte adım atıp ayrılıyor, birlikte adım atıp ayrılıyor.

Yüzündeki ciddi ifade yavaşça yerini daha çocuksu, rahat bir ifadeye bırakıyor. Damarlarımdan hala dolaşan Starshine'ın etkisiyle başım dönüyor ve kısa süre sonra dudaklarım gülümsemeye başlıyor. Gözlerim hala ondan başka bir yerdeyken, Dorian Ariko ile dans etmediğimi, sadece... biriyle dans ettiğimi hayal ediyorum. Bir çocuk. Ve bir an için, onu takip ettiğimde gizlice kaçtığı yerde değiliz. Sadece bir müzik salonu. Bir dans. Eğlence ve özgürlüğün olduğu bir akşam.

Dorian daha önce dans etmiş gibi dans ediyor, bu beni şaşırtıyor. Çoğu zaman gergin davranışlarından, onu sadece sıkıcı balolarda rahat hisseden, caz müziğine ayak uydurup dans edemeyen biri olarak tanımlamıştım. Bir sonraki adımda birbirimizden ayrıldığımızda, bir elimi bırakıp diğer eliyle beni döndürüyor ve bir daire çizerek dans ettiriyor. Sonra beni kendine doğru çekiyor. Farkında olmadan tamamen kollarına giriyorum, kolumu boynuna doluyorum ve avucunu sırtıma koyuyor. Diğer ellerimiz daha iffetli bir şekilde yanlarda duruyor, ama bu sefer o kadar yakınız ki nefesim kesiliyor. Aramızda sadece birkaç santim var ve nefesinin saçlarımı okşadığını hissedebiliyorum. Gözlerinin beni yakıcı bir şekilde izlediğini hissediyorum ve kendimi zorlayarak başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum.

Yüzünde ağır bir ifadeyle bakarken, kaşlarının arasındaki çizgide bir soru yazıyor gibi hissediyorum. "Ne?" diyorum, sesim nefes nefese çıkıyor.

"Martin senin için kim?"

Bir anda, *sadece biriyle* dans etme hayallerim uçup gidiyor. Çünkü başka biri böyle bir şeyi daha nazik bir şekilde sormazdı. "O bir arkadaş," diyorum kısaca. "Arkadaşımdı. Vulture's Prose'da diğer sanatçılarla vakit geçiriyor."

"Sadece arkadaş mı?"

Martin'le olan geçmişimi anlatmamam gerektiğini biliyorum, ama Starshine dilimi çözüyor gibi. Ya da belki Dorian'ın müdahalesine minnettarlığımdandır. "Eski sevgilim, ama beni istediği gibi sevmedim. Benim tipim değil. Ve artık ondan hiç hoşlanmıyorum."

Gözlerinde eğlence parıladı. "Senin tipin değil mi? O zaman senin tipin ne?"

Muhtemelen beni pohpohlamamı bekliyor ve ben de öyle yapmalıyım. Daha akıllı olsaydım, bu fırsatı onun gözüne girmek için kullanır, onun için tüm kalbimle yarıştığımı ikna ederdim. Ondan gözlerimi kaçırıp omuz silkiyorum.

"Hadi," diyor, ciddi tavırları giderek daha da çöküyor ve hiç bilmediğim başka bir yönünü ortaya çıkarıyor. "Söyle bana. Bunu yarışma için bir randevumuz olarak düşün. Benimle fazladan bir randevu koparacak kadar kurnazsan, bundan yararlanabilirsin."

Ağzım açık kalır, bakışlarımı ona çeviririm, içimden öfke yükselir... ama onun dudaklarında o çarpık gülümsemeyi görürüm.

Aman Tanrım. Az önce... benimle şakacı bir şekilde dalga mı geçti?

Bu, benim de savunmamı düşürmeye yetti, o kadar ki kendimi gerçeği söylerken buldum. "Biraz fazla yağlı erkekleri severim."

O gülüyor. "Yağ?"

"Neden komik? Yağları çok çekici buluyorum. Özellikle tombul bir fok yavrusu olduğum için övülürdüm ve bununla gurur duyuyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Sadece daha önce kimse bu kelimeyi kullanmadığını duymamıştım. Sen bir selkie baştan çıkarıcısı olduğuna göre, yağ kelimesini kullanman mantıklı. Ve bunu çok sevimli bulman da."

"Oh," diyorum, *baştan çıkarıcı* kelimesini görmezden gelerek. İlk kez, onun ağzından çıkan bu kelime bir hakaret gibi gelmiyor. "Yağın deniz perileri için daha değerli olduğunu unutmuşum."

"Başka neyi çekici buluyorsun?"

"Mizah. Şefkat." Bir sonraki kelime kendiliğinden çıkıyor. "Kaslar. Ben... kasları da çok çekici buluyorum." Kahretsin, neden bunu söyledim ki? Aptal Starshine.

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Yanaklarım yanıyor ve hızlıca kaslar hakkında konuşmamak için konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Bir eşte neyi seversin?"

Ağzını açar ama durur. Yavaşça, gözlerindeki neşe kaybolur ve ifadesi tekrar taş gibi olur. Boğazını temizler. "İyilik, iffet ve Yüce Tanrı'ya derin saygı duyan, O'nun büyüklüğünü göstermek için benim yanımda durmak isteyen bir eş arıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu sözler soğuk ve ezberlenmiş gibi geliyor. Hiçbir şey söylememem gerektiğine emin olarak dudağımı ısıtıyorum. Ama yine de... Lanet olası Starshine, kendimi durduramadan ağzımı açmam için beni zorluyor.

"Bir eşte gerçekten bu özellikleri mi arıyorsun, yoksa gazetelerde böyle yazılmasını mı istiyorsun?"

Gözlerini kısıyor ve sonunda sözlerimi yutmam gerektiğini düşünüyorum. Sonra sakinliği bozuluyor ve derin bir nefes veriyor. Oynak gülümsemesi geri geliyor. "Resmi bir randevuda gibi davranıyoruz, değil mi?"

"Sen söyledin, ben değil. Ve ben kesinlikle yağ ve kasları ne kadar sevdiğimi herkese duyurmak niyetinde değildim, o yüzden senin cevabın da samimi olmalı."

Belimden bırakıp beni bir tur daha döndürdükten sonra tekrar kollarına aldı. Bu sefer göğsüm onun göğsüne değdi ve karnımın derinliklerinde

"Dürüst bir kadın istiyorum."

O ben değilim. En azından onun söz konusu olduğunda. "Düşündüğünü söylemekten korkmayan bir kadın."

Tamam, bu benim için doğru olabilir.

"Beni üniformamdan veya servetimden daha değerli hissettiren biri. Geçmişim için beni yargılamayan biri." Birkaç saniye boyunca gözlerime bakıyor ve ifadesi uzaklaşıyor. Geçmişinden bahsetmenin, babasını ve kendi suçlarını hatırlattığını tahmin edebiliyorum.

Sempatı duymamak için içimi ısıırıyorum, ama kalbim yine de sıkışıyor. O, geçmişî yüzünden yargılanıyor. Sadece benim tarafımdan değil, tüm Alfa Konseyi tarafından. Ama bu normal değil mi? Adayı güvende tutmak, koruyucu bariyerimizden tehlike girmesini önlemek faelerin görevi. Çünkü eğer girerse, Saint Lazaro Kilisesi'nin kanlı isyanını başlattığından beri görmediğimiz tehditleri çağırılmış oluruz.

Dorian başını sallar ve tekrar gülümser. "İyi dans edenleri severim."

Beni döndürürken gülüyorum. "O konuda başarısızım. İkimiz de benim zarafetim olmadığını biliyoruz."

"Hayır, yapmadın," derken beni tekrar kendine çekiyor.

Ona keskin bir bakış attım. "Senin önünde iki kez düşünüyordum."

"Bu, zarafetinden yoksun olduğun anlamına gelmez. Seni dans ederken izliyordum." Gözlerinin köşeleri gülümsemesiyle birlikte kıvrılıyor. Bu, daha önce hiç görmediğim bir ifade.

"Sen... beni dans ederken mi izledin?"

O başını sallar. "Bardan. Çok özgürce hareket ediyorsun. Ben... hoşuma gitti. Hoşuma..."

Bakışları üzerimde dolaşırken, gözleri parıldıyor ve nefesim kesiliyor. Sırtımın alt kısmındaki elinin yükseldiğini hissedince kaskatı kesiliyorum, parmakları açılıyor ve omurgamdan titreme geçiyor. Diğer eli elimi bırakıp kolumdan omzuma doğru kayıyor. Midem altüst oluyor ve dudaklarımda karıncalanma artıyor. Aniden şok oluyorum, bu onun beni öpeceği an olabilir. Elini omzumdan saçlarıma doğru kaldırırken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Nefesimi tutuyorum, geri çekilme, yüzümü çevirme, hareketsiz kalıp onun yapması gerekeni yapmasına izin vermeme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Zorunluluğa karşı koyma içgüdüğü anlamsız. Bunun farkındayım. Bunun olmasına izin vermeliyim.

Gözlerimi kapatıp bekliyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

Gözlerimi açtığımda dans etmeyi bıraktığımızı fark ettim. Diğer dansçılar etrafımızda dans etmeye devam ediyordu ve bir ara şarkı değişmiş olmalıydı, çünkü melodisi artık kalp atışlarımla uyumlu, coşkulu bir hal almıştı. Dorian yerinde duruyordu, eli saçımda, gözleri üzerimde dolaşıyordu.

"Ay ışığı," diyor, kelimeler yavaş ve yumuşak bir şekilde çıkıyor. "Başının etrafında dans eden yıldızlar, beni kurtardığın gece saçlarında gördüğüm ay ışığını hatırlatıyor."

"Yıldızlar mı?" Yukarı bakıyorum, sahne ışıklarının parıltısını ya da ateş perilerini görmeyi bekliyorum, ama hiçbir şey yok.

"Yedi cehennem, çok güzelsin. O yıldızları nereden buldun?"

O anda, bana karşı nazik davranmaya başladığı anda fark etmem gereken bir şeyi anlıyorum.

Dorian Arika kesinlikle sarhoş.

Dorian'dan bir adım geri çekildim, içimde panik dalgası yükseliyordu. "Bu gece ne kadar içtin?"

Göz kapakları yavaşça kapanır. "Yeterince içmedim."

"Ne içtin?"

"Her zamanki gibi. Üç bardak bira ve bir Honey Badger."

Rahat bir nefes aldım. Ale, insanlar için çok uygun bir içkidir, ancak periler tarafından yapılan her şey risk taşıyabilir. Periler neredeyse her şeyi içebilir ve geçici bir zevk ya da geçici bir ruh hali değişikliğinden başka bir şey hissetmezken, insanlar belirli türdeki peri meyvelerini tüketirlerse feci sonuçlarla karşılaşabilirler. Özellikle de buna karşı toleransı olmayanlar. Dorian bir hafta öncesine kadar Bretton'da yaşadığına göre, bu tür iksirlere henüz alışık olamaz. Neyse ki, sadece biraydı. Tabii ki...

"Honey Badger da neyin nesi?" "Biraya bir shot Honey Pyrus katılmış."

Gözlerimi devirdim. Bu halüsinasyonları açıklıyor. Neyse ki, sadece bir shot'tı, yani etkisi yakında geçecektir.

"Bu sefer iki tane içtim," diyor, yanakları gülümsemeye çukurlaşıyor. Sonra elini beceriksizce sallıyor. "Ama sonuncusundan önce, sen bana gönderdiğin şeyden bir tane içtim."

"Ne? Sana hiçbir şey göndermedim ki."

"Senin arkadaşın yaptı." Aşırı bir küçümsemeye söylüyor. "Seninle dans etmeye gitmeden hemen önce. Ben onun kafasını koparmak istemedim önce." Sözleri

karişmaya başlıyor.

"Martin sana içki verdi ve benden olduğunu mu söyledi?" O başını salladı.

"İçki neye benziyordu?"

"Senin itiğin şeydi." Omuz silkmeye çalışıyor, ama bu hareket onu biraz sendeletiyor.

Cevabı gözlerimi fal taşı gibi açtı. "Sana Starshine mi verdi? Honey Pyrus ile Starshine mi içtin?" Herkes bu ikisini kariştırmaman gerektiğini bilir, miktarı ne kadar az olursa olsun. Çenemi sıkıp, Martin'in gitmemiş olmasını diledim, böylece burnuna yumruk atabilirdim.

"ok... Çok iyiydi. Beğendim."

Kafamı sallıyorum, sarhoşluğumun geçmeye başladığını hissediyorum. "Seni kiliseye geri götürmeliyiz. Starshine, Honey Pyrus'un etkisini artırır, bu da halsinasyonlarının daha da ktleşeğeği anlamına gelir." Sözlerim ağzımdan çıkar ıkmaş şaşırıyorum. Neden durumunun kötüleşmeden onu eve götürmeyi umursuyorum ki? Bu mükemmel bir fırsat değil mi? Sarhoş bir adam kolay bir hedef olmalı. Bir iki şarkı daha dans etsek, onun beni öpmesini beklememe gerek kalmazdı. Onu pebilirdim ve o bunun farkına bile varmazdı.

Burası halka açık bir yer, diye mantık yürütüyorum. Bizi birlikte gören çok fazla tanık var. Ona bir şey olursa, soruşturma açılabilir. Zayıf bir bahane, biliyorum, özellikle de fae sarhoş edici maddeler söz konusu olduğunda. pcğmn onun ölümüyle bağlantılandırılma ihtimali çok düşük. Doğrusu, bu muhtemelen onu öldürmenin en az şüphe çekecek yolu.

"Halüsinasyonlar." O gülümser. "Saındaki yıldızlar bu yüzden mi?

Peki ya gözlerindeki yıldızlar?"

"Onlar sinirden," diyorum. Hiç düşünmeden onu dans pistinden uzaklaştırıyorum.

Birkaç adım takip edip durur. "Yıldızları görmek istiyorum."

Gözlerimi deviririm. "Saımın içinde, değil mi?"

"Hayır. Gerçek olanları."

"Tamam," diyorum, sanki bir çocuğa konuşur gibi sesimi yumuşatarak. "Beni dışarıya kadar takip et, gerçek yıldızları görelim."

Bu sefer beni kulübün dışına kadar takip ediyor. Sokaklar karanlık ve sessiz, sadece Halley Caddesi'nin merkezinden tiyatro gösterilerinin devam ettiği uzak bir gürültü geliyor. Kulübün önünde durduk ve Dorian başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Gözlerini atığında gökyüzüne baktı ve derin bir nefes aldı. Yıldızlar, şehir merkezinden gelen ışıklar yüzünden çok soluk görünüyordu ama oradaydılar.

"Benim işim bu," diyor fısıltıyla, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Buraya unutmak için geliyorum. Sonra yukarı bakıp başka bir yerdeymiş gibi davranıyorum."

"Belirli bir yer mi?" diye soruyorum.

O başını sallar ve bir sonraki sözleri hüzünlü çıkar. "Ev."

Sanırım büyüdüğü evi kastediyor, bodrumunda periler zincirlenmiş halde tutulduğu evi. Dorian'ın bir deniz perisini yedi kez bıçaklayıp kanında yıkanmış olduğu evi. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Bir an için hemen öpüp, bu işi bitirip, buraya gelme amacımı yerine getirmeyi düşünürüm, ama sonra Dorian bakışlarını bana çevirir, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardır. "Normalde kilisenin çatısına tırmanırım."

"Çatıya tırmanmayacağız, ama seni hemen kiliseye geri götürmemiz gerekiyor. Honey Pyrus ve Starshine'ın kötü karışımının tek çaresi uyku. Aksi takdirde... şey, bilmek bile istemezsin." Klaus ve Stanley ne olduğunu görmek için denemeye karar verdiklerinde bu etkisini bizzat görmüştüm. Yaklaşık iki saat sonra Stanley midesini boşaltmış, görünmez örümceklerden kaçmak için tiyatrodan koşturmuş ve annesine ağlamıştı. Bu sırada Klaus yatmış ve ertesi gün çok garip rüyalar gördüğünü söyleyerek uyanmıştı.

"Tamam," diye inleyerek söylüyor ve kaldırıma doğru yürümeye başlıyor.

"O tarafa değil." Kolunu tutup ters yöne doğru çektim. "Kilise bu tarafta." Elime baktı, ben de yürümeye başlamadan önce elimi çabucak çekip uzaklaştım. Arkasına bakıp beni takip edip etmediğini kontrol ettim, ama beklediğimden çok daha yakındaydı.

Sonra elini elime soktu.

Neredeyse ayağıma takılıp düşüyordum ama kendimi zorlayarak yürümeye devam ettim, avucunun sıcaklığı elime değişiyordu. Çekilmeliydim. Böyle el ele tutuşmak uygun değildi, özellikle eldivenler olmadan. Zarif bir hanımefendi ya da prenses olmak hakkında pek bir şey bilmeyebilirdim ama bir erkekle yürürken kabul edilen davranışın, elini onun dirseğinin kıvrımına hafifçe koymak olduğunu biliyordum. Şehirde çiftlerin hep böyle yürüdüğünü görüyordum.

Ama bu? Avuç içleri birbirine değişiyor, omuzlar birbirine sürtünüyor... Bu yapılmaz.

Bunu biliyorum, ama elimi tutmaya devam etmesine izin veriyorum. Mazeretimi, bu şekilde görünmez canavarları ve uçan yıldızları kovalamak için uzaklaşmasını engelleyeceği, ama bir yanım birine bu kadar yakın olmanın hissini seviyor.

O kişinin Dorian Ariko olması, aranan bir kaçak olması, öldürmem için gönderildiğim adam olması önemli değil.

Sessizce yürüyoruz, Dorian ara sıra parlak renkler, dönen kapılar, benim göremediğim her türlü şey hakkında hayranlık dolu sözler söylüyor. Her uzaklaşmaya çalıştığında elini sıkıp benimle kalmasını istiyorum.

Kiliseden sadece birkaç blok uzaktayken, sarhoş edici maddelerin etkisi yeni bir seviyeye ulaşıyor. Duruyor, beni kendine doğru çeviriyor ve dans pistinde yaptığı gibi beni daireler çizerek döndürüyor. Tıpkı o zaman yaptığı gibi, beni kendine çekerek dönüşü bitiriyor. Göğsüm onun göğsüne çarptığında nefesim kesiliyor. Ellerimi ne yapacağımı bilemeden, onun sırtına dolanırken omuzlarına koyuyorum.

"Bu gece seninle dans etmek hoşuma gitti," diye fısıldadı.

Başımı onun gözlerine doğru eğdim, gözlerinin hala buğulu ve köşeleri kırışık olduğunu gördüm. Hala ciddi halinden çok farklıydı.

Ben hiçbir şey söylemeyince, "Sen de mi?" diye ekledi.

"Evet." Cevabımın doğru olduğunu fark edince şok olurum. Starshine'ın etkisi hala dilimin ucunda olmalı.

"Bunu tekrar yapmalıyız." Bakışları benim üzerimde ve gözlerinde arzu gördüğümü sanıyorum. Tabii ki gerçek arzu değil, halüsinasyonun ürünü. Bu noktada muhtemelen kim olduğumu bile hatırlamıyordur.

Bu da onu öpmek için mükemmel bir an demek...

Gülümsemesi kaybolur ve ifadesi, yıldızlara baktığı zamanki gibi kasvetli bir hal alır. "Kendime uzun zamandır eğlenmeme izin vermedim."

Ne cevap vereceğimi bilemeden kaşlarımı çatıyorum. Sonunda, "Neden olmasın?" diyorum.

O başını sallar, gözleri uzaklara dalar. "Eğlenmeyi hak etmiyorum, ama yine de her gece dışarı çıkıp, işleri düzeltme şansımı tehlikeye atıyorum. Benim için değil. Benim için hiçbir şey doğru olamaz. Ama *onlar* için."

Kaşlarım çatıldı. Ciddi tavrına şaşırdım. Bu normalde Honey Pyrus veya Starshine'ın etkisi değildi. Onun söylediklerini anlamaya çalışırken kendimi çaresiz hissettim. "Neden bahsediyorsun?"

Dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kız kardeşlerim. O öldüğünden beri tek sahip oldukları benim..."

Nefesimi tutarak bitirmesini bekledim ama bitirmedi. Kendimi durduramadan sorum ağzımdan çıktı. "O kim?"

Gözlerime bakar. "Annem. Birkaç ay önce öldü." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp yürümeye devam eder.

Kiliseye vardığımızda ayakları titriyor. Bizi ara sokağın kapısına götürüyorum ve arkamızdan olabildiğince sessizce kapatıyorum. "Odana dönmelisin," diye fısıldıyorum.

O başını sallar ama bu hareket onu sarsar. Acıyla yüzünü buruşturur ve yana doğru sendeler. Onu dengelemek için ellerimi kaburgalarına dayarım. "Oda neden

"Dönüyor musun?" diye soruyor, ses tonu salonun sessizliğine göre çok yüksek.

"Sesini alçalt," diye öfkeyle fısıldarım. "Tabii kardeşlik, sarhoş halde eve gelmeni tamamen kabul edilebilir bulmuyorsa. Öyle bir durum varsa, bu gece sana yardım etmeyi bırakırım."

Bu onu biraz ayıltıyor ve gözleri panikle parlıyor. "Hayır, beni bulmasınlar."

"O zaman odana dön ve kimseye bir şey söyleme."

"Tamam," der ve sendeleyerek bir adım atar. Bir kez daha, duvara çarpmadan onu yakalamaya çalışırım. "Ne oluyor? Aklım açık ama vücudum... Bu daha önce hiç olmamıştı."

Aklının berrak olduğuna hiç inanmıyorum ve uyumazsa çok geçmeden sayısız korkunun illüzyonuna kapılacaktır. "Peki, sana yardım edeceğim. Ama sen öncü olmalısın."

"Yardıma ihtiyacım yok. Ben Güç Tarikatı'ndanım." Sözleri bir kıkırdama ile biter ve kolumu beline, diğer kolumu göğsüne koymama izin verir. Bu tür bir dokunmanın başka bir durumda ne kadar samimi olacağını görmezden geliyorum.

Ağır ve sürünerek adımlarla ilerlerken yavaş ilerliyoruz, bizi bahçeye ve birkaç saat önce çıktığını gördüğüm kapıdan içeri götürüyor. Diğer tarafta daha önce hiç görmediğim bir koridor var. Karanlık ve loş, kapılarla çevrili. "Acemilerin odaları," diye fısıldıyor.

Kapıları geçip, merdivenlerle biten koridorun sonuna doğru ilerliyoruz.

—Yutkunuyorum— merdivenlere varıyoruz. Dorian'ın bu durumda merdivenlerden inmesi imkansız. "Odan aşağıda mı?"

O başını sallar.

Hay aksi. Bu kolay olmayacak. Ama bir yol var...

Dudaklarımı ısırarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Podaxis'i sadece Onikinci Mahkeme'den geçirdim, ama Dorian'ı da geçiremeyeceğimi düşünmek için bir neden yok. Onu odasına güvenli bir şekilde geri götürmenin tek yolu bu olabilir.

Ama neden onu odasına götürmeyi bu kadar önemsiyorum? Şu anda ortadan kaybolabilir, Onikinci Mahkeme'den geçip kadınlar kanadına tek başıma dönebilir ve Dorian'ın merdivenlerden düşüp ölmesine izin verebilirim.

Bu düşünce kalbimi burkuyor, neredeyse hissedilebilecek bir acı deliyor. Kendime, Dorian'ın benim öpücüğümle ölmesi gerektiğini, en azından anlaşılmamızı yerine getirmek ve ölümcül büyümden kurtulmak için olduğunu söylemeye çalışıyorum, ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Gerçek şu ki...

Gerçek...

Kafamı sallıyorum. Çünkü tam olarak kendimde değilim. Honey Pyrus ile Starshine'in karışımının etkisi altında olmayabilirim, ama içkimi içtim ve - evet, itiraf ediyorum - Dorian'ın

aptalca ve var olmayan cazibesine kapılmak için kendimi bu duruma soktum. Onun için üzüliyorum. Hepsi bu. Nedenini bilmiyorum, ama öyle. Bir katil olsam da, hem kendim hem de onun için bir parça haysiyetimi koruyabilirim. O aptalın merdivenlerin dibinde boynunu kırmasına izin vermeyeceğim. Son nefesini verdiğiğinde, o nefes benim dudaklarımın ötesinde olacak.

"Bana sıkı sıkı tutun," diyorum Dorian'a. Sonra gözlerimi kapatıp ortadan kayboluyorum.

Sırtımda rahatlatıcı bir sıcaklık hissederek yanımda uyanıyorum, tuz kokusu duyularımı dolduruyor, sabah çiynin temiz kokusuyla karışıyor. Yüzümü yumuşak çarşaflara gömerek kokunun battaniyelerimden geldiğini fark ediyorum. Ama battaniyelerim hiç bu kadar güzel kokmamıştı.

Arkamda bir şey hareket ediyor ve ilk aklıma gelen Podaxis oluyor. Sonra onun geceyi kendi odasında geçirdiğini hatırlıyorum. Arkamdaki şekil Podaxis'e göre çok büyük. Sırtımdan bacaklarıma kadar her şeye baskı yapıyor. Kalçamın üzerinde bir hareket hissediyorum ve bunun bir el olduğunu anlıyorum. Çok büyük, çok ağır, sıcak bir el. Sıcak nefesim enseme gıcıkıyor, saçlarımı karıştırıyor ve

—*Yatağımdaki kabuklar kimin?*

Gözlerim birden açılır ve kendimi odamda değil, benimkinin iki katı büyüklüğünde bir odada bulurum. Oda da benimki kadar sade ve mütevazı bir şekilde döşenmiştir, ama gardırop benim gardırobum değildir ve açık kapısından altın işlemeli manşetli siyah takım elbiselerden başka bir şey görünmemektedir. Komodin benim komodinim değildir, üzerinde duran bir kadın ve iki genç kızın portresi de benim değildir.

Ve bu yatak, tuz ve sabah çiği kokan bu yatak benim değil, ama... Hızlı

akan bir şelale gibi, her şey aklıma geliyor.

Dorian'ı kiliseden çıkarken gizlice izlemek.

Onu Club Scorpius'a kadar takip etmek.

Starshine'ı arka arkaya içmek. Martin'le dans

etmek. Sonra kısa süren tartışmamız. Sonra Dorian.

Dorian.

Dorian.

Yapabildiğim en yavaş hareketlerle başımı çeviriyorum, koyu renk bukleler görüne kadar, sonra bronz alnı, yanaklarını süsleyen siyah kirpikleri, sonra uykuda hafifçe aralanmış dolgun dudakları.

Kalbim hızla çarpar ve gördüğümün gerçek olduğundan emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. Bakışlarım dudaklarından boynuna kayıyor, sadece çıplak ten görmeyi beklerken, onu keten gömleğiyle görüyorum. Yaka çok aşağıya kadar açık ama en azından giyinik.

Gözlerimi kapatıp dans ettikten sonra ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kulüpten çıktık.

Eve yürüdük. Elimi tuttu. Bunu düşününce boğazım düğümleniyor.

Sonra buraya geri geldik ve ben ona merdivenlere kadar yardım ettim...

Onikinci Mahkeme! Sonra olan buydu. Zihnimde, Dorian'ı parıldayan mor parçacıkların içinden sürüklediğim anı tekrar canlandırıyorum. O tüm bu süre boyunca bilinçsizdi, ama bu onun ağırlığını taşımayı kolaylaştırmıyordu. Sihirli alem dışında olduğu kadar ağır değildi, ama yine de. Podaxis, On İkinci Mahkeme'de onu taşıdığım da hiçbir şeye benzemiyor. Dorian benden çok daha büyük, titreyen bir kütleydi ve ellerim olmayan ellerimle, vücudunun parçacıkları arasından kaymadan onu tutmaya çalışıyordum.

Yere ulaştığımızda bitkin düşmüştüm ve bir yığın halinde yere yığıldık. Dorian, elbette, neler olduğunu hiç anlamamıştı ve bol bol özür diledi. Onikinci Saray'da bu kadar enerji harcadıktan sonra kusmamak için tüm irademi kullanmam gerekti, ama salonun uzak ucunda bir kapının açıldığını duyduğumuzda, hemen harekete geçtik ve Dorian beni odasına sürükledi.

Odayı tekrar taradım ve gözlerim kapıyı buldu. Dün gece kapıdan nasıl sendeleyerek geçtiğimizi, arkamızdan olabildiğince hızlı ve sessizce kapattığımızı hatırladım. Ondan sonra, Dorian'ın kolu kapıya dayalı, ben duvara yaslanmış, dışarı çıkıp ne olduğunu araştırmaya gelenlerin seslerini dinledik. Neyse ki kimse kapısına yaklaşmadı ve birkaç dakika sonra, birbirimize ne kadar yakın durduğumuzun acı verici bir şekilde farkına vardım.

Dorian tekrar arkama geçer ve uykulu bir nefes verir. Donup kalırım, onu uyandırmadan buradan nasıl çıkabileceğimi düşünürüm. Nasıl onun yatağına girmişim ki?

Gözlerimi kapatıp Dorian'ın kapıdan itip ayakkabılarını çıkarmaya başladığı anı tekrar canlandırımdım. O anda odama dönmek için gizlice çıkmaya çalıştım ama Ayet'in İkinci Mahkeme'sinden sonra bacaklarım hâlâ güçsüzdü ve benden önce yere çöktüler. Yere çöküp gözlerimi kapattım

nefesimi düzenledim ve cesaretimi toplayıp gözlerimi açtığımda Dorian'ı önümde, elini uzatmış halde buldum.

Bana ayağa kalkmama yardım ettiğini hatırlıyorum, ama sonra bu kez o dengesini kaybetti. Başım döndü ve bir sonraki hatırladığım şey, onun yatağının ayak ucunda birbirine dolanmış bir yığın halinde yuvarlandığımızdı. Sanki bu dünyanın en uygunsuz şeyi değilmiş gibi gülerek, benden kurtuldu ve yatağının başına çekildi.

Kendimi dikleştirdim ama başım dönmeye devam ediyordu.

Sonra Dorian fısıldadı. "Biraz uzanabilirsin."

"Bu..." Dilim konuşamayacak kadar ağırlaşmıştı. Tekrar denedim. "Bu ne iffetli ne de uygun."

"Namuslu falan siktir et," dedi gülerek. Onun ağzından çıkan küfürleri duyunca ben de güldüğümü hatırlıyorum. Kardeşleri böyle bir dil kullanmasına ne derdi? Sonra yatağı okşadı ve uzak köşeye kaydı. "Gel. Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Senin daha iyi hissetmeni sağlamam gerekiyordu," dedim, ama daha fazla tartışacak güç bulamadım. Uzanıp başımın dönmelerini durdurmak çok cazip geliyordu.

O zaman onun yanına, aramızda birkaç santim mesafe bırakarak yatağa uzandım. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Belki de sadece sessizlik vardı.

Ama bana söylediği son sözleri hatırlıyorum.

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti, her kelime yavaş ve ağır çıkıyordu. "Eğer eski üniversitemde olsaydık ve burası benim yurt odam olsaydı. Eğer ben Saint Lazaro'nun kardeşi olmasaydım ve sen bir prenses olmasaydın..."

"O zaman ne olurdu?" diye sorduğumu hatırlıyorum, vücudum ağırlaşmış, onun derin sesinin titreşimleriyle sakinleşmişti.

"O zaman beni öpmeye çalıştığında seni itmezdim. Seni kendime çekip öpmen için izin verirdim. Daha fazlasını yapmana izin verirdim. Ve ben de sana daha fazlasını yapardım."

Nefesim kesildi, ama çok yorgundum, fazla düşünemedim. "Ne yapardın?"

Sonraki kelime, son kelime, sıcak bir sahile vuran yumuşak bir dalga gibi çıktı, çok yumuşak ve sessiz, ama ardında gizli derinlikler olduğunu ima ediyordu. "Her şeyi."

Hatırladığım son şey bu ve bu kelime kafamda yankılanıyor. İçimde derin bir sıcaklık yanıyor, karnımın altında heyecan verici bir titreme hissediyorum. Uyanmadan kalkmam gerektiğini biliyorum, ama bacaklarımın beni tutacağından emin değilim. Çok sarsıldım, o son kelimeye çok takıldım.

Dorian tekrar hareket etti, kalçaları benimkilerin arkasına kaydı, daha da yaklaştı. Eli kalçamdan karnıma, gömleğimin altından kaymaya başladı. Bluzımın eteğimden çıktığını fark ettim. Dün gece Dorian'ın peşinden

aceleyle çıkmıştım ki bluzumu geceliğimin üzerine atmıştım... yani onun eliyle benim tenim arasında sadece bluzum kalmıştı. Eli yukarı doğru, yukarı doğru hareket ediyor, her hareket yavaş ve ağır, uykunun derinliklerinden geliyor, göğüslerimin birinin kıvrımının hemen altına kadar yaklaşıyor. Eli orada durdu ve yüzünün ensemin arkasına geldiğini hissettim, dudakları kulağıma o kadar yakındı ki, bir sonraki yorgun iniltiyi çıkardığında, ses omurgamdan ayak parmaklarıma kadar titremeye neden oldu. Uyluklarımın arasında sıcaklık yanıyordu, bu yüzden onları sıkıca sıktım, Dorian'ın enseme sert ve ağır nefeslerinin sesini duymazdan geldim...

Sonra dururlar.

Dorian arkamda kaskatı kesildi, göğsümün altındaki eli gerildi.

Daha önce gitme fırsatını kaçırdığım için kendime lanet ediyorum. Neyim var benim? Gözlerimi açtığımda kendimi yabancı bir odada bulduğum anda kaçmalıydım. Ve şimdi ne olursa olsun bununla başa çıkmak zorundayım.

Dorian dik oturur ve yataktan fırlar. Ben de aynısını yaparım, gözlerinde gördüğüm şoku taklit ederek. "Neden benim yatağımdasın?" diye sorar, göğsü inip kalkıyor.

Ellerimi uzatıyorum. "Burada kalmak istemedim."

Bana birkaç kez göz kırpar. Anladığı an bellidir, dün geceki anılar aklına gelir, çünkü o anda başını eğip burnunun köprüsünü sıkıştırır, yanakları kızarır. "Ne oluyor, baştan çıkarıcı kadın?" diye mırıldanır.

Bu fırsatı değerlendirip kapıya doğru geri çekildim. "Gidiyorum."

Başını kaldırıp bana sert bir bakış attı. "Ne yapacaksın?" Gözleri sertleşti, sesinde şüphe vardı. "Bunu sen mi ayarladın? Beni zorlayıp yarışmayı kazanmak için mi? Beni kandırıp namusunu lekelemek için mi? Böylece namusum gereği seninle evlenmek zorunda kalayım diye mi?"

"Sen benim namusumu
lekelemedin..." "O zaman
şerefini lekeledin."

Ona keskin bir bakış atarım, öfke kanımı kaynatır. Dişlerimi sıkarak konuşurum. "Kimse öğrenmeyeceği için mahvedecek bir itibarım yok, seni lanet olası harpi oğlu!"

"Deniz kabuğu," diye fısıldadı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Arkanı dön ve gözlerini kapat," diye tısladım, sesim zorlukla titriyordu. "Neden?"

"Böylece, biri seni odandan çıkarken gördüm diye sorarsa, hayır diyebilirsin."

"Kim soracak ki, sorarsa ne önemi var? Ben peri değilim.

Yalan söyleyebilirim."

Gözlerini kapatmasını istiyorum çünkü gerçek kapıyı kullanarak çıkmaya niyetim yok. Şimdiye kadar sabah olmuştur, bu da kardeşlerin kilisede çoktan koşturmaya başladığı anlamına gelir. Buradan fark edilmeden çıkmak için

Buradan fark edilmeden çıkmak için On İkinci Mahkeme'den geçmek zorundayım. Bir bahane bulmak için kekeliyorum. "Ya eteğimde bir delik varsa ve... ve iç çamaşırı giymiyorsam?"

Gözleri gözleri gözleri geniş ve gözleri alır bir geri geri. "Nereye iç çamaşırların iç çamaşırların nerede?"

"Sadece arkayı dön!" diye bağırarak üzereyim.

Sonunda dediğimi yapar ve ben de kapıyı açıp kapatırım, sadece sesi duysun diye. Sonra sessizce mor bir aleme kaybolurum.

İki saat sonra, Podaxis yatak odamın zemininde bir ileri bir geri dolaşıyor, sesi panikle dolu. "Bu iyi değil, Maisie."

Yatağa oturup, Podaxis'in şehirdeki en popüler dedikodu kaynağı olduğunu iddia ettiği Daily Illuminator gazetesinin tam sayfa haberine bakarken kaşlarımı çatmıştım. Orada Glint McCreedy'nin Dorian'ın gelinlik yarışmasını anlatan bir makalesi vardı. Bir tarafta, kilisenin dışındaki tabelada da görülen Dorian'ın portresi, diğer tarafta ise yarışmacılardan bazılarının seçilmiş portreleri yer alıyordu. Vanessa en üstte, ardından Greta Garter ve son olarak... ben. Sadece ben değil. Kadınlık Yetenekleri Gösterisi'ndeki felaket performansımın finalinde Dorian tarafından havaya kaldırılmış halim. Bu kadar utanç duymamış olsaydım, Star Court'un yirmi dört saat önce çekilmiş fotoğrafları yayınlatabilen teknolojisinden etkilenirdim.

Yüzümü buruşturarak fotoğrafın üstündeki başlığı okudum. *Selkie Deniz Prensesi mi, yoksa Entrikacı Drama Kraliçesi mi?* Fotoğrafın yanındaki metni okumaya cesaret edemedim. Inleyerek gazeteyi katladım, kenara attım ve yatağıma uzandım. "En azından gazetelere çıktım," diye mırıldandım. "Bu da bir şeydir, değil mi? Briony veya Josie'yi haber yapma zahmetine bile girmediler."

"Bu seni sadece olumsuz bir şekilde gösteriyor," diyor Podaxis. Yatağa tırmanıyor ve kıskaçlarını birbirine vuruyor. "Hepsi bu kadar da değil. Adın gazetede çıktığına göre, baban da yakında bunu duyacaktır."

İlk başta, bu düşünce kalbimi umutla ve yakında şehre gelip beni alıp her şeyi düzelterekğine dair en çocukça güvenle doldurur.

Ama o yapamaz.

O hiçbir şey yapamaz.

Annemle yaptığı anlaşma gereği, artık ben onun malıyım. Ben Seelie Deniz Sarayı'nın değil, Unseelie Deniz Sarayı'nın tebaasıyım. Nimue'ye inanacak olursak, Nimue'nin bana koyduğu laneti bozacak kadar güçlü değil, beni geri alma hakkı olsa bile.

"Ayrıca," diyor Podaxis, "kulak misafiri olduğum bir şeyi size aktarmak benim görevim olduğunu düşünüyorum."

Arkadaşımın yanına yuvarlanıp dirseğimin üzerine yaslandım. "Ne?"

"Bu sabah Dorian, Peder Viktor'dan seninle olan randevusunu son sıraya almasını istedi. Dün geceki... şey... *gezinden* önce, onunla randevun bu sabah ilk sıradaydı."

Podaxis benim sözde gezimden haberdar, ama sadece en temel detayları biliyor. Onun odasında, yatağında, kollarında geçirdiğim geceyi ona söylemeye cesaret edemedim...

Kafamı sallayıp dikkatimi kahvaltı tabağımın yanında duran kağıda çevirdim. Üzerinde bugünkü randevumuzun saati yazıyordu. Akşam yedi, kutsama töreni ise sekizde. Bir şeyden diğerine geçmeden bana nefes almaya bile zaman vermiyor. Bu, randevumuzu kısa kesmek istediği anlamına mı geliyor? Belki de sadece veda etmek ve bu gece beni ortadan kaldıracağını önceden haber vermek için?

"Ayrıca Peder Viktor'un, Saint Lazaro'nun kardeşinin karısı olmak için biraz fazla sert olduğunu söylediğini duydum. Yeterince itaatkar olmadığını ve fae ruhunun kurtarılamayacağını düşünüyor. Kilisenin gözünde en seilmeyen aday sensin. Vanessa elbette kilisenin gözdesi, Greta ise halkın sevgilisi."

Öfkeyle dik oturuyorum. "Peder Viktor, *fae ruhumun kurtarılamayacağını* mı söyledi? Hala kadınların itaatinden ve fae'lerin kurtuluşundan bahsediyorsa, nasıl modern bir rahip olabilir?"

Pençelerini silkiyor. "En azından seni çok sevdiğini söyledi."

Nabzım hızlanırken donup kalıyorum. "Dorian mı söyledi bunu?"

"Hayır, Peder Viktor. Senin tatlı ve zeki bir kız olduğunu söyledi."

"Bana hiç kimse tatlı dedi mi bilmiyorum," diyorum, kalbimin batışını görmezden gelmeye çalışarak.

Podaxis iç çeker. "Maisie, durum gittikçe kötüleşiyor. Dün gece mükemmel bir fırsattı. Yapmalıydın..."

"Biliyorum."

Tereddüt ettikten sonra sorar, "O zaman neden yapmadın?"

Ayağa kalkıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona sırtımı dönüyorum. "O kadar kolay değil, tamam mı? Kolay olacağını sanmıştım, ama değil."

Podaxis yataktan sürünerek kalkar ve önümde durana kadar etrafımda döner. Sesi yumuşar. "Biliyorum, kolay değil. Birini öldürmek kolay olmamalı. Kolay olsaydı, kaçmak zorunda kalmadan Kara Yılan Kardeşler'e katılırdın. Ama yapmazsan öleceksin."

"Bunun farkındayım," diyorum fısıltıyla.

"Öyle mi? Çünkü zaman azalıyor ve dün geceki gibi bir şansın bir daha olmayabilir. Cinayet iğrenç bir iş, ama onun suikastının Alfa Konseyi tarafından onaylandığını unutma. Baban tarafından..."

"Ya yanılıyorlarsa?" Sözler, anlamadan dilimden çıkıyor. Ama artık söylediğime göre, bunların doğruluğunu kabul etsem iyi olur. Dün gecenin anıları aklıma geliyor, Dorian'ın hüznü gülümsemesi ve annesinin ölümüyle ilgili itirafı. "Ya Alfa Konseyi onun hakkında yanılıyorsa?"

"O bir peri öldürdü. İtiraf etti."

"Nimue bile bunun meşru müdafaa olarak kabul edildiğini itiraf etti."

"Diyelim ki doğru. O zaman ne olacak, Maisie? Ne yapacaksın? Lanetin seni öldürmeden önce, önümüzdeki üç gün içinde bu konuyu Alfa Konseyi'ne mi götüreceksin? Yoksa kendini feda etmeyi mi planlıyorsun?"

Sözleri beni o kadar sarhoş etti ki midem ağzıma geldi.

Tartışacak hiçbir şeyim yok çünkü o haklı.

O, önümde volta atarken pençeleri yere vurarak devam ediyor. "Birini öldürmeyi teşvik edeceğim bir durumun olacağını hiç hayal etmemiştim. Ve bu başka bir durum olsaydı, kimseye zarar vermemek için ne gerekiyorsa yapmanı söyledim. Ama bu durumda, anlaşılmayı bozarsan bedeli hayatın olacak. Yapamam... Senin öleceğini düşünemiyorum. Sen benim kardeşim, Maisie, kan bağı dışında her şeyde. Eğer bir kaçak suikastçının başarısız suikastı yüzünden ölürsen, sanırım bir parçam da ölür."

Bu sözler kalbimi parçaladı, boğazım birden kurudu. Onu Nadia ile birlikte giyinme odasında bulduğumu, aşık olduğumu gördüğümü ve başarmak için daha da motive olduğumu hatırladım. Lanetimin esiri olarak onun kalbini kıramam. Ayrıca, yapmam gerekeni yapmazsam, Dorian evlenmeden önce başka biri gelip işi bitirmeyeceğinin garantisi yok. Nimue'nin benden çok daha yetenekli başka suikastçıları var. Beni bu görev için seçmesinin tek nedeni beni cezalandırmak istemesi.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı düşürdüm. "Haklısın, Podaxis. Bu karmaşaya kendim girdim, ama artık bu durumdayken yapabileceğim başka bir şey yok."

Ya onu öldürürüm ya da ölürüm. Ve başardığımda, bir daha kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağım. Lanetim bozulacak. Kara büyüm yok olacak. Özgür olacağım."

Özgür kelimesinin beni her zamanki gibi heyecanlandırmasını bekliyorum, ama öyle olmuyor. Bu sefer, kelimenin arkasında bir soru var.

Böyle karanlık bir eylemi gerçekleştirsem gerçek özgürlüğü hiç tadabilecek miyim? Luther'i istemeden öldürmek bir şeydi. Bunu yapmak istememiştim.

Ama bu.

Dorian'la.

Bu cinayet olacak.

Alfa Konseyi tarafından onaylansa da onaylanmasa da, onun ölümü sonsuza kadar benim vicdanıma yük olacak.

Midem bulanıyor ve bacaklarım titremeye başlıyor. Düşmemek için yatağa çöküyorum. "Bundan çok nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı geri tutmaya çalışarak.

Podaxis, beni rahatlatmak için ayak bileğime hafifçe vurur. "Biliyorum, Maisie. Biliyorum. Ama çok yaklaştın. Dün geceki gibi bir durumda onu bir kez daha yalnız yakalayabilirsen, seni öpeceği kesin. En azından senden hoşlandığı açık."

Bu sözler üzerine göğsümün ısınmasından nefret ediyorum. Burnumu çekerek, beni zayıflatan tüm düşünceleri kafamdan atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Hoşuma gitse de gitmese de, bir plan yapma zamanı geldi. Başparmağımı dişlerimin arasına alıp odamın içinde bir ileri bir geri yürüyorum. Düşünmek kalbimi sıkıştırırsa da, Podaxis'in Dorian'ın benden hoşlandığı konusunda haklı olduğunu biliyorum. En azından sarhoşken. Bu, onun benimle dans etmesini sağlamak için yeterliydi ve dans etmeyi sevdiğini itiraf etmesi, halüsinasyonlar görmesinden kaynaklansa da, bunda bir parça gerçeklik olmalıydı. Değil mi? Dün geceki neşeli hali sırasında, aynı zamanda hüznüydü. Bana gerçek gibi görünen şeyler anlattı.

Annesi hakkında mesela.

Ona bağımlı olan kız kardeşleri...

Hayır. O değil. Bunu düşünemem.

Onun yerine, dans ederken beni kendine çektiği anı düşüneceğim. Elimi tutuşunu. Bana karşı hissettiği o azıcık çekiciliği ona karşı kullanmanın bir yolu olmalı.

Onu gerçekten hayran bırakmak, etkilemek, baştan çıkarmak için sadece bir gecem olsaydı, Podaxis'e yönelirdim. "Bir fikrim var."

O AKŞAM SAAT YEDİDE, Dorian ile randevumuz için buluşmaya giderim, bu sefer kilisenin kütüphanesinde, daha önce hiç gitmediğim bir odada. Jeremy beni ve Podaxis'i —yine benim refakatçim olarak—salonun sonundaki bir çift kapıya götürür. Jeremy kapıları açar, bizi içeri alır ve arkamızdan kapıyı kapatır. Kütüphane, adını hak etmiyor, daha çok eski kağıt kokan küçük, tozlu bir odaya benziyor. Odanın bir tarafında, dini metinlerle dolu gibi görünen dört sıra kitaplık var, diğer tarafında ise oturma alanı. Dorian'ı orada, ellerini arkasında, bir sandalyenin önünde dururken buluyorum. Gözlerine bakıyorum ama ifadesinde hiçbir şey göremiyorum. Yine o soğuk, duygusuz maskesini takmış, gergin duruşu ve yukarı doğru kaldırılmış çenesi de bunu yansıtıyor.

Yine de, ona bakarken bu sabah uyandığımız anı hemen hatırlamadan edemiyorum. Vücudu benim arkama yapışmıştı. Nefesi enseme okşuyordu. Eli karnımda kayıyordu...

Nefesim kesiliyor, ama Podaxis kitapların yanına koşarken kendimi toplamaya çalışıyorum. Derin bir nefes alıp Dorian'a doğru yürüyorum.

"Majesteleri," diyor acı verici bir şekilde resmi bir tonla, "bu akşam sizi görmek ne güzel. Glint McCreedy birazdan gelecek..."

"Hayır," diyorum, başımı dik tutarak ona doğru ilerlerken. "Bunu yapmayacağız. Randevumuzu ertelemek istiyorum."

Sürpriz, onun stoik yüzünü parçaladı. Başını geri çekti. "Anlamadım?"

"Randevumuzu bu akşamki Kutsama Töreni'nden sonraya ertelemek istiyorum."

Alaycı bir şekilde güldü. "Törenin ardından eve gitmeyeceğinizi nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü bu akşamki randevuya katılmak için can atacaksın." "Bundan şüpheliyim."

Sırıtarak eteğimin cebine uzanıp iki bilet çıkardım. Biletleri onun yüzüne tuttum.

Başlıkları okurken gözleri büyüdü. "Emmet ve Hastings. Bu geceki maça bilet mi aldın?" Birini almaya çalıştı ama ben çekip cebime geri koydum.

"Evet, ve maçın biletleri tükendi. Gitmek istiyorsan benimle gelersin." Onun zaten gitmeyeceğini varsaymak bir kumar gibiydi. Dün gece gittiği müzik salonuna bakılırsa, daha az kalabalık yerleri tercih ettiğini söyleyebilirim.

mekanları tercih ettiğini iddia etmeye hazırım. Kendi sığınağının güvenliğinden kaçan biri için akıllıca bir hareket.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu gece seni eve göndermemem için bana rüşvet mi veriyorsun?"

Bir adım yaklaşıp gözlerimde öfke parıldamasını sağladım. "Hayır, bu sabah bana yaptıklarını telafi etmen için sana bir şans veriyorum. Dün gece sana yardım etmek zorunda değildim, biliyorsun. Ben olmasam merdivenlerden düşüp boynunu kırardın."

Yüzündeki ifade bir anlığına yumuşadı, sonra tekrar şüpheyeye dönüştü. "Bunu telafi etmek için seni boks maçına mı götüreceğim? Boks sever misin ki?"

Omuzlarımı umursamazca silktim. "Çok önemli bir maç olduğunu duydum. Kasları sevdiğimi söylediğimi de hatırlarsın." Dudaklarımı gülümsemeye çekip kirpiklerimi kıptım. O anda, hayranlık ve dehşetle, flört ettiğimi fark ettim. *Flört*. Bunu yapabileceğimi bilmiyordum.

Dudaklarının bir köşesini dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve teklifimi düşündüğünü anlayabiliyorum. Omuzları düşüyor, duruşundaki gerginlik biraz azalıyor, ama sonraki sözleri pişmanlıkla karışık. "Kiliseden ayrılmamam gerekiyor."

Sesimi alçaltıyorum. "Bu seni daha önce engellemedi. Beş gece üst üste Club Scorpius'a gittiğini söyledin. Maç gece yarısı. Gizlice çıkabilirsin."

Yan tarafa bakıyor, gözleri odaklanmamış, sonra ayağıyla yere vurmaya başlıyor. "Görülmemeliyim. Nedenini herkesten çok sen bilmelisin."

"Kimse seni tanımaz," diye fısıldadım. "Dün geceki gibi rahat kıyafetler giy. Şapka tak."

Yine dudağını ısırır, gözleri cebime sabitlenir. Sonra pes etmiş bir şekilde inler. "Yedi cehennem, neden Emmet ile Hastings olmak zorundaydı?"

"Gidecek misin?" diye umutla gülümserim.

"Tamam," der. Sonra gözleri benimkilere bakar ve kendimi onun bakışlarında kapana kısılmış hissederim. Sonraki sözleri yumuşak bir sesle çıkar. "Hâlâ seni anlayamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir süre hiçbir şey söylemez, sadece bana bakar. Sonra omuzlarını silker, yüzü yine soğuklaşır. "Bilmiyorum. Senin dostum mu yoksa düşmanım mı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum."

Midem düğümlenir ama onun sözlerini önemsizmiş gibi göstermeye çalışarak gülümserim. "Neden düşmanın olduğumu düşünüyorsun?"

"Randevumuzu ertelemek istediğin kabul edildi," der, sorumu tamamen görmezden gelerek. "Arena'nın önünde buluşuruz." Bunun üzerine, bana küçümseyen bir selam verir.

Ona kısa bir baş selamı verdim. "İyi akşamlar o zaman." Başka bir şey söylemeden, topuklarımı dönüp kütüphaneden çıktım, Podaxis de hemen arkamdan geldi. Odama varıp kapıyı kapatana kadar birbirimizle konuşmadık.

"İyi gitti," diyor Podaxis.

"Beni fark etti," dedim ve gardıroba doğru yürüdüm. "Bu onunla son şansım olabilir. Bu gece olması lazım."

"Yapabilir misin?"

"Evet." Gardırobun kapılarını açıyorum. "Tabii biraz yardımla. Hiç söyleyeceğimi düşünmemiştim ama artık elbiseyi ortaya çıkarma zamanı geldi."

"Elbiseyi ortaya çıkarmak mı? Hangi elbise?"

"Elbise," diyorum ve Nadia'nın almam için ısrar ettiği ışıltılı elbiseyi çıkarıyorum. "Bunu kutsama törenine mi giyeceksin?" diye soruyor, yüzünde acı bir ifadeyle.

"Tabii ki hayır. Boks maçında giyeceğim. Nadia'nın dediği kadar çekiciyse, bana mı bakacak, ringe mi bakacak bilemez."

Podaxis kısıkaçlarını birbirine vurarak biraz geri çekildi. "Savaşa gidiyormuş gibi görünüyorsun."

"Öyleyim," diyorum. Çünkü bu gece sadece Emmet ve Hastings arasındaki bir savaş değil.

Bu, Dorian ile benim aramda.

Yaşam ve ölüm.

Doğru ve yanlış arasında.

Kafam ve kalbim arasında.

Ve bu elbise, elimdeki en iyi silah olabilir.

Gece yarısından hemen önce, Emerald Comet Arena'ya doğru yola çıktım. Uzun, mor renkli, samur süslemeli paltomu sıkıca üzerime çektim ve altında giydiğim skandal derecede ince elbiseyi düşünmemeye çalıştım. Aynaya bakıp parlak ipek kumaşın her kıvrımını nasıl sarstığını gördüğümde, birkaç kez neredeyse elbiseyi yırtıp atıyordum. Dorian beni bu elbiseyle gördüğünde büyük bir utanç duyacağı kesin, ki bu benim amacımın tam tersi. Ama daha acil meselelerim var. Öncelikle, Dorian gelip gelmeyeceği. Cygnus'tan Halley'e yürürken ondan hiçbir iz yoktu ve çıkmadan önce pencereden defalarca baktım ama kiliseden benden önce çıktığını görmedim. Çok daha erken ayrılmış olabilir ya da hemen arkamdan geliyor olabilir. Yine de gelmeyeceği korkusunu içimden atamıyorum. Burada buluşalım dediğinde blöf yapmış olabilir.

Ama neden blöf yapsın ki? Beni ekleyecekti, birkaç saat önce Kutsama Töreni sırasında beni eve gönderebilirdi.

Ama yapmadı.

Hâlâ buradayım.

Bu geceki törenin anısı, omuzlarımı o zaman olduğu gibi gerginleştiriyor. Yarışmadan elenmekten bir adım uzakta olduğum için endişeliydim, ama aynı zamanda Peder Viktor, son törenden bu yana kamuoyunun gözünden uzak kalan olayları (çoğunlukla Dorian'ın randevularının sıradan özetleri) dinleyicilere anlatırken, Glint McCreedy veya

başka bir muhabir, Dorian ve benim Club Scorpius'ta görüldüğümüze dair şok edici iddialarla sözünü kesmesinden korkuyordum.

Neyse ki böyle bir şey olmadı ve Viktor, Dorian ile olan etkileşimlerimi anlatırken sadece "Spor hakkında çok kısa bir sohbet ettiler" dedi.

Viktor bunu söyledikten sonra Dorian'ın yüzünde gördüğüm hafif gülümsemeyi hatırlayarak alaycı bir şekilde güldüm. *Spor hakkında çok kısa bir sohbet.* Bu, Viktor'un bugünkü tüm randevuları hakkında verdiği en sıkıcı açıklamaydı. Briony ile en tuhaf rüyalarını konuşmuş, Greta ile en iyi tiyatro oyunları hakkında tartışmış ve Josie ona piyano çalmıştı. Vanessa ile randevusunda ise kız bir saat boyunca kutsal kitabı okumuştı. Viktor'un anlatışından ise, sanki bu dünyadaki en büyüleyici şey gibi gelmişti. Kilisenin rahibi böyle düşünürdü herhalde.

Peki Dorian ne düşünüyor?

O, kilisenin en sevdiği kız olduğu kadar, Viktor'un da en sevdiği kız mı?

Bu soruyu kafamdan silip attım. Onun ne düşündüğü neden önemli olsun ki? Önemli olan benim hala burada olmam ve görevimi tamamlayabilmem. Önemli olan bu gece eve gönderilenin ben değil, Josie olması. Görünüşe göre, o ve güzel piyano çalması kimsenin gözünde değeri yoktu, çünkü beyaz çiçekleri (papatya) alan oydu, geri kalanımıza ise sarı çiçekler verildi. Ancak Podaxis'e göre, eve eli boş dönmedi. Söylentilere göre, eve gitmeden önce Brother Christopher'dan evlilik teklifi aldı. Ve kabul etti.

Onun için iyi oldu sanırım. Tüm yarışmacılar ilk gece benim odamda toplandığında, *herhangi biriyle evlenmek istediğini* söylediğini hatırlıyorum. Meğer Christopher herhangi biriymiş. Akşam yemeğinde yanına oturduğumda da fena birine benzemiyordu.

Arenaya yaklaşırken, kaldırım, çadırın altında sıraya girmiş müşterilerle dolmaya başladı. Burada, silindir şapkalı ve gece kıyafetli insanlardan sivri kulaklı ve gösterişli kostümlü perilere kadar her türden insan toplanmıştı. Tüm müşteriler en güzel kıyafetlerini giymiş değildi. Sokak çocuklarından pek de iyi giyinmemiş birçok kişi görüyorum. Kalabalığı daha yakından incelediğimde, burada bazı seelie olmayan periler olduğunu fark ediyorum, aralarında mavi ışıklar, dört mor peri ve bir puca var. Puca, sıra ilerlemediğinde sabırsızlıkla toynaklarını yere vuruyor. Burada peri görmek beni şaşırtıyor. Boks hakkında pek bir şey bilmesem de, bunun öncelikle bir insan sporu olduğunu düşünmüşümdür. Görünüşe göre, benim türüm de insanlar kadar insanları dövüşürken izlemekten hoşlanıyor.

Kaldırıma göz gezdirip, arenaya girmek için sıraya girmemişler arasında Dorian'ı arıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Midem düğümleniyor. Beni eklemek için gerçekten bir tur daha geçmeme izin mi verdi?

Omzumda bir el hissedip irkildim. Arkamı döndüğümde Dorian'ı gördüm. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Görünüşü

Dün geceden çok farklı. Yine sadece pantolon ve gömlek giymiş, yelek, ceket ve kravat yok. Kıyafetine tek eklediği şey, erkek kılığına girdiğimde giymekten hoşlandığım şapkayı andıran kahverengi tüvit bir şapka. Saçlarının yanları çok kısa kesilmiş, koyu renkli saçlarının tek izi, şapkanın kenarından sarkan dağınık dalgalar.

"Merhaba," diyor, sesi düz. Yüzünde hiçbir ifade yok, neredeyse sinirli gibi. Maç için heyecanlıysa, bunu çok iyi saklıyor.

"Gelmişsin," diyorum ve
gülümsüyorum. O gülümsememi
karşılamıyor. "Geleceğimi
söylemiştim."

Onu sarhoşken daha çok sevdiğimi söylememek için dişlerimi sıkıyorum. En azından o zaman bana karşı nazikti. Umarım bu geceki planım suya düşmez. Bu sabah Dorian'ın benden en azından biraz hoşlandığını düşünmek mantıklı geliyordu. Dün gece, sokakta beni döndürüp sanki dünyadaki tek kız benmişim gibi gülümsediğinde, içkinin etkisi altında da olsa, bunun gerçek olduğunu hissetmişim.

Ama şimdi buz gibi tavırları geri geldi... Dün gece onun beni öpmesi için son şansım olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bu gece parlak elbisem bile onun dikkatini çekmeyecek, bunu biliyorum. Panik içimi kaplıyor ve tüm geceyi iptal edip kiliseye geri dönmek istiyorum. Ama bu duygu geçici, bunu yapmam gerektiğini bildiğim için yok oluyor. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Aksi takdirde,
ölürüm. "Gidelim
mi?" diye
soruyorum.

O başını sallar ve biz de sıranın arkasına geçeriz. Sıradaki herkes maçla ilgili heyecanlı bir sohbeta dalmış görünüyor, ama Dorian ve ben sessizce yan yana duruyoruz. Aramızdaki her santimetre, sanki demirden yapılmış gibi ağır geliyor. Gözümün ucuyla onun her hareketini izliyorum, ellerinin ceplerine gömülü olduğunu, duruşundaki garip tezatlığı... Rahat bir şekilde kambur duruşu, gergin kolları rahatsızlığını ele veriyor. Sessizliği bile ağır geliyor. Bu arada, kalbimin çarpmasını engelleyemiyorum. Yüzümde nötr bir ifade tutmaya çalışıyorum, ama karıncalanan dudaklarımı ısırmayı bırakamıyorum ve yanaklarım sebepsiz yere yanıyor.

Sırada birkaç kişi ilerliyoruz. Boğazımı temizleyip küçük bir sohbet başlatmaya çalışıyorum. "Bu gece... Club Scorpius'a gittin mi?"

Bana bakmayı reddederek iç çekiyor. Konuştuğunda sesi düz çıkıyor. "Hayır. Bu gece içmiyorum."

Onu neşeli ve kaygısız bir ruh haline sokabileceğime dair tüm umutlarım suya düştü. Podaxis haklıymış. Fırsatı kaçırdım. Beni öpmeyeceği kesin. Dişlerimi sıkıp ona bakarak aramızdaki mesafeyi ölçüyorum.

Aramızdaki mesafeyi ölçüyorum. Şu anda ona atlayıp, beni durdurmadan öpebilme ihtimalim ne kadar? Elleri cebinde... "Ne?" diyor, sonunda bakışlarını bana çeviriyor. Gözlerimiz karşılaştınca göğsü yükseliyor, sanki nefesini tutmuş gibi, ve duruşu daha da sertleşiyor.

Zaten öyleydi. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Öne doğru bakıyorum. "Sana bakmıyorum."

"Ama bakıyordun."

"Bu suç mu?"

Bir an sessiz kaldı. "Bazen bana bakışın, sanki öyleymiş gibi hissettiriyor."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sessiz kaldım. Ama şimdi o bana bakıyor ve onun bakışları altında gerilmeye başladım.

Bir kez daha iç çekerek başka yere bakıyor. "Saçını beğendim," diyor mırıldanarak. O kadar şaşıyorum ki, ona tekrar bakmadan edemiyorum. "Beğendin mi?" "Şaşırmış gibisin."

Çünkü öyleyim. Nadia'nın benim için hazırladığı tokalarla saçlarımı kıvrırmaya çalıştım ama Nadia'nın düzgün dalgaları gibi olmuyordu. Anlaşılan, birkaç saatten fazla süre gerekiyordu. Sonunda, pembe saçlarımı salladım ve alıştığım gibi bir tarafını kabuk tarakla yukarıya tuttum. "Dağınık görünüyor." "

"Öyle," diyor, ama sonra dudaklarının köşeleri kıvrılıyor ve bana onun diğer yüzünü gösteriyor. Gözlerime bakıyor. "Dağınık halini seviyorum. Ve rengini. Pembe... gerçekten çok güzel."

Yanaklarım ısınır ve gülümsemem onun gülümsemesine yansır. Bir şey söylemek isterim, belki onun saçını da beğendiğimi, ama dudaklarımı sıkıştırırım. Onu güldürdüğüme göre, bunu mahvetmemek için elimden geleni yapmalıyım.

"Affedersiniz," diyor arkamızdaki bir adam, sesinde öfke var.

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, Dorian ve benim hala birbirimize baktığımızı fark ediyorum... ve sıranın birkaç kişi ilerlediğini tamamen kaçırdığımızı.

"Özür dilerim," diyor Dorian omzunun üzerinden ve sıraya giriyoruz.

Bir sonraki sefer onu göz ucuyla gördüğümde, daha rahat görünüyor, ifadesi yumuşamış, dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme var. Bu da beni rahatlatmaya yetiyor. Bir an için rol yapmama izin veriyor.

Bir görevde değil, gerçek bir randevuda olduğumu.

Yanımdaki çocuk beni dünyadaki herkesten daha çok seviyor gibi davran.

Onu öldürmek zorunda olmadığımı düşün.

ARENANIN ^{ıçt} çok büyük. Ortada yükseltilmiş bir boks ringi var ve etrafı katlı koltuklarla çevrili. Bir kat yukarıda özel izleme odaları var ve daha da yukarıda ringin minicik görüldüğü ek koltuklar var. Bugün biletleri aldığım ve maçın neredeyse tüm biletleri satıldığı için bizim yerimiz orada olmalıydı. Bu sabah Dorian'a kısaca gösterdiğim biletlerde gerçekten de tavan arasında yer alan koltuklar yazıyordu. Ancak, birkaç cebi karıştırıp en basit el çabukluğuyla, sırada beklerken daha iyi bir çift bilet buldum.

İlk katın son sıralarından birinde bulunan daha iyi koltuklarımıza doğru ilerliyoruz. Birkaç seyirciyi geçerek koltuklarımızı buluyoruz. Dorian hemen oturuyor, ama ben tereddüt ediyorum. Elbiseyi göstermenin zamanı geldi, ama hazır olduğumdan emin değilim.

Dorian bana bakıyor. "Ne bekliyorsun?"

Derin bir nefes alıp ceketimin düğmelerini açmaya başladım. "Ben... ben sıcak hissediyorum." Bu doğrudu, ama salonun içindeki sıcaklıkla ilgisi yoktu.

"Bunu vestiyerde yapman gerekmez miydi?" diye dalgın bir şekilde soruyor, artık bana bakmıyor.

"Belki," diyorum, ama gerçekte, gardıroptan geçerken ceketimi bırakmaya hazır değildim. Şimdi bile ceketimi çıkarmamak için can atıyorum, ama bu aptal elbiseyi giymeye karar verdim ve lanet olsun, onu görmesini sağlayacağım.

Sonunda düğmelerim gevşedi, ceketimi çıkardım ve koltuğuma astım.

Dorian koltuğundan yarı kalkar. "Ne giymişsin sen böyle?"

"Bir elbise." Elbisenin açıkta bıraktığı her yerimde tüylerim diken diken oldu — ki Dorian'ın şu anda baktığı yerlerin hepsi orasıydı. Yıldız desenli elbisenin üst kısmı, her bir göğsümü örtmeye yetecek kadar kumaştan yapılmış ve etek kısmına göbek deliğimin üstüne kadar uzanıyor. Bu yüzden korse giymek imkansız ve köprücük kemiğim, dekoltem ve üst göğsümün bir kısmı açıkta kalıyor. Dorian beni içime çekerek izlerken gözleri fal taşı gibi açılıyor ve onun hoşuna gittiğini mi yoksa tiksindiğini mi bilemiyorum. Her halükarda, arkamdan ne düşüneceğini merak etmeden duramıyorum. Elbisenin ince ipek askıları boynumun arkasında birleşiyor, sırt kısmı bir yandan diğer yana çaprazlamasına uzanan ve öne doğru kıvrılan inci dizilerinden başka tamamen açık. Üst kısımdan sarkan ek inciler, geçici kap kolları oluşturuyor. Bir inci dizisine takılıp incileri her yere saçmadan geceyi atlatabilirim, bu bir mucize olur.

Dorian birkaç kez gözlerini kırıştırtıp fısıldadı, "Bu elbise sayılmaz."

"Ben bir peri, biliyorsun. Vücudumun her santimini örten giysiler giymek zorunda değilim." Aslında giymek isterdim ve şu anda en azından dirsek boyu uzun eldivenler giydiğim için minnettarım. Kendimi kendinden emin bir modelmiş gibi göstermeye çalışarak çenemi dik tutuyorum ve koltuğuma oturuyorum. Etrafımızdaki seyircilere elimi sallıyorum. "Diğerlerinin kıyafetlerine bakın. Süslü elbise giyen tek kişi ben değilim."

"Şık bir elbise... o değil..." Yarım ayakta dururken yumruklarını birkaç kez açıp kapatıyor.

Masum bir ifadeyle onun gözlerine bakıyorum. "Oturmayacak mısın?"

Kafasında küfürler mırıldanarak yanımdaki koltuğa çöküyor ve alnını ovuşturuyor. "Bunu giydiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Nesi var ki?" Kirpiklerimi kırıştırtıyorum. Artık onun rahatsızlığından zevk alıyorum.

"Hayal gücüne pek yer bırakmıyor."

Kıkırdayarak güldüm. "Yani benim hayal etmenin zevkinden mahrum mu kalıyorsun?"

Bana doğru eğilir ve sesini alçaltır. "Dikkatleri üzerime çekmemem gerekiyor. Sen yanımda... bu haldeyken..." Boğazı titrer ve sözcükler dilinde kurur gibi olur. Gözleri ince ipek askılarıma, omuzlarıma dökülen incilere kayar, sonra kasıtlı olarak başka yere bakar. Boğazını temizler, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanır.

Gülümsemeyi bastırarak, hareketlerimi abartarak sağa sola bakıyorum. Sonra omuz silkiyorum. "Bana bakan kimseyi görmüyorum." Bunu söylerken, gözlerinin profilime dikildiğini hissediyorum. Yavaşça onun bakışlarına karşılık veriyorum. Koyu irislerinde daha önce görmediğim bir sıcaklık var. Sonraki sözlerimin nefes nefese çıkmasını istemiyorum, ama öyle oluyor. "Sadece sen."

"Sinir bozucusun," diyor, ama beklediğim sertlik yok. Neredeyse bir fısıltı, sesi o kadar alçak ki kemiklerimde yankılanıyor. Gözlerinde öfke yok. Sadece ateş ve endişe var. Bakışları o kadar sarhoş edici ki, ikimiz de ringe giren dövüşçüleri fark etmiyoruz. Yüksek bir zil sesi duyduğumuzda ikimiz de sıçrayıp gözlerimizi maçın başladığı arenanın ortasına çeviriyoruz.

Dövüşçülerin portrelerine her zaman hayranlık duymuş olsam da, hiç boks maçı izlememiştim. Asten Ariko'nun iğrenç fae dövüş ringini düşünmeden, özellikle de Dorian'ın yanında, maçı izlemeye dayanamayacağımı, nefret edeceğimi düşünüyordum. Bu yüzden, bu kadar çabuk eğlenmeye başladığıma şaşırdım. Emmet ve Hastings adlı iki adam, sadece keten şort ve yastıklı eldivenler giymişler. Birbirlerinin etrafında dönüyor, sallanıyor, zikzaklar çiziyor ve yumruklar atıyorlar. Rauntun sonunu belirten zil çaldığında, kendi köşelerine dönüyorlar ve su yudumlarken birbirlerine öfkeyle bakıyorlar. Sonra, yeni rauntun başlangıcını belirten zil çaldığında, ayağa kalkıyorlar ve tekrar karşı karşıya geliyorlar.

İlk birkaç raunt boyunca Dorian, sahte bir sıkıntı havasıyla koltuğuna yaslanmış, çenesini sıkı sıkı kapatmış, bana bakmıyor ve konuşmuyor. Maç devam ettikçe, etkilenmemiş gibi davranmaktan vazgeçiyor ve koltukta öne eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. Kısa süre sonra, boksörler özellikle etkileyici darbeler indirdiğinde bağırarak tezahürat yapmaya başlıyor. Çoğu zaman, küfür mü ediyor yoksa övüyor mu anlayamıyorum.

Sonunda, birkaç kez bana bakıp, bana doğru eğildi. "Neler olduğunu biliyor musun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Neden bilmediğimi düşünüyorsun?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Peki, biliyor musun?" "Biraz."

"Daha fazlasını anlatmamı ister misin?"

İlk tepkim reddedip, kanlı sporun inceliklerini kendi başıma gayet iyi anlayabileceğimi söylemekti. Ama onu buraya tartışmaya getirmedim. Onu buraya tavlama ve baştan çıkarmak için getirdim ve bu, bu geceki pek de iyi olmayan etkileşimlerimizi düzeltmek için bir fırsat. Üstelik, gözlerinde umut dolu bir ışıltı var, bu da beni başımı sallamaya itiyor.

Kabul ettiğimi görünce yüzü aydınlanıyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Kızıl saçlı adam, o Emmet. O, dünya ağır sıklet şampiyonu. Koyu saçlı olan ise Hastings. O, meydan okuyucu. Ve o muhteşem bir adam."

İkisini tekrar yumruklaştırken izliyorum. İki adam da aynı boyda ve aynı kiloda, ikisinin de geniş omuzları, şişkin pazıları ve ağaç gövdesi kadar kalın bacakları var. Dorian'ın kas yapısını daha çok beğendiğimi fark edemiyorum, ama bu düşünceyi kendime saklamam daha iyi.

Emmet, Hastings'in karnına bir yumruk atıyor, ama diğer adam kolaylıkla kaçarak yumruğu atlatıyor. "Hastings hızlı, değil mi?" diyorum Dorian'a.

"Öyle. Emmet'in etrafında daireler çizebilir, ama yapmıyor. Enerjisini korumayı biliyor."

"O zaman Hastings'i destekliyorsun?"

"Tabii ki. Bir hafta sonu Bretton'da dövüşünü izledim. Boksun yeni yıldızı olacak." Bana geniş bir gülümsemeyle bakar. Gerçekten eğlendiğini ve artık etkilenmemiş gibi davranmaya çalışmadığını anlayabiliyorum. "Sen kimi destekliyorsun?"

Bir anlığına gözlerine bakıyorum, onun rahat gülümsemesi karşısında kalbimin hızlandığını hissediyorum. Davranışlarındaki değişim neredeyse nefes kesici. Dikkatimi tekrar ringe veriyorum. "Henüz karar vermedim."

Maç devam ederken Dorian bana hangi yumrukların jab, cross, uppercut ve straight right olduğunu söylüyor. Benim de Hastings'i desteklediğimi itiraf etmem an meselesi. Hızı etkileyici, yumruklarının gücüyle eşleşiyor. Emmet de oldukça iyi bir dövüşçü, Hastings üstünlük sağladığında aynı sertlikte karşılık veriyor. Hastings'in kafasının yan tarafına aldığı acımasız bir yumrukla yere düştüğünü izliyoruz, ama sadece üç saniye yerde kalıyor. Her raunt geçtikçe kalbim daha hızlı atıyor ve kısa sürede Dorian ve ben koltuklarımızın kenarlarına yapışıp kalabalığa karışarak bağırmaya başlıyoruz.

Sekizinci raunt geçer. Ardından dokuzuncu raunt. Hastings yine yere düşer. Sonra Emmet. Yine Emmet. Maç devam eder ve dövüşçüler daha fazla yaralanır, rauntlar arasındaki dinlenme aralarında daha fazla yorgunluk gösterir. Onuncu raunt başlarken, Hastings intikam almak için geri dönmüş gibi görünür. Aniden, hem hücumda hem de savunmada hızını kullanır, yumrukları daha hızlı ve daha ısrarcıdır. Öte yandan Emmet, önemli ölçüde yavaşlamıştır ve tepki süresi Hastings'in enerji patlamasına ayak uyduramayacak kadar yavaştır.

"Bu bir kumar," diyor Dorian. "Hastings bu rauntta Emmet'i yenemedi yorulursa, bir sonraki rauntta ciddi bir dezavantaja düşebilir."

Hastings Emmet'e saldırır, rakibine arka arkaya yumruklar yağdırır. Ya da belki de çapraz yumruklar. Artık ayırt edemiyorum çünkü kendimi kavgaya kaptırmışım. Ayakta durduğumu bile hatırlamıyorum, ama ayaktayım ve tüm seyirciler de öyle. Emmet, Hastings'in saldırıları altında çökmeye başlar, gardı Hastings'in acımasız yumruklarına karşı çok yavaştır.

Emmet'in eldivenlerini Hastings'in kaburgalarına vurmasına rağmen çok az etki yaratmasını izlerken ayaklarımın ucunda zıplıyorum. "Kellesini kopar, Hastings!"

Dorian kahkahayla gülüyor. "Bu biraz fazla değil mi sence?"

Ona dönüp, neşeyle kırışmış gözlerini görünce ben de gülüyorum. "Belki, ama..." Emmet geriye sendiyor ve ben ringe dönüp "Yok et onu!" diye bağıyorum.

Dorian da bana katılarak Emmet'in yenilgisini haykırıyor.

Hastings ona bir yumruk atar. İki. Bir sonraki yumruk Emmet'in ağzından tükürükler saçılır ve yere düşer. Hakem saymaya başlar.

Bir.

İki.

Üç.

Emmet baygın halde yatarken, sayının sesi tezahürat ve bağırırlarla boğulur. Dört sayısında kendine gelir, ancak ayağa kalkmaya çalışsa da, on sayısına gelindiğinde hala yerde yatmaktadır.

Hastings maçı kazanır.

Etrafta sağır edici bir tezahürat patlar ve ben de onlarla birlikte bağırıyorum, muhtemelen hayatımda hiç bu kadar yüksek sesle bağırmaışımıdır. Dorian ve ben birbirimize döneriz, ağzımız açık kalmış, kutlama için birbirimize sarılırız. Böyle bir zaferin ardından birbirimize sarılmak dünyanın en doğal şeyi gibi gelir, ta ki Dorian'ın çıplak sırtımda ellerini acı bir şekilde hissedene kadar.

O da fark etmiş gibi görünüyor ve aniden kollarımda hareketsiz kalıyor. O anda ne kadar yakın durduğumuzu da fark ediyorum, göğüslerimiz birbirine sıkıca bastırılmış, beni ondan ayıran tek şey ince ipek elbise ve keten gömleği.

Bir araya geldiğimizden çok daha yavaş bir şekilde, santim santim birbirimizden ayrılıyoruz. Elleri sertçe sırtımdan aşağı kayıyor, sonra yanlarıma, benim ellerim ise boynunun arkasından göğsüne doğru kayıyor. Orada duruyorum. Yoksa o mu durdu? Boğazım düğümleniyor ve yüzüne bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Yüzündeki ifade, sık sık taktığı stoik maske ile daha yumuşak bir ifade arasında gidip geliyor. Savunmasız. Beni elbiseyle ilk gördüğünde gözlerinde gördüğüm sıcaklık bir anlığına geri geliyor.

Yüzü birkaç santim öne doğru yaklaşır. Yine durur.

Nefesim kesilir ama kıpırdamam. Geri çekilmiyorum.

Sonra soğuk maskesi tamamen parçalanır ve gülümseyen gözleri geri gelir, dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

Ağzı benimkine doğru yaklaşıyor...

Son anda başımı yana çeviriyorum ve dudakları yanağıma değiyor. Yapacak başka bir şey düşünemiyorum, ellerimi göğsünden çekip seyircilerin alkışlarına katılıyorum. Hastings'in kutlama için eldivenli elini havaya kaldırdığı ringe dönüyorum ve Dorian geç de olsa ellerini belimden çekiyor. Yüzümde sakın bir gülümsemeyle galibiyetin heyecanına kapılmış gibi görünmeye çalışsam da, Dorian'ın bakışlarının beni yakıp kavurduğunu hissediyorum. Dudaklarının değdiği yerlerde tenim karıncalanıyor ve parmak uçlarımı çok sıcak olan yanağıma dokunmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

ARENA DIŞINDA, kaldırımlar seyircilerin maç hakkında konuşmalarıyla çınlıyor. Dorian ve ben Halley'den aşağı doğru ilerleyip Cygnus'a doğru dönerken çok az konuşuyoruz. Aramızdaki sessizlik rahatlatıcı. Dorian'ın neredeyse öpüşmemizi gündeme getirmemesi için sessiz bir yürüyüşü tercih ederim. Ve bunu düşünmemek için her şeyi yaparım. Çünkü çok fazla düşünürsem, kasten başarısız olduğumu kabul etmek zorunda kalırım.

Adımlarımız yavaş ve rahat, Halley'den uzaklaştıkça sokaklar da sakinleşiyor. Kısa süre sonra sadece ayak seslerimiz kalıyor. Aramızda birkaç santimlik bir boşluk var, duyularım bu boşluğa odaklanıyor. Bu kadar boşluk bile çok az. Yoksa çok mu fazla? Neyse ki montumu tekrar giydim, en azından çıplak tenim ona bu kadar yakın değil.

Dorian iç çekiyor. Göz ucuyla onun gökyüzüne baktığını görüyorum. Durup kaşlarını çatıyor.

Ben de durup onun bakışlarını takip ediyorum. "Ne oldu?"

"Yıldızları görebilmeyi umuyordum, ama zar zor görünüyorlar."

Gözlerini gökyüzünden indiriyor. Gözleri benimkilere takıldığında ciğerlerim sıkışıyor. Beni öpmeye çalışmadan önce bana nasıl baktığını hatırlamadan edemiyorum.

Hayatımı kurtaracak olan şeyi mahvetmeden hemen önce.

"Evet," diyorum, zihnimi tekrar şimdiki ana getirerek. "Şehrin bu kadar yakınında nadiren görünürler."

"Evimin bahçesinden gördükleri hali özledim." Başını sallayarak yürümeye devam etti. "Bretton'da kaldığım süre boyunca onları özledim. Ya

Ya çocukluğumu yanlış hatırlıyorum ya da Faerwyvae'de yıldızlar daha parlak."

Çocukluğundan bahsetmesi merakımı uyandırdı. "Çocukken hangi kortta yaşıyordun?"

"Wind," dedi yumuşak bir sesle. Yüzü düştü. Annesi hakkında söylediklerini hatırladım. Hızla kendini toparlayıp gülümsemeye çalıştı. "Peki ya sen? Senin evin nasıldı? Babanın sarayı su altında mı?"

"Hayır, Bircharbor Sarayı Sonbahar Sarayı'nın kenarında yer alır. Bir zamanlar Sonbahar Kralı Aspen ve ondan önce de babası Kral Herne tarafından yönetilirdi. Son savaştan sonra Kral Aspen, eşi Kraliçe Evelyn ile birlikte Maplehearth Sarayı'na taşındı. Şimdi Bircharbor, seelie Deniz Sarayı'nın merkezi. Saray, bir uçurumun üzerinde duruyor ve okyanusa bakıyor. Babam bir seelie hükümdarı olduğu için, insan temsilcileri ve diğer seelie perileriyle daha kolay iletişim kurabileceği bir saraya sahip olması çok yardımcı oluyor. Ama sarayda fazla zaman geçirmedim. Uçurumun dibindeki özel lagünümü tercih ediyordum."

"Ve sen evlatlık kardeşinle birlikte büyüdün..." Refakatçimin adını hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kısıyor.

"Podaxis," diye onun yerine tamamladım. "O bir mantar perisi. Evet, neredeyse tüm zamanımızı birlikte geçirdik."

"Başka birçok kardeşin olduğunu da söylemiştin. Onları özölüyor musun?"

Bu soru kalbimi sızlattı. "Özlüyorum. Sen kız kardeşlerini özölüyor musun?" Yüzü yine hüznünlendi. "Çok özölüyorum."

Onun saklamaya çalıştığı acıyı hissedince kalbim sızladı. "Onlar nasıldılar? Kız kardeşlerin?"

Yürümeye devam ederken o önündeki yere bakıyor ve birkaç saniye boyunca cevap verecek mi emin olamıyorum. "Keşke sana anlatabilsem, ama onlara haksızlık olur. Onları on yıldır görmedim. Sadece portrelerini gördüm ve okuldayken mektuplaştık."

"Geminin batmasından önce okulda mıydın?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyormuş gibi davranmaya çalışarak. Nimue, babası idam edildikten sonra Bretton'a okula gönderildiğinden bahsetmişti.

O da başını sallar.

"Orayı sevdin mi?"

"Evet. Muhtemelen fazla bile." "Ne demek o?"

"Bu... karmaşık." Dudaklarını sıkıştırıyor ve söyleyeceklerinin hepsi bu kadar gibi görünüyor. Sonra tekrar konuşuyor. "Son birkaç yıldır, mezun olduktan sonra daha saygın bir kariyer peşinde koşmak yerine Emmet veya Hastings gibi ünlü bir boksör olacağıma karar verdim. Okula daha az ilgi göstermeye başladım ve daha çok antrenman yapmaya ve kampüs çevresindeki amatör maçlara katılmaya başladım."

Ona şaşkın gözlerle baktım. "Gerçekten başka erkeklerle dövüştün mü? Az önce izlediğimiz gibi maçlarda mı?"

"O kadar abartılı değildi, ama evet."

"Kazandın mı?"

"Bazen. Bazen de utanç verici bir şekilde yenildim." Dudaklarında, bu kadar fena yenilmenin onu eğlendirdiği izlenimi veren küçük bir gülümseme beliriyor. Bu geçici bir ifade ve yüzü yine asılıyor. "İki yıl önce mezun olabilirdim, ama bunun yerine... bunun yerine eğitimimi gereğinden fazla uzattım. Okulumu daha ciddiye alsaydım, daha önce eve dönebilirdim..."

Sözünü bitirmesine gerek yok, ne demek istediğini anlıyorum. "Çok üzıldüm, Dorian." Omzum omzuna değiyor ve önce ben mi ona yaklaştım, yoksa o mu bana yaklaştı, emin değilim. İkimiz de yürümeye devam ederken aramızdaki mesafeyi açmıyoruz.

Derin bir nefes aldı. "Hasta olduğumu bile bilmiyordum. Her şey olduktan sonra kız kardeşlerimin mektuplarından öğrendim. Annem beni endişelendirmek istememiş. Eve dönmek zorunda hissetmemi istememiş. Beni yurtdışına okula göndermesinin... nedenleri varmış."

Ne demek istediğini anlıyorum ama yine de soruyorum: "Ne gibi nedenler?" "Babam ben on yaşındayken öldü."

"Oh, başın sağ olsun." Ses tonum, annesinin başına gelenler için ifade ettiğim üzüntüden çok daha azdı. Çünkü kalbimde hiç üzüntü yoktu. Bu, neden burada olduğumu, neden birlikte olduğumuzu hatırlatıyordu. Dorian bir katilin oğlu. Kendisi de bir katil.

Kaldırımında birkaç adım daha yavaşça ilerlerken, aramızda biraz mesafe bırakıyorum, artık omzuma değme riski yok.

Ama onun sonraki sözleri beni neredeyse durdurur.

"Ben emin değilim." Soğuk bir sesle söyler.

Gözlerimi ona çevirdim. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Babam iyi bir adam değildi. En azından, bir zamanlar düşündüğüm gibi bir kahraman değildi. Öldüğünde, onu kalbimi kıran şeyler öğrendim, ama yine de onu iyi bir baba olarak görmeye devam ettim. Sonra annem öldü ve onun annemi ve kız kardeşlerimi vasiyetinden çıkardığını öğrendim... O zaman onun gerçekte kim olduğunu anladım."

"Baban karısını ve kızlarını vasiyetinden mi çıkardı?"

"Ölmeden önce üç yıldır ayrılmışlardı. Annem onu terk etti. Annemin bunu yapmak için iyi nedenleri vardı, bunları tam olarak anlamam yıllarımı aldı. Yine de, annemi vasiyetinden çıkarmayı neredeyse anlayabilirdim, ama kız kardeşlerimi..." Dişlerini sıkıp başını salladı. "Bana büyük bir servet ve eğitimim için bir vakıf bıraktı. Onlara hiçbir şey bırakmadı. Hiçbir şey. Hayattayken haftalık harçlık verirdi ama öldükten sonra kendi başlarına kalakaldılar. Benim

Annem evde durumumun ne kadar zor olduğunu görüyordu. Babamın ölümünün yarattığı travmayla başa çıkmaya çalışıyordum ve sırf onun oğlu olduğum için arkadaşlarım tarafından zorbalığa uğruyordum. Bu yüzden beni Bretton'a okula gönderdi. Ailemin yoksulluğa sürüklendiğini görmeden oradan ayrıldım. Ben, güven fonum sayesinde lüks içinde, elit bir yatılı okulda rahat bir hayat sürerken, annem kız kardeşlerime bakmak için kendini paralamıştı. Ve o öldüğünde, ben o güven fonunu içki, sigara ve kavga ederek harcıyordum. Evde olmak yerine, ünlü bir boksör olma gibi aptalca bir hayalin peşinde koşuyordum. Zamanında mezun olup eve dönseydim her şeyin ne kadar farklı olabileceğini fark edince, bu hayali çabucak küçümsemeye başladım.

Bana anlattığı her şeyi dinlerken ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Annesinin babasını terk ettiğini. Dorian'ın zorbalığa uğradığı için adayı terk ettiğini. Annesi ve kız kardeşlerinin hiçbir şeyi yokken kendisine bahşedilen ayrıcalıklar yüzünden çok suçluluk duyduğunu. Yüzündeki acıyı görünce boğazım düğümleniyor.

Tekrar konuşmaya başladı. “Annem hiç eve dönmemi istemedi. Hasta olduğunu hiç söylemedi. Kız kardeşlerimin mektuplarında, annemin Bretton'da kalmamın ve Faerwyvae'ye asla dönmememin daha iyi olacağını düşündüğünü yazmışlardı. Bunun nedeninin, okula gitmeden önce hayatımın ne kadar zor olduğunu hatırlaması olduğunu söylediler. Beni çok sevdiği için ölmek üzere olduğunu söylemediğini iddia ettiler. Ama ben başka bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

"Ne?"

“Benden korktuğunu. Benim de babam gibi olacağımı düşündüğünü.” Karanlık, gülüşü olmayan bir kahkaha atıyor. “Meğer haklıymış. Beni şimdi görse nefret ederdi.”

Ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Annesinin haklı olduğunu düşünerek ne demek istediğini sormak istiyorum. Kendini babası gibi gördüğü için mi suçluluk duyuyor? Yoksa Alfa Konseyi'nin düşündüğü gibi o da içinde karanlık bir taraf mı barındırıyor?

Cevabı öğrenme arzusu göğsüme tırmanıyor, ciğerlerimi sıkıyor. Bunun bir önemi olmamalı. Cevabı bilmek istememeliyim.

Dorian yaşarsa, ben ölürüm. Bu kadar basit.

Ama bu gece bana söyledikleri, ona olan algımı altüst etti. Ya da belki de algım zaten altüst olmuştu ve şimdi düzelmeye ve netleşmeye başlıyor. Her ne olursa olsun, başım dönüyor, şiddetli bir akıntı gibi beni her yöne çekiyor. Yapılması gerekeni yapamayabileceğimi, kendi hayatımı kurtarmak istemediğimi fark etmek...

Bu dayanılmaz bir acı.

Kiliseye vardığımızda, arka kapıya doğru ilerleyip sessizce içeri girdik. Karanlık koridorda durup etrafta kimse olup olmadığını kontrol ettik. Hiçbir ayak sesi veya başka bir ses duymayınca, bir sonraki kapıdan geçip avlu bahçesine çıktık. Dikkatim o kadar diğer tarafa, odama geri dönüp karışık düşüncelerimi toparlamaya odaklanmış ki, Dorian'ın parmakları bileğime dokunduğunda irkiliyorum. Durup ona dönüyorum.

"Bu taraftan," diyor ve başparmağıyla dün gece ona yardım ettiğim kapıyı işaret ediyor.

"Tamam," derim, düz bir gülümsemeyle. "İyi geceler o zaman." Bir adım atarım, ama o beni bırakmaz.

"Bekle." Sözcükler fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor. Bana doğru küçük bir adım atıyor. Eli bileğimden kayıyor ama tamamen çekmek yerine, eldivenli avucumun içinden parmaklarını aşağıya doğru kaydırıyor, sonra parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor. "Teşekkür ederim."

Kalbim bu temastan çarpıyor. Bu çok samimi, insanlık kurallarına göre çok kaba. O da bir insan. Bunu bilmesi gerekir. Ama yine de, bu gece boks maçında kucaklaştığımızda bu kuralları çoktan çiğnedik. Kazara aynı yatakta uyuduğumuzu saymıyorum bile. Uzun bir sessizlikten sonra, "Ne için?" diyorum.

"Bu gece için," diyor gülümseyerek. Nazik bir gülümseme. Tatlı bir gülümseme. Dizlerimin bacaklarımdan eriyip yere yığılacağımı hissettiren bir gülümseme. "Ben... Sanırım bunun farkında olmadığım kadar ihtiyacım vardı."

"Sorun değil," diyorum, ama sözlerim sert çıkıyor. Elimi onunkinden çekip odama kaçmakla... ve olduğu gibi kalmak arasında gidip geliyorum. Çünkü şimdi başparmağını yavaşça elimin sırtında ileri geri gezdiriyor. Eldivenlerimden bile, bu okşama omurgamda bir titreme yaratmaya yetiyor.

Dudakları sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor, ama bir kapının açılma sesi ağzını hemen kapatıyor. Gözlerinde alarm çalmaya başlıyor. İkimiz de bu saatte dışarıda olmamalıyız, hele birlikte hiç olmamalıyız.

"Kahretsin." Beni aşağı çekerek, bir dizi çitin arkasındaki patikadan hızla uzaklaşıyoruz. Yavaş, sessiz ayak sesleri yaklaşıyor ve sesler, bahçeye girdiğimiz kapıdan geliyor. Ayak sesleri yaklaşıyor, bahçe patikasında dolanıyor. Dorian beni seslerden daha uzağa çekiyor ve çimlerin ve çiçek tarhlarının üzerinden sessizce sürünüyoruz. Odamdan görebildiğim devasa söğüt ağacının dallarına ulaştığımızda dururuz. Ayak sesleri daha da yaklaştınca, ağacın altına ve gövdesinin etrafına parmak uçlarında ilerleyerek karşı tarafa geçeriz. Dorian arkamda, ben de gövdeye sıkıca yapışırım. Vücudunun bir kısmının benimkine değdiğinin farkındayım. Dikkatimin geri kalanı, çalıların arasından gördüğüm siluete odaklanmıştır. Üzerimizde karanlık gökyüzü ve bahçe yolu ile aramızda çok sayıda bitki olduğu için, siyah cüppeler ve Billius kardeş gibi görünen bir yüzün silüetinden fazlasını zar zor görebiliyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Eğer o ara sokaktan geliyorsa... bizi gördü mü? Her halükarda, geceleri gizlice dışarı çıkan tek kardeş Dorian değil gibi görünüyor.

Billius hızını artırıp yoluna devam ediyor. Kısa süre sonra tamamen gözden kayboluyor ve başka bir kapının açılıp kapanma sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Başka biri gelip gelmediğini duymak için birkaç saniye hareket etmeye cesaret edemiyorum. Tekrar yalnız kaldığımızı görünce nefesimi verip arkamı dönüyorum...

Dorian hala bana yapışık duruyor.

Ön kolu başımın üstündeki gövdeye dayalı, diğer eli ise belimin yakınlarında. Gövdeye olabildiğince yaklaşıyorum ama aramızdaki mesafe birkaç santimetreden fazla değil. Dorian'ın gözlerine bakarken nefesim hızlanıyor.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kayıyor. Boğazının hareketini izliyorum. Sonra bakışları burnumun civarında sabitleniyor. "Çillerin var," diyor fısıldayarak, dudakları o kadar yakın ki nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyorum.

Mümkün olduğunca rahat bir şekilde, "Çok var" diyorum.

"Bana gece gökyüzünü hatırlatıyor. Yıldızları net olarak görebildiğin zaman. Çok... güzeller."

Kimse benim çillerim için böyle bir şey söylememiştir. Tenimin hiç de açık olmadığını hep biliyordum.

Bakışları dudaklarımdan boynuma kayar, sonra omuzlarımdan birinin üzerinde durur. O anda, söğüt ağacının altına kaçarken paltomun kaymış ve bir tarafına sarkmış olduğunu fark ederim. Yavaşça, belime dayadığı elini kaldırır ve boynuma yaklaştırır. Orada durur ve gözlerime bakar, belki de çekilip çekilmeyeceğimi görmek için.

Çekilmiyorum.

Parmaklarını indirip omzumdan sarkan inci kolyeye dokundu. "Elbiseni beğendim."

"Beni kandırabilirdin." Sesim istediğimden çok daha kısık çıkıyor. Kendimi sözlerime odaklamak için tüm irademi kullanıyorum, onun inci dizisini tekrar tekrar izlemesinin verdiği hissi hissetmemek için. "Maçta paltomu çıkardığımda hiç beğenmemiş gibiydin."

"Belki de kandırdığım kendimdim."

Gözlerimi deviriyorum, ama tek yaptığım, o inci tanelerinden birini hafifçe çekince göz kapaklarımda titremesi oluyor. "Bana ne oldu da kötü bir baştan çıkarıcı olmaktan vazgeçtim?"

"Sana baştan çıkarıcı dedim ama kötü olduğunu hiç söylemedim."

"Öyle ima ettin."

Parmakları hala incilerimin üzerindeyken gözleri boynuma, yüzüme doğru kaydı ve benimkine kilitlendi. "Neden bu gece seni öpmeme izin vermedin?"

Ağızımdan çıkacak her cevap boğazımda düğümleniyor. Birkaç kez yutkunup nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, sonunda mantıklı bir cümle kurmayı başarabiliyorum. "Sen benim yanağımı öptün."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Evet, ve bunun dudaklarına yönelik olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

Daha geri çekilmeye çalışıyorum ama gidecek başka yer yok. Karnımın altında yakıcı bir sıcaklık hissediyorum, başım dönüyor. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin, ama seni öpmeye çalıştığımda hoşuna gitmemiştir. Bu duygularının değişmemiş olması çok normal. Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Senden hiç hoşlanmadım." Parmaklarını yine inci kolyemden geçirdi, köprücük kemiğimden omuzumun altına kadar. Durdu ve gözlerini kısarak bana baktı. "Ama sana da tam olarak güvenmedim."

"Neden?" diye soruyorum, ama cevabı duymak istediğimden emin değilim. Gerçek çok yakın olabilir.

"Çünkü neden burada olduğunu anlayamıyorum," diyor, biraz daha eski haline dönmüş gibi. Soğuk haline. Saint Lazaro'nun mesafeli kardeşi. "Diğerlerinin hepsinin bir nedeni var. Açık bir neden. Vanessa Courter, kendi çevresinde koca bulamayan dindar bir fanatik. Greta Garter ünlü olmak ve yıldız olma hedeflerini finanse edecek zengin bir koca istiyor. Briony Rose...

o da manastırda sıkılmış. Diğer kızların çoğu ise iyi bir eş bulmak için çaresiz ya da aileleri tarafından zorlanıyor."

Diğer yarışmacıların motivasyonlarını ne kadar doğru bir şekilde tanımladığını görünce kıskançlık gibi bir duygu hissediyorum. Bu, yarışmanın ilk gününde kızlar hakkında öğrendiğim şeylerin aynısı. Bu, kızların geçmişlerinin ayrıntılı bir şekilde araştırılıp Dorian'a açıklandığını gösterebilir, ancak ben onun her bir kızı bu kadar iyi tanımak için zaman ayırdığı düşüncesine takılıyorum. Hatta o kadar iyi tanıyor ki, herhangi birini benden daha çok sevebilir.

Başka birini benden daha çok sevmesi umurumda olmamalı. O benim kurbanım, sevgilim değil. Onu öldürmem, sonunu getirmem, geçmişteki suçları ve Alfa Konseyi'nin henüz yapmadığını düşündüğü tüm suçları için cezalandırmam gerekiyor.

Ama görevimi kabul ettiğimde onu gördüğüm gibi hala gördüğümü söylersem yalan olur. Bu geceye kadar değişmeye başlamıştı, ama şimdi geçmişi, babası hakkında hissettikleri hakkında bu kadar çok şey paylaştıktan sonra...

Şimdi, o benim için sadece bir hedef değil. Ne kadar daha fazlası, bilmiyorum. Ama o benim ölümüm olabilir.

Devam ediyor. "Sen ise, benim çözemediğim bir gizemsin. Kardeşlik seni eve göndermem gerektiğini düşünüyor ve haklılar. Sen kilisenin benim için istediği türde bir eş değilsin. Sen, Aziz Lazaro'nun sunduğu *kurtuluşu* kabul edecek türde bir peri değilsin. Sen iffetli, uysal ya da itaatkar değilsin. Peder Viktor'a itaat etseydim, bu geceki törende seni ortadan kaldırırdım. Öyle yapmalıydım."

Kaşlarımı çattım. "Peki neden yapmadın?"

Bakışlarını kaçırır ve ifadesi o kadar yumuşar ki, sanki acı çekiyormuş gibi görünür. "Çünkü seni eve göndermeye hazır değilim."

"Neden?"

"Çünkü sen beni olmak istediğim kişi gibi hissettiriyorsun. Üniversitedeyken olduğumu iddia ettiğim kişi gibi. Bir daha asla olamayacağım kişi gibi."

Nefesimi tutuyorum, daha fazlasını söylemesini umarak, söyleyeceğinden korkarak, çekip gideceğini umarak, gidersen bir daha asla sıcak hissedemeyeceğimden korkarak.

Gözleri acıyla dolu olarak benimkilere dönüyor. "Mutlu olmayı hak eden biri."

Neden mutlu olmayı hak etmediğini sormak istiyorum, ama tek kelime bile çıkamıyorum, bana daha da yaklaşırken dudaklarına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ön kolu hala başımın üstündeki ağaca dayalı, diğer kolunu omzumdan alıp yanağıma getiriyor ve nazikçe okşuyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor, onun teninin benim tenime değmesi, okşamalarının yumuşaklığı, beni tekrar öpmeye çalışacağını bilmemin verdiği soğuklukla zihnim dönüyor.

Ve sonra her şey bitecek.

Lanetim bozulacak.

Onun hayatı sona erer.

Gözlerimi kırıp açıp dudaklarının açılmasını izledim. "Seni öpmemem gerek," dedi. "Seni öpmem. Seni öpmek beni mahvedebilir."

Öyleyse öpme, demek istiyorum ama dilim kelimeleri çıkarmıyor.

"Ama çok istedim. Dudakların yeminimi bozup kilisedeki konumumu tehlikeye attığı günden beri her gün. Beni her şekilde baştan çıkarıyorsun. Sen en lezzetli yıkımsın."

O eğildi.

Dudaklarım yanıyor, karanlık bir büyü onları sararak, onun öpücüğünü bekleyerek isyan ediyor. Onun ölümü. Onların aşâğılık gücünün sonu.

Hareket etmemeye çalışıyorum.

Korkumu yutmaya, kalbimin acımayı, kırılmayı, parçalanmayı durdurmaya çalışıyorum... "Neden perileri öldürdün?" Sözleri neredeyse havaya savurarak, bir kalkan gibi kullanarak söylüyorum.

kalkan gibi kullanıyorum.

Durur, dudakları benimkilerden bir santim uzaklıkta, hafifçe geri çekilir. "Ne?"

"Sen çocukken," derim, sesim titriyor. "Neden perileri öldürdün?"

Elini yanağımdan çekip yanına indiriyor. Diğer eliyle ağaçtan iterek aramızdaki mesafeyi birkaç santim daha açıyor. "Sana bundan hiç bahsetmedim."

"Hayır, söylemedin."

"O zaman kim olduğumu biliyorsun." Sesi alçak ve boğuk. "Biliyorsun... ne yaptığımı."

Başımı salladım.

"Babam hakkında da biliyorsun, değil mi? Nasıl öldüğünü?"

Suçlarımı?" "Evet."

Dudakları öfkeyle kıvrılır. "Bu gece sana geçmişimi anlattım, ama sen hiçbir şey söylemedin. Bilmiyormuş gibi davrandın."

"Lütfen," diyorum, sesim çaresizlikle titriyor, "sadece nasıl olduğunu söyle."

"Yaptıklarımı biliyorsan, başka ne söylenebilir ki?" "Sadece söylentiler duydum, ama gerçeği bilmem gerekiyor."

"Katil olduğumu mu kastediyorsun? Deniz perisini bıçakladığımı mı? Babamın işkencesiyle zayıf düşmüş, demir zincirlerle bağlanmış bir yaratığı ve onun kanında yıkanmamı mı? Onu öldürdüğümde ne kadar zayıf olduğunu mu? Onu tek bir vuruşla savuşturabilecekken onu yedi kez bıçakladığımı mı?"

Bunu duyunca geri çekildim, midem tiksinti ile kasıldı. Ona sert bir bakış attım ve kendimi tekrar ağaca dayandığımı hissedene kadar ondan uzaklaştım.

"Bu, hatırladığımı bakış." Başını sallar ve acı bir kahkaha atar. "Annem beni okula göndermeden önce herkes bana böyle bakıyordu. Arkadaşlarım beni bayılana kadar dövüp

fae katili" diye başırarak beni bayılttıklarında da böyle bakıyorlardı. Hatırlattığın için teşekkürler. Belki de annem buraya dönmememi istemekte haklıydı. Belki de onun davranışları sevgisinden kaynaklanıyordu." Bunun üzerine arkasını dönüp benden uzaklaşır.

Onun arkasından bakakalırım, kafam allak bullak. Memnun olmam gerekirdi. Duymam gerekenleri söyledi. Hayatına son vermek için ihtiyacım olan yakıtı verdi.

Ama hala bana tüm hikayeyi anlatmadığını hissediyorum. Daha fazlası var ve bunu onun ağzından duymam gerekiyor.

Onun peşinden koşup, söğüt dallarının dış perdesine ulaştığı anda bileğini yakaladım.

Elime bakıyor. Beni kolayca i tebileceğini biliyorum, ama yapmıyor. Bakışları yavaşça benimkilere kayıyor.

"Bana her şeyi anlat," diyorum.

"Başka ne var?"

"Her şeyi. Ne oldu? Nasıl başladı? Neden onu öldürdün? Meşru müdafaa olarak kabul edildi ve... nedenini bilmek istiyorum."

Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine bakıyor, göz kapakları aralık. Sonra yavaşça yüzü yumuşuyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

Ağacın altına daha da yaklaşarak meraklı gözlerden uzaklaşır. Kollarını kavuşturur ve sırtını ağacın gövdesine yaslar. Şimdi çok yorgun görünüyor. Yenilmiş gibi. Bir iç çekerek gözlerini kapatır ve başını öne eğirir. "On yaşındayken bir yaz, bir hafta boyunca babamın malikanesinde kaldım."

Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim.

"O zamanlar o hala benim kahramanımdı. Annemin onu neden terk ettiğini anlamıyordum ve dünyadaki tek isteğim onun yanında olmakti. O hafta yazın en güzel haftası olacaktı. Babamın bana dövüşmeyi öğreteceğine, Güç Tarikatı'ndaki bir kardeş olarak becerilerini benimle paylaşacağına emindim. Gerçek ise bundan çok farklıydı. Hafta geçti ve babamı günde birkaç dakikadan fazla göremedim. Vaktinin çoğunu ev dışında geçiriyordu ve her gece bodruma iniyordu. Başkaları da geliyordu. O hafta birkaç gece, ön bahçe arabalarla doluydu. Orada neler olup bittiğini görmem yasaktı, bu yüzden doğal olarak merakım dayanılmaz hale geldi. Babamla geçireceğim son gündü ve o yine yoktu. Ben de yaşıtlarımın yapacağı şeyi yaptım. Anahtarlarını çaldım ve bodruma gizlice girdim."

Kollarını daha sıkı kavuşturdu, omuzları sertleşti. "O zaman sakladığı şeyi buldum. Dövüş ringi. Bu sadece geçici bir arena değildi, korkunç bir şeydi. Zeminin ortası kanla kaplıydı, zarif cam vitrinlerde demir silahlar asılıydı, duvarlar paslı kafeslerle kaplıydı. Sadece bir kafes doluydu, ama diğerlerindeki boş kelepçeler bir zamanlar onların da dolu olduğunu gösteriyordu. Cesedin ölü birine ait olduğunu düşündüm, bu yüzden araştırmak için yaklaştım. Sonra figür

hareketlenmeye başladı ve orada yaşayan bir şey olduğunu anladım. Bir peri. Sivri kulakları ve kahverengi ve beyaz pulları yara izleri ve kanlı yarıklarla kaplıydı.

Onun tarifine, kanlı yaralar dışında, Zara'nın tarifine çok benziyor. Öldürülen peri kızın kız kardeşi olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Devam ediyor. “Beni görünce ağlamaya başladı, kafesin kapısından uzaklaşarak korkarak. Ona zarar vermeyeceğimi söyledim ve sakinleşmeye başladı. Sonra kafesi açıp onu serbest bırakmam için yalvardı. Bunu yapmaya çekindim ve yerine babamdan yardım isteyeceğimi söyledim. Babamın bodrumunda olanlardan haberi olmadığına emindim. Nasıl haberi olabilirdi ki? O güçlü, iyi ve nazik bir adamdı. Perisi yalvardı ve sesi o kadar acınasıydı ki ona yardım etmem gerektiğini anladım. Sonunda istediğini yaptım ve çaldığım anahtarlarla kafesi ve demir kelepçeleri açtım. Ama kafesten çıkar çıkmaz bana saldırdı ve *babamın iğrenç çocuğunu öldüreceğini* haykırdı. Tırtıklı pençeleriyle kollarımı ve karnımı tırmaladı, dişlerini omzuma geçirdi ve etimi kemiklerimden ayırdı.”

Eğitim odasında gömleksiz halini gördüğümde omzunda gördüğüm yara izini hatırlayınca titriyorum.

Dalgın dalgın omzuna elini koydu, bakışları boş, duruşu kambur. Hikayesine devam ederken sesi sessiz ve gergindi. "O zamanlar dövüşmekten hiç anlamazdım. Kendimi nasıl savunacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim kaçmaktı, ama kaçtığımda o da peşimden geldi. Beni yere düşürdü ve kafamı silah kutularından birine çarptı, camlar paramparça oldu. Yere düştüm, düşen cam ve bıçakların ellerimi kestiğini hissettim. Öfke içimi kapladı ve daha önce hiç hissetmediğim bir nefret duydum. Tekrar üzerime geldi, dişlerini gıcırdatarak saldırdı. Ayağa kalkıp ona karşı koymak için elime kırık kutudan düşen silahlardan biri, demir bir hançer aldım. Dişleri boynuma doğru geldi, ama bıçağım onun boğazına önce ulaştı. Bir tıslama ile geriye sendeledi. Bir an orada durdu, eli boynundaki kanayan yarayı sıkıca tutuyordu. Sonra tekrar saldırdı ve kendini üzerime attı. Ağırlığı altında yere düştüm ve hala elimde tuttuğum silahla kendimi savundum, gözlerimden akan yaşlardan bir şey göremeden, kendi hıçkırıklarımın başka bir şey duyamadan tekrar tekrar bıçakladım.

"Kısa süre sonra onun hareket etmediğini fark ettim. Ve gözlerimdeki sadece gözyaşı değildi . Kan vardı. Onun cansız bedeninin altından kurtulmak için çabaladım ve sonunda kurtulduğumda kaçtım. Sersemlemiş bir halde babamın malikanesinden ayrıldım ve eve, annemin şehirdeki evine kaçtım. Yolda, kanlar içinde beni gören bir çiftin arabası durdurdu. Beni şerife götürdüler ve ben olanları anlattım. Akşamüstü babam şerifin gözetimine alındı, ama olanları anlamam çok daha uzun sürdü. Yaptıklarımın yasadışı bir dövüş çetesini ortaya çıkarmıştım. *Babamın* dövüş çetesini. Faeleri kafese koyan kişinin o olduğunu. Öldürdüğüm kişinin kilitli olduğu

Üç yıl boyunca mahzeninde demir kelepçelerle bağlanarak işkence gördü ve hem kendi türünden olanlarla hem de insanlarla dövüşmeye zorlandı. İlk başta inanmadım, ama kısa sürede bu iddiaları çürütecek hiçbir kanıt bulamadım. Dahası, kendini savunmak için öldürmediğim, cinayet işlediğim yönünde yeni iddialar ortaya atıldı. Olay sırasında benim de ringde antrenman yaptığım yönündeki iddiaları görmezden geldim, ama o fae'nin öldüğünde ne kadar zayıf olduğunu, ona verdiğim ilk yaranın onu öldürmeye yettiğini duyunca... Olaylara farklı bir gözle bakmaya başladım. Boğazını kestiğimde bana saldırdığını hatırlamak yerine, onun öne düşmüş olabileceğini ve benim şoktan kaçamadığımı fark ettim. Ve nefretle dolup onu defalarca bıçakladığımda..." Durur ve sanki soğuğu uzaklaştırmak istercesine ellerini kollarının üzerinde gezdirir.

Kalbim acıyor ve ellerim onu teselli etme arzusuyla yanıyor. Bir adım yaklaşıyorum ama ellerimi sıkıca yanımda tutuyorum. "Dorian..."

Gözlerime bakar, ifadesi boş. "Artık gerçeği biliyorsun. Ben bir katilim."

"Meşru müdafaaydı."

"O peri kızın hayatını sonlandırdığımda kalbimi dolduran ve ellerime yayılan öfkeyi bu kadar net hatırladığımda, bunun önemli olduğunu düşünmek zor. Sen bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsin. Yaptığın şeyden iğrenmek ama pişman olup olmadığından emin olmamak."

Tekrar yaklaşıyorum, söyleyeceğim şeyden dolayı tüylerim diken diken oluyor. "Senin sandığından çok daha fazlasını biliyorum."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bundan şüpheliyim."

Derin bir nefes alıyorum. "Birini öldürdüm."

Ağzını kapattı. "Ne?"

Yavaşça tekrar ediyorum. "Birini öldürdüm." Neden bunu söylediğimi bile bilmiyorum, sadece ona anladığımı göstermek için dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyorum.

Yüzünde bir anlık korku belirir ve vücudu kaskatı kesilir. O anda itirafımı geri almak ve ona empati kurmak için duyduğum aptalca arzuyu lanetlemek isterim. Sonra yavaşça nefes verir ve gözleri yumuşar. "Anlat," diye fısıldar. Sesinde emir yok. Sadece davet var.

Boğazım sıkışır, babam ve Podaxis dışında kimseye itiraf etmediğim sözler boğazımda düğümlenir. Beni bir canavara dönüştüren sözler. Gözlerine bakarak, göğsümde biriken hikayeyi dışarı çıkarmaya çalışırım. Demirden yapılmış, en karanlık kalbimin kafesinde uzun süre saklandıktan sonra özgür kalmaya hazır. Parmaklarımı belimde kıvrırım, sanki gerçeğin düğümünü çözebileceklermiş gibi. Gözlerim yaşarır.

"Seni yargılamayacağım," diyor. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Sonra ağaç gövdesinden bir adım uzaklaşıyor ve hala belimde dolanmış olan elimi kaldırıyor. Dokunuşunun altında hareketsiz kalıyorum, elimi eline almasına izin veriyorum. Gözlerime bakarak eldivenimin manşetine uzanıyor ve parmağını altına sokuyor. Ne yapacağını anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum ama onu durdurmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Yavaşça eldiveni kolumdan aşağıya doğru çekip parmak uçlarımdan çıkarıyor ve parmaklarımı çıplak bırakıyor. Gözleri benimkilerden ayrılmadan eldiveni ceketimin cebine koyuyor, sonra parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor.

Bir ılgılık atmamı engelliyorum. Eldivenlerin içinden elini tutmanın uygunsuz olduğunu düşünüyorsam, bu bambaşka bir şey. Ama hoşuma gitmediğini söyleyemem. Avuç içi sıcak ve

Güçlü. Kararlı. Nefeslerim derinleşiyor, göğsümdeki sıkışma gevşiyor. Ellerimizi sıkıca tutarak, yan yana durana kadar bizi ağaca doğru yönlendiriyor, sırtlarımız gövdeye yaslanıyor. Bakışlarını sabit tutuyor ve bana verdiği hediye anlıyorum. Böylece, itiraf ederken ona bakmak zorunda kalmıyorum. Onun orada olduğunu hatırlatmak için tek ihtiyacım olan şey eli.

Bunun benim ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini bilmiyorum.

Sonunda konuşuyorum. "Sana daha önce hayatımın çoğunu fok olarak geçirdiğimi söylemiştim. Ben öyle seviyordum. Fok derisini çıkarmak için gereken büyüü öğrenmek hiç içimden gelmedi ve babam da beni hiç teşvik etmedi. Fok olarak kalmamın daha güvenli olduğunu söyledi. Kardeşlerim gibi büyü öğrenmeme gerek olmadığını söyledi. Yıllarca bu bana yetti. Kuzenlerimin kıyıda fok şeklinde dans etmelerini izlemeyi severdim ama onlara katılma isteği hiç duymadım. Büyüdükçe, kardeşlerim beni şehre gezmeye davet ederlerdi. Orada içki içer, genelevlere giderlerdi ama ben hiç kabul etmedim. Ta ki bir gün kabul edene kadar."

Dudaklarımı ısıırıyorum. Sessizliğin içinde Dorian elimi tekrar sıkıyor.

"Bir yıldan biraz fazla bir süre önce, lagünümün dışındaki dünyaya karşı ilk merakımı hissettim. Lagünümü seviyordum, sarayın sahilindeki okyanusta yüzmeyi seviyordum. Ama olgunluğa erişiyordum. Nedenini bilmiyorum, ama ilk kez dünyanın başka neler sunabileceğini merak ettim. Kardeşlerimden birine, fok derisini çıkarmayı öğrenmeye ve kasabayı görmeye hazır olduğumu söyledim, ama babamın bunu bilmesini istemiyordum. Arzularımdan dolayı suçluluk duyuyordum. Babamın benim fok olarak kalmamı ne kadar istediğini biliyordum. Ben onun bebeğiydim. Henüz evden ayrılmamış tek kıızıydım ve çok hızlı yaşılanıyordum. Periler arasında hiç görülmemiş bir hızla. Bu onu üzüyordu. Bunu biliyordum. Beni şımartmak istiyordu ve uzun süre bu şımarıklıkla büyüdüm. Ama sonsuza kadar değil. Bu yüzden, gizlice ve geceleri - bir selkie'nin insan kıyafetlerini giymeden önce derisini çıkarmak için tek güvenli zaman - en küçük erkek kardeşim bana fok derisinin gizli dikişini bulmayı, onu soyup çıkarmayı öğretti. Podaxis bunun büyük bir hata olduğunu, lagünümüzden ayrılmanın hiçbir iyi sonuç getirmeyeceğini düşünüyordu. Öte yandan kardeşlerim çabalarımı destekledi ve bana ilk giysilerimi getirdi. Şekil değiştirme sanatını öğrendikten sonra beni kutlamaya götürdüler. İlk kez bir bara gittim, ilk biramı içtim. Kardeşlerim beni köpekbalgı gibi izleyerek gözlerinden ayırmadılar. İnsanların dans etmesini, öpüşmesini izledim. Kardeşlerimin insan sevgilileriyle tanıştım. Ve sonra... Luther'le tanıştım.

Adının dilimde bıraktığı tadı duyunca titriyorum.

"Ama yine de, tanışmak yanlış bir kelime sanırım. Aslında, onun hakkında uyarıldım. O çocuk kardeşlerime sanki onları çok iyi tanıyormuş gibi baktı, ama gözleri bütün gece benim üzerimde kaldı. Bu, en büyük ağabeyimin dikkatinden kaçmadı ve bana o insan çocukla asla yalnız kalmamamı söyledi. Onun aşırı koruyucu olduğunu düşündüm, ama anladığımı söyledim. Gezimizin sonunda, kardeşlerim

beni eve götürdüler ve Podaxis'e gecenin maceralarını anlattım. O, benim rahat plajımızı terk edecek kadar cesur olduğum için endişeyle dinledi. Ertesi gece de dışarı çıkmak istediğimde daha da rahatsız oldu. Bu sefer yalnız gitmek istiyordum. En azından kardeşlerim olmadan gitmek istiyordum. Her adımımı takip etmeden kasabayı keşfetmek istiyordum. Podaxis beni vazgeçirmeye çalıştı ve gelmeye ikna olmadı. Ben de tek başıma çıktım. Pub'a geri döndüm, bir bira daha sipariş ettim ve kardeşlerimin eşlik etmesinin ilk faydasını çabucak öğrendim. Para diye bir şey vardı ve benim yoktu. Barmen gitmemi istedi, ama bir adam birkaç cips atarak beni utançtan kurtardı. Kurtarıcıma teşekkür etmek için döndüğümde, onun uzak durmamı söyledikleri Luther olduğunu gördüm. Ona teşekkür ettim ve konuyu orada kapatmak niyetindeydim. Ama merakım yine galip geldi ve bu genç insanda bu kadar kötü olan şeyin ne olduğunu görmek istedim. Bu yüzden, benimle bir içki içmek istediğinde kabul ettim. Bir içki iki oldu, iki çok oldu ve çok, çok keyifli bir geceye dönüştü. Bütün gece Luther'le dışarıda kaldım, konuştuk, içtik. Hatta utanç verici bir şekilde dans etmeye bile çalıştım. Gökyüzü aydınlanmaya başladığında, kimse kaybolduğumu fark etmeden lagünümün yanına dönmem gerektiğini anladım. O zaman Luther beni eve kadar geçirdi.

Nabzım hızlanıyor ve başım dönmeye başlıyor. Geriye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, kendimi ağaç gövdesinin sertliğine bırakıyorum. Bu sırada Dorian'ın sıcak eli, dün gibi canlı bir şekilde zihnimde canlanan anılar arasında bir çapa görevi görüyor.

"Beni lagünümün önüne kadar yürüdü ve orada ona iyi geceler diledim. Ancak o, birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmesini istemiyor gibiydi. Bunun yerine, oyalararak bana iltifatlar ve tatlı sözler söyledi, kendimi dünyadaki en güzel yaratık gibi hissettirdi. Bana fok derisi hakkında sorular sordu, benim kadar güzel olduğuna bahse girmeye hazır olduğunu söyledi. Bana onu göstermem için yalvardığında, bunun önemi olmadığını düşündüm. Ve gösterdim. Yakındaki kayaların altındaki sakladığım yerden çıkardım ve ona incelemesi için verdim, ama elimi sıkıca tutuyordum. Sonra bana teşekkür etti ve bir öpücük istedi."

Son kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum. Muhtemelen söylememeliydim. Muhtemelen bunların hiçbirini söylememeliydim. Çok fazla gerçek var, çok fazla...

Dorian'ın başparmağı elimin kenarından kayıyor ve paniğim azalmaya başlıyor. Hiçbir şey söylemiyor, devam etmem için beni zorlamıyor. Belki de bu yüzden devam ediyorum.

"Onu öpmedim, en başta," diye fısıldadım, omurgamdan buzlar süzülür gibi hissettim. "Onun yerine ona sarılmayı teklif ettim. Seelie formunda ilk sarılmamdı ve hoşuma gitti. Beni sıkıca sarması, ellerini sırtımda ve saçlarımda gezdirmesi hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti. O kucaklamada kendimi kaybetmişim. O kadar kaybetmişim ki, mühür derimin ellerimden kayıp gittiğini hissetmem birkaç saniye sürdü. İlk başta düşürdüğümü sandım, ama gözlerimi açıp uzaklaştığımda, onun

arkasında tuttuğunu gördüm. Gözlerine baktım ve daha önce hiç görmediğim bir ifade gördüm. Acımasız, soğuk ve hesapçı bir ifade. Ne olduğunu anlayamadan, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sert ve güçlüydü, sanki öpücükle yaptığını gördüğümü silebileceğini düşünüyormuş gibi. O anda anladım. Fok derisini çalıyordu. Öfke içimi kapladı, nefret kanımı kaydattı. O anda..."

Tam zamanında kendimi durduruyorum. Dorian'ın asla bilmemesi gereken şeyi itiraf etmeden önce. Kalbim göğsümde çarpıyor, hikayemden dolayı hızla atıyor. Birkaç kez derin nefes alıp, kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. "Onu öldürdüm. Kazaydı, ama farkında olmadan peri büyüsu kullandım ve onun hayatını sonlandırdım."

Hikayemin ardından aramızda sessizlik hakim. Gerçeğin altında, söylemediklerim gizli. Luther'ı bir öpücükle öldürdüğümü. Bir an önce beni sert dudaklarıyla kendine hapsedmişken, bir an sonra ona karşılık verip, neredeyse tutkuyla öptüğümü. Neden yaptığımı bile bilmiyorum. Yaptığı şeye çok kızgındım, ama tek düşünebildiğim durumu kontrol altına almak, öpücüğü derinleştirmek, belki de derimi geri almadan önce öfkemle tadını çıkarmaktı. Ama derimi geri almaya gerek kalmadı. Onu öptükten kısa bir süre sonra, sanki ona vurmuşum gibi sendeledi. Sonra boğuldu, yüzü morarana kadar öksürdü. Hala elinde benim fok derisiyle ayaklarımın dibinde öldü.

Sesim karardı. "Evet, Dorian, yaptığım bir şeyden pişman olup olmamayı bilmeden kendimden iğrenmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Luther, selkilerden fok derisi çalmakla ve bunları satmakla tanınıyordu. Başarılı olsaydı ve ben insan kıyafetleri giymemiş olsaydım, güneş doğduğunda ölmüş olacaktım. Babam, yaptığım şeyin suçunu kolayca üstlendi, çünkü böyle bir suçu işleme girişimi bile ölümle cezalandırılır. Yine de... bu, yaptığım şeyi değiştirmez."

Sonunda Dorian hareket etti. Elimi elinde tutarak başını bana doğru eğdi. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Gözlerine bakarım. "Belki sen de yapmadın."

Kafasını sallar. "Geçmişimi saklamaya çalıştığım için benden nefret etmelisin."

"Bunun için senden nasıl nefret edebilirim? Benim geçmiş suçlarımı kimseye itiraf etmediğimi görmüyor musun?"

"Evet, ama ben evleneceğim kadından geçmişimi saklamaya çalışıyorum. Bir peri kanı taşıyan kadına kur yaparken, onun türünden birini öldürdüğümü saklıyorum."

Cevaplanmamış sorular zihnimin yüzeyine çıkarken kaşlarımı çatıyorum. "Neden kim olduğunu saklamaya çalışıyorsun ki? Sığınma hakkı aldın. Süre dolana kadar sınırı geçtiğin için cezalandırılmayacaksın."

Ağaca yaslanarak duruşunu değiştirir, yüzü gergindir. Ancak bunun benim yüzümden olduğundan emin değilim. "Peder Viktor, kimliğimi açıklamaya çalışmamamızı ısrarla istedi."

Geçmiş. Tam olarak saklamıyoruz. Hala kendi adımı kullanıyorum. Doğrudan sorulursa gerçekleri saklamayacağım. Ama bu, Viktor bana yardım etme planını açıkladığında kabul ettiğim şartlardan biriydi. Kilisenin bana bir gelin bulma konusunda yardım etmesi karşılığında, onların itibarını iyileştirme çabalarına katılacaktım. Bir katili barındırdıklarını kamuoyuna açıklamak, bunu pek de sağlamaz, değil mi? Neyse ki Alfa Konseyi beni kamuoyuna açıklamadı. Eminim bu, gemimin fae yaratıklar tarafından saldırıya uğradığını sır olarak sakladığım içindir. Karşılıklı sırlar, gergin bir ittifak yaratır, sanırım."

Bu bizim için ne anlama geliyor acaba? Artık birbirimizin en karanlık sırlarını paylaşıyoruz. Artık müttefik miyiz? Yoksa daha fazlası mı? Bu soruları sesli olarak sormuyorum. Bunun yerine, "Kilisenin itibarını iyileştirmek ne demek?" diye soruyorum.

Hemen cevap vermez. "Saint Lazaro beklediğim gibi bir yer değil. Eve dönmeye karar verdiğimde, gemimin durdurulabileceğini biliyordum. Ya da Vanmar Adası'nda davamın reddedilebileceğini. Kız kardeşlerim mektuplarında, yerlilerin hâlâ benden bahsettiğini, hâlâ beni hor gördüklerini, hâlâ suçluluğum hakkında tartıştıklarını yazmışlardı. Saint Lazaro'dan yardım istemek son çarem, gemim saldırıya uğradığı anda başvurmam gereken son çare. Babam hayattayken kilise içinde çok saygın biriydi ve perileri nefret eden kilisenin onu gizlice bir kahraman olarak öveceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Kilisenin revirinde uyandığımda, onlara kim olduğumu söyledim. Babamın kim olduğunu söyledim. Peder Viktor'un gözlerinde hayranlık görmeyi bekliyordum. Ama o bana tiksinti ile baktı. Ondan yardım etmesini yalvardım, ama o bana sadece sığınak teklif etti, başka bir şey değil."

Buna şaşırdım. Ben de kilisenin Astern Ariko'yu gizli kahramanı olarak gördüğünü düşünürdüm, ama itiraf etmeliyim ki kilise de beklediğim gibi değil. Evet, faeler hakkında bazı tuhaf fikirleri var, bazıları tüylerimi diken diken ediyor. Ama... benim türümü sandığım kadar nefret etmiyorlar gibi görünüyor.

"Onunla tekrar konuşabilmem bir günümü aldı," diyor Dorian. "Konuştuğunda, yavaş yavaş yumuşamaya başladı. Kiliseye yardım edebileceğimi isteksizce kabul etti. Bretton'da yaşadığım süre boyunca Saint Lazaro Kilisesi'nin popülaritesinin her geçen yıl azaldığını anlattı. Sayısı giderek azalmıştı. Faerwyvae halkının çoğunluğu, insanlar ve periler, kilisenin kışkırttığı isyanları affedemiyordu. Kilisenin yayılması için tek umut, kardeşlerin bir tarikata katılıp evlenmeleriydi. Yine de kardeşler pek arzu edilen kişiler olarak görülüyordu, özellikle de zevk ve arzusunun kiliseden çok daha az ürkütücü yerlerde bulunabildiği bu şehirde. Peder Viktor, kiliseyi Lumenas'ın modern çağına taşımak için yaptıkları çabaları anlattı. Kimsenin katılmadığı partiler düzenlediklerini, kimsenin katılmadığı gelinlik yarışmaları düzenlediklerini anlattı. Benim bu konuda yardımcı olabileceğimi fark etmişti. Ya da en azından yüzümün yardımcı olabileceğini. Son cümleyi söylerken sesi düştü.

"Yüzün," diye tekrar ediyorum.

Gözlerini devirdi. "Onların gelinlik yarışmasına katılırsam seyirci çekebileceğimi düşündü."

Dorian'ın portresini kilisenin dışındaki tabelada gördüğüm ilk günü hatırlıyorum. Peder Viktor haklıydı. Dorian'ın yakışıklı yüzü hayranlarını etrafına topluyordu.

Devam ediyor. "Hiç düşünmeden her şeyi kabul ettim. Kilise, bir hafta boyunca cemaatin yüzü olmam karşılığında, vatandaşlığımı sağlamlaştırmak için bir peri gelin bulmama yardım edecekti. Annem öldüğünden beri çalıştıkları işhaneden kız kardeşlerimi çıkaracaklardı, tabii Peder Viktor'un belirlediği uygun bir gelin seçmeyi kabul edersem. Kız kardeşlerimi daha da korumak için vasiyetimi yazıp dosyaya koyacaklardı. Bana bir şey olursa, faeler sığınma şartlarımı hiçe sayıp peşimden gelirlerse, mirasım kız kardeşlerime kalacaktı. Karşılığında, kardeşliğe katılmam gerekiyordu. Sadece acemi veya yardımcı olarak değil. Bir kardeş olmalı, bir emir almalı ve hayatımın geri kalanında Aziz Lazaro'yu temsil etmeliydim." Sesi gergin, pişmanlıkla doluydu.

Kilisenin sandığı gibi bir yer olmadığı için hayal kırıklığına uğramış olabileceği düşüncesi beni ürpertir. Eğer kilise, onun beklediği gibi perilerin şiddetli düşmanları olsaydı, onların saflarına katılmaya daha hevesli olurdu. Ama hayır, artık gerçeği biliyorum. Yine de... İlk gece yemekte söylediklerini hatırlıyorum. "Neden onların isyanını savundun?"

İçini çekiyor. "Bir parçam söylediklerime inanıyordu. Bazen, son savaştan sonra kaç kişinin yerinden edildiğini duyduğumda, insanların isyan etmelerinin haklı olduğunu düşünüyorum. İnsanlara danışılmadı. Bize gitme şansı verilmedi. Peri'lerin bizi yok olmaktan kurtardığı ve bundan sonra onlara sadakat borçlu olduğumuz söylendi."

"İnsanlar bu adaya ayak basmadan çok önce faeler adayı yönetiyordu."

O, boyun eğmiş bir şekilde başını sallar. "Biliyorum. Belki de faeler haklıydı. Belki de bizi kesin ölümden kurtardıkları için onlara hayatımızı borçluyduk. Ama bu, sonrasında olanları değiştirmez. Birleşme, faelerin topraklarını insanlara açmış olabilir, ama aynı zamanda bazı insanların evlerini de yıkmıştır. Kariyerlerini. İklim, her saraya uyacak şekilde değiştirildi. Arazi şekli değişti. Hükümetteki insanlar artık bir rol oynamıyordu. Bu değişikliklerin bazı insanlar için ne kadar aşırı olduğunu biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. Dorian yirmi yaşından büyük olamaz, yani birleşmeden birkaç yıl sonra doğmuş olmalı. Yine de, adanın tüm bu değişimlere uyum sağlamasının yıllar aldığını duymuştum. Bazı mahkemeler hâlâ uyum sürecinde. Bu arada, ben hayatımın çoğunu lagünümde rahatça geçirmiş, bu zorlukların hiçbirine tanık olmamıştım. "Sanki bunları bizzat yaşamış gibi konuşuyorsun. Yaşadın mı?"

"Tam olarak değil," diyor. "Ama annemin ailesi yaşadı. Annemin babası Rüzgar Sarayı'ndaki kasabalardan birinin belediye başkanıydı. Savaştan sonra hiçbir şeyi kalmadı."

Büyükbabam ve büyükannem bir gecede aristokratlardan fakirlere dönüştü. Annem, güvенеbileceği tek kişi olan kocasına kaldı." Sesi acı bir tona büründü.

Kilisenin isyanının haklı bir nedeni olduğunu asla kabul etmeye kararlı olsam da, onun bakış açısı daha önce hiç duymadığım bir şeydi. Pek çok insanın itiraf etmeye cesaret edemeyeceği bir şey. Özellikle de benim gibi bir kraliyet mensubuna.

"Sonuçta, Saint Lazaro'nun isyanına katılmıyorum," diyor. "O gece bir kısmım onu savunmak istese de, bunu Viktor Peder'in benden söylememi istediğini düşündüğüm için söyledim. Onu etkileyeceğini ve kardeşliğe bağlı olduğumu kanıtlayacağını düşündüm." Başını sallıyor. "Eğer fark etmediysen, hiç etkilenmedi. Ve etkilenmediğine sevindim. Saint Lazaro'nun fanatik bir tarikat olmadığını öğrenmek beni rahatlatmış. Tıpkı tüm faelerin canavar ve düzenbaz olmadığını öğrenmek beni rahatlatmış gibi." Bana küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle bakar.

Geri vermeye çalışıyorum ama üzerimde ağır bir suçluluk duygusu nedeniyle dudaklarımı hafifçe hareket ettirmekten öteye geçemiyorum. Fae'ler genel olarak canavar değildir. Ama ben öyleyim. Onu öldürmek için buraya gönderildim ve bunu kabul ettim.

Dorian gözlerimdeki utancı fark etmiyor gibi görünüyor. "Tüm bunlara rağmen, kız kardeşlerime bakmanın başka bir yolu olsaydı, kardeşliğe katılmamı gerektirmeyen bir yol, onu tercih ederdim."

"Böylece boksör olma hayaline devam edebilirdin?"

Alçak bir kahkaha attı. "Hayır, o rüya çoktan uçup gitti, ama bir şeyler yapmak istiyorum. Sadece ne olacağını bilmiyorum. Peder Viktor'u ikna edemediğim sürece şimdi merak etmenin bir anlamı yok. Geleceğim ona adanmış, onun rehberliğini takip etmek zorundayım ve kız kardeşlerimi korumak ve onlara hak ettikleri hayatı vermek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ama bu, kendi kararımı verebilseydim kim olabileceğimi merak etmemi engellemiyor. Neyi temsil ettiğimi." Yüzünde o kadar çok özlem, o kadar çok umutsuz soru var ki. Nimue ve kara büyümden kaçarken hissettiklerimi yansıtıyor. Deniz Cadısı'ndan saklanmasaydım nasıl olurdu diye kaç kez hayal kurdum? Sevdiğim birini öpebilseydim, onun hayatını sonlandırmadan? Dorian durumunu kendi isteğiyle kabul etmiş olabilir, benimki ise doğumdan önce kararlaştırılmıştı. Yine de... aynı şey. İkimiz de kendimizi kapana kısılmış hissediyoruz. Bastırılmış.

Onu öldürmek benim için her şeyi değiştirecekti. Ama şimdi...

Şimdi ne olacak?

Bu soruyu zihnimden silmeye çalışıyorum, ama beni rahatsız ediyor, kalbimi deliyor.

Avuç içime bastırması, Dorian'ın hala elimi tuttuğunu hatırlatıyor. Ona bakıyorum ve gözlerinin beni incelediğini görüyorum. Sanki istediğimden çok daha derine bakıyormuş gibi hissediyorum.

"İki katil," diyor fısıltıyla. "Bu bizi ne yapar?" Ne sorduğunu anlamadığım için başımı sallıyorum.

Alnımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "Birbirini anlayan ruh ikizleri miyiz? Aynı kumaştan kesilmiş iki ruh mu? Yoksa asla bir araya gelmemesi gereken iki patlayıcı madde miyiz?"

Sorusu ve bakışlarındaki değişiklik nefesimi keser. Karışıklık... arzudan bir şeye dđnüşür. şimdi her zamankinden daha fazla dudaklarını dudaklarıma bastıracağından korkuyorum. Kaderim için ne anlama geldiği önemli değil, bunu yapamayacağıma artık eminim. Bir adım geri çekilirim ve baştan ayağa titremeye başlarım. "Dorian, başka bir şey var..."

"Kardeş Dorian." Ses bahçenin diğer ucundan geliyor. Yürüyüş yolunda ayak sesleri duyuluyor ve Dorian'ın adı tekrar çağrılıyor. Söğüt dallarının arasından bakıyoruz ve yine Kardeş Billius'u görüyoruz. Bu sefer sessizce dolaşmıyor. Çılgına dönmüş gibi görünüyor.

"Yedi cehennem," diye mırıldanıyor. "Odada olmadığımı biliyorlar. Saklanın. Ben dışarıya hava almaya çıktım gibi yapıp onu uzaklaştırırım, siz de odanıza geri dönebilirsiniz." Bana dönüyor ama gözleri benimkilerle buluşamadan mor renge dönüyor, donuyor. Onikinci Mahkeme'nin mor sisinin altında, elini çekip en yakın duvardan kayboluyorum.

Ertesi sabah, Podaxis sayesinde tüm bu telaşın nedenini öğrendim. Casusluk yaparken topladığı bilgilere göre, kilise söz verdiği gibi Dorian'ın kız kardeşlerini iş evinden almıştı ve gece yarısı gelmişlerdi. Kızlar, kardeşlerini görene kadar kadınlar koğuşuna yerleştirilmeyi reddetmişlerdi. Bunu zaten tahmin etmiştim, çünkü penceremden Dorian'ın iki kız kardeşini kucakladığını ve kızların onu görünce sevinç gözyaşları döktüğünü görmüştüm. Daha fazlasını görmeye kendimi izin vermedim. Kısmen On İkinci Mahkeme'den kaçarken yorgun olduğum için. Ama aynı zamanda izlemeye dayanamadığım için de. Neredeyse mahvettiğim şeyi görmeye dayanamazdım.

Dorian'ın yaptığı her şeyi *onlar* için yapıyor. Kız kardeşleri için. Görevimde başarılı olsaydım, hepsi sona ermiş olacaktı. Kilisenin, mirasını iki kıza bırakacak bir vasiyetname hazırladığı söyleniyor, bu da bir teselli olabilir, ama bu, onu onlardan neredeyse aldığım gerçeğini değiştirmiyor. Sadece *onu* değil, onun hayatını, nefesini, atan kalbini. Nasıl bunu sona erdirmeyi düşünebildim?

Ve şimdi...

Şimdi...

"Söylediklerimin tek kelimesini dinledin mi?" Podaxis arka pençelerini yere vuruyor, ön kısıkaçlarını çaprazlamış. Ben yatağın kenarında otururken, yerden bana öfkeyle bakıyor.

Başımı salladım. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Birçok şey söyledim, ama hiçbirini ilgini çekmedi. En son, Dorian kardeş hala nefes alıyorsa, gecen pek başarılı geçmemiş olmalı dedim."

"Eğer sorduğun buysa, beni öpmedi." "Denemedi bile mi?"

Dudaklarımı sıkıyorum, ama cevap vermemek her şeyi anlatıyor. "Maisie," diyor nefes nefese. "Sakın bana sen..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," derim, ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken.

O da hemen arkamdan gelir. "Hâlâ görevini tamamlayacaksın, değil mi?"

Alt dudağımı ısırıyorum. Karıncalanma her geçen gün daha da yoğunlaşıyor, Nimue'nin büyüsunü hatırlatıyor, beni özgürleştirmesi, karanlık büyümü sona erdirmesi gereken büyü. Bahçeye bakıyorum, çalılar ve çiçekler sabah güneşinde parlıyor. Ama gözlerim sadece söğüt ağacını görüyor. Dorian hakkında gerçeği öğrendiğim ve onun da benim hakkımda gerçeği öğrendiği yer. Orada karanlığımın bir parçasını gördü ve yüzünü çevirmedi. Kararımı verip arkadaşımın karşısına geçtim. "Alfa Konseyi Dorian hakkında yanılıyor. O kötü bir katil değil. Perileri öldürdüğünde, gerçekten kendini savunmak için yaptı. Saldırıya uğradı ve bunu kanıtlayan yaraları var."

"Bu sözde yara izlerini nasıl gördüğünü sormayacağım bile, ama... ne olursa olsun. Önemli değil, Maisie. Ya onun hayatı ya da senin hayatın."

"Bunu yapamam, Podaxis."

Sinirli bir hareketle pençelerini kaldırdı. "O zaman ne yapacaksın? Nimue'nin lanetinin seni de almasına izin mi vereceksin?"

Aklım karışmış bir halde ayağımı yere vuruyorum. "Henüz ne yapacağımı bilmiyorum, ama bir şeyler yapmalıyım. Babama mektup yazacağım. Alfa Konseyi'ni onun hakkında kararını değiştirmesi için ikna etmesini söyleyeceğim. Onun öldürölme emrini iptal etmesini isteyeceğim."

"Bu ne işe yarayacak? Annenin sana koyduğu lanet seni öldürene kadar sadece üç günün var. Konseyi mucizevi bir şekilde fikrini değiştirmesi için babana ikna etmek için üç gün. Sonra ne olacak? Nimue ile bir anlaşman var. Kabul ettiğin bir anlaşma. Eğer yerine getirmezsens ölümle sonuçlanacak bir anlaşma."

"Alfa Konseyi suikast emrini iptal ederse, Nimue beni anlaşmamıza bağlı tutamaz."

Bana keskin bir bakış attı. "Tutamaz mı?"

Midem düğümленir. O haklı ve ben bunu biliyorum. Ayrıca, babama bir mektup ulaştırsam ona ne yazardım ki? *Sevgili babam, en kötüsü oldu ve artık bir suikastçıyım, tam da korktuğun gibi. Ama merak etme, özgürlük karşılığında sadece bir kişiyi öldürmeyi kabul ettim. Ancak, hedefimi öldürmeye çalışırken*

, onun masum olduğunu öğrendim. Lütfen Konsey'in geri kalanına haber ver. Saygılarımla, Katil Kızın.

Sonra ne olacak? Nimue beni serbest mi bırakacak? Anlaşmamızı iptal edip lanetimi kaldırarak sonsuza kadar mutlu yaşamama izin mi verecek? Hayır. Alfa Konseyi onu suikastten vazgeçirmeye zorlasa bile, ben hala onun tebasıyım. Onun malıyım. Anlaşmamızı yerine getirmezsem beni öldürmekten çekinmeyeceğini sanmıyorum.

"Aklını başına al," der Podaxis, yalvaran bir sesle.

"Masum bir adamı öldürmemi mi öneriyorsun?"

Maşalarını birbirine vurur, boncuk gibi gözleri donuklaşır. "Hayır, ama... Senin onun için ölmeni düşünemiyorum. Sen düşünebilir misin?"

Hayır demek için ağzımı açıyorum, çünkü onun duymak istediğinin bu olduğunu biliyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Bunun yerine, "Belki" diyorum.

Podaxis sanki tokat atmışım gibi geri çekildi. "Maisie..."

Sesindeki titreme boğazımı sıkıştırıyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, yorgunluk ve kalp ağrısı kemiklerimi ağırlaştırıyor. Sesim çok kısık çıkıyor. "Dün gece her şey değişti, Podaxis. O benim için çok önemli biri oldu. Henüz ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama o... düşündüğümde çok daha fazlası. Ölmek istemiyorum ama onun da ölmesine izin veremem."

Bir an tereddüt etti, sonra pençesiyle omzuma dokundu. "Şimdi ne yapacaksın? Yarışmadan çekilecek miyiz?"

Kafamı salladım. "Henüz değil. Önce Dorian'ın uygun bir eş seçmesini sağlayacağım." Son kelime kalbimde demir bir hançer gibi saplandı, ama acıyı uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadım. Muhtemelen bu acıya alışmam gerekecek. Çünkü Dorian'ı beni eve göndermesi için zorladığımda, bu acının şimdi hissettiğim kadar şiddetli olmayacağını sanmıyorum.

BİRKAÇ SAAT SONRA, Çaylak Jeremy bugünün gündemini getirir. Bireysel randevular, Dorian'ın kız kardeşlerinin gelişini kutlamak için bu akşam düzenlenecek küçük bir partiyle değiştirilecektir. Podaxis odasına geri döner. Bu akşamki etkinlik bir grup toplantısı olduğu ve bol miktarda kadın arkadaş olacağı için refakatçilere gerek olmayacaktır. Bunun yerine, Podaxis Nadia ile vakit geçirecek. İkimiz de odadaki fil balinasından bahsetmiyoruz; Podaxis'in ona açıkça kur yapmaya başladığı ortada. Nadia'nın bundan haberi var mı, yok mu, o ayrı bir soru. Her halükarda, onların adına mutluyum. Dorian'a söyleyeceklerimi hazırlarken bu durum sinirlerimi yatıştırıyor.

Akşam saat altıda, Jeremy beni partiye götürmek için geri geldi. Toplantının yapılacağı salona girmeden önce, birkaç nefes alıp

"Hazır mısın?"

"Hazır mısın?" Jeremy kaşlarını çatarak içeri girmem için işaret eder.

Bir nefes daha aldıktan sonra başımı salladım.

Salona giriyorum ve Dorian'ı şöminenin yanındaki sandalyede otururken buluyorum. Gözleri eğlenceden kırıkmış, kanepede oturan iki kızdan biri ona kitap okuyor. Glint McCreedy başka bir sandalyede oturmuş defterine çizimler yapıyor ve Brother Billius boş bir kart masasında tek başına oturuyor. Duruşunda ve boşluğa bakışlarında karamsar bir hava var. Dün gece Dorian ve benim peşimden ara sokaktan gizlice geldiğini hatırlıyorum. Şimdi, Dorian'a kız kardeşlerinin geldiğini haber vermek için onu aradığını bildiğim için, karanlıkta gizlice dolaşmasının nedenini anlıyorum. Dorian'ın odasından çıktığı için başının belaya girmesini istemediğini ve onu dikkat çekmeden bulmaya çalıştığını düşünüyorum. Neden bu kadar üzgün görünüyor?

Dorian kız kardeşlerinden başını kaldırıyor ve gözleri hemen benimkilere takılıyor. Aniden değişen ifadesinde nefesim kesiliyor, neşesi bir anda kayboluyor. Soğuk maskesinin geri döneceğini, dün gece konuştuklarımızdan, fiziksel anlamda ötesine geçen yakınlığımızdan pişmanlık duyacağını düşünüyorum... ama yüzünde böyle bir ifade yok. Bakışlarında bir yoğunluk var, ama yüzü eskisi gibi ciddi bir ifadeyle sertleşmemiş. Hayır, bu başka bir şey. Sanki yine parlak geceliğimi giymişim gibi hissettiren bir şey. Neredeyse çıplak. Arzu edilir. Bu gece daha mütevazı bir kıyafet giydim; soluk mavi renkli, sade bir ipek gece elbisesi. Yine de bakışları beni delip geçiyor, gözlerimin, bedenimin ötesine, en derinlerime kadar.

Dikkatinin kaydığını fark eden iki kız bana doğru döner. Yüzleri aydınlanır. İkisi de bronz tenli ve siyah saçlı ağabeylerine çok benziyor. Soluk kenarlı basit yün elbiseler giymişler. Biri benden bir iki yaş küçük, diğeri ise Jeremy'nin yaşına yakın görünüyor. Dudaklarında gülümsemeler var, ama gözlerinin altındaki halkalarda ve hafifçe çökmüş duruşlarında yorgunluk belirtileri görüyorum. Uzun kollu ve sade eldivenlerin altında bile kollarının çok ince olduğu belli. İkisi de iş evinden yeni dönmüş olabileceği düşüncesi beni sarsıyor. Hiç iş evine gitmedim, ama oradaki sefil koşullar hakkında söylentiler duydum.

"Siz Bayan Maisie olmalısınız," diyor en genç görünen kız.

"Pembe saçlı güzel olan," diyor diğeri kız kardeşine yaramaz bir gülümsemeyle. Daha yüksek sesle, "Hakkında çok şey duyduk," diyor. Kahkahalara boğuluyorlar. İlk başta benimle dalga geçtiklerini sanıyorum. Sonra alaylarının bana yönelik olmadığını anlıyorum.

Anladığımda gözlerim Dorian'a kayar. Onun utanç içinde olduğunu görürüm. Onların benim *pembe saçlı güzel kız* olduğum hakkındaki sözlerini duymazdan gelerek

, beceriksizce ayağa kalkar ve kız kardeşlerine de aynısını yapmalarını işaret eder. "Maisie hanım bir prenses, bu yüzden ona Majesteleri diye hitap ediyoruz."

"Prenses," diye hayretle söyler en büyükleri. "Bundan hiç bahsetmemişti."

"Hayır, şimdi fark ettim ki söylemeliydim," der adam, yan dönerek gülümser. "Kız kardeşlerimi tanıştırayım, Beatrice," der ve en büyük kıza, sonra da en küçüğüne işaret eder, "ve Tabitha. Sevgili kız kardeşlerim, burada reverans yaparsınız."

"Ah, tabii," der Beatrice ve kızlar, hiç alışık olmadıkları hareketlerle derin bir reverans yaparlar.

"Özür dilerim," der Dorian bana utangaç bir gülümsemeyle. "Onların geldiği yerde kraliyet ailesiyle tanışmak her gün olan bir şey değil."

"Demek istediği, bizim haydut olduğumuz," diyor Tabitha.

"Ben öyle demek istemedim." Azarlayıcı tonu, kahkahalarıyla çelişiyor. Onlarla çok rahat görünüyor, çok yumuşak ve neşeli. On yıllık ayrılık, aile bağlarını zedelememiş gibi görünüyor. Dün gece annesi öldüğünde okulda olduğu için duyduğu suçluluk duygusunu hatırlıyorum. Kız kardeşlerinin onun yanında bu kadar kolay güldüklerini görünce, onun kendine duyduğu kinleri paylaşmadıklarını anlıyorum.

"Endişelenme," diyorum, "çünkü ben de bir haydutum ve Dorian, bana 'Majesteleri' diye hitap edilmesinden ne kadar hoşlanmadığını bilir."

Tabitha'nın gözleri büyür ve Beatrice'e fısıldar, "Duydun mu? Ona Dorian dedi. İlk adıyla hitap etti." Sesinde kınama yok, sadece heyecan var. Ellerini ağızlarına kapatıp gülüyorlar ve Dorian gözlerini deviriyor. Hızla Glint'e bakıyorum, o da defterine tüm konuşmamızı öfkeyle yazıyor. Harika.

Salonun dışındaki koridorda ayak sesleri duyulur. Bir an sonra, Greta ve Briony, inisiyatifleri tarafından içeriye eşlik edilir ve tanıtımlar yeniden yapılır. Tabitha ve Beatrice'in, Dorian'ın *onlardan* çok bahsettiğini ima edecek hiçbir şey söylemediklerini fark ederim ve bununla gurur duyarım.

Bunu umursadığım için kendimi azarlıyorum. Benden başka *herkes* hakkında daha olumlu şeyler söyleseydi daha iyi olurdu. Evleneceği kişi ben değilim. Onun adada vatandaşlık almasını sağlayamam, çünkü üç gün sonra hayatta olmayabilirim...

Panik içimi kaplıyor, ama nefes alarak onu uzaklaştırıyorum.

Şimdi kaderimi düşünmenin sırası değil. *Onun kaderini* düşünmenin sırası.

Greta, Dorian ve kız kardeşlerine selam verir, sonra Glint'in yanına süzülür. Glint ona "*tatlım*" der ve birbirlerinin yanaklarına hava öpücüğü gönderirler, sonra röportaj gibi bir şeye başlarlar.

Briony yanıma yaklaşır. "En azından bir kişi halkın ilgisinden besleniyor," der gülerek. "Vanessa hariç tabii. Gazetelerdeki röportajlarını okudun mu? Tek yaptığı iffet ve perilerin kurtuluşunu övmek."

Gölüyorum ama kıza karşı bir şey söyleyemiyorum. Vanessa'nın bileziğini çaldığım ve sonunda yüzüne yumruk yediğimden beri, ona en azından biraz kötü hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu yüzden onu daha çok sevdiğimden değil tabii. Etrafa bakıyorum, ondan bir iz yok. "Vanessa nerede?"

"Bayan Courter kendini iyi hissetmiyor," diyor Billius, ilk kez konuşuyor. Gözleri odaklanmamış, kaşları endişeyle çatılmış. "Gerçekten çok hasta olmalı, çünkü günah çıkarmak için odasından çıkmak bile istemedi. Günah çıkarmayı çok sever." Son cümleyi neredeyse özlemle söylüyor.

Gülmemek için yanağımın içini ısıırıyorum. Billius kardeş bu yüzden mi bu kadar üzgün? Vanessa'dan hoşlanıyor mu?

"Eminim iyileşecektir," diyor Dorian. Bir kolunda birer kız kardeşi ile bana ve Briony'ye doğru yaklaşıyor. "İkinizden biri kız kardeşlerimle Whist oynamak ister mi?"

Briony hemen evet derken, ben oynamayı bilmediğimi itiraf ediyorum.

Beatrice kardeşini bırakıp koluma girer. "Ben öğretirim. Gelin, Majesteleri. Çok eğlenceli olacak."

Kart oyunu sonunda eğlenceli oluyor ve kuralları oldukça kolay öğreniyorum. Dorian çay getirilmesini istiyor ve ortam neşeli ve eğlenceli bir havaya bürünüyor. Glint oyun oynarken bize sorular sormaya geliyor ve kısa bir süre sonra Sam Sputnik de gelip ara sıra kamera flaşıyla gözlerimizi kamaştırıyor. Oyuna ve etrafımdaki üç kızın neşesine kapıldığım için bu bile beni rahatsız etmiyor. Kartları birbiri ardına koyarken kahkahalara boğuluyoruz. Dorian'ın kanepeden bize bakıp durduğunu fark ediyorum. Kız kardeşlerine baktığında ifadesi yumuşak ve sevgi dolu, ama benimle göz göze geldiğinde bakışları keskinleşiyor. Briony veya Greta'ya baktığında da aynı bakışta mı, anlayamıyorum. Onlara da bakıyor *mu*? Bakıyor olmalı. Sadece bana bakması mantıklı değil. Ne kadar uğraşsam da, kendimi onun bakışlarından çok daha uzun süre uzak tutamıyorum.

"Dans etmeliyiz," diyor Tabitha, Whist'ten sıkıldıktan sonra. "Uzun zamandır dans etmedim," diyor Beatrice, sesinde özlem dolu bir tonla.

Greta abartılı bir şekilde nefesini verip bize doğru yürüyerek gelir. "Oh, dans etmeyi çok severim."

Tabitha odaya bakınıyor. "Piyano çalan var mı?" "Kötü" diyor Briony.

"Hiç bile," diyorum.

Tabitha'nın dudakları gülümsemeye çekilir. "O zaman benim beceriksiz çalmamı katlanmak zorunda kalacaksınız." Kart masasından kalkar ve mütevazı piyanonun başına oturur. Fazla önsöz yapmadan, neşeli bir melodiye başlar. Şarkı bana yabancıdır ve ilk tepkim geri çekilmek olur. Bu tür dansları sevmeye başlamış olsam da

, genellikle en azından bir bardak Starshine eşliğinde yaparım. Bir adım bile atmadan Beatrice kolunu koluma takar ve bizi bir yöne, sonra diğer yöne zıplayarak döndürür. Sonra ayrılırız ve o hafif ayaklarıyla parmak uçlarında dans eder. Hareketlerini inceleyebilecek zamanım bile olmadan kolumu tekrar alır ve ters yöne zıplayarak bir tur daha döndürür. "Bizim memlekette tavernalarda böyle dans ederiz," diyor neşeli bir gülümsemeyle.

Beatrice, tavernalara takılmak için biraz genç görünüyor. Ama yine de, o ve kız kardeşi işçi evinde yaşamak için de çok gençler. Dorian'ın anlattığı yoksullukları düşününce, kızların günlük zorluklarından kurtulmak için her fırsatı değerlendirmek istemeleri çok normal. Yaşadıklarına rağmen bu kadar neşeli ve nazik olmaları, kalbimi demir parçalarıyla deliyor. Her nasılsa, durumlarının onları sertleştirmesine ya da güvenlerini kaybetmelerine izin vermemişler. Sevmeyi bırakmamışlar. Gülümsemeyi bırakmamışlar. Bu, geçen bir yıl boyunca Podaxis dışında herkese karşı ne kadar kapalı davrandığım için kendimi biraz utanç duyuyorum. Mesafemi korumak için nedenlerim vardı, ama yine de...

Beatrice tekrar ayak parmaklarını vurmaya başladığında, Briony ve Greta da ona katılır. O, ayaklarını değiştirip sallayarak, daha karmaşık hareketler ve dönüşler ekler ve kısa sürede dördümüz ritmi yakalamaya çalışırken gülüyoruz. Biraz zaman alıyor ama kısa sürede hareketleri kavrayabiliyorum. Ya da en azından bir kısmını. Kıyıda çırpınan bir balık gibi hissediyorum, ama eğlendiğimi itiraf etmeliyim.

Beatrice beni tekrar daire şeklinde döndürür ve ayrıldığımızda Dorian'ın kanepeden bizi izlediğini görürüm, yüzü neşeye parlıyor.

"Dorian kardeş," diyor Glint McCreedy yanındaki sandalyeden. Sesi biraz fazla yüksek, sanki onun dikkatini çekmek için ilk kez denemiyor gibi.

Dorian başını sallar ve bakışlarını başka yere çevirir. "Özür dilerim. Soru neydi?"

"Düğününüz yarın gece yarısı yapılacak. Nişanlın için yüzük aldın mı?"

Beatrice ve ben tekrar dönerek onun yüzünü göremez hale geldik. Ancak, onun sözleri bir şekilde müziğin önüne geçti, zıplarken ve ayaklarımla ritim tutarken bile kulaklarım onun sözlerine odaklanmıştı.

"Evet," diyor, "ama o sadece altın bir yüzük. Evlendikten sonra gelinime çok daha muhteşem bir şey almayı planlıyorum."

"Öyle mi? Ne almayı düşünüyorsun? Elmas mı?"

Bir dönüş daha ve Dorian tekrar görüş alanıma giriyor. Gözleri benimkilere çarptığında farkında olmadan ona bakıyorum.

Ağzının köşesini kaldırıyor. "Ben incileri tercih ederim."

Bu kelime kalbimin atışını hızlandırdı ve tekrar dengemi bulmak için sendeledim.

"İnciler mi?" dedi muhabir. "Alışılmadık bir seçim, ama gelinin kim olursa olsun ona yakışacağını söyleyebilirim."

Ona tekrar bakmamaya çalışıyorum, ama bir sonraki sözleri tüm dikkatimi çekiyor. "Onunla muhteşem görüneceğinden eminim."

Yine tereddüt edip tamamen duruyorum. "Üzgünüm," diyorum, bir tur daha atlamak için kolumu tutmak üzere olan Beatrice'e.

O hiçbir şey söylemez, ama gözleri hafifçe kısılır. Sonra seslenir, "Dorian, benim yerime geç. Ayaklarım yoruldu. Gel, prensesle dans et."

"Oh, sorun değil," diyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Ben de oturmak istiyorum. Ayaklarım bu iş için uygun değil."

"Saçmalama." Göz kırpar. "Kardeşimin dans etmesini görmek istiyorum. Annem bizi evin içinde zıplatırken sırayla onun ayak parmaklarının üzerinde durduğumuzdan beri görmediğim bir manzara." O kadar özlemle söylüyor ki, reddedemem.

Dorian da itiraz etmez ve bana doğru yürür. Beatrice'in yerine geçer ve bana resmi bir reverans yapar, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle. Ben de reverans yaparım ve müziğin durduğunu fark ederim. Müzik tekrar başladığında, ritmi yavaştır. Tabitha'ya ters ters bakmamak için kendimi zor tutarım. Bunun planlı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Kız kardeşlerim seni seviyor," diyor Dorian, elini hafifçe sırtımın ortasına koyarken. Diğer elini ise yana doğru uzatıyor. Eldivenli avucumu onun elinin üzerine hafifçe koyuyorum ve benim biraz aşına olduğum birkaç resmi danstan biri olan basit bir vals yapmaya başlıyoruz. Aramızda geniş bir boşluk var, Club Scorpius'ta olduğumuz gibi değil, ve duruşlarımız sert ve resmi. Yine de, eldivenimi çıkarıp çıplak avuç içlerimizi birbirine bastırdığı anı hatırlayınca elim sıcaklık ile titriyor.

"Kız kardeşlerini de seviyorum," diyorum, bakışlarımı onun yüzünden uzak tutarak. Etrafta kimse olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakınıyorum ve sonra diyorum ki, "Sana söylemem gereken bir şey var. Bu gece beni eve göndermeden önce..."

"Seni eve göndereceğimi de nereden çıkardın?"

Gözlerine sadece bir an bakıyorum ve koyu renk irislerinin bana odaklandığını görüyorum. "Dün gece bana Peder Viktor'un beni sevmediğini söyledin."

"Senden hoşlanmadığını hiç söylemedim. Seni yarışmadan elememi istediğini söyledim. Senden hoşlanıyor. Sadece... kardeşinin karısı olarak değil."

"Aynı şey," dedim, sözlerinin beni sinirlendirmesini görmezden gelerek. Rahibin en sevdiği kişinin kim olduğunu zaten biliyorum. Vanessa'ya yaptığım şeyden pişman olsam da, onun Dorian'la birlikte olmasını düşünmekten nefret ediyorum. Onun *başka biriyle* birlikte olmasını düşünmekten nefret ediyorum.

Benden başka kimseyle, diye düşünüyorum, ama bu duyguyu hemen kafamdan atıyorum.

Kararımı yeniden teyit ediyorum. Dorian'ın vatandaşlığını garantileyebilecek bir gelin seçeceğinden emin olana kadar buradan ayrılma riskini alamam. Sesimi olabildiğince alçaltarak, "Beni dinlemelisin. Greta'nın kulakları protez," diyorum.

Güler, sesimiz gizli bir konuşma için çok yüksek çıkar. "Kıskandın mı?"

İnkâr etmek istiyorum, ama "*hayır*" kelimesi dudaklarımdan çıkmıyor. "Neden kıskanayım ki?"

"Başka neden onu yarışmadan attırmaya çalışsın ki?"

"Ciddiyim," dişlerimin arasından fısıldayarak Tabitha'nın yavaş şarkısı eşliğinde odada dönmeye devam ediyoruz. "O yarı peri olabilir, ama peri kanı taşıdığından emin değilim. Yanlış anlama, onu seviyorum. Vanessa'dan çok daha fazla. Ama onunla evlenirsen ve o yalan söylüyorsa, vatandaşlığın geçersiz olur..."

"Yalan söylediğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

Bu sözler beni şaşırttı. "O zaman neden hâlâ burada?"

O, tedirgin bir nefes verdi. "Halk arasında popüler. Anlaşılan, bundan önce birkaç gelinlik yarışmasına katılmış ve her zaman çok sevilmiş. Peder Viktor, izleyicilerimizi memnun etmek için onu mümkün olduğunca uzun süre tutmamızı istedi."

Kaşlarımı çatıyorum. Sanırım bu iyi bir şey. Demek ki güvende. Greta'nın vatandaşlığını garanti edemeyeceğini ve uygun bir gelin seçeceğini biliyor. Briony ya da Vanessa olur, bu düşünce içimi öfkeyle doldursa da. "Peki o zaman," diyorum, "sanırım bu son dansımız."

Kaşlarını kaldırarak aynı fikirde olmadığını gösterir. "Öyle mi?"

Vücudum onun vücuduna yaklaşıyor, aramızdaki resmi mesafeyi ortadan kaldırmak için can atıyorum. Bunun yerine, dansımızı tamamen bozmadan ondan olabildiğince uzaklaşıyorum. "Evet, Dorian. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Kardeşliğe itaat etmezsen ne olacağını bana sen söyledin. Sığınma hakkını iptal edebilirler, düğününe şahitlik etmeyi reddedebilirler, sana ve kız kardeşlerine yardım etmeyi kesebilirler."

Kız kardeşlerinin adı geçince yüzü acı bir ifadeye bürünüyor. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Bakışlarını kaçırıyor, gözleri çelik gibi. Tek kelime etmeden adım atıyor, dönüyor ve sallanıyoruz. Bu sessizlik yakıcı. Her kalp atışında, bu sessizliğin onun sesiyle dolmasını diliyorum. Onun alçak sesi, kahkahası olmadan müzik sert geliyor.

Ama böyle olması gerekiyor. Böyle olması şart. Şimdi şarkının bitmesi gerekiyor.

"Kıskanacak kimse yok." Sesinin geri gelmesiyle nefesim kesildi.

"Kıskandığımı hiç söylemedim."

"Yine de, senden daha iyi kimse olmadığını bilmen gerektiğini düşündüm."

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve elinin sırtımda aşağıya doğru kaydığını hissederim. Bunu yaptığının farkında bile değildir herhalde. Dans hareketlerimizin bizi birbirimize yaklaştırmaya başladığını neredeyse fark etmiyorum.

yakınlaştırmaya başladığını fark etmiyorum. Briony, Greta ve Beatrice oturma köşesinden bizi izlerken, dans eden tek çift bizmişiz gibi hissetmem de umurumda değil. Başım dönmeye başlıyor ve uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Ama bunun yerine gözlerimi ona kaldırıyorum. Bana bakarken gözlerinde çok derin bir ifade var. Çok fazla istek. Acı. Arzu. "Dorian..."

"Adımı söylemeni seviyorum," diye fısıldadı.

"Yapmamalısın..."

"İyi akşamlar, iyi akşamlar." Müziği bastıracak kadar yüksek bir ses odada yankılanıyor.

Dorian ve ben irkiliriz ve kapının eşiğinde duran Peder Viktor'u görürüz. Dudakları gülümsüyor ama gözleri Dorian'a kilitlenmiş ve sert bakıyor.

Ona yaklaşmak için abartılı bir adım atıyorum.

"Görünüşe göre bu akşamki toplantı çok keyifli geçti," diyor Viktor, bakışlarını diğer yarışmacılara, ardından Dorian'ın kız kardeşlerine çevirerek. "Kutsama Töreni bir saat sonra başlayacak ve bu tören çok özel olacak. Kalan dört yarışmacı, Dorian kardeş için neden en iyi seçim olduklarını seyircilere anlatacak. Genç rehberlerinizin sizi odalarınıza götürmesine izin verin, hazırlıklarınızı yapın."

Bunun üzerine Jeremy ve birkaç başka aday odaya girer. Dorian bana ikinci bir bakış bile atmadan Peder Viktor'un yanına koşar. Alçak sesle bir şeyler söyler. Sadece birkaç kelime duyabiliyorum ve özel olarak konuşmak istediği anlaşılıyor. Merakımı bastırarak Jeremy'nin yanına koşuyorum ve onu salona kadar takip ediyorum. Diğer kızlar arkamızdan gelerek sohbet ediyorlar ama ben sadece kendi düşüncelerime odaklanabiliyorum.

Bu gece bir konuşma yapmam gerekecek.

Dorian için en iyi gelin olacağımı anlatacağım.

Halka açık bir konuşma yapma düşüncesi midemi bulandırsa da, bu tam da ihtiyacım olan fırsat olabilir.

Bir saat sonra, Briony ve Greta'nın yanında, nefin ortasındaki kürsüde duruyorum. Vanessa hâlâ hasta gibi görünüyor. Kötü bir zevkle, bunun yarışmadan çekilip eve gönderileceği anlamına mı geldiğini merak ediyorum. Greta gayri resmi olarak diskalifiye edildiğine göre, Briony kazanan olur. Bu düşünce kalbimi ayaklarıma kadar düşürüyor. Briony Rose, diğer tüm yarışmacılardan daha çok sevdiğim yarışmacı, ama onun için en ufak bir mutluluk bile hissedemiyorum.

Dorian'a bakmamak için gözlerimi sıkıca önüne dikmiş durumdayım. Bunun yerine, seyircileri tarıyorum. Bu gece kilise sıraları tıklım tıklım dolu, bu da insanların Dorian'ın evlilik öncesi serüvenini görmek için giderek daha fazla ilgi duyduklarını gösteriyor. Bu geceden sonra, sadece iki Kutsama Töreni kaldı. Sonuncusu, onun düğünüyle sona erecek ve artık suikast girişimlerinden kurtulmuş olacak.

Ama ben bu geceden sonra burada olmayacağım.

Peder Viktor, her zamanki gibi yumruğunu kalbine götürerek ve dua ederek izleyicileri selamlıyor. Ardından, bu akşamki olayların kısa bir özetini veriyor. Tabii ki, Dorian'ın ve benim çok yakın dans ederken yakalandığımız kısmı atlıyor. Ardından, bu akşamın özel konuğu olarak her yarışmacının birer konuşma yapacağını duyurur. İlk olarak kimi çağıracağını bilmediğim için nefesimi tutarım, ama kimseyi çağırılmaz. Yani, burada bulunanlardan kimseyi. Viktor, Vanessa'nın gelemediği için özür diler ve onun hasta olduğunu söyler. Vanessa bir konuşma yazmış ve Billius kardeş de onu okumayı kabul etmiş.

Billius, Viktor'un yerine kürsünün ortasına geçer ve Vanessa'nın sözlerini Billius'un coşkusuyla okur. 'ın ardından sıkıcı bir anlatım Vanessa'nın saflığı,

başarıları ve özellikleri. Sonra sözleri perilerin kurtuluşuna ve onları günahattan arındırmak için en derin arzularına yönelir. Gözlerimi devirmeden duramıyorum, özellikle de konuşmasında tamamen seelie adası hayallerinden bahsederken. Bunlar vatana ihanete varan sözler ve bunları kendine saklayacak kadar sağduyulu davranmamasına şaşıyorum.

Merakım galip gelince, bakışlarımı Dorian'a kaydırıyorum ve onun ifadesinin kardeşlik için taktığı sert maskeye döndüğünü görüyorum. Bu akşam kız kardeşleriyle birlikteyken gördüğüm gülümseyen, neşeli çocuk yok artık. Ya da benimle birlikteyken gördüğüm tutkulu adam.

Yutkunarak gözlerimi başka yere çeviriyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, Kardeş Billius Vanessa'nın mesajını bitirir. Sanki seyirciler de benim kadar konuşmayı dinlemekte zorlanmış gibi, alkışlar gecikir. Billius kenara çekilir ve Peder Viktor Greta'yı çağırır. Greta sahnenin ortasına çıktığında alkışlar dört katına çıkar. O gerçekten halkın favorisi.

Greta, aşka olan özlemini ve kutsal evlilik hayatına olan arzularını anlatan dramatik bir monolog sunar. Bu, kendi gerçek duygularından çok bir senaryodan alıntı gibi gelir, ama seyirciler yine de bayılır. Bayılırlar, iç çekerler, Greta ağlıyormuş gibi yapınca gözyaşlarını silerler. En azından Greta, bu sayede yeterli oyunculuk pratiği yapıyor gibi görünüyor. Belki de hayalindeki kariyeri için bir kocaya ihtiyacı olmayacak.

Konuşması bittikten sonra alkışlar bir süre dinmiyor. Greta reverans yapmaya ve el sallamaya devam edince Viktor onu kenara çekiyor. Seyirciler sessizliğe büründüğünde, Viktor bir sonraki ismi okuyor.

Benim.

Viktor'un bana karşı hislerini göz önünde bulundurarak, en son çağrılacağımı düşünmüştüm. Söylemem gerekenleri söyleme zamanının geldiğini fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı.

Derin bir nefes alıp kürsünün ortasına geçiyorum.

"Anlat bize, Prenses Maisie," dedi Peder Viktor. "Neden Kardeş Dorian için mükemmel bir gelin olacaksın?"

Cesaretimi toplarken bakışlarım dinleyicilerin üzerinde dolaşır. "Olmaz."

Dinleyiciler beklenmedik cevabım karşısında nefeslerini tutar.

Bir an için gözlerimi kapatıp derin nefes alıp veriyorum. Gözlerimi açtığımda kararlıyım. Tekrar konuşuyorum. "Dorian Kardeş için mükemmel bir gelin olamam. Aslında, onun yapabileceği en kötü seçim benim."

Dinleyiciler şaşkın bakışlarla kaşlarını çatıp kafa karıştırıcı fısıltılarla konuşmaya başlar.

Devam ediyorum. "Hepinizin bildiği gibi, ben bir prensesim. Muhtemelen fark etmişsinizdir, ben sıradan bir kraliyet üyesi değilim. Bende kraliyet mensubu bir yan yok.

. Sakar, asil olmayan ve kaba biriyim. Geçtiğimiz bir yıl boyunca hırsızlık yaptım. Eşya çaldım. Muhtemelen çoğunuzun eşyalarını çaldım."

Dehşete kapılmış yüzler bana bakarken, bazıları şaka yapıp yapmadığımı anlayamayanlar gibi çarpık gülümsemeler takınıyor.

Omuz silkiyorum. "Çalmayı seviyorum, hep sevmişimdir. Parlak nesneleri seviyorum ve çaldığım şeyler için nadiren pişmanlık duyuyorum. Yine de, yaptığım bir şey için biraz kötü hissediyorum. Buraya geldiğim ikinci gece, yarışmacılardan birinin bileziğini çaldım ve başka birinin bileğine taktım, umarım onun yerine benim eve gönderilir diye.

Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum. Dorian öne çıkmış. Bakışlarını kaçırıyorum. "Ama işe yaradı. Hâlâ buradayım. Ama artık burada kalmayı hak etmiyorum. Nazık ya da itaatkar bir eş olamayacağım. Kilisenin peri kurtuluşu dediği şeye hiç ilgim yok. Bunu reddediyorum. Fae büyüsü kötü değildir. İyi Peder Viktor'un bir keresinde söylediği gibi, kötülük bir kişinin, bir grubun veya bir örgütün otomatik özelliği değildir. Kötülük insanların özelliğidir ve herkese ait olabilir. O zamandan beri Saint Lazaro'nun kötü bir varlık olmadığını öğrendim. Yanlış yönlendirilmiş olabilir, ama kötü değil. Fae'ler de öyle. Bu yüzden kilisenin öğretilerini yaymayacağım veya onların Yüce Tanrısını övmeyeceğim. Onlar fae'leri benim gördüğüm gibi görene kadar. İnsanlar olarak, diğerleri gibi kusurlu ve iyiliğe ve kötülüğe yatkın. Kurtarılması gereken şeytanlar değil. Kilise, eski moda fikirleri aştığını ve *modern diye* adlandırdığı renkli bir gösteri düzenlemekten daha fazlasını yaptığını kanıtlayana kadar... o zaman... sanırım kardeşlik nazıkçe siktirip gidebilir.

Sessizlik havada asılı kalır. Sözlerimin ardından ciğerlerim sıkışır. Kardeşliği lanetlemek kardeşliği lanetlemek açıkçası aşırıydı ve beni büyük bir pişmanlıkla doldurdu. Buradaki herkes, kötü şöhretli kilisenin yapabileceğini hiç beklemediğim kadar bana karşı çok nazık davrandı. Hatta Peder Viktor'un bana karşı hoşnutsuzluğu bile anlaşılabilir. Ama sınırı aşmam gerektiğini biliyordum. Tek yol buydu.

Tek yol.

Derin bir nefes alıp Greta ve Briony'nin yanına geri döndüm. Ancak o zaman seyirciler tepki vermeye başladı, önce kahkahalarla, sonra alkışlarla. Gözlerimi odaklamadan, kollarımı yanımda sertçe tutarak durdum. Dizlerim titriyordu, soğukkanlılığım dağılmak üzereydi.

Henüz değil. Biraz daha dayan.

"Peki öyleyse," diyor Peder Viktor yüzünü buruşturarak, "Prenses Maisie'nin bu renkli dilinden dolayı özür dilerim. Şimdi Briony Rose'u dinleyelim ve konuşmasının daha az sert olmasını Tanrı'ya dua edelim."

Seyirciler kıkırdar, ama ben neredeyse hiç duymam. Briony'nin söylediği tek kelimeyi bile anlamıyorum. Tüm dikkatim, kürsünün diğer ucundan profilime dikilen Dorian'ın yakıcı bakışlarında.

BRIONY'NİN KONUŞMASI çok hızlı geçiyor gibi geliyor. Sonrası da öyle. Billius kardeş Dorian'a dört çiçek veriyor. Bu sefer güller. Biri beyaz, diğerleri kırmızı. Dorian Greta'yı kürsünün ortasına çağırıyor. Ona kırmızı bir gül veriyor. Sonra Peder Viktor seyircilerden rastgele bir kızı Vanessa'nın gülünü onun adına alması için davet ediyor. Güzel bir sarışın kız kırmızı gülü kabul eder ve karşılığında bolca kirpiklerini kırparak ve yapmacık bir şekilde teşekkür eder. Sonra Dorian benim adımla söyler.

Benim adım.

Çok erken.

Çok erken.

Her şey burada bitiyor.

Derin bir nefes alıp Dorian'a doğru yürüdüm ve birkaç adım önünde durdum. Her iki elinde de kalan iki gülü tutuyordu. Seyirciler arasında bir uğultu koptu ve gözlerimi onun gözlerine dikerken kalbim deli gibi atıyordu. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Hiç kıpırdamadı, bana çiçekleri vermedi.

Sonunda, güllerden birini kaldırmaya başladı.

Korku ve rahatlama içimi kaplıyor, bir tsunami gibi kalbime çarpıyor.

Gül kırmızıdır.

İçimdeki her şey bunu kabul etmek istiyor, parmaklarım ona uzanmak için yalvarıyor. Ama yapmıyorum.

"Bana beyaz gülü ver," dişlerimin arasından fısıldıyorum.

Çenesi sert, gergin. "Hayır."

"Ver bana. Hemen."

"Hayır."

Omuzlarım titriyor. "O beyaz gülü bana verene kadar bu podyumdan ayrılmayacağım. Gerekirse ellerinden koparırım."

Yüzü daha da düşüyor ve boğazının hareketini izliyorum.

Viktor Peder'in arkasına geldiğini zar zor fark ettim. "Ona beyaz gülü ver." Sesi yumuşak, neredeyse özür diler gibiydi. Bu, alt dudağımın titremesine yetti.

Dorian'ın parmakları iki sapı o kadar sıkı kavrar ki, eklemleri beyazlaşır. Bir kırılma sesi duyarım ve aşağıya bakınca beyaz gülün sapının kırıldığını görürüm. Sadece yeşil bir iplikle asılı kalmıştır. Duyulur bir nefes alıp, kırık beyaz gülü bana doğru iter. Bu oyunun sonunu getiren gül. *Bizim* sonumuzu getiren gül.

Onu alıp arkamı dönüyorum. Greta ve Briony'ye ulaştığımda durmuyorum. Podyumun dibinde durmuyorum. Ayaklarım beni koridordan aşağıya, izleyen gözlerin olduğu sıraların önünden geçerek, nefin dışındaki sessiz koridorlara kadar götürüyor. Ancak o zaman gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Odama varır varmaz beyaz gülü tuvalet masasının üzerine fırlatıyorum. Sonra gardıroba koşuyorum ve içinden kıyafetleri çekip çıkarıp, halı çantama gelişigüzel tıktırmaya başlıyorum. Yanaklarımdan akan gözyaşlarından, hıçkırıklarımı bastırmak için boğazımın yanmasından nefret ediyorum. Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim, çantamı ne kadar hızlı toplarsam, bacaklarımdan o kadar titrediği. Ve o kadar çökmek istedikleri.

Tüm elbiselerimi tek bir çantaya sığdırmaya çalışırken, bir anda pes ediyorum. Dişlerimin arasından küfürler savurarak yatağıma çöküyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Bir dakika geçiyor. Belki birkaç dakika. Kısa bir süre sonra kapımda yumuşak bir tıklama duyuyorum. Cevap vermek için canım yok. Kapının açıldığını duyduğumda da hiçbir şey söylemiyorum. Podaxis'in pençelerinin karakteristik sesi ve ardından bir çift ayak sesi geliyor.

Bu sesin kime ait olabileceğini düşününce kalbim gırtlığıma gelir. Ayağa kalkıp hızla dönerim. Neyse ki odaya giren sadece Briony ve kabuklu dostumdur. Kapıyı arkalarından kapatır.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü silerek, berbat bir halde olduğumu fark ettim.

Podaxis ayaklarımdan yanında durur, gözleri aşağıya doğru bakar. "Senin için endişelendim," diye fısıldar.

"Ben de." Briony bana hüzünlü bir gülümseme atar. "Öyle bir konuşmadan sonra. O kadar etkileyiciydi ki, kimse benimkini dinlemedi sanırım."

"Üzgünüm," derim burnumu çekerek. "Senin dikkatini çalmak istemedim."

Elini havada sallayarak "Önemli değil. Ben hiç takmadım. Konuşmama hiç emek harcamadım, çünkü bu gece eve gönderilecek kişinin ben olacağına emindim."

"Ama yerine ben oldum," diyorum kuru bir şekilde ve çantama dönüp eşyalarımı daha düzgün katlamaya çalışıyorum. Bu da işe yaramayınca, hepsini burada bırakmayı düşünüyorum. Nadia kostümlerini geri istiyorsa, belki bana bir iyilik yapıp gelip alır. Çantayı kenara itip samur süslemeli paltomu arıyorum. Bulduğumda omuzlarıma atıyorum ve Briony'nin bakışlarından kaçınarak. "Gitmeliyim."

"İyi misin?"

Onu görmezden gelip düğmelerimi iliklemeye odaklanıyorum, gözlerime dolan yeni bir gözyaşı dalgasını bastırmaya çalışıyorum. Podaxis teselli etmek için pençesini bileğine dokunduğunda işler daha da kötüleşiyor.

"Maisie." Briony'nin sesi sert. Aramızdaki mesafeyi kapatıp, hala düğmelerimle uğraşan elime elini koyar ve titrek hareketlerimi durdurur. Sorusunu tekrarlar. Bu sefer daha yavaş. "İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım ki?" Çenem titriyor, ama onun fark etmediğine kendimi ikna ediyorum. "Söylediklerimi bir neden için söyledim. Buraya ait olmadığımı başından beri biliyordum."

"Neden öyle söylediğini bilmiyorum ve her kelimenin doğru olduğuna inanıyorum." "O zaman neden onun için doğru seçim olmadığımı biliyorsun."

Kız küçümseyerek güldü. "Niyetin o olabilir, ama başardığın tek şey, onun için *tek* seçimin olduğunu göstermek oldu."

Kafamı sallarım. "Bu mantıklı değil."

"Bizim için mantıklı. Ve gözleri olan herkes için. İkinizin arasında özel bir şey var. Belki de en başından beri vardı."

"Aramızda olan tek şey çok sayıda tartışma."

Bana sinsi bir gülümseme atıyor. "O sadece tutku için kullanılan çirkin bir kelime."

Ağzımı açtım ama onu ikna edecek kadar yorgun değildim. Bir adım geri çekilip Podaxis'i kaldırdım, sonra onu geçip kapıya doğru yürüdüm. "Kazanırsan Dorian ve kız kardeşlerine iyi davran, tamam mı?"

Briony hemen peşimden geliyor. "Maisie, iyi olduğundan emin misin?"

Dudaklarım sıkı sıkıya kapalı. Gerçek şu ki, iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Hiç iyi olabilecek miyim, onu da bilmiyorum. Yaptıklarım yüzünden, muhtemelen üç gün içinde öleceğim.

Ama... benim yaptıklarım yüzünden *o* yaşayacak.

Bu, kendimi teselli edebileceğim tek şey. Belki de bu yeterlidir. "Olabileceğim kadar iyiyim."

Bana yine hüzünlü bir gülümseme atıyor ve kolumu sıkıyor. Ben de gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarımın daha da sıkı kapanmaktan başka bir şey yapmadığından eminim. "Hoşça kal, Briony Rose." Kaçmak için kapıyı açıyorum...

Dorian diğer tarafta duruyor.

^{Tereddüt} etmeden içeri dalar ve beni birkaç adım geriye çekilmeye zorlar. Çenesi sıkı, gözleri soğuktur. Briony ve Podaxis'i fark etmez bile, sadece bana bakar. Sesi düşük bir hırıltı gibidir. "Neden yaptın?"

Briony yüzünü buruşturarak kapıdan çıkıp koridora kaçar.

Podaxis kollarımda kıvranıyor. "Sizi yalnız bırakayım," diyor. "Hayır..."

Onu durduramadan, yere atlayıp Briony'nin peşinden koşar.

O haince geri çekilirken ona öfkeyle bakıyorum ve Dorian, onların yokluğunda kapıyı çarpıyor. "Neden yaptın?" diye tekrar soruyor. Bu sefer sesinde yalvarma var.

Sakinliğimi korumaya çalışırken ciğerlerim sıkışır. Çenemi kaldırıyorum. "Nedenini biliyorsun."

Aramızda sadece bir adım kalana kadar bana doğru fırtına gibi yaklaşır. Aramızdaki mesafeyi açmaya çalışırım ama sırtım gardırop kapılarına çarpar. Elini göğsüne koyar, yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Hazır değildim."

Onun sözlerine yapıştım, demir bıçak gibi içimi kesip biçmesine izin verdim. Öfke göğsümde yükseldi, kemiklerime çarptı. "Hazır değildin mi?" diyorum dişlerimin arasından. "Bana söyleyeceğin bu mu? Ben yapmam gerekeni yaptım, *sen hazır* değildin mi? Beni daha ne kadar oyalamayı planlıyordun? Son geceye kadar mı? Yeni karınla birlikte yürüyüşünü izleyene kadar mı? Gerçekten bu kadar acımasız ve duygusuz musun?"

Yüzümü incelerken göğsü inip kalkıyor. Elini gardırobun kapısına dayayarak başımın birkaç santim uzağına koyuyor ve eğiliyor. "Bu seni incitmiş miydi? Başka birini partnerin olarak görmek?"

"Evet," diyorum, itirafım demir gibi sert, kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor. "Bu, beni bırakman için yeterli bir sebep olmalıydı."

Gözlerini kısıyor. "O zaman itiraf ediyorsun. Bana karşı hislerin var."

Yüzüne bağırarak istemediğimi söylemek istiyorum, ama kendimi buna inandıramıyorum. "Ne hissettiğim önemli değil. Birlikte olamayız. Senin için feda ettiğin her şeyi kaybetmene neden olamam."

Başını eğip hayal kırıklığıyla homurdanıyor. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, gözlerinde keder var. "Bu geceki partiden sonra Peder Viktor'la konuştum. Bana istediğim kadını seçme özgürlüğü vermek üzereydi, *gerçekten* seçme özgürlüğü. Sen tüm bunları mahvettin."

Viktor'la benim, bizim hakkımızda pazarlık yaptığını düşününce kalbim çarpıyor. Bunun kardeşlik içindeki konumunu tehlikeye atabileceğini bildiği halde. Umut göğsümde kabarmaya başlıyor ama onu boğuyorum, mantığın sivri kayalıklarına çarpıp parçalanması için lanetliyorum. "Kalsaydım daha fazlasını mahvederdim, inan bana."

Yüzü yumuşadı. "Maisie..."

"Beni isteyemezsin. Ben sandığın gibi biri değilim."

"O zaman bana ne olduğunu söyle." Diğer elini de başımın yanına getirerek, şimdi iki eliyle beni çerçevesiyor. Yüzünü eğerek, alnımız neredeyse değecek kadar yaklaşıyor. Çenemi eğerek dudaklarımı onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. Onu itmem gerektiğini biliyorum. Bu işin sonu kötü olmadan onu sertçe itmeliyim. Ama kendimi hareket ettiremiyorum. Yakınlığı başımı döndürüyor, karnımda ateşler yakıyor. Tekrar konuşurken sesinde bir gülümseme beliriyor. "Senin bir baştan çıkarıcı olduğunu zaten biliyorum. Bir selkie. Bir kadın. Güzel, sinir bozucu, karmaşık bir yaratık. Başka ne var sende?"

Ona söyleyebilirdim. Ona her şeyi söyleyebilirdim. Ona her şeyi söylemeliyim. Ama bunun yerine sessiz kalıyorum, sırlarımı kalbimde saklıyorum. Gözlerinde yanan arzuyu silip beni sonsuza dek nefret etmesine neden olabilecek sırlar. Ama benim sonsuza dek zamanım yok. Sadece birkaç günüm kaldı. Onun beni şu anki halimle hatırlamasını istediğim için canavar mıyım? Beni arzuladığı için?

"Bana karşı bir şey hissetmediğini söyle," diye fısıldadı.

"Ben..." Sözler boğazımda kül oldu.

"En azından biraz bile sevmediğini söyle."

Aşk kelimesi midemi bulandırıyor. Bunu kastetmiş olamaz. Bana aşk gibi bir şey hissedemez. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Onu sevemem.

Yapabilir miyim?

Onun hayatını kurtarmak için kendimi bir lanete feda etmeye razı olmamın sebebi aşk mı? Yoksa bunu herkes için yapar mıyım?

Cevabı zaten biliyorum. Dün gece söğüt ağacının altında birbirimize içimizi döktüğümüz anılar zihnimi dolduruyor. Ona, neredeyse hiç kimseye anlatmadığım şeyler anlattım; geçmişim hakkında, Luther'e yaptıklarım hakkında. O da bana gerçekleri anlattı. Ondan önce bile, boks maçında güldüğümüz, tezahürat yaptığımız ve küftettiğimizde, bir şey hissetmiştim. O zamanlar kendime itiraf edememiştim, ama onunla geçirdiğim zamanlardan keyif almıştım. Club Scorpius'ta kollarında dans etmekten, lyra'nın altında beni yakaladığında bana sarılmasından keyif almıştım.

Ona ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum, ama aşık oldum. Belki sadece bir heves. Belki daha fazlası. Her ne ise, daha önce kendime hissettirdiğim her şeyden daha büyük bir duygu.

kendime izin verdiğim her şeyden daha büyük.

Ve şimdi...

Hain umut dalgası yeniden yükseliyor, ama ben onu aşağı çekiyorum, hiçbir şeyin değişmediğini kendime hatırlatarak. Hiçbirinin önemi yok.

Onun hisleri
önemli değil.

Benim hislerim de
değil.

Onun yaşamasına izin vererek, kendi ölümümü kabul ediyorum.

Ama... belki son bir hediyeyle ölebilirim. Bu dünyayı ölümün diyarlarıyla takas ettiğimde kalbimi bırakabileceğim bir yer.

Derin bir nefes alıyorum. "Dorian, ben..."

Kapı hiç nazik davranmadan açılır ve çarparak kapanır. Dorian ve ben irkilir ve geri çekiliriz. Döndüğümde, Vanessa'nın odanın diğer ucundan bana öfkeyle baktığını görürüm. Bütün gün hasta olan birine hiç benzemiyor. Aksine, pembe yanakları, özenle kıvrılmış koyu saçları ve tek bir kırışıklık bile olmayan bordo saten elbisesi ile sağlığın timsali gibi görünüyor.

Elini kalçasına dayayıp kapalı kapıma yaslandı. "Ne uygunsuz bir durum," dedi. Sesinde şimdiye kadar hiç duymadığım kadar kötü niyet vardı. Hatta yüzünde bile tanıdık olmayan alaycı bir gülümseme vardı.

"Bayan Courter," diyor Dorian, sesi gergin. "Lütfen bu işe karışma. Bu, Bayan Maisie ile benim aramda özel bir mesele. Odana dönmeni rica ediyorum."

"Oh, sizi mi rahatsız ettim?" der alaycı bir masumiyetle. "Bekle... onu öpecek miydin? Beni aldırma. Bunu görmek için can atıyorum."

Dorian'dan bir adım daha uzaklaşıp elbisenin eteğini düzeltiyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Ağzı abartılı bir şekilde açılır. Bir adım öne çıkar ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Burada ne *mi* yapıyorum? Asıl soru, *sen* burada ne yapıyorsun? Neden ona söylemiyorsun, Maisie? Onu buraya getiren gerçek nedeni söyle."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kısarak tüylerim diken diken oldu. "Hasta gibi görünmüyorsun."

"Değilim."

"Neredeydin?"

Sıkılmış bir şekilde tırnaklarını inceliyor. "Bir cesedi ortadan kaldırmam gerekiyordu." Dorian sertleşiyor. "Anlamadım?"

Gözleri benimkilere kaydı ve koyu renkli irisleri soluk bir renge dönüştü, göz bebekleri *W* şeklinde oldu. Mürekkep balığının gözleri gibi.

"Zara," diyorum, bir adım geri çekilerek. "Vanessa'yı sen öldürdün."

"Ne?" Dorian benden sahte Vanessa'ya bakar, sonra sanki şimdi anlamaya başladığı tehditten beni korumak istercesine kolunu önüne uzatır.

"Neler oluyor?"

Zara onun sorusunu duymazdan gelir. "Vanessa'yı ben öldürmedim. Gardırobunun dibinde bağlı duruyor. Ama onun refakatçisi..."

"Kardeşler!" diye bağırıyor Dorian, sesi güçlü ve derin yankılanıyor.

Zara sadece gözlerini devirir. "Kimse seni duyamaz. Odaya sessizlik büyüsü yaptım, pencerelere ve kapılara da kilit büyüsü. Maisie'nin annesinden öğrendiğim büyüler. Sana annesinin okyanusun en güçlü büyücüsü olan Deniz Cadısı olduğunu söylemedi mi?"

Dorian hiçbir şey söylemez, sadece bana yaklaşıp.

"Hayır mı? Suikastçıların Kraliçesi'nden hiç bahsetmedi mi? En azından adını duymuşsundur. Kraliçe Nimue, Deniz Sarayı'nın Unseelie Kraliçesi. Maisie'nin sevgili annesi."

Aklım karışıyor. Nimue, görevimi bozmak için Zara'yı mı gönderdi? O saldırırsa kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey var mı diye odaya bakıyorum. Odada sadece birkaç mobilya ve çerçeveli bir tablo var. Onun keskin pençeleri karşısında bunların hiçbir işe yaramayacağı belli. Şu anda göremiyorum ama kılık değiştirmiş altında sakladığını biliyorum. "Neden buradasın? Ne zamandır Vanessa'sın?"

"Dün gecedan beri." Pulları titreyerek, kısa bir an için Billius'un yüzünü ortaya çıkardıktan sonra tekrar Vanessa'ya dönüştü. "Seni sokaktan takip ettim. Seni izleyip, görevini yerine getirebilecek durumda olup olmadığını anlamaya çalıştım. Yapamayacağını anladığımda, işi kendi ellerime almam gerektiğini anladım. Bunu yapmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Dorian'la benim aramda bir hesaplaşmamız var."

Bakışları Dorian'a yöneldi ve pulları tekrar çırpındı, bu sefer koyu maviye döndü. İnsan formunda kalmaya devam etti, ama saç yoktu, sadece yüzgeçleri, solungaçları ve tamamen siyahla dolu büyük göz çukurları vardı. Eğer gerçek görünüşü Nimue'nin sarayında gördüğüm gibiyse, bu da başka bir büyüydü.

Dorian ise bunu fark etmiş gibi görünüyor. Gözlerini Zara'dan ayırmadan koluna uzanıyor ve beni yarı yarıya arkasına çekiyor. "Sen benim gemime saldırdın."

"Ve sen beni yağa buladın ve ateşe attın." "Beni öldürmeye çalıştın."

Dişlerini gösterir, perdeli parmaklarının ucundan pençeleri çıkar. Bir hırıltıyla pulları tekrar değişir ve gerçek şekli ortaya çıkar: esnek vücudu kahverengi ve beyaz pullarla kaplıdır. "Ve sen onu öldürdün."

Dorian ayakları üzerinde kısa bir süre sallanır. "Hayır. Hayır, sen öldün."

Zara yavaşça, bir adım bir adım yaklaşıp. Gözlerim, belinde taktığı kılıflı hançeri tutan kemere kayar. Bu onun gerçek hali olduğuna göre, silahın da gerçek olduğunu ve bir illüzyon olmadığını varsayıyorum. Dorian'ı gardıroptan uzaklaştırıp, bize daha fazla yer açmak için duvara doğru yönlendiriyorum. Adımları yavaş ve

sert, cildi biraz solmuş. Şokta gibi görünüyor. Öldürdüğü perinin hayaleti gibi görünen bir şeyi görmek kolay olamaz.

"Kız kardeşimi öldürdün," diye tısladı Zara. "Tanrı'nın intikamıyla seni öldürmem gerekiyordu. O gemi kazasından sağ çıkmaman gerekiyordu, insan. Sana gerçek halimi göstermeden, neden ölmeyi hak ettiğini hatırlatmadan önce seni denizin derinliklerine sürüklemem gerekiyordu. O zaman fırsatım olmadı, bu yüzden şimdi fazla zaman kaybetmeyeceğim. Gözlerindeki korkuyu zevkle izliyorum. Keşke bu hiç bitmese."

Dorian hiçbir şey söylemez, ama omuzları çökmeye başlar.

"Onu bırak, Zara," derim, ona öfkeyle bakarak. "Dorian ölmeyi hak etmiyor. Nimue onun hakkında yanılmıştı. Sen de yanıyorsun."

O hırlayarak bakışlarını bana çevirir. "Keşke seni öldürsem de paçayı kurtarabilsem. Annen beni asla affetmez. Ama yine de... bana bu zevki yaşatmayacağını sanmıyorum." Bunun üzerine ağzını genişçe açar, keskin dişlerini göstererek bana saldırır. Tam yaklaşmak üzereyken, Dorian sersemlemiş gibi birden harekete geçer. Vücudunu ona doğru çevirir ve tüm ağırlığıyla kolunu karnına indirir. Nimue geriye sendelerken, Dorian bacaklarını altından tekmeler ve dirseğini göğsüne indirir. Nimue sert bir şekilde yere düşer ama sadece bir nefeslik bir süre yerde kalır. Tıslayarak ayağa kalkar. Tek bir adım bile atmadan, onu duvara itti. Ön kolunu çenesinin altına sokarak boğazını sıkıştırdı.

Rahatlarım ama bu kısa sürer. O anda Dorian'ın boynuna dayanan deniz camından yapılmış bir bıçağın parıltısını fark ederim.

Dorian boğazındaki bıçağı hissetmiş olmalı ki, donakaldı.

Zara'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "İstersem şu anda boğazını kesebilirim," dedi gergin bir sesle. "Ama senin ölümün denizin dibinde. Ruhun, çaldığın ruhun bedeli olarak okyanusa bir armağan olacak."

O, boynuna daha sert bastırır, ama Zara da bıçakla aynı şeyi yapar. Kalbim, siyah yakasına akan kırmızı bir damla ile burkulur.

"Eğer burada hayatını sonlandırmam gerekirse, sonlandırırım," diyor. "Seni boğmadan daha hızlı kesebilirim. Yapabileceğimi biliyorsun. Ayrıca, önce Maisie'den almak istediğim bir şey var."

"Onu bu işe karıştıрма," diye homurdanır adam, kadının boğazına tekrar bastırır ve karşılığında daha derin bir yara alır.

Panik, kalbimin patlayacakmış gibi hissettiriyor. "Dur! Lütfen!"

"Onu bırakacağım," diye boğuk bir sesle söylüyor Zara. "Söz veriyorum." Normal haliyle olduğu için söyledikleri yalan olamaz. O sadece başkalarını taklit ederken ve rol için yalan söyleyebilir.

Çılgınca başımı sallıyorum. "O zaman yap şunu!"

O kıpırdamadı. "Dorian'ı bırakacağıma söz veriyorum. Hatta hançerimi yere bırakacağım. Ama bunun için tek bir şey yapman gerekiyor."

"Ne?"

Dudakları geniş bir gülümsemeye çekilir. "Dorian'a buraya neden geldiğini söyle. Ona küçük pazarlığından bahset."

Vücudumu titreme sarsar ve Dorian yavaşça bakışlarını bana çevirince, verebileceğim herhangi bir cevap ağızımdan çıkmaz. Zara'nın dikkatini dağıtmak için bu kadarı yeter. Duvardan atılır, bıçağını savurur...

"Söz veriyorum!" Sözler boğazımdan bir çığlık olarak çıkar. "Söz veriyorum. Söyleyeceğim. Hemen söyleyeceğim. Onu bırak."

Zara çenesini kaldırdı. Anlaştığımız gibi, haçesini indirdi ve yere attı.

Dorian, üstünlüğü elindeyken bu fırsatı değerlendirip onu öldürmek arasında kararsız kalmış gibi Zara'dan bana bakar.

"Bana tekrar saldırırsan anlaşma bozulur," diyor Zara. "Ama inan bana. Bunu duymak isteyeceksin."

Kaşlarını çatıp bir adım geri atar, omuzları gergin. Kollarımı göğsüme sararım.

Ve gerçeği söylüyorum.

Gerçek soğuk bir şeydir. Oda sıcaktan arınmış, bir zamanlar Dorian ile aramda duran ısı sanki hiç yokmuş gibi yok olmuş. Şimdi tek gördüğüm onun buz gibi bakışları, hissettiğim ise ürpertici fısıltıları. "Seni buraya beni öldürmeye gönderdiler," diyor.

"Evet." Sesim kırılır, tek hece kalbimin içinde demir bir diken gibi kıvrılır.

Yüzündeki ifade değişir, acı ile dolu. "Beni *öldürmek* için." "Evet."

"Nasıl yapacaktın?" diye soruyor, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyor.

Dudaklarımı ısıyorum, söyleyeceğim şeyin onu daha da inciteceğini biliyorum.

"Seni öpmem gerekiyordu."

"Beni öpmek mi?"

"Benim öpücüğüm... ölümcüldür."

Bir adım geri çekilir ve elini yüzüne götürür, ama gözlerindeki acı dolu bakışları silemez. "Salondaki ilk randevumuzda, bana öpüşmek için eğildiğinde... o, benim hayatımı sonlandırmaya çalıştı."

"Pişmanım," diyorum, sesim titriyor. "İçimde her şey pişmanlıkla yanıyor."

"Ama orada durmadın, değil mi? Her yalnız kaldığımızda, beni öldürmek için yeterince yaklaşmaya çalışıyordun. Ve ben, tam bir aptal, senin beni zevk için öpmek istediğini sanıyordum, ölüm için değil. Benim de seni öpmek istediğimi sanıyordum."

"O öpücüğün gerçek olduğunu sanmıştım."

Bir adım öne çıkıyorum, ellerim ona ulaşmak için çaresizce uzanıyor, ama ona dokunmaya utanıyorum. Beni iteceğini çok iyi biliyorum. "Bu doğru değil. Gerçektir, ve bu yüzden seni bu gece beni yarışmadan elemen için ikna ettim. Çünkü bunu yapamayacağımı anladım."

"Ne zaman fark ettin?" Sesi keskinleşir. "Ne zamandır beni öldürmeye çalışmıyorsun?"

Gerçeği söylerken midem bulanır. "Dün gecedan beri."

Karanlık bir kahkaha atıp başını salladı. "Dün gecedan beri, ama ondan önceki her an..."

Yine bir adım yaklaşıyorum. Tek tesellim, onun geri çekilmemesi. Aksine, dik duruyor, gözlerini kısarak bakışlarımı yakalıyor. "Başka seçeneğim yoktu, Dorian. Nefret ettiğim annem tarafından bir anlaşmaya zorlandım. Lumenas'ta saklanarak, hırsızlık yaparak yaşamamın sebebi o. Bir yıldan fazladır ondan kaçmaya çalışıyorum. Seni kurtardığımda... beni buldu. Senin hayatını kurtardığım için beni cezalandırmak istedi. Ona itaat etmezsem ölmem için lanet okudu ve bana, bana yüklediği kaderi tersine çevirmek için on gün verdi."

Lanet sözcüğünü duyunca yüzü bir anlık titredi, ama hemen buz gibi maskesinin arkasına sakladı.

"Bana senin bir canavar olduğuna ikna etti," dedim. "Anlaşmamıza girerek doğru şeyi yaptığımı söyledi."

"Sana benim bir canavar olduğumu söylediler ve sen hiç düşünmeden ona inandın."

"İlk başta ona inandım, ama seni tanıdıkça kendimden şüphe etmeye başladım. Neden senden gerçeği sordum sence? Neden ilk denememden beri her öpücüğünü kaçırdım sence?"

"Evet, dün gece öpücüklerimden kaçtın," diyor dişlerinin arasından, "ama bu, hayatımı sonlandırmak için anlaşmayı kabul ettikten çok sonraydı. İlk seferinde seni itmemiş olsaydım..." Yüzü soluyor, gözleri odaklanamıyor. "Ölmüş olurdum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve her nefes alışımında göğsüm daha da sıkışıyordu. "Beni ittiğine sevindim. Görevimde başarısız olduğuma sevindim. Aslında, bu görevi yerine getirmek için buraya gönderilen kişinin ben olduğuma sevindim."

Gözleri dehşetle benimkilere dönüyor.

"Çünkü ben olmasaydım, başka biri olurdu." Zara'yı işaret ettim, o da bize kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakıyordu. "O olurdu. Ve başka biri olsaydı, şimdiye kadar başarmış olurdu. Alfa Konseyi senin öldürülmeni onayladı, Dorian. Vatandaşlık almanı engellemek istediler."

"Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" "O değil..."

Bir kahkaha sözlerimi keser. "Yanılıyorsun, küçük fok." Zara kollarını kavuşturur ve duvara yaslanır.

"Ne hakkında?" diye soruyorum.

"Alfa Konseyi Dorian'ın suikastını asla onaylamadı. "Nimue onayladıklarını söyledi."

"Hayır, o önerdi." Zara kıkırdar. "Sen çok aptalsın, Maisie. Sadece acınası bir yavru, nefret ettiğini söylediğin bir kadının sana yutturduğu yalanlara kanacak kadar saf. Aslında Dorian adada hoş karşılanıyor. O güvende. Bir eşe ya da dini sığınak arkasına saklanmaya ihtiyacı yok."

Kan kulaklarımdan akıyor, başımı zonklayan bir basınçla dolduruyor. "Alfa Konseyi Dorian'ın ölümünü hiç onaylamadı mı? Babam da onaylamadı mı?"

"Hayır. Nimue'ye göre, Dorian'ın gelişinin haberi konseye ulaştığında, baban onun en güçlü savunucularından biriydi."

"O... o beni kandırdı."

Gülümsemesi genişledi. "Hiç şaşırdın mı?"

"Gemisine yapılan saldırı..."

"Kişisel bir meseleydi, mesleki değil. Öldürülmesini istedim ve Nimue onayladı. Hızlı ve kolay olacaktı. Kimse hayatta kalmayacaktı. Ama o bana ateşle saldırdı." Dorian'a dişlerini gıcırdatarak, boğazından bir hırıltı çıkardı. Dorian da alaycı bir şekilde gülümsedi, yumruklarını sıktı ve saldırmaya hazır bir duruş aldı. Kadın bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ve sen onun hayatını kurtardın, her şeyi mahvettin. Onu öldürmem gerekiyordu. Onun hayatı benim, denize armağan etmek için. Sonra annen, o aptalca kabuk tarakları ona verdiğim için senin de bu işe karıştığını öğrendi."

Kafamın yanında duran tarak yerine bakarak bana öfkeyle bakıyor ve ben ona dokunma isteğine direniyorum. Bunun yerine, taraktaki dişleri hayal ederek Zara'ya yeterince yaklaşırsam ne kadar zarar verebileceklerini hesaplamaya çalışıyorum. Ben savaşçı değilim. Onu alt edebilecek bir şey yapma şansım ne kadar olabilir ki? Sonra bakışlarım yerde duran deniz camından yapılmış hançere takılıyor. Zara onu almak için hiçbir hareket yapmıyor. Ama adım adım yaklaşması, tekrar saldırmaya hazırlandığını gösteriyor. Dorian'ı bırakacağına söz vermiş olabilir, ama ondan sonra ona zarar vermeyeceğine dair bir söz vermedi.

Bunun olmasına izin veremem. Dorian benden nefret ediyor olabilir, ama bununla yaşayabilirim. Hayatım ne kadar kısa olursa olsun.

Zara'nın gözleri benimle Dorian arasında gidip geliyor ve tekrar yaklaşıyor. Eli belindeki kemere iniyor, sanki kınının boş olduğunu unutmuş gibi. Ama uzanıp aldığı şey kayıp hançer değil. Yan tarafındaki küçük bir kese. Keseyi açıyor ve içinden düz, gümüş rengi bir şey çıkarıyor. Tanıdığım bir nesne. Bu

Nimue'nin Arabası, bir kişinin bir yerden başka bir yere anında taşınmasını sağlayan alet.

Zara yaklaşırken gözleri benden tamamen ayrılır ve sadece Dorian'a odaklanır. Benden istediğini aldı — Dorian'a acı çektirmek — ve artık beni bir tehdit olarak görmüyor. Dorian, Zara'nın sırtını hesaplı bir bakışla izler, Zara öne adım attığında geri çekilir, Zara yanlarından geçmeye çalıştığında yana kayar. Kısa süre sonra köpekbalıkları gibi birbirlerinin etrafında dönmeye başlarlar. Yavaş ve sessiz hareketlerle duvara doğru geri çekilirim. Ayağım hançerin kenarına değdiğinde, yavaşça aşağıya doğru kaymaya başlarım.

Zara ve Dorian bana aldırış etmiyor.

"Kız kardeşimi öldürdüğün için bedelini ödeme zamanı geldi," diyor Zara. "Vücudun denizi besleyecek, kanın kız kardeşimin ait olduğu sularda tadılacak."

Dorian hiçbir şey söylemez, ama yüzünde pişmanlık gibi bir ifade belirir. Yüzünde suçluluk duygusu okunuyor.

Zara da bunu görmüş olmalı, ama ona göre bu bir zayıflık belirtisi olmalı. Fırsatını değerlendirip Dorian'a saldırır, pençeli parmakları onun göğsünü tırmalar. Dorian geri atlar, ama Zara'nın parmak uçları ona dokunur ve ceketinin önünü uzun, çapraz kesikler halinde yırtar. Yırtıkların arasında kan akıp akmadığını görmek için beklemiyorum. Kalan kısmı çömelerek, parmaklarımı hançerin kabzasına doladım. Zara tekrar Dorian'a atıldı. O bir sonraki hamleyi atlattı ve ben de fırsatı değerlendirip onun arkasına saldırdım. Hançerin deniz camı gibi parlak ucu boynunun arkasına yaklaşırken, o birden dönüp Chariot'u sımsıkı tutan yumruğuyla elimi yana itti. Hançer yere düşer. Diğer eliyle pençelerini bana doğru savurur. Omzumda acı hissedirim, ama kısa sürer. Dorian, Zara'nın beline kolunu dolayarak onu geriye çeker. Zara saldırısını Dorian'a yöneltir ve yaralı boynuna pençesini geçirir. Dorian'ın çığlığını bastırdığını duyarım. Tırnaklı parmaklarının Dorian'ın omzuna yapıştığını, ceketini yırtıp altındaki ete saplandığını görünce kalbim gırtlığıma gelir. Tekrar bıçağa doğru atılırım, ama tam ulaşmak üzereyken parlak bir ışık görüşümü engeller. Omzumun üzerinden gözlerimi kısarak Zara'nın pudra kutusunu açtığını görürüm.

Chariot'u kullanmak üzere.

Ve pençeleri hala Dorian'ın üzerinde.

Zara'nın beni kaçırmadan önce kolumu nasıl tuttuğunu ve Nimue'nin beni Cape Vega'ya geri götürürken bana onu tutmamı söylediğini hatırlıyorum. Chariot, başka bir kişiyi taşımak için fiziksel temas gerektirir.

Onu nereye götürmeyi planladığını çok iyi biliyorum.

Yarı kör, parmaklarım hançeri ararken yere tutunmaya çalışıyor. Parmaklarımı keskin bir acı sarar ve hiç bu kadar bir yaraya şükretmemiştim. Çünkü bu, bıçağı bulduğumu gösteriyor. Deniz camını el yordamıyla takip ederek kabzaya ulaştığımda

sıkıca avucuma alıyorum. Giderek büyüyen ışığın kaynağına doğru dönerek, Zara'nın bulanık silüetine doğru koşuyorum. Arkamda, pençelerin camı tırmaladığı gibi keskin bir ses duyuyorum. Ardından adımın sesini duyuyorum. Pencerede Podaxis olduğunu görmek için bakmama gerek yok.

İyi.

Saldırımı görmüştür. Dorian'ın icabına bakabilir.

Zara'ya kadar koşarken pullarını ararım. Beni itmeye çalışır ama bıçağı pullu etine saplarım. Bir homurtuyla geriye doğru savrulur ve ben kollarımı onun etrafına dolarım.

Sonra bir şey daha fark ettim, ciğerlerim suyla dolmuştu.

Chariot'un ışığı s3ner ve karanlık deniz suyuna g3zlerimi kırpıştırarak bakarım. Zara'nın y3z3 3fkeyle kaplıdır. Etrafıma bakarım ama Dorian'dan iz yok.

Planım işe yararmış olmalı. Saldırım onu Dorian'ı bırakmaya zorladı. Bunun yerine beni onun su dolu mezarına taşıdı.

Elini boğazıma doladı ve pençelerinin boynuma batığını hissettim. Hançerin kabzasına ulaşmak için çabaladım ama ellerim boş ıktı. G3r3ř3m karardı ve bir parçam pes etmek istedi. Savaşmayı bırakmak. Nefesimi tutmayı ve beni boğmak isteyen suyla m3cadele etmeyi bırakmak. Ama savaşım bitmemişti. Nimue'nin Chariot hakkında s3ylediklerini hatırlıyorum. Yıldız ışığıyla şarj edilmeden sadece iki kez kullanılabilir. Zara bug3n hen3z kullanmadıysa, bir kez daha kullanabilir. Kendini odaya geri g3t3r3p Dorian'ı orada 3ld3rebilir.

Elimi Zara'nın y3z3ne doğru ittiğimde ciğerlerim yanıyor. Diğer elimle başımın yan tarafına uzanıp saçlarımın ucuna dolanmış kabuk tarakımı buluyorum. Onu koparıyorum. Kalan t3m g3c3mle, Zara'nın dirseğinin içinden bileğine kadar uzanan kolunu tırmalıyorum. Boynumu saran eliyle değil. Chariot'u tutan eliyle. Bir tıslama ile beni g3đs3mden sertçe itti, nefesimi keserek. Zara'yı artık g3remiyorum, suda tek başıma asılı kalmış durumdayım, bu şekilde nasıl y3zeeğimi hatırlamaya çalışırken zihnim d3n3yor. Bacaklarımı ırpıyorum ama eteklerim çok ağır, ağırlıkları beni aşağı çekiyor. Aşağı.

Parmaklarımı yumruk haline getiriyorum, ama çok uyuşmuşlar, ne tuttuğumu hissedemiyorum. Hala bir şey tutuyorlarsa tabii.

Görüşüm daha da kararır. Neredeyse tamamen kararmıştır. Yine de tekmeliyorum. Tekrar tekmeliyorum. Eteklerime karşı boşuna mücadele ediyorum. Sonra belimi saran, sert ve acımasızca tutan bir çift kola saldırıyorum. Ama beni ölüme sürüklemiyorlar.

Bunun yerine, beni havaya çekiyorlar.

Başım su yüzüne çıkar ve nefes nefese nefes alırım. Boğazım yanar, su öksürürüm. Kollar beni sarmaya devam eder, çekerler ve ben onlara karşı koyacak kadar güçsüzüm, kurtarıcımın beni kıyıya yüzmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm.

Ayaklarımın kayalara değdiğini hissediyorum ama tutunamıyorum. Kollar beni sürüklemeye devam ediyor. Sudan çıktığımızda, aynı kollar beni itiyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Yanıma yığılırım ve Zara'nın bana doğru yürüdüğünü görürüm, gece gökyüzünün altında karanlık bir silüet. Her kasım protesto için çığlık atarken, uzaklaşmaya çalışıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım beni dinlemiyor. Çok uyuşmuşlar. Elimden geldiğince geri çekilip dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi sırlıklam eteğimin kıvrımlarına sokup biraz sıcaklık arıyorum. Zara peşimden geliyor. Yaklaştıkça ay ışığı yüzünü, gözlerindeki öfkeyi aydınlatıyor. Arkasında, tanıdık bir kayalığın devasa siyah silüetini görüyorum. Vega Burnu'ndayız.

Ellerini beline koyarak, tam önümde durur, dudakları hırçın bir şekilde kıvrılır. "Keşke seni öldürebilseydim!" diye bağırır. "Keşke seni ölüme terk edebilseydim!"

Kaşlarımı çatıyorum. Dudaklarım kelimeleri oluşturmaya çalışıyor ama dişlerim çok sert çarpışıyor. Bu, Dorian'ı kurtardığım zamankinden daha kötü. Ama o zaman olduğu gibi, iyileşeceğimi biliyorum. Fok derim olmasa bile, ben bir selkieyim. Bir deniz yaratığı. Su benim elementim. Beni boğabilir ama bana güç de verebilir. Şu anda güçlü hissettiğimden çok uzak olsam da. Sonunda dudaklarımı hareket ettirebiliyorum. "Neden... yapmıyorsun... o zaman?"

"Nimue seni öldürdüğüm için beni asla affetmez," diye mırıldanıyor. Bakışları keskin, bıçak gibi. Ön kolundaki pullarından kan damlıyor, orada açtığım yaranın derinliğini ortaya çıkarıyor. Ne yazık ki o da bir deniz yaratığı. Su onu güçlendiriyor. Beni Chariot ile nakletmeden önce onu bıçakladığım yerden artık hiçbir iz kalmamış. "Senin avını çalmak, onu affeder. Ama senin hayatını almak? Onun değerli küçük kızını?"

"Bu yüzden mi beni az önce kurtardın?" diyorum, sesim kısık. "Onun için gerçekten önemli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Önemlisin, ama nedenini anlayamıyorum. Seni bana tercih etti. Dorian *benim* intikamım olacaktı, ama o onun başarısız suikastini seni ele geçirmek için bir fırsat olarak kullandı. Her zaman olmak istediği anne olmak için."

"O benim annem değil."

"Öyle olmak istiyor. Sen onun gururu ve neşe kaynağısın."

Gölünç olmayan bir kahkaha attım. "Beni ölüme mahkum etti." "Ölmeyeceksin, aptal."

Ağızımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Nimue yalan söylemiş olabilir mi? Alfa Konseyi'nin Dorian'ın ölümünü onayladığını söyleyerek beni kandırdı, ama lanetimi açıkça söylediğinden eminim.

"Nimue seni lanetlemiş olabilir, ama görevin sonucuna bakılmaksızın, son anda laneti geri alacaktır. Seni buraya getirdikten sonra Kız Kardeşlere de öyle söyledi. Sana hayatını kurtarmak için bir şans daha vermek niyetinde. Kız Kardeşlere katıl, o zaman lanetini kaldıracak. Bu yüzden senin avını çaldığım için suçluluk duymuyorum. Onun intikamından da korkmuyorum. Değerli kızı hayatta ve hayatını pazarlık edecek kadar akıllı başında olduğu sürece, Nimue beni affedecektir. Sonunda önemli olan tek şey, senin Kız Kardeşlere katılman."

"Başaramayacağımı başından beri biliyordu."

"Hayır, başarmanı umuyordu. Başarmanı kesinlikle tercih ederdi, çünkü bu senin zavallı ruhunu paramparça eder, Kız Kardeşler'den başka seçeneğin kalmadığını garantilerdi."

"Bu mantıklı değil," diyorum, Nimue'nin sözleriyle onun sözlerini bağdaştırmaya çalışarak. "Anlaşmamız, beni Kız Kardeşlerden ve kara büyümden kurtarmak içindi. O, bir sonraki öpücüğümde büyümin etkisini yitirmesi için dudaklarımı büyüledi, bu şartları anlaşmamıza dahil etti. Başarılı olsaydım, büyüüm ortadan kalkacağı için bana ihtiyacı kalmazdı. Öldürmek için etkileyici bir yöntemim, suikastçı olarak bir varlığım kalmazdı."

"Neredeyse başarmanı dilerdim. Dorian'ı öldürme şansımı kaybetmek, gerçeği öğrendiğinde gözlerindeki ifadeyi görmek için bile değerdi."

Kanım dondu. "Ne gerçeği?"

"Öncelikle, Nimue Dorian'ın suikastının onaylanmadığını açıkladığında yıkılırdın. Sevgili babanın onayladığını, tüm Alfa Konseyi'nin eylemlerini desteklediğini düşünerek onu öldürürdün. Gerçeği öğrendiğinde, sevgili babanın ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını anlardın. Senden iğrenirdi. Nimue'den başka kimseye sığınamazsın. Kirli sırrını saklayacak, güvenebileceğin tek kişi, nefret ettiğin annen olur."

Midem bulanıyor. O haklı. Dorian'a karşı hiçbir şey hissetmemiş olsam bile, onu öldürmek beni birçok yönden mahvederdi. Özellikle de bunu yapıp, babamın isteğini yerine getirmediğimi öğrenirsem. Daha da kötüsü, babam yıkılırdı. Utançtan ölürdü. Belki de o haklı. Belki de benden tiksiniirdi.

Seni bir katil olarak göremem.

Öfke kalbimde kaynıyor. Nimue, görevimi tamamlasam da başarısız olsam da, beni izole etmek ve tamamen ona bağımlı hale getirmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama hala mantıksız bir şey var. "Ölümçül büyümü kaldırdıktan sonra beni suikastçı olarak nasıl kullanmayı planlıyordu?"

Zara kıkırdar. "Naif küçük fok. Sihirini *alacağını* hiç söylemedi, sadece bir daha öpücüğünle öldürmek zorunda kalmayacağını söyledi. *Zorunda kalmayacağını* vurguladı. Gerçek şu ki... hala *yapabilirsin*."

"Ne diyorsun sen?"

"Sen beni öldürdüğünde, Nimue büyünün özünü inceledi. Öpücükle sadece öfkeyle öldürdüğünü keşfetti. Sevgiyle verilen bir öpücük hiçbir etki yapmazdı."

Aklıma hemen Luther geliyor. Onun mühür derimi çaldığını fark ettiğimde beni saran yakıcı nefret duygusunu hatırlıyorum. Bunca zaman, onu öpücüğümün öldürdüğünü sanmıştım. Aslında, dudaklarım sadece öfkeyle birleştiğinde ölümçül hale geliyordu.

Umut ve pişmanlık içimde savaşıyor. Öpücüğüm... ölümçül değil. Dorian'ı bin kez öpebilirdim. Öpücük sevgiyle verildiği sürece, ona asla zarar vermezdi.

Düşüncelerim yüzüme yazılmış olmalı ki Zara şöyle diyor: "O küçük rahatlama hissine bu kadar çabuk kapılma, selkie. Çünkü bir sonraki öpücüğün, ne hissedersen hisset, öldürecek. Nimue öyle lanetledi. Senin büyünü değiştirirken yaptığı şey buydu."

Dudaklarımda hissettiğim karıncalanma acı verici bir dereceye ulaştı. Bunca zaman bu hissin büyümün yok olmaya hazırlandığının işareti olduğunu sanmıştım. Söylediklerini, vaat ettiklerini düşündüm.

Bir daha asla kendi öpücüğünden korkmamayı sağlayabilirim. Dudaklarını büyüleyebilirim, böylece bir sonraki öpücüğün, anlamsız, otomatik bir ölümle sonuçlanan son öpücüğün olur. O andan itibaren, sevgiyle, tutkuyla, neşeyle öpüşebilirsin ve hiçbir cana zarar vermezsin.

Titreme tüm vücudumu sarar. Nimue'den zaten nefret etmiyorsam, artık ediyorum. Beni her şekilde manipüle etti. Sözleri doğruydı. Öpücüğümünden korkmamı engelleyebilirdi. Tek yapması gereken, büyümle ilgili öğrendiği gerçeği açıklamaktı; benim hakkında hiçbir fikrim olmayan bir gerçek. Dahası, bir sonraki öpücüğümün otomatik olarak ölümle sonuçlanacak son öpücük *olmasını* sağladı... çünkü benim bilmediğim bir şey vardı, ölüm başından beri garantili bir sonuç değildi. Ben sadece öyle olduğunu sanıyordum. Anlaşmamızı, ölümçül gücümü ortadan kaldıracağı şeklinde yorumlamıştım. Oysa o, gücü daha da tehlikeli hale getirdi. Çarpıttı. Yalan söylemeden yalan söyledi.

Tıpkı benim sık sık yaptığım gibi.

Kalbim bu yüzden sıkışıyor. Belki Nimue haklıdır. Belki ondan bazı şeyleri miras almışımdır. Yalan söyledim. Manipüle ettim. Masum bir adamı neredeyse öldürdüm. Bir adamı... Hislerim olan bir adamı.

Ama burada bitiyor.

Su yüzümden, kollarımdan, giysilerimden damlamaya devam ediyor, ama artık beni üşütmüyor. Bunun yerine, onu bir okşama gibi hissediyorum. Bir kucaklaşma. Güç. Parmaklarım çözülüyor ve eteğimin kıvrımlarının altında esnetiyorum. "Şimdi ne olacak?" diyorum. "Beni öldüremezsen, ne yapmayı planlıyorsun?"

Yüzü acımasız bir ifadeye büründü. "Sende ihtiyacım olan bir şey var."

Yumruğumu sıkıyorum, avucumun içindeki yuvarlak nesneyi hissediyorum. Tarakla kolunu taradıktan sonra, cihazı bıraktı. Hemen kapmıştım, ama şimdiye kadar elinde tutmayı başardığımı fark etmemiştim.

Bir adım yaklaşır. "Seni öldüremeyebilirim, ama seninle savaşacağım, seni sakat bırakacağım. O cihaz beni doğrudan odana ya da kilisede daha önce bulunduğum herhangi bir odaya geri gönderebilir."

Onun doğruyu söylediğini biliyorum. Nimue, cihazın sadece daha önce bulunulan, kullanıcının zihninde net olarak görebildiği bir yere seyahat etmek için kullanılabileceğini söylemişti. Zara dün gecedan beri kilisedeydi. Ortaya çıkabileceği çok sayıda yer, Dorian'a tekrar yaklaşmak için takabileceği çok sayıda yüz vardı.

"Ne olursa olsun," dişlerinin arasından söylüyor, "Dorian'a geri döneceğim. Gerekirse yürürüm, o kiliseye girmek için aklıma gelen her kılığına girerim. Onun bedenini denize hediye etmek yerine, onu olduğu yerde öldürürüm. Her halükarda, onu sende bırakmam."

Avuçlarımı kapalı tutarak yumruğumu kucağıma koyuyorum. Parmaklarımın arasından sadece gümüşün en ufak bir parıltısı görünüyor. "Eğer sana verirsem benim için ne yapacaksın?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Benimle pazarlık yapacak durumda değilsin. Zayıfsın. Acınası bir haldesin. Parmaklarını tek tek ısırp koparabilirim, o zaman bana karşı savaşacak hiçbir şeyin kalmaz."

"Onu almaya yetecek kadar zekiydim. Bunun için bir şey hak etmiyor muyum?" "Zeki mi? Hiç de değil."

Ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Beni bu kadar çabuk yazma. Eğer söylediklerin doğruysa, Nimue yakında beni kız kardeşlerinden biri yapacak. Bu da, eğer beni senin iddia ettiğin kadar seviyorsa, gelecekte işini zorlaştırabilirim demek. Bence bu beni pazarlık için iyi bir konuma getiriyor."

Gözleri karardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Buna ne dersin?" Yumruğumu hafifçe kaldırdım. "Bir sonraki varış noktasına ulaştığında beş dakika içinde Dorian'ı öldüreceğine söz verersen, bunu kavga etmeden teslim ederim."

Kafasını geriye eğdi. "Bu ne biçim bir pazarlık?"

"Bir meydan okuma," diyorum, dudaklarımın köşesi yukarı kıvrılıyor. "Bir cesaret."

"O aşk acısı numarasının tam da öyle olduğunu mu ima ediyorsun? Bir numara mı?" Diye gülerek sorar. "Sanmıyorum."

"Benim hislerim ya da hislerimin olmaması seni ilgilendirmez. Senin için önemli olan, bunu yapamayacağını düşünmem."

Dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Az önce çıktığımız odaya geri dönüp boş bulsam bile, onu bulmak için önüme çıkan her adamı öldüresiye dövürüm. Yaralıydı. Uzaklaşmış olamaz."

Omuz silkiyorum. "Saint Lazaro'nun adamlarıyla savaşabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Kilise, perilere karşı şiddet dolu bir geçmişe sahip."

"Kilise yumuşak. Onlar, bizim türümüze isyan eden adamların gölgesinden başka bir şey değiller. Benim altında ezilecekler. O kilisedeki her adamı öldürmek için silaha bile ihtiyacım yok. Onlar benim orada olduğumu fark etmeden hepsini öldürebilirim."

"Kanıtlı. Bana Kara Yılan Kardeşleri'nin neyden yapıldığını göster. Başarırsan, Nimue'den benim avımı çaldığın için sana hoş davranmasını isterim. Aksi takdirde, bunun için benimle dövüşebilirsin. Belki geri alabilir ve başladığın işi bitirebilirsin. Ya da belki benim sandığından daha vahşi olduğumu anlarsın. Belki dudaklarım dudaklarını bulur. Bu sefer Nimue seni geri getirmek için burada olmayacak."

Pençeli yumruklarını sıkıp açıyor. Yüzümü incelerken, cesarettime karşı şansını tartarken aramızda sessizlik hakim. Sonunda çenesini kaldırıyor. "Bu anlaşmayı kabul ediyorum."

Yumruğumu ona doğru uzatıp içindekileri ona veriyorum.

Dudakları geri çekilir, kabuk tarakımı izlerken dişlerinin arasından bir tıslama çıkar.

Sedef kakmalı gümüş. Chariot'la karıştırdığı gümüş.

Onun dikkatini çeken, eteğimin kıvrımlarında saklı olan eli görmezden gelmesine neden olan gümüş. Saniyeler önce Chariot'u açan el, yüzü yere bastırılmış, ışığı söndürülmüş. Ancak şimdi, nemli kumaşın katmanlarından görülebilecek kadar parlaklaşıyor.

Zara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Öne atılıp kollarımı bacağına doladım ve onu yere düşürdüm.

Zihnimde, ağır bir kapıyla kapatılmış kalın metal duvarlar canlandı.

Işık bizi tamamen yutuyor.

Işık söndüğünde, kendimizi karanlıkta buluyoruz. Ya da karanlığa yakın bir yerde. Nemli çürüme duyularımı kaplıyor. Zara beni tekmeliyor ve ben onun bacağını bırakıyorum. Çılgınca etrafına bakınıyor, ama her tarafımız duvarlarla çevrili, tek kapı ise ışık girmesi için küçük, parmaklıkları bir pencereyle kapatılmış. Gidecek başka yer yok.

"Neredeyiz?" diye bağıyor.

Ayağa kalkıyorum, bacaklarımın sağlam olduğunu hissediyorum. "Lumenas Şehir Hapishanesi. Daha önce de bu hücrede kilitli kalmıştım."

"Beni neden buraya getirdin?"

"Saint Lazaro'dan yürüyerek on dakika uzaklıkta. Koşarsan yetişebilirsin. Ama sadece o kapının diğer tarafındaysan. Güven bana, buradan çıkamazsın. Şekil değiştirebilir, yüzünü değiştirebilirsin, fark etmez. Bu hücre faeleri tutmak için tasarlandı. Memurlar çılgınlıklarına aldırış etmezler."

Gözlerinde bir farkındalık belirir, ama bunu kabul edemiyor gibi görünüyor. "Anlaşmamız geçersiz. Bana Chariot'u vermedin."

"Elimde ne varsa sana vereceğim demiştim ve verdim. Sana tarağımı verdim. Bir sonraki varış noktasına ulaştıktan sonra beş dakika içinde Dorian'ı öldüreceğine söz verdin. Artık buradayız. Ve ikimiz de saf kanlı bir peri, bir anlaşmayı yerine getirmediğinde ne olacağını çok iyi biliyoruz."

Nimue'nin bana koyduğu lanet olmasa bile, bir anlaşmanın bozulması bir fae için dayanılmaz acılar anlamına gelir. Karşı taraf anlaşmayı iptal etmedikçe, bu acı sonunda ölümle sonuçlanır.

Benim seçimim ne olacağını biliyorum. Zara'nın intikam takıntısı onu Dorian'ın ömür boyu düşmanı yapıyor. Bu da onu benim düşmanım yapıyor.

Kafasını geriye atarak kahkahalarla güldü. "Seni aptal. Beni ölüme mahkum etmiş olabilirsin, ama bunu yaparak kendini de mahkum ettin. Buradan canlı çıkamayacaksam, Nimue'nin isteklerine uymak zorunda değilim. Seni öldürmek için beş dakika fazlasıyla yeter."

Bir kükremeyle üzerime atılır.

Ama pençeleri bana değmez.

Bunun yerine donar, vücudu ve etrafımızdaki duvarlar parıldayan, titreyen bir menekşe rengine bürünür.

"Hoşça kal, Zara," dedim, sesim Onikinci Mahkeme'de yankılandı.

Sonra duvarın içinden kayboldum.

Zara'nın benim gibi Onikinci Mahkeme'ye giremeyeceğini varsaymak bir kumar. Fae büyü hakkında bildiklerime göre, bu nadir bir yetenek, şimdi anladığım kadarıyla annemden miras aldığım bir yetenek. Hâlâ tam olarak kavrayamadığım bir güç. Tarih boyunca Onikinci Mahkeme'ye bu şekilde giren tek ünlü fae, Ateş Mahkemesi'nin Kraliçesi Evelyn'dir. Ve onun, insanlarla son savaşı sona erdirmek için seçilmiş, Her Şeyin Efendisi tarafından kutsanmış olduğu söylenir. Yine de, Zara'nın hücresinin önünde dakikalarca bekliyorum, mucizevi bir kaçış yapmadığından emin olmak için yeterince uzun bir süre. Çılgınlıklarının yalvarışlara dönüştüğünü duyacak kadar uzun bir süre. Yalvarışları ağlamaya dönüşüyor. Ağlamaları acı dolu feryatlara dönüşüyor.

Ancak o zaman On İkinci Mahkeme'ye tekrar girip hapishaneden gizlice çıkıyorum.

Hâlâ sırlıslıkla halde, Halley Caddesi'nden kiliseye doğru ilerlerken yoldan geçenlerin tuhaf bakışlarını umursamıyorum. Oraya vardığımda, kaldırımda duruyorum.

Buraya geldiğim halde, beni buraya getiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. İçeri giremem. Onikinci Mahkeme'den gizlice girmeyi bile göze alamam. Dorian'ın ben gittikten sonra nasıl olduğunu öğrenmek için can atıyorum ve Podaxis'in çok endişelendiğinden eminim. Ama Dorian'ın benim suçumu sakladığını sanmıyorum. Muhtemelen tüm kilise benim bir suikastçı olduğumu biliyordur. Şehrin her yerinde benim için arama emri çıkarılmış olabilir.

Islak ve keçeleşmiş saçlarımı gözlerimin üzerinden düzeltirim, ama bunun pek bir faydası olacağını sanmıyorum. İnsanlar beni tanıyor. Beni gazetelerde, Kutsama Törenlerinde görmüşler. En azından gece karanlık ve bu saatte Kurtuluş Caddesi nispeten boş. Hızlı adımlarla köşeyi dönüp, Podaxis'in izini aramak için sokağa bir göz atarım.

Podaxis'ten bir iz var mı diye bakıyorum. Kimseyi görmeyince hızımı artırıyorum ve neredeyse devasa bir silüete çarpıyorum. Tanımadığım bir adam sanki sokak gölgesinden çıkmış gibi önüme çıkıyor. Onu nasıl görmedim? Geriye doğru sendeleyerek, acı verici derecede yakışıklı bir yüz, iyi dikilmiş bir takım elbise ve bir frak ceket görüyorum. Sivri kulakları olup olmadığını anlamayı zorlaştıran bir silindir şapka takıyor. İster insan ister peri olsun, gerçek bir beyefendiye benziyor, Third Avenue'nun doğusunda yaşayan biri gibi. Ama duruşunda, boyunda, sessizliğinde tehlikeli bir şey var.

Panik dalgaları yükselir, nabzım hızlanır. Zara'nın bir şekilde hücresinden kaçtığından, bozduğumuz anlaşmanın acısını atlattığından korkuyorum. Bir adım daha geri çekilirim, parmaklarım bir silah arar ama kabuk tarak yok. Geriye sadece Chariot kalmıştır ve onun iki kullanımı da bugün için tükenmiştir.

"Sen Prenses Maisie'sin," diyor adamın derin sesi. Bu bir soru değil, ama cevabı onaylamayı reddediyorum. Ona karşı açıkça gösterdiğim temkinli tavrımdan hiç etkilenmemiş görünüyor. "Baban beni gizli bir mesaj iletmem için gönderdi."

Babamın adı kalbimi çarptırdı, ama şüpheyle karşıladım. "Babamı nereden tanıyorsun?"

"Birçok kişiyi tanırım ve birçok kişi beni tanır. Özellikle kraliyet ailesi. Bana Avcı derler. İnsanları bulmakta ustayım."

Bütün hafta gazetelerde yer aldığımı düşünürsek, beni bulmanın zor olamayacağını söylemek istiyorum, ama dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum.

"Kral Ronan, burada olduğunuzu ve bir gelinlik yarışmasına katıldığınızı duydu. Söylentilerin doğru olup olmadığını veya şöhret ve servet peşinde olan biri tarafından taklit edilip edilmediğinizi doğrulamamı istedi."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sen benim onun olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"O zaman mesaj ne?"

"Daha çok bir mektup." Sanki benimle konuşmak sıkıcı geliyormuş gibi çenesini bir yandan diğer yana çevirir. "Bir soruyla başlıyor. Seni buldu mu?"

Ağzımı kapalı tutmayı düşünürüm, ama bu adam gerçekten babam tarafından gönderildiyse...

Derin bir nefes alıp, "Buldu," diyorum. "Artık ona mı aitsin?"

Sorunun gerçekte ne olduğunu biliyorum: Beni bir suikastçı mı yaptı? Şüphe beni kemirirken kalbim sıkışıyor. Nimue, babamın benim de onun gibi sihirli güçlerim olduğunu öğrenirse beni istemeyeceğini söylerken haklı mıydı? Zara'ya yaptığımı öğrenirse ne hisseder? Onu öldürmek kaza değildi, yanlış bilgi veya manipülasyonun sonucu da değildi. Önceden planlanmıştı. Hesaplıydı. Artık beni bir canavar olarak mı görecektik? Beni sadece iyi bir mühür olarak kaldığım sürece mi seviyor?

Cevabı bilmiyorum. Nimue ile yaptığı anlaşmada kendi rolünü neden sakladığını hala anlamıyorum. Yaptığı şeyden utandığı

yaptığı şeyden... ya da benden. Son birkaç haftada öğrendiğim bir şey varsa, o da gerçeğin karmaşık olduğu ve ilişkilerin daha da karmaşık olduğudur. Her ne olursa olsun, babamı seviyorum ve benim için en iyisini istediğini biliyorum.

"Hayır." Çenemi kaldırdım. Sonraki sözlerim kararlı bir şekilde çıktı. "O denedi, ama beni alamayacak."

"İyi. Ben..."

"Ona benden bir mesaj iletir misin?"

Çenesi yine hareket etti. "Ben mesajcı değilim. Bu benim için çok küçük bir iş. Ronan'a bu iyiliği yapmayı kabul etmemin sebebi daha çok uygunluk ve bu bölgede olmam."

"Lütfen," diye fısıldadım.

"Peki," diye dişlerini sıkarak cevap verdi. "Çabuk ol. Bulmam gereken başka katil kızlar var."

Son cümleyi, benim sihrimi bildiğini ima ederek söylemesine irkildim. Ya da görevimi. Bu gizemli Avcı kim? Bu soruyu kafamdan silip attım. "Ona onu sevdiğimi söyle. Tüm kalbimle. Ve lütfen Dorian Ariko'nun Faerwyvae'de güvenliği ve vatandaşlığı için aracılık et. Kız kardeşlerinin bakıldığından emin ol."

"Peki." Başını sallar ve bir adım geri çekilir, ama aklıma başka bir düşünce gelir.

Yumruğumu öne doğru uzatıyorum. "Mümkünse, bunu ona saklaması için verin. Bu Alfa Konseyi'ne ait ve yanlış ellere geçmemeli."

Chariot'u benden alır almaz, ona vermekle doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Bu Avcı babamı tanıyor olabilir, ama bu onun güvenilir olduğunu garanti etmez. Yine de Nimue'nin bu cihazı geri almasını göze alamam. Eğer bende kalırsa, onu bulma ihtimali var. Onun gibi biri için çok güçlü bir nesne.

Avcı tek kelime etmeden Chariot'u cebine koyar, şapkasını kaldırır ve uzaklaşır.

Podaxis'i Vulture's Prose'da buluyorum. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz, o ve Nadia bana doğru koşuyorlar.

Bay Tuttle hemen arkalarından geliyor ve içini çekerek, "Oh, şükürler olsun" diyor.

Klaus ve Stanley sahne arkasından çıkıyor, yüzleri rahatlamış. Neyse ki Martin yok. Club Scorpius'ta olanlardan beri onu pek düşünmemiştim, ama bir daha görmesem de olur.

"Podaxis az önce geldi ve saldırıyı anlattı," diyor Nadia ve kollarıyla beni sarıyor. Onun samimi sevgisine ağlamamak için kendimi gevşetiyorum. Klaus ve Stanley'nin omuzlarımı okşadığını hissediyorum.

Nadia beni bırakınca Podaxis'e dönüyorum. "Dorian..."

"O iyi," diyor arkadaşım. "Revirde. Yaraları hafif görünüyor."

"Peki Vanessa?"

"Dolabında bağlı ve ağzı tıkalı halde bulundu. O da revirde."

Aklım, aynı düşman tarafından yaralanan iki ruh, Dorian ve Vanessa'nın revirde yan yana yatan hastane yataklarını hayal etmekle doluyor. Bu görüntü göğsümü sıkıştırıyor.

"Git de temizlen de eve dönebilesin," diyor Bay Tuttle, beni düşüncelerimden kopararak. "Ben banyoyu hazırlayayım."

"Ben temiz kıyafetler seçerim," diye

ekliyor Nadia. Onlara boş boş bakıyorum.

"Geri mi?"

"Kiliseye," diyor Bay Tuttle.

"Sevgili prensin kalbini kazanmak için hâlâ zaman var," diyor Klaus göz kırparak.

Kafamı sallıyorum. "Birincisi, o prens değil. İkincisi, kazanacak bir şey yok. Saldırıdan hemen önce yarışmadan elendim."

Etrafımdaki yüzler düşer, bu da Podaxis'in sadece en temel bilgileri vermiş olduğunu gösterir.

Nadia kolumu sıkıyor. "Çok üzgünüm, tatlım."

"Sorun değil..." Sorun olmadığını söylemeye çalışıyorum ama sözler boğazımda düğümleniyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Nadia kaşlarını çatıp beni tekrar kucakladı. Başka kolların beni sardığını hissettim. —Stanley, Klaus, Bay Tuttle. Kendime hiç yaklaşmasına izin vermediğim, gerçek bir arkadaş olamadığım insanların kolları. Ve işte buradalar, ihtiyacım olduğunda beni teselli ediyorlar.

Podaxis'in kıskaçlarının, onun teselli edici jestiyle ayak bileğime dokunduğunu hissediyorum ve bu beni yıkmaya yetiyor. Dudaklarımdan bir hıçkırık patlıyor ve kollar beni daha sıkı sarıyor.

Arkadaşlarımla rahatlatıcı kucaklaması içinde yas tutuyorum.

SONRAKİ İKİ GÜN, çoğunlukla odamda kalıyorum. Tiyatro sakinleri, gösteriler ve provalar arasında beni ziyaret ediyor. Boğuk müzik ve bağırışmalar, performanslar sırasında duvarların içinden bana ulaşıyor.

duvarlardan ulaşıyor. Normalde tiyatro meşgulken dışarıda hırsızlık yaparım. Ama bugün...

Neyse ki, Bay Tuttle beni suçlamıyor. Aksine, sık sık ziyaretime gelip benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyor. Sonunda, banyo hazırlamayı teklifini kabul ediyorum. Bu, belki de benim kadar diğerlerine de yarar sağlıyor. Onun ve diğerlerinin bana gösterdiği ilgi kalbimi ısıtıyor, ama yine de onların ilgisine layık olmadığımı düşünmeden edemiyorum. Onlara göre, ben kalbi kırık bir kız gibi görünüyorum. Elbette öyleyim, ama bu kalp acısını kendime ben yaşattım. Bir adamı öldürmek için bir anlaşma yaptım, ancak yanlış bir seçim yaptığımı fark ettim. Elbette, hayatımı kurtarmak için bu anlaşmayı kabul ettim, ama ne benim hayatım ne de onun hayatı feda edilmemeliydi, kimsenin hayatı feda edilmemeliydi. Doğru olanı savunacak kadar güçlü olmalıydım. Babamın beni yetiştirdiği gibi.

Bunun yerine, Nimue'nin beni manipüle etmesine izin verdim.

Arkadaşlarıma her şeyi anlatsam, beni anlayacaklarını biliyorum.

Henüz bunun hakkında konuşmaya hazır değilim.

En azından Podaxis dışında kimseyle konuşmak istemiyorum. Diğerleri gibi, o benim sessizliğimi meraklanmamak için bir işaret olarak algılamaz. Ona kızamam ama. Kaderim hala belirsiz, lanetim yarın gün doğarken beni alıp götürecektir. Birlikte geçirdiğimiz her an son anımız olabilir.

"Ne yapacaksın, Maisie?" diye soruyor, sanki bininci kez soruyormuş gibi. Ben battaniyenin altında kıvrılmış halde yatarken, o yatağımın kenarında volta atıyor. Günün çoğunu böyle geçirdim. Bu, fok derisinin verdiği rahatlığa en yakın şey. Bir daha asla hissedemeyeceğim bir rahatlık.

"Sana her şeyi anlattım," diyorum.

"Ya Zara yanılmışsa? Ya Nimue anlaşmanı iptal etmez ve lanetini kaldırmazsa?"

İç çekiyorum. "Zara'nın, Nimue'nin tüm bunları beni Kız Kardeşlere katmak için yaptığını söylediğine inanıyorum. Annemin her şeyi sevgisinden yaptığını inansam da inanmasam da, beni hayatta tutmak istediğini biliyorum. Beni *kendine ait* olarak istiyor."

"Kara Yılan Kardeşler'e katılacak mısınız?" Cevap vermediğimde ekler, "Söz ver. Hayatını kurtarmak için her şeyi yapacağına söz ver."

O, volta atmayı bırakana kadar mantar gibi kabuklu sırtını okşarım. "Yapmam gerekeni yapacağım."

"Bu istediğim cevap değil."

Konu o kadar da vahim değilmiş gibi gözlerimi deviriyorum. "Ölüm ve lanetlerden yeter. Sen ve senin hakkında konuşalım." Yatakta doğrulup yorganı geri çekiyorum. Giyinmek için bir neden olmadığı için yine pantolon ve erkek gömleği giyiyorum. "Özellikle sen ve Nadia hakkında. Ona hislerini itiraf ettin mi?"

"Zamanım olmadı. Biliyorsun, tüm bu ölüm ve lanet meseleleri yüzünden.

Uygun bir zaman olmadı."

"Uygun olup olmadığı umurumda değil," diyorum. "Bence yapmalısın. Bu gece. Hemen."

Yüzünü buruşturur. "Oh, bilmiyorum. Yarın belki." "Ne bekliyorsun?"

Küçülerek, kısıkaçlarını birbirine vurur. "Korkuyorum." "Neden?"

"Ben... şekil değiştirmek zorunda kalacağım."

Bence buna gerek yok, ama en iyisi öyle olur diye düşünüyorum. Eğer o hep kabuklu bir hayvan olarak kalırsa, ilişkilerinin gelişmesi için pek bir şans olacağını sanmıyorum. "Neden dönüşmekten korkuyorsun?"

"Çok çirkin olabilirim."

"Olmazsın."

"O öyle düşünebilir."

Çenesinin altını kaşıyorum. "Öyle düşünürse, o zaman seni hak etmiyor demektir." Derin bir nefes alıyor. "Kötü şeyler olabilir."

"Ne gibi?"

Birkaç saniye sessiz kalır, tereddüt eder. Sonunda, "Bizim türümüz sık sık dönüşmez. Mantar perileri çok nadiren insan şekline girer. Ama benim ailem..." Küçük gözleri ürkekleşir.

Kalbim korkuyla sıkışır.

"Onlar düzenli olarak şekil değiştirirlerdi ve seelie bedenlerinin tadını çıkarırlardı. Bu olduğunda ben henüz çok küçüktüm, ama köpekbalığı saldırısını hatırlıyorum. Seelie formunda yüzüyorlardı. Tek gördüğüm dişler ve kandı. Köpekbalığı beni görmedi. Yalnız kaldım."

"Bunu bana neden hiç söylemedin?"

"Bu, yeniden yaşamak istediğim bir anı değil. Ayrıca, yaşlandıkça, bu korkunun yersiz olduğunu anladım. Seelie formu her zaman kötü şeylerin olacağı anlamına gelmez. Kazalar herkesin başına gelebilir."

"Yine de bana söylemeliydin."

Omuzlarını silkti. "Görünüşe göre ikimiz de konuşmak istemediğimiz konulara geldik."

Ona hüzünlü bir gülümseme atıyorum.

"Akşam yemeği yemeliyiz," diyor. "Tiyatrodan çıkıp biraz temiz hava alalım."

Midem düğümlenir. Bütün gün odamda kalmamın bir nedeni var ve gece yarısını geçene kadar da aynı şeyi yapmaya niyetliyim. Salvation Street'ten, Kardeş Dorian'ın güzel gelinini seçtiğine dair yayılan söylentileri duymamak için her türlü riski almamak istiyorum. Bu gece yarışmanın son gecesi. Bu sabah dışarı çıkma hatasını yaptım ve *Kardeş Dorian* ve *Kutsama Töreni* kelimelerinin geçtiği bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Bu, beni tiyatroya geri dönmeye yeter de artar bile. İstemiyorum.

Dün gece kim eve gönderildiğini biliyorum. Önemli değil. Kimi seçeceği konusunda hiç şüphe yok.

Bir süreliğine, Dorian'ın yarışmayı iptal edeceğini düşünmüştüm. Zara'nın adaya gelebileceğini söylediğini duymuştu. Bir geline ya da dini sığınağa ihtiyacı yok. Vatandaşlık başvurusunda bulunabilir ve Alfa Konseyi de bunu kabul etmeye hazır. Nimue hariç tabii.

Ama yine de, Peder Viktor'a söz verdi. Aziz Lazaro'nun kardeşi olarak yemin etti. Onların saflarına katılmak konusunda ne kadar temkinli olsa da, artık kiliseye minnettar olduğunu biliyorum. Kız kardeşlerini iş evinden kurtardılar. Kızların onun varisleri olarak yerlerini güvence altına aldılar.

Dorian onurlu bir şey yapacak.

Yarışmayı bitirip Vanessa ile evlenecek.

Ve ben de şafak vakti kaderimle yüzleşirken kin beslememeye çalışacağım.

Podaxis homurdanan bir nefes verir. "Gerçekten bütün gece burada kalacak mısın?"

Başımı sallarım.

"O zaman en azından sana biraz yemek getireyim."

İştahım pek yoktu ama Podaxis'in bir süreliğine volta atıp bana bakmayı bırakması için onu memnun edebilirim. "Tabii. Nadia'nın da bir şey ister mi diye bak. Belki ikiniz birlikte gidersiniz."

Bu sözlerim üzerine yüzü aydınlanır ve kayıtsız bir sesle "Tamam, olur" der.

O gittikten sonra, yatağa geri uzanıp acı veren yalnızlığın tadını çıkarırım. Yalnız kalmak, zihnimde çok fazla düşünce uyandırır. İyi ve kötü. Geçmişin anıları ve geleceğe dair korkular.

Yarın ne yapmam gerektiğini biliyorum, ama...

Kapım çalıyor. Podaxis değil, çünkü o kapı koluna atlayıp kendisi açardı. Kapının diğer tarafındaki kişinin kendini tanıttığını ya da gitmesini bekliyorum, ama kapı tekrar çalıyor. Kaşlarımı çatarak yataktan kalkıp küçük yatak odasından geçerek kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açtığımda, diğer tarafta görmek istediğim son yüzü görünce nefesim kesiliyor.

Dorian.

Önümdeki adama bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Dorian, onu boks maçına götürdüğümdeki kıyafetinin aynısını giymiş: koyu renk pantolon, gömlek ve şapka. Bu yüzden onun burada olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum. Elbette burada olamaz.

Gözlerimi birkaç kez kırıyorum ama görüntü kaybolmuyor. Hareket de etmiyor. Dorian'ın bakışları benimkilere kilitlenmiş, yüzü gelin yarışmasının başladığı günkü kadar soğuk ve ifadesiz. Göğsüm sıkışıyor. Onu rüyamda görecektim, neden gülümseyen halini hayal edemedim ki?

Çünkü o daha da acı verici olurdu.

Elimi alnıma koydum. "Uyuyorum, değil mi?"

Dorian'ın yüzü sonunda titriyor. Sadece ağzı ve kaşları hafifçe seğiriyor. Sonra gözleri benimkilerden ayrılıyor ve vücudumun her yerini tarıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Yatarken bunu mu giyiyorsun?" Sesi yumuşak, tereddütlü.

Kendime bakıyorum, bol pantolonumu, yakamın birkaç santim altında açık bırakılmış gömleğimi inceliyorum. O anda başka bir şey fark ediyorum. Erkek kıyafetleri giydiğimde korse takmam, ama normalde en azından yelek veya ceket giyerim. Evde yatarken başka bir şey giymeme gerek yok. Bu da göğüslerimin şişkinliğini ve kıvrımlarını pek de ince olmayan bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Yanaklarım kızardı ve gözlerimi Dorian'a çevirdim. Koyu renk irislerinde bir eğlence parıltısı gördüm, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Sonra gömleğinin yakasından çıkan bir kumaş şeridi fark ettim — Zara'nın boğazına yaptığı yarayı kapatmak için sarılmış bir bandajdı. "Gerçekten buradasın," diye fısıldadım.

Cevap vermek yerine, bana bir kağıt torba uzattı. Torbayı aldım. Torbayı açmadan önce, kızarmış hamur, Starcane şekeri, tarçın ve kakule kokusu havayı sardı. İçine baktığımda dört yuvarlak Lumie gördüm.

"Bunlar ne için?"

Konuşmadan önce içini çekti. "Barış teklifi."

Gözlerim yaşlarla doldu. Sözleri ve davranışları, onu antrenman yaparken yakaladığım sabahki halimi yansıtıyordu. Gerçekten bir haftadan az zaman geçti mi? O günden beri sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Boğazım düğümleniyor ve onun ifadesi yumuşayıp, sert bakışları yalvaran bir hal alınca durum daha da kötüleşiyor.

"Umarım benim hakkımda kötü düşünmüyorsunuzdur." O konuşmanın bir başka yankısı. Sesi hafifçe titriyor.

Buna tek bir şey söyleyebilirim. Çenemi kaldırıp kibirli bir ifade takınmaya çalışıyorum ama içimden gelmiyor. Dudaklarım titreyerek, "Bu, seni düşündüğümü ima eder. Ki düşünüyorum. Her zaman düşünüyorum. Yanından ayrıldığımdan beri her an seni düşünüyorum." diyorum.

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye büründü. "Konuşabilir miyiz?"

Zaten konuşuyoruz, ama onun kastettiğinin bu olmadığını biliyorum. Onu henüz içeri davet etmedim ve o hala eşliğimin diğer tarafında duruyor. Arkama, dağınık yatağıma, daracık odama, kendi kendime dayattığım iyileşme sürecinin sonucu olan bayat havaya bakıyorum. "Evet, ama burada değil."

"Yürüyüşe çıkalım mı?"

Başımı sallıyorum. "*Gerçekten* yıldızları görmek ister misin?"

Podaxis'e nereye gittiğimi ve endişelenmemesini söyleyen bir not ^{bırakıp} Dorian'ı Cape Vega'ya götürdüm. Sessizce yan yana yürüdük, çantam boşalana kadar hediye edilen Lumies'leri paylaştık. Varlığı rahatlatıcıydı, ama benden uzaklığı da aynı derecede rahatsız ediciydi. Her santimetre çok büyük geliyor. Elimde onun elinin olmaması, kendi uzvum eksikmiş gibi hissettiriyor. Ama ona uzanmaya cesaret edemiyorum. Hala neden beni aradığını bilmiyorum. Gece yarısı geçti ve bu gece onun gelinlik yarışmasının son gecesiydi. Evlenmiş olabilir.

Sonunda buruna ulaşırsınız ve uçurumun kenarına doğru ilerleriz. Aşağıdaki deniz karanlık ve sakindir, ay ve yıldızların ışığı altında yüzeyi parıldamaktadır. Dorian gözlerini gökyüzüne kaldırır ve ben onun hayranlıkla değişen ifadesini izlerim. Dudakları bir gülümsemeye dönüşür ve gözlerinin köşeleri kıvrılır.

İçini çekiyor. "Rüzgar Sarayı'nda yaşadığımdan beri böyle yıldızları görmemiştim."

"Lumenas'ta yıldızları görmek için en iyi yer burası. Şehir merkezinden yeterince uzaktayız. Ara sıra buraya gelip denizi seyrediyorum. Kendime izin verdiğim en yakın yer burası..." Bu konunun hassas bir konuya yaklaştığını fark ederek sözlerimi kesiyorum.

Dorian'ın gözleri gökyüzünden ayrılıp yüzüme yönelir. Sonra bakışları suya, uçurumun altındaki kayalık sahile kayar. "Beni burada kurtardın, değil mi?" Suya doğru başını sallar. "Gemim burada battı."

Dudaklarımı ısıyorum, burasının onu getirmek için en uygun yer olmadığını fark ediyorum. Duyarsızca bulabilir. Özür dilemek üzereyim ki o tekrar konuşuyor.

"Buraya nadiren geliyorsan, benim geldiğim gece buraya gelme ihtimalin ne kadar? Gemimin saldırıya uğradığı tam o anda?"

Kalbim hızla atıyor. Yüzünde şüphe belirtileri arıyorum. Acaba o da...

"Hayatımı kurtardın, Maisie. Sen burada olmasaydın, ölmüş olurdum. Beni boğulmaya terk edebilirdin. Beni sahilde terk edebilirdin ya da yetkililere teslim edebilirdin. Birçok şey yapabilirdin, ama sen beni kurtardın."

Göğsüm biraz hafıfledi, ama içimde büyümek isteyen umudu bastırdım. "Ben de seni öldürmeye çalıştım, Dorian."

"Aramızda gerçek olan bir şey var mıydı?"

Gözlerine bakarak, sözlerimin doğruluğunu hissetmesini istiyorum. "Her şey. İyi olan... ve kötü olan. Sana yapmaya çalıştığım şeyi hiçbir şey silemez. Ölümsüz bir ömür bile, o anlaşılmayı yaptığım için ne kadar üzgün olduğumu ifade etmeye yetmez."

"Kabul etmezsen ölmeye mahkumdun."

"Ya da Kraliçe Nimue'nin tam zamanlı suikastçısı olacaktın."

"İmkansız bir seçim."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Artık doğru cevabı biliyorum. O zaman da bilmeliydim

."

"Sana ne olacak? Beni öldürmezsen lanet devam edecek mi?"

Cevabımı dikkatlice seçiyorum. "Zara, Nimue'nin beni ölmeye terk etme niyetinde olmadığına beni öldürmeye niyetinin olmadığına ikna olmuştu."

"İyi." Yıldızlara geri dönüyor. Ben de öyle yapıyorum, ama sadece ona odaklanabiliyorum. Çok yakın duruyor, ama çok uzak, kolları yanlarına yapışmış, benim sert duruşumu taklit ediyor. Vücudumdaki her kas, ona yaklaşma arzusuyla ağrıyor. Ama yapmıyorum. Hala neden burada olduğunu bilmiyorum. Neden konuşmak istediğini. Onun varlığı, kalbimin umduğu anlamı taşımayabilir.

Nefesimi tutuyorum ve tekrar konuşmasını bekliyorum. Dakikeler geçiyor.

Sonra bir iç çekiş. Yavaşça bana bakar.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenirken kaşlarım çatıldı. Yüzündeki ifade okunamaz, belirsiz. Ne Saint Lazaro'nun stoik kardeşi ne de boks maçındaki neşeli çocuk. İkisinin arasında sıkışmış bir adam. Ya da belki de ikisinin de dışında bir yerde.

Parmaklarım hafifçe okşandı ve ben bir çığlık attım. Dokunuşun geçmesini beklerken vücudum hareketsiz kaldı. Ama geçmedi.

Parmakları yine benimkine dokundu, bu sefer daha belirgin bir niyetle. Ellerimize baktı. Sonra parmak parmak, parmaklarını benimkine geçirdi.

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor, bakışları hala birbirine kenetlenmiş ellerimizde. "Beni affedecek misin?"

Kaşlarımı çatarak, onu doğru duyduğumdan emin olamadım. "Affedecek bir şey yok. Sana yalvarması gereken benim."

"Peki, affedecek misin?"

"Yalvaracak mısın? Yoksa affedecek misin?"

Parmaklarımızı birbirine kenetlemiş halde, vücudunu bana doğru çevirir. Serbest eliyle alnımdan bir tutam saçımı okşayarak, pembe buklelerimi hafif esintiden kurtarır. Gözleri, artık çok iyi tanıdığım o yoğun bakışa bürünür. "Güvende olduğunu öğrenir öğrenmez sana gelmeliydim. Podaxis, Zara'dan kaçtığını haber verdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "O mu?" Küçük dostum bundan hiç bahsetmemişti. Bir yanımdan ihanete uğramış gibi hissetmek istiyordu, ama bu his çok da önemli değildi. Podaxis benim yapamadığım şeyi yapmıştı. Dorian'ın benden yapmamı isteyeceğini düşünmediğim şeyi. Dorian'ın acımasız perilerden kurtulduğum için minnettar görünmesine rağmen, Zara'nın adı midemi bulandırdı. "Onu öldürdüm."

Dorian'ın yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir.

Ağzımdan kelimeler dökülür ve ona, beni ve Zara'yı yatak odamdan kaybolurken gördükten sonra olan her şeyi anlatırım. Denizde mahsur kaldığımı, sonra sahilde onunla yaptığım konuşmayı anlatırım. Nimue'nin beni nasıl manipüle ettiğini, her zaman ölümcül olmayan öpücüğümün gerçeğini sakladığını ve bunun yerine dudaklarımı lanetlediğini. Zara'yı onu öldüren anlaşılmaya nasıl kandırdığımı. Bu sabaha kadar, öldüğünden emin değildim. Sonra Podaxis casusluk yeteneklerini kullanarak karakolun çevresini dinledi. Orada, hücrelerden birinde bir ceset bulunduğunu doğruladı. Kahverengi ve beyaz pullu, W şeklinde göz bebekleri olan bir deniz perisi. Hiçbir memur onu getirdiklerini hatırlamıyor.

Yaptığım şeyi düşününce titriyorum, ama yine de...

"Onu öldürdüğüm için kendimden iğreniyorum, ama pişman değilim."

Elini yanağıma koydu. "Ben de aynısını yapardım. Senin hayatını kurtarmak için bin kez yapardım. Onu ilk gördüğümde donup kaldığım için kendimden nefret ediyorum. Aklımda sadece öldürdüğüm peri vardı. Bedenim ve zihnim dondu."

Çekinerek elimi kaldırıp göğsüne koyuyorum. Kalbi avucumda atıyor. "Senin suçun değil."

"Bu yüzden boksa başladım, biliyor musun? Yıllarca öldürdüğüm periyi kabuslarımda gördüm. Bazılarında beni canlı canlı yiyordu. Bazılarında ise canavar bendim ve onu parçalara ayırıyordum. Her zaman çılgık atarak uyanırdım, ağzımda onun kanının tadı vardı, burnuma ve gözlerime dolduğunu hissedirdim. Boksa başladığımda kendimi güçlü hissettim. Ellerimde kan görmeye alışmamı sağladı, onun kanını düşünmeden. Başkalarının ölümüne yol açmadan savaşıp kendimi savunabileceğimi öğretti. Kabuslar sona erdi." Yaklaşarak vücudumuzu birbirine bastırdı. "Ama onun sana saldırdığını gördüğümde, onu öldürmek istedim. Öfkem korkumu bastırdı. Keşke daha hızlı olsaydım. Keşke aramıza girmeden onu sustursaydım."

"Hakkımdaki gerçeği öğrendiğin için pişman mısın?"

"Hazır olmadan bana söylemek zorunda kaldığın için pişmanım."

Gözlerimi kaçırıyorum, kalbimde utanç dalgası yükseliyor. "Sana söylemeyecektim. Ben... ben..." Gerisini itiraf edemiyorum. Onun yaşayabilmesi için ölmeyi planladığımı. Onun beni nefret ederek ölmesini istemediğim için bencil davrandığımı.

Başparmağını çenemin altına koyup başımı geriye doğru eğerek gözlerime bakıyor. "Neden yaptığını anlıyorum. Neden hepsini yaptığını. Tek bilmek istediğim şey... bana karşı hislerin var mı?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kendi sorum dudaklarımdan kaçtı. "Sen evli misin?"

O sırtıttı. "Eğer evli olsaydım, şu anda burada olur muydum?"

Omuz silkiyorum. "Vanessa'yı seçseydin... kaçmak istemen için seni suçlamazdım."

"Vanessa'yı ben seçmedim," diyor gülerek. "Kimseyi seçmedim.

Yarışma ertelendi. Saldırıdan beri erteleniyor."

"Yaraların yüzünden mi?" Gömleğinin yakasını tutup hafifçe geri çekerek bandajlı yarayı daha iyi görebilmek için eğildim. Zara'nın deniz camından yaptığı bıçakla onu kestiği yeri görmek bile içimde yeni bir öfke dalgası yarattı. Elim tekrar onun atan kalbinin üzerine koydum.

Dorian yaklaşır, alnımız birbirine değecek kadar. Dudaklarım ona ulaşamayacak şekilde başımı eğik tutuyorum. "Çünkü seçmek istediğim kişi artık yarışmada yok."

Nefesim kesik kesik ve sığlaşır. "İkimiz de beni seçemeyeceğini biliyoruz.

Sırf gerçeği biliyorsun diye... bu durumun değişmez."

"Zara'nın söylediklerini duydum. Vatandaş olmak için kiliseye ihtiyacım yok. Korkmam gereken tek peri başından beri Zara'ydı. Şey, ve... sen."

Buna irkildim, ama geri çekilip ona baktığımda, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Bu kiliseden ayrılacağın anlamına mı geliyor?"

Yüzü biraz düştü. "Hayır. Yemin ettim ve kilise benim için söz verdiği her şeyi yaptı. Yeminimden geri dönmem mümkün değil."

"O zaman bize ne kaldı?"

"Peder Viktor'la konuştum. Zara'dan öğrendiklerimi, suikast girişiminin kişisel olduğunu anlattım. Sonra kalbimin sesini dinlememe izin vermesini istedim. Kilisenin itibarını gerçekten düzeltmek istiyorsa, bunun sadece kozmetik amaçlı olmaması gerektiğini söyledim. Aziz Lazaro'nun içten değişmesi gerekiyor. Gelin yarışmaları modern izleyicileri çekebilir, ama kilisenin kalbi daha geniş bir bakış açısına sahip olmadıkça, onlar kalıcı olmaz. Ve eğer benim yeni nesil kardeşliği temsil etmemi istiyorsa, o zaman beni olduğum gibi bırakması gerekir. Eğer sadece isim olarak hizmet etmemi istemiyorsa, o zaman buradan çalışmama izin vermesi gerekir." İki elini benim ellerimin üzerine bastırdı, biri hala kalbinin üzerindeydi.

"Kabul etti mi?"

"İstemeyerek, ama evet." Yüzümü iki eliyle tuttu, ben de ellerimi onun bileklerine koydum. Kısmen onun tenine dokunmak için, ama aynı zamanda kendini kaybedip beni öpmeye kalkarsa ona karşı biraz kontrol sahibi olmak için. "Seni seçmeme izin verdi, ama o izin vermeseydi de seni seçerdim. Yarışmayı kamuoyuna duyurmak için son bir Kutsama Töreni yapacağız, ama artık bunun bir düşünle sonuçlanması gerekiyor."

Duygularım beni o kadar altüst ediyor ki, ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Maisie." Adımı, sanki zevk ve acı ile dudaklarını yakıyormuşçasına, gürleyen bir homurtu gibi söylüyor. "Beni bu ıstıraptan kurtar artık. Beni sevmiyorsan, söyle. Sevmiyorsan anlarım. Ben sana layık değilim. Layık olmadığımı biliyorum."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin?"

"Sen bir prensesin. Cesur, korkusuz ve güzelsin. Ben ise muhtemelen nefret ettiğin bir kilisenin kardeşinden başka bir şey değilim."

"Ben pek prenses sayılmam."

Dudakları bir köşesinden kıvrıldı. "Ben de pek aziz sayılmam. Sen benim için bir prensesden fazlasısın. Sen benim Maisie'msin. Benim selkie'msin. Benim baştan çıkarıcı. Kalbimi göğsümden kopardın, yeniden atmasını sağladın, yeniden atmaya değer olduğunu düşündürdün. Senden olabildiğince uzak durdum. Başından beri içimde bir şeyleri uyandırdın, isyankar bir ateş, sahip olmamam gereken arzular. Ne senin için, ne de başka biri için. Yarışmaya katılmayı kabul ettiğimde, bir hafta içinde aşık olabileceğime dair hiçbir umut beslemiyordum. Sadece çıkar için sevgisiz bir evliliğe razı olmuştum. Kız kardeşlerime bakabilmek için bana imkan verildiği sürece kiminle evleneceğimin önemi yoktu. Ama sonra seninle tanıştım..."

"Ve seni yalnız yakaladığım anda seni öldürmeye çalıştım."

O gülümser, sonra sesi derinleşir. "Öpücüğün şimdiye kadar ölümcül olabilir, ama dudaklarını dudaklarıma değdirmeye çalıştığın andan itibaren, başka hiçbir şey düşünemedim. Seni düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştım. Peder Viktor'un istediğini yapmaya çalıştım. Bunu en ufak bir şekilde başarabildiğim tek an, Zara seni gerçeği söylemeye zorladıktan sonraydı. O zaman sana ihanet edildiğini hissettim, sana olan tüm duygularımın boşuna olduğunu düşündüm. Ve eğer öyleyse, sorun değil. Beni istemiyorsan, buna saygı duyarım. Giderim. Görevimi yaparım. Kalbimi ayaklarının dibine bırakırım. Ama eğer bir parçan bile beni geri istiyorsa..."

"İstiyorum." Sözler, farkına varmadan ağzımdan dökülür. Kulaklarımda yankılanır, kalp atışlarımla, onun ağır nefesleriyle, uçurumun altındaki dalgaların çarpışmasıyla birlikte. Sözlerin gerçeği içimde kabarıyor, baştan ayağa ısıtıyor. "Seni seviyorum, Dorian."

H, sözlerimi tekrar ederken yüzü sevinçle parlıyor. "Seni seviyorum, Maisie." Sesi o kadar sevgi dolu ki, gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu ana teslim olmak, karşılıklı itiraflarımızın uyandırdığı sevinç dalgalarına kapılmak istiyorum... ama yapamıyorum.

"Dorian, birlikte olamayacağımız daha fazla neden var."

Elini saçlarımın arasından geçiriyor, omurgamda titreme yaratıyor. Diğer eli belime dolanıyor. Benimkiler onun göğsüne düşüyor. "Tek bir iyi neden söyle," diyor.

Göz kapaklarımı kapatmamak, başımı geriye atıp onun dokunuşunun ve kalbinin bana ait olduğunu bilmenin zevkini yaşamamak için tüm gücümü kullanıyorum. Sesim nefes nefese, kelimelerim boğuk. "Zara'nın söylediklerini sana anlattım. Bir sonraki öpücüğüm, ne hissedersen hissedeyim beni öldürecek."

Elleri sırtımda yukarı, sonra aşağı, kalçalarımı kavrayarak dolaşüyor. "O zaman öpüşmeyiz."

Avuç içlerim karıncalanıyor, onun yaptığını yapmak, vücudunun hatlarını keşfetmek için can atıyorum. "O zaman nasıl... bilirsin."

"Nasıl ne yapacağız?" O gülüyor. "Nasıl aşık olacağız? Bir ilişki yaşayacağız? Öpüşmekten daha fazlası var."

"Biliyorum. Ama... başka şeyler de var." "Ne gibi?"

Yanaklarım yanıyor. "Mesela... sevişmek gibi."

Beni kendine sıkıca bastırıyor ve içimden bir sıcaklık yayılıyor. "Sevişmek öpüşmekten ibaret değil. Hem seni öpebiliyorum, değil mi? Yanağını öptüm ve hayatta kaldım. Dudakların benim için zehir olsa bile, hala tapınabileceğim bolca yer var."

Onun sözleri ve zihnimde canlanan görüntüler ayak parmaklarımı kıvırdı. "Dorian..." "Ne?"

İtiraf etmem gereken bir şey daha var ve ona söylemem gerektiğini biliyorum. Zara'nın Nimue'nin lanetimin hayatımı almamasına izin vermeyeceğini söylediğini ona anlattığımda, ayrıntılara girmedim. Zara'nın hayatta kalmam için beni pazarlığa çekeceğini ve teklif edeceği pazarlığın beni Kara Yılan Kızkardeşleri'nden biri yapacağını söylemedim. Bir suikastçı. Bir katil. Hayatta kalmak ya da sevdiklerini korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır biri değil. Zara gibi, merhamet göstermeden öldürmekten mutluluk duyan, rakibinin bakış açısını dikkate almadan adaleti sağlayan biri.

Ona söylemeye hazırlanırken
dudaklarım aralandı... Ona
söyleyecektim ki...

Başımı geriye yaslayıp onun bakışlarında kaybolurken tüm düşüncelerim eriyip gidiyor. Kimse bana onun şu anda baktığı gibi bakmamıştı. Çok az kişi benim en karanlık yönlerimi görmüş ve beni sevmeye devam etmişti. Bu, hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir lüks. Sevilme için ölümcül büyümü kesmem gerektiğini sanıyordum, ama işte beni olduğum gibi, ölümcül öpücüklerimle birlikte isteyen bir adam.

Belki son bir sırrı saklamak bencilce. Ama
bu onu bu gece yanımda tutmak anlamına
geliyorsa... "Tamam," diye fısıldıyorum.

"Tamam, ne?"

"Beni seç. Şimdi."

Yüzünde sevinç ve şaşkınlık arasında bir ifade belirir. "Şu anda Kutsama Töreni'ni mi yapmak istiyorsun? Kilisede mi?"

Kafamı salladım, sonra ellerimi yavaşça göğsünün üzerinde gezdirdim. Bir elim omzuna ve boynunun arkasına kaydı, bandajlı yarasına dokunmamaya dikkat ettim. Parmaklarımı ensesindeki kısa kesilmiş saçların üzerinde gezdirdim, kadifemsi dokusunun tadını çıkardım. Diğer elim daha aşağıya, göğsüne, karnına doğru hareket eder. Nefesi kesilir ve karın kasları kasılır. Elimi kalçasına koyarım. "Burada, Dorian. Beni burada ve şimdi seç."

Kendini tutmak için titriyor gibi görünüyor, saçlarımı arkamdan sıkıca tutuyor. Hoş bir heyecan içimi kaplıyor. "Şimdi yanağına öpeceğim," diyor, sesi arzuyla dolmuş.

Benimki de aynı şekilde çıkıyor. "Kıpırdamayacağım."

Yavaşça, santim santim başını eğiyor. Gözlerimi açık tutuyorum, yaklaşırsa kaçmak için kaslarımı hazırlıyorum. Yanağım yanaklarına değdiğinde

. Yanağı yanağıma değdiğinde, nefesinin kulak kepçemi okşadığını hissediyorum. Başını eğip yanağıma dudaklarını hafifçe değdiriyor.

Onun dokunuşunun tadını çıkarırken kirpiklerim bir anlığına kapanıyor. Öpücük çok önemli gibi geliyor. Bu, şimdiye kadar aşk için aldığım tek öpücük. Tamamen kendimde ve kabul etmeye hazır olduğum tek öpücük. Sıcaklık göğsümde yayılıyor.

O uzaklaşır ve diğer yanağımda da aynı yavaş hareketleri tekrarlar. Bir sonraki geri çekilişinde, bunun son olacağını düşünürüm. Belki bu kadarı yeterlidir, ama artık dudaklarını hissettiğim için ondan daha fazlasını istiyorum. Gözlerimdeki özlemi görmüş olmalı ki, tekrar yaklaşır ve elleri saçlarımdan ayrılıp boynuma doğru kayar. Başımı geriye yaslayıp, parmak uçlarının tenimde dans etmesine iç çekerek bakıyorum. Sonra dudakları kulak mememe değiyor ve boynumda ateşli bir iz bırakarak aşağıya doğru ilerliyor. Boynumun dibine ulaştığında, dilinin yumuşak dokunuşunu hissediyorum. Dilini boynumdan kulağıma doğru çekiyor ve bu his o kadar şaşırtıcı derecede zevkli ki, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

O sertleşir ve beni kendine çeker. Kaslarımdaki gerginlik gevşemeye başlar. O, gömleğimin yakasını çekip köprücük kemiğimi tatmak için parmaklarını koyarken, parmaklarım onun koyu bukleleri arasında dolanır. Dudaklarımı, çaresizce yanan, nefret dolu karıncalanmaya karşı sıkıştırırım ve Nimue'nin lanetinin hissini görmezden gelmeye çalışırım. Dikkatsiz davranmak için değil, onların arzu ile titrediğini, sihirle değil, öpücüklerle titrediğini varsaymak için. Varsaymak zor değil, çünkü onu tekrar tatmak, dudaklarıyla buluşmak, dilini keşfetmek için derin bir özlem beni sarıyor. Bir anlık korku hissediyorum, ama bu anda hissettiğim zevk çok daha büyük.

Dorian boynumdan, kulağıma, yanağıma doğru öpücükler bırakarak yukarı doğru ilerliyor. Sonra gözlerimiz buluşana kadar hafifçe geri çekiliyor. O beni elleriyle keşfetmeye başlarken bakışlarımız kilitleniyor. Ellerini yavaşça kollarımdan aşağı, sonra sırtıma doğru gezdiriyor. Boynuma dokunuyor, köprücük kemiğimi tüy kadar hafif bir baskı ile izliyor. Bir eliyle gömleğimin önündeki düğmeleri parmağıyla aşağı doğru gezdiriyor. Elini karnımın üzerinde gezdirirken nefesleri sertleşir ve ağırlaşır, kaburgalarımın üzerinde durur. Dokunuşuna yaslanırım, devam etmesi için sessizce yalvarırım. Sonunda dokunuşunu yukarı, daha yukarı doğru hareket ettirir, göğsüm avucunu doldurana kadar. Yine durur ve göğsümün inip kalktığını hissederim. Eliyle cildim arasındaki keten kumaş çok fazla. Onu içimde hissetmek için can atıyorum.

Gözlerindeki bakış, onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyor. Her özelliği, benimkini yansıtan arzuyu ifade ediyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, elimi gömleğinin altına soktum, parmaklarımı çıplak karnında gezdirirken, göğsüne kadar çıkıp tekrar aşağı inerken kaslarının gerildiğini hissettim. Pantolonunun beline ulaştığımda, başparmağımı altına soktum, sıcak, gizli eti okşadım. Göğsümü daha sıkı kavradı ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Bu onu bozmuş gibiydi. Onu çözdü.

Dudakları boynuma geri dönüyor, ama öpücükleri artık yavaş ve nazik değil. Sert ve acil. Ona karşılık vermemek için kendimi zor tutarak çığlık atıyorum.

beni kendine çekip uyluklarımın altına elini sokuyor. Tek bir hareketle beni kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Beni uçurumun kenarından uzaklaştırıp çimlerin daha kalın, daha yoğun olduğu bir yere götürüyor. Orada beni yere yatırıyor. Parmaklarımız birbirimizin gömlek düğmelerine uzanırken çılgınca hareket ediyor. Önce onun gömleğini açıp çekiyorum. Onun güzelliğinin tadını çıkarmak için sadece bir anım var, ay ışığı altında çıplak tenini, eski yara izlerinin soluk desenlerini, omzundaki yaralı eti, Zara'nın pençeleriyle çizdiği pembe çizikleri izliyorum. Sonra bana geri dönüyor, düğmelerimi açıyor, ortaya çıkan her santimetrekairelik tenime bir öpücük konduruyor. Ellerimi omuzlarında, kollarında gezdiriyorum, ama elim boğazındaki bandaja geldiğinde duruyorum.

Aklım, "Sana acıtır mıyım?" diye sormak için beni yeterince ayıklaştırdı. O sırtarak geri çekildi. "Hayır."

"Ama yaralısın."

"Durmamı gerektirecek kadar değil." Bu kez donakalan o oldu. Yüzü ciddileşti, kaşları çatıldı. "Tabii durmamı istemiyorsan."

Belki de durmalıyız. Belki de arzumu burada, şu anda bastırmalıyım. Belki de yarının ne getireceğini bilerek devam ettiğim için günahkar bir yaratığım. Ama daha önce karar verdiğim gibi, ben kurtuluş arayan bir peri değilim.

Cevap olarak, gömüğümün kalan düğmelerini koparıp omuzlarımdan sıyırdım. Ön kollarımın üzerine kendimi kaldırdım, bakışlarını yakaladım ve bana direnmeye cesaret etmesini bekledim.

O yapmıyor. Dudakları omzuma, elleri karnıma, kaburgalarımın geliyor. Dilini göğsümden aşağıya, göğsümün kıvrımlarına doğru gezdiriyor. Zirveye ulaştığında, dilini üzerinde gezdiriyor. Başımı geriye atıyorum, bu hissin tadını çıkarmak için sırtımı kamburlaştırıyorum. Dudakları çok çabuk ayrılıyor ve karnımın ortasına doğru öpüyor. Dudakları belime değdiğinde pantolonumu çoktan açmışımdır. Pantolonumdan kurtulduğumda, sıradakine yönelirim, fermuarını açıp aşağı indiririm. Gözlerim beni bekleyen şeye kilitlenir, kalbim kulaklarımda çarpar. Sonra dudakları karnıma geri döner, sonra daha aşağıya iner. Daha aşağıya. Daha da aşağıya.

Dudakları iç uyluklarımı okşayarak beni titretir. Bir sonraki öpücüğü beni şaşırtır, tam da erimiş merkezimin üzerine. Bu zevk, bu müstehcenlik, bu uygunsuzluk karşısında gerilirim. Dilini yavaşça ve şehvetle, tadılabileceğini bilmediğim yerlere sürer. O şeytani diliyle hayal bile edemeyeceğim hisler uyandırırken, ben gevşiyorum. Neredeyse dayanılmaz, ama bir şekilde yetersiz. Daha derin, daha sert bir şey için sabırsızlanarak kalçalarımı sallamaya başlıyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Elimi omzuna koyarak onu nazıkçe itiyorum. O da itaat ediyor ve onu sırt üstü çeviriyorum. Kalçalarının üzerine oturuyorum, sonra ellerimi göğsünün düz yüzeyleri üzerinde gezdiriyorum. Onun bana yaptığı gibi onun vücudunun her santimini öpmek istiyorum, ama bu çok büyük bir risk. Ölümcül öpücüğümün sınırlarını hiç denemedim. Deneseydim bile,

Nimue'nin gizli laneti yüzünden, Dorian'ı herhangi bir yerinden öpersem onu öldürebilirdim. Kontrolün bende olduğunu hatırlamak için alt dudağımı ısırdım. Sonra yavaşça üzerine eğildim ve onun içime girmesine izin verdim.

Önceki yavaş tempomuza geri dönüyoruz. Gözlerimiz buluşuyor ve yeni bir kırılganlık hissediyorum. Görülmüslük. Sevilmişlik. Nefesim uzun uzun çıkıyor, ona yaslanarak, onun dokunuşunu, bakışlarının yakıcılığını, dudaklarının açılmasını izlerken kalbimin çarpışını hissediyorum. Bir ritim bulduğumuzda, ateşli tutkumuz geri dönüyor. Elleri kalçalarımı kavlıyor. Arzumuz akılsızca bir hal almaması için dudaklarımı ulaşamayacağı bir yerde tutarak, olabildiğince dik durmaya çalışıyorum. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum. Altımda hareket ettiğini hissediyorum ve kirpiklerim açılıyor. Kendini oturur pozisyona getiriyor, kolları sırtımın arkasına geçiyor, göğüslerimiz birbirine yapışıyor. Göğüslerime değen sıcak teninin hissi beni titretirken, pozisyonumuzun değişmesi yepyeni bir duyguya yol açıyor.

Ve yine de...

"Dorian," diyorum nefes nefese. "Bunu yaparken bu kadar yakın olmamalıyız. Çok tehlikeli."

Beni kendine doğru çeker, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta durur. "Biraz tehlikeyi severim. İyi bir boksör bununla nasıl dans edeceğini bilir."

"Benim tehlikem seni öldürebilir." "Öldürmezsin."

"Nereden biliyorsun? Gözlerimi kapatıp yanlışlıkla dudaklarımla dudaklarına değebilirim."

"O zaman gözlerini açık tut. Gözlerini benden ayırma." Altımda hareket ederek bir eliyle sırtımı okşadı, diğer eliyle önümü okşadı.

Dudaklarımdan bir inilti kaçar ve ritmimiz geri döner. Dansımıza devam ederken gözlerimi onun gözlerine sıkıca kilitlemek yeni bir deneyimdir. Garip ve samimi. Nefesini kaçırmaması, inlemesi, ona eşlik eden ifadeyi görmeden kaçması bile gözümden kaçmaz. Tutkumu yepyeni bir seviyeye taşır ve sanırım onun için de aynı şey geçerlidir. Dudaklarım her açıldığında, her inlediğimde, arzusu daha da artıyor gibi gelir. Zevkin doruğuna ulaştığı anı tam olarak görüyorum ve bu beni de doruğa ulaştırmaya yetiyor. Saçlarımı yumrukluyor ve ben de elimi çenesine götürüyorum. İçimde hiç olmadığı kadar derin bir sıcaklık yanıyor. Bu sıcaklık, göğsümdeki sıcaklıkla, kalbimden yayılan, her atışında kanımda kötü bir akıntı gibi kükreyen sevgiyle eşdeğer.

Basınç daha da derinleşiyor, daha da derinleşiyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor ve bunun yüzümü burktuğunu hissedebiliyorum. O da bunu görüyor, yüzü bir ayna gibi. Artık daha fazla mutluluğa, daha fazla sevgiye, daha fazla hain zevke dayanamayacağımı düşündüğüm anda, bir iniltiyle kendimden geçiyorum. Dorian da bana orada ulaşmaya direnmiyor, kendi boşalması benimkini takip ediyor, bir yarış, bir savaş. İkimizin de galip çıktığı bir savaş. Tutku

birbirimizin bakışlarını tutmaya devam ediyoruz, tutku dalgaları vücudumuzu titretirken. Yüzündeki ifade, dünyada gördüğüm en güzel şey.

Nefesimizi toplamamız birkaç dakika sürer, ayrılmamız ise birkaç dakika daha. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, Dorian gülerek sırt üstü yere yığılır, ben ise yanına yaslanırım. Beni kolunun içine çeker, alnıma bir öpücük kondurur, sonra sırtımı okşamaya başlar. Kolumu göğsüne koyar, terden ıslanmış cildinde tembel daireler çizerim. Ardından gelen sessizlik rahattır. Sakin.

Sonunda konuşuyorum. "Az önce yemininizi bozdunuz mu?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. "Bir emir aldım. Artık bekârlık yeminiyle bağlı değilim."

Ben gülerek burnumu çektim. "Kardeşliğin aklındaki şeyin bu olduğunu sanmıyorum." "Bu bir boşluk, benim için hiç sorun değil."

"Kardeş olarak yeminlerin tam olarak nedir?"

Omzunu silkti, ama bu hareket yorgunluğuna göre çok fazla çaba gerektiriyor gibiydi. "Yeminlerimiz çok uzundur. Temelinde, Aziz Lazaro'nun üç ana ilkesi olan hizmet, doğruluk ve güç etrafında döner. Kardeşlik için en önemli yeminler, inisiyasyonumuzun en sonunda ettiğimiz yeminlerdir. *Bu bedenle, günaha karşı bir kalkanım. Bu ellerle, O'nun Kutsal Ateşini yakarım. Bu dudaklarla, kurtuluşu söylerim.*"

Başımı kaldırıp çıplak vücuduna bir kez daha bakıyorum. "Vücudun günaha karşı kalkan kısmını doğru anlamış değilim."

Yine yarım yamalak bir omuz silkme. "Saint Lazaro'yu temsil etmek için bedenini kullanmanın başka yolları da var. Bir gün, kardeşliğe ettiğim yeminden daha da önemli yeminler etmeyi düşünüyorum."

Ne demek istediğini anlayarak gülümserim. Asla gerçekleşmeyecek düğünümüzü hayal ederim. Kendimi onun üzerine hafifçe kaldırarak yüzünün her santimini incelerim. Hafızama kazırım. Kalbime kazırım. Gözlerim yaşlarla dolar, ama gözlerimi kırparak yaşları silmeye çalışırım.

Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Aramızda kalan son sırrım, ama şimdi onu açığa çıkarmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, paylaşabileceğim bir gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Seni seviyorum, Dorian. Lütfen bunu asla unutma."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve parmaklarını yanağıma dokunduruyor.

Memnun bir iç çekişle başımı göğsüne yaslıyorum, kalp atışlarının sesinin sessiz dalgalarla karışmasına izin veriyorum. Aşkımın sesi denizin sesiyle buluşuyor. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir uyum. Güneş doğacak ve onunla birlikte...

Hayır, bu gece değil. Bu gece aşığım.

Bu gece özgürüm.

Bu gece yaşıyorum.

Birkaç saat sonra uyanıyorum. Gökyüzü hala karanlık, yıldızlar hala parlak, ama şafak yaklaştığını biliyorum. Dorian ve ben, üzerimize attığımız giysilerle örtülmüş, vücutlarımız hala birbirine yakın. Göğsü başımın altında inip kalkıyor, bu sarhoş edici ritmi biraz daha uzun süre tadını çıkarmak istiyorum. Bu düşünceyle midem burkuluyor ve kalamayacağımı biliyorum. Yavaşça kendimi ondan ayırıyorum, onu uyandırmamak için ara sıra duruyorum. Anlaşılmaz bir şey mırıldanıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Dudaklarım onun dudaklarını takip ediyor, alnındaki bir tutam saçı çekiyorum. Sonra, saygıyla hareketlerle giysilerini vücuduna örtüyorum ve kendiminkileri giyiyorum. Giyindikten sonra, onun üzerinde duruyorum, ona sarılabilmeyi diliyorum.

Keşke veda edebilseydim.

Ama yapamıyorum. Ona veda gülümsemesiyle ayrılıyorum ve uçurumun kenarından aşağıya doğru yürüyorum. Kayalık sahile vardığımda, suya yakın bir yere oturuyorum ve gözlerimi ufka dikiyorum. Dakikalarca, belki saatlerce öylece bekliyorum; saçlarımı okşayan rüzgârın, tuzun kokusunun, dalgaların sesinin tadını çıkarıyorum. Dorian'ın cildinin sıcaklığı hâlâ tenimde hissediliyor ve birlikte geçirdiğimiz anların anıları beni bir battaniye gibi sarıyor. Şu anda uçurumda tek başına uyuduğunu düşünüyorum ve uyanmamasını umuyorum. Uyanırsa, beni çok aramamasını diliyorum. Aramazsa ikimiz için de daha iyi olur.

Bir süre sonra, tıkırtı sesi kulaklarıma ulaşıyor. Podaxis'in kalçama yanaştığını hissediyorum. Kabuğunu okşayarak arkadaşıma merhaba diyorum. Gelmesini bekliyordum, özellikle de Dorian'la nereye gittiğimi yazan mektubu bıraktığım için.

"Ne yapıyorsun, Maisie?" diye soruyor.

Cevabım sessiz ve huzurlu çıkıyor. "Güneşin doğmasını bekliyorum."

Kısaçalarını birbirine vurur, endişeyle gözlerini aşağıya çevirir. "Sence Nimue gelecek mi?"

İç çekiyorum. "Zara haklıysa, evet. Beni Kız Kardeşlerine katmak için elinden geleni yapacaktır."

"En azından yaşayacaksın."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Buraya geldiğinde Dorian'ı gördün mü?"

"Evet."

"Hâlâ uyuyor mu?"

"Evet." Bir duraklama. Sonra, "Onu tekrar görebilecek misin?" "Hayır."

Boğazım düğümlenir.

"Üzgünüm," dedi, küçülerek. "Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum."

Onun gerçekten böyle hissettiğine inanıyorum. Çünkü o da Nadia'ya karşı böyle hissediyor. Ve bu yüzden şimdi söyleyeceğim şeyi söylemeliyim. "Podaxis, Nimue gelmeden gitmeni istiyorum."

O öfkeyle nefes alır. "İstediğin kadar dene, gitmiyorum." "Gideceğim yere sen gelemezsin."

"Neden? Seninle birlikte Rahibelerden biri olamayacağım için mi? Nimue'nin sarayında hayalet gibi dolaşmak zorunda kalsam bile, sana yakın olmak için elimden geleni yaparım."

Omuzlarım çöküyor. Direneceğini biliyordum. "Burada bir hayatın var, daha yeni başlayan bir hayat. Nadia ile bir hayat."

Mantarları bir an için soldu, bu da beni takip ederse neleri feda edeceğini bildiğinin açık bir işaretiydi. "Biliyorum, ama sana asla yalnız bırakmayacağıma söz verdim."

"Böyle bir söz vermemeliydin."

Ağzını açar ama birkaç saniye konuşmaz. Konuştuğunda sesi titriyor. "Luther'a olanlar için hep kendimi suçladım."

Gözlerimi ona çevirdim. "Neden?"

"Çünkü seninle kasabaya gelmeyi reddettim. Şekil değiştirmeyi öğrenmeyi reddettim. Onunla tanıştığın gece... Orada olmalıydım."

"O senin suçun değildi, Podaxis. Benim suçumdu."

"Gitseydim, seni koruyabilirdim. Dönüşmeyi öğrenseydim, onunla savaşıbilirdim. Bütün bunları biliyorum, ama yine de dönüşmekten korkuyorum. Belki daha da çok. Dönüşmenin benim için imkansız olduğunu kanıtlayabilirsem, sana olanlar için kendimi suçlu hissetmeyeceğim sanmıştım. Bu yüzden şimdi yanından ayrılmak istemiyorum. Nadia'nın yanına gitmekten bile emin değilim."

Arkadaşımı kollarımın arasına alıp göğsüme sıkıca sarıyorum. "Hayır, Podaxis. Lütfen böyle düşünme. Luther'ı öldürdüğüm gece olanların seninle hiçbir ilgisi yok. Sen benim en iyi arkadaşımın, ama benden sorumlu değilsin."

"Senden sorumlu olmayı seviyorum." Sesinde kahkaha duyulur. "Ben olmazsam, kim olacak?"

"Sen, birinin isteyebileceği en iyi arkadaş oldun." Onu daha sıkı sararım, sonra yere indiririm. "Ama artık beni bırakmanın zamanı geldi. Senin mutlu olmanı istiyorum. Aşkı tatmanı istiyorum."

"Yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Yapabilirsin," derim, sesim kararlı. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Hiçbir şey arkadaşlığımızı engelleyemez. Sen her zaman benim kardeşim olacaksın."

Yine küçülür, pençeleri birbirine çarpar. "Neden veda ediyormuşsun gibi hissediyorum?"

Cevabımı dikkatlice seçiyorum. "Öyle, Podaxis. Benimle gelmeyeceksin."

"Elbette, yine görüşeceğiz. Suikastçı olman umurumda değil suikastçı olursan umurumda değil. Umurumda değil..." Sözüünü kesip bana bakar, minik gözleri büyür. Mantarları yine solgunlaşır. "Onun teklifini kabul etmeyeceksin, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıp ondan uzaklaşıyorum. Bakışlarım doğuya kayıyor, orada soluk bir ışık yayılmaya başlıyor.

"Ölmene izin veremezsin!" diyor, sesi titriyor.

Onun acı dolu ses tonu kalbimi sızlatır. "Nimue'nin beni bir saniye daha manipüle etmesine izin vermeyeceğim. Eğer kırık anlaşmamızı ve bana koyduğu laneti benim ölümüm için feda etmeye hazırsa, öyle olsun. Onun kontrolünde yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Etrafımda dönerek önüme gelir, yanlara doğru hareket ederek bana bakmamı ister. "Dorian bunu istemezdi."

"O da benim Zara gibi akılsız bir katil olmamı istemezdi." "Ölmektense suikastçı olarak yaşamayı tercih ederdi."

"Onun ne istediği ya da senin ne istediğin önemli değil. Bu *benim* seçimim. Benim hayatım. Benim ölümüm. Ben bununla barıştım. İyi bir hayat yaşadım. Arkadaşlıklar kurdum. Aşkı tattım. Nimue'nin bunları benden almasına, anılarımı zehirlemesine, ruhumu kırmasına izin vermeyeceğim."

Maşalarını tıklatır, ama sonunda tartışmadan ayrılır.

"Dorian uyandığında, ona denize döndüğümü söyle. Ona kalbimi bıraktığımı ve sonsuza kadar onun olacağını söyle."

"Maisie..."

Arkadaşıma sert bir ifadeyle bakıyorum. "Ona söyle. Ve bana söz ver, bundan sonra kendini sevmeye izin vereceksin. Benim kaybımın kalbini kırmasına izin vermeyeceksin. Asla gerçek kendini göstermekten korkmayacaksın. Kendini tamamen sev. Varlığının her zerresiyle sev. Benim için yap. Kendin için."

"Ama sen, Maisie. Sana olan aşkım Nadia'ya olan aşkımdan farklı olabilir, ama aynı derecede gerçek."

Gözlerim yaşlarla doldu ve sesim boğuklaştı. "Sen de beni seveceksin. Sen sevdiğin sürece, ben asla ölmeyeceğim."

"Bu hiç de doğru değil."

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılır. "Yeterince doğru."

O burnunu çekiyor ve kalbim göğsümde burkuluyor. Onu tekrar kucaklamak için kaldırmak üzereyim ki, uzaktan dalgaların hareketleri gözüme çarpıyor — deniz yılanının kuyruğunun belirgin hareketi. Nimue. Yaklaşmıyor, sadece daha derin sularda bekliyor, kuyruğu su yüzeyinde kıvrımlı desenler çiziyor. Ufuk biraz daha aydınlanıyor. Yakında şafak söküp güneş doğacak ve lanet giysilerimi yakıp beni çıplak bırakacak. Derisi olmayan bir selkie. Gündüz vakti giysisiz. Sonrasını hiç görmedim ama nasıl biteceğini biliyorum. Öleceğim. Denizin dibine dalksam bile ölümden kaçamayacağım. Bunun yerine deniz köpüğüne dönüşeceğim.

Hiçliğe.

Bu korkunç bir düşünce, paniğe kapılmama neden oluyor ve böyle bir kaderi uzak tutacak herhangi bir anlaşmayı kabul etmek için bir anlık bir cazibe duyuyorum.

Sonra Dorian'ı düşünüyorum. Nimue'nin bana öldürmemi emredeceği onun gibi kaç kişi daha olduğunu düşünüyorum. Çenemi kaldırıyorum, dalgalı şeklin yaklaşmasını izlerken gözlerimi kısıyorum.

"Git, Podaxis," derim, sesimde aciliyet vardır. "Acele et! Sakın seni görmesin, lütfen. Dorian'a göz kulak ol. Uyanıp olanları görmesin."

Tereddüt eder, ifadesi isyankar ve dehşet arasında gidip gelir. Sonunda, koşarak uzaklaşır. Onu son kez gördüğümü fark edince kalbim parçalanır.

Ufuk daha da aydınlanıyor, doğu gökyüzü artık siyah değil, kıvılcık ve altın rengiyle boyanmış lacivert. Nazik dalgalar kıyıya vuruyor, çıplak ayaklarımın etrafında kıvrılıyor. Derin bir nefes alıp suya giriyorum.

Gözlerimi kapatıp, denizin hissini, ayak parmaklarımın altında ne kadar derine gidersem o kadar kumun yerini kayaların aldığı hissini içime çekiyorum. Su boynuma geldiğinde duruyorum, sonra başımı suya daldırıyorum. Kulaklarımda basınç oluşuyor, ama fok derisi içindeyken nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Etrafımı saran yağ tabakasının, en soğuk sulardan kemiklerimi koruduğu hissini. Podaxis ile lagünümüzde yüzdüğümüzü, oyun alanımızın her köşesini keşfederken taklalar attığımızı ve dönüşler yaptığımızı düşünüyorum. Balık yakaladığımı, karnımı doyurana kadar yediğimi, sonra kardeşlerimle birlikte uyuduğumu hatırlıyorum.

Güneşin sıcaklığı altında. Ciğerlerim havayı tutamayacak kadar sıkıştığında, su yüzüne çıkıyorum. Dudaklarıma huzurlu bir gülümseme yerleşiyor, güneş ışığı göz kapaklarıma değse bile kaybolmuyor. Gözlerimi açtığımda Nimue birkaç metre uzakta duruyor. Sadece üst vücudunu, solgun tenini ve gümüş rengi saçlarını, kaşlarını çatmış acımasız dudaklarını görüyorum. Omuzlarına örtülmüş fok derisini gördüğümde - Zara'nın benden çaldıktan sonra giydiği gibi- gülümsemem kayboluyor.

"Kızım," diyor. "Anlaşmamızı bozdun. Bunu biliyorum, çünkü başarmış olsaydın hissederdim, anlaşmamızın bağının koptuğunu hissederdim. Oğlan hala yaşıyor, değil mi?"

"Yaşıyor," diyorum, "ama Zara'yı öldürdüm."

Yüzünde şaşkınlık belirir. Sonra öfke. "Sana Zara'yı öldürmeni istemedim."

"Gerek yoktu. Kişisel nedenlerden dolayı seve seve yardım ettim."

Çenesi bir yandan diğer yana kaydı. "Peki, kızım. En iyi suikastçilerimden birini benden çalmış olabilirsin, ama değerini kanıtladın. Gel. Senin yerin Kara Yılan Kardeşler'de. Bize katılırsan anlaşmamızı iptal edip lanetini kaldırırım." Elini uzattı.

Ben kabul etmek için hiç kıpırdamadım. "Zara bana her şeyi anlattı. Anlaşmanı yerine getirmenin ölümcül büyümü sona erdireceğini düşünmem için beni nasıl kandırdığını anlattı."

"Sonuçta sona ererdi," der masum bir sesle. "Güçlerinin gerçeğini ortaya çıkaracaktım."

Sesim sertleşir. "Dudaklarımı büyüledin, böylece istesem de istemesem de öldürecektim."

"Ne fark eder? Zaten öpücüğünün sonsuza kadar ölümcül olacağını düşünüyordun. Ben sadece elimden gelenin en iyisini yapıp başarmayı sağladım."

Gözlerimi devirdim. "Başarılı olup olmadığım umurunda değildi. Beni senden kurtarmak gibi bir niyetin hiç olmadı."

"Neden senden kurtulmanı isteyeyim ki? Sen benim kıızımsın. Bütün hayatım boyunca sana anne olmak için bekledim."

"Ne zaman anlayacaksın? Yaptığın şey, bana *yaptığın* şey, gerçek bir anne olmanın değil. Beni birazcık bile önemseseydin, beni lanetlemezdi. İlk seferinde bana on gün ömür biçerken de, ikinci seferinde büyümü bozarken de. Asla kurtardığım bir adamı öldürmeye göndermezdin. Asla Alfa Konseyi'nin ve babamın eylemlerimi onayladığını düşünmemi sağlayacak şekilde beni kandırmazdın. Görevimi tamamlarsam yıkılacağımı biliyordun. Babamın eylemlerimden dolayı beni hor göreceğinden korkacağımı biliyordun."

"Bunu sana güven dersi olarak verdim, Maisie. Sen çok yumuşaksın. Çok safsın. Çok kolay güveniyorsun. Yaptığım hiçbir şey sana zarar vermek için değildi, seni daha güçlü yapmak içindi. Sana gerçeği söyleyecektim."

Ona alaycı bir şekilde gülümsedim, bu sözleri yüksek sesle söyleyebilmesine sinir oldum. Söyleyebiliyorsa, onlara inanıyor demektir. "Sen delisin, Nimue. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Gözlerime ışık vuruyor, her saniye gökyüzü daha da parlaklaşıyor. Omzumda bir acı hissediyorum. Sonra kollarımda. Güneş her santim yükseldiğinde, cildim daha da ısınıyor.

Nimue'nin yüzü soluyor, gözleri sıırıslıkla gömleğime düşüyor. "Maisie, şimdi kırgınlık zamanı değil. Lanetini kaldırmazsam öleceksin."

Cildimden cızırtılı bir ses yükselir, ardından yanık kokusu gelir. Etrafımdaki sudan buhar yükselir. Kolumu kaldırdığımda kolumun içinde bir delik olduğunu görürüm. Altındaki deri zarar görmemiştir ama sanki yanıyormuş gibi hissediyorum. Bir başka acı dalgasıyla yüzümü buruşturarak bakışlarımı Nimue'ye çeviririm. Sesim gergin çıkar. "O zaman yap."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve yüzündeki panik beni şaşırtır. "Yapacağım, kızım. Elimi tut ve bir Rahibe olarak yerini al."

Kollarım yanmaya devam ederken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hayır."

Hayal kırıklığıyla suya vurur. "Sana sunduğum tek anlaşma bu.

Kabul etmezsen ölürsün." "O

zaman özgür olarak

ölürüm."

Bana doğru koşar, dudaklarından bir kükreme çıkar. "Seni inatçı kız! Tıpkı baban gibi."

"Öyleyim." Suyun altında bacaklarımın yanmaya başladığını hissediyorum, pantolonumun paçaları, sonra dizlerim yanıyor. Kolluklarım neredeyse tamamen yok oldu.

"Seni

kurtarmayacağım."

"Kurtarmanı

istemiyorum."

"Deniz köpüğüne dönüşeceksin. Hiçbir şey olmayacaksın." Her kelimesinde sesi daha da titriyor.

Pantolonum uyluklarımdan yukarıya doğru yanıyor ve dizlerim bükülüyor. "Ben olmak istediğim her şeyim."

Kollarını kavuşturur. "Blöf yapmıyorum."

Çığlık atıyorum, yanma hissi artık giysilerimin yandığı yerler dahil tüm vücudumu kaplamış durumda. Acıdan başım dönüyor, göz kapaklarım kendiliğinden kapanıyor. Yüksek bir su sesi duyuyorum ama nereden geldiğini bilmiyorum. Sonra kendi adımlarını duyuyorum. Acı beynimi bulandırıyor, ciğerlerim sıkışırken düşüncelerim karışıyor. Bacaklarımın gücü kesiliyor ve su yüzeyinin altına düşüyorum. Zihnimin bir köşesinde, her şeyin bittiğini, deniz köpüğü olduğumu merak ediyorum. Deniz köpüğü bu kadar acı hissetmez herhalde.

Belime dolanan kolların beni suyun üstüne çektiğini belli belirsiz hissediyorum.

Kıyıya sürüklenirken topuklarım kayalara sürtüyor. Biri beni hafifçe yere indiriyor

ve omuzlarıma bir şeyin geldiğini hissediyorum. Bir gömlek. Ya da belki fok derim? Nimue beni kurtarmış mı? Cildim hala yanıyor gibi hissediyorum, ama üzerime sarılan şey zihnimi berraklaştırıyor. Gözlerimi açıyorum ve giderek artan ışığa gözlerimi kırıştırıyorum. Dorian bana bakınca rahatlamam hızla dehşete dönüşüyor. Üzerime örtülen onun gömleği. Gömleği bana daha iyi oturtuyor, kollarımı kollara sokuyor, düğmeleri ilikliyor. Sonra elleri yüzümde, kollarımda, acı çeken bedenimi yatıştırmaya çalışıyor.

"Maisie. Hayır, Maisie." Sesi boğuk çıkıyor ve kısa sürede onun artan paniğinin nedenini anlıyorum. Gömleği, bir önceki gibi cızırdamaya başlamış.

"Sorun yok," diye fısıldadım çatlamış dudaklarımla ve gözlerimi bir kez daha kapattım. "Bu laneti kaldır, canavar!" diye bağırıldığını duydum.

"Ben yapmayacağım," diye Nimue buz gibi bir sesle cevap verdi, "ama sen yapabilirsin. Güneş henüz tam olarak doğmadı." Zihnim tekrar karışık bir hale giriyordu ve artık aralarında geçen sözlerin anlamını anlayamıyordum. Sadece kendi adımları duyduğumda gözlerim birden açıldı. Etrafımda buhar yükseliyordu ve Dorian'ın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gizliyordu. O, ellerini yanaklarıma koydu. Onun dokunuşunun verdiği rahatlamadan neredeyse inleyecektim.

Dokunma, yanmanın verdiği acıyı bir anlığına dindiriyor.

"Seni seviyorum," diyor. Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum. İkimiz için tekrar söylüyor. "Seni seviyorum, Maisie. Bu benim yeminim. Tek önemli olan bu. Bu bedenle, ben senin kalkanıyım. Bu ellerle seni koruyorum. Bu dudaklarla kendimi sana veriyorum. Her zaman sana."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Onu itecek kadar güçsüzüm, onun bu hareketinin anlamını bile anlayacak kadar güçsüzüm. Sonra, yavaş yavaş zihnim açılmaya başlar. Cildim yanmayı bırakır, acı azalır. Dorian'ın dudakları benim dudaklarımda kalır, sıcak, dolgun ve tutkulu. Bir an için Zara'nın yanıldığı ya da Nimue'nin büyüsünün etkisinin geçtiğini düşünürüm. Dorian'ın öpücüğü sonsuza kadar sürer, onun hayatta olduğunu, nefes aldığını kanıtlar. Ellerimi kaldırıp kollarını ararken içimi bir sevinç dalgası kaplar. O da nazikçe çekilir. Göz kapakları ağırlaşır, dudaklarında bir gülümseme belirir. Sonra memnun bir iç çekişle kıyıya yığılır.

Çılgılık havayı yırtıyor ve geç de olsa bunun benden geldiğini anlıyorum. Dorian'ın cansız bedenine doğru koşuyorum, ellerim göğsünde, boynunda, yaşam belirtisi bulamıyorum. Nefes almıyor. Nabızı yok. Avuçlarımı göğsüne koyup birkaç kez pompalıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Daha fazlasını yapmak istiyorum, belki ona suni teneffüs yapabilirim, ama yapamıyorum...

Gerçekleşir.

O, beni otomatik olarak öldürmeye zorlayacak tek öpücüğü, lanetli öpücüğü almıştı. Bu da dudaklarımın artık ölümcül olmadığı anlamına geliyordu. Tabii nefretle dolmadığım sürece. Ağzını açtım, tüm düşüncelerimi ve duygularımı sevgiye, onu kurtarmaya odakladım ve suni teneffüs yapmaya çalıştım. Kardeşlerimin yaptığı gibi ağzına nefes verdim. Bu işe yaramayınca göğsüne bastırmaya devam ettim.

"O öldü, kızım."

Başımı Nimue'ye çeviriyorum. O, yılan kuyruğuyla üst vücudunu dik tutarak yanımda duruyor. "Ne yaptın?"

Çenesini kaldırır. "Ben bir şey yapmadım. Bu onun seçimi."

Göz yaşları yanaklarımdan süzülürken başımı sallarım. Yanaklarım onun dokunuşundan hâlâ sıcaktır. "Ben bunu istemedim. Benim ölmem gerekiyordu."

"Senin yerine o daha iyi. O kimse değil. Sen bir prensesin. Sen..."

"Onu kurtar," dedim, Zara için yaptıklarını hatırlayarak. "Senin o gücün var. Onun ruhunu bedenine geri getirebilirsin."

O alaycı bir şekilde güldü. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Ona alaycı bir şekilde bakıyorum. "O zaman ben yaparım." Gözlerimi kapatıp Onikinci Mahkeme'ye giriyorum. Gözlerimi açtığımda, tanıdık mor renkli bir görüntü karşılıyor. Kıyı mor parçacıklarla titriyor, dalgalar hareketsiz bir tablo gibi donmuş. Gözlerim Dorian'a kilitleniyor. Onun şeklini inceledim, normal dünyadaki haliyle tamamen aynıydı. Etrafımdaki her şeyin aksine, rengi soluktu, parçacıklar zar zor vızıldıyordu. Ayağa kalktım ve etrafa baktım. Nimue Zara'yı kurtardığında, ruhu bedeninden kısa bir mesafede bulunmuştu. Mor sisin içine bakarak, diğerlerinden daha parlak, şekilsiz bir şey aradım. Sonunda gördüm. Birkaç metre uzakta dalgalanan ışık şekli. Ona doğru koşuyorum, ama adımlarım bu alemde her zaman olduğu gibi havada süzülüyor, zıplıyor. Dorian'ın ruhuna ulaştığımda onu yakalamaya çalışıyorum, ama parçacıklar dokunduğum anda dağılıyor. Tekrar deniyorum, ama bu şekil Onikinci Mahkeme'deki diğer şeylerden daha az fiziksel maddeye sahip. Normalde, bir şeyi almak veya hareket ettirmek için tek ihtiyacım olan niyetimdir. Ve içinden geçmek için tersi niyet. Ama bu... bu ışık varlığı, burada karşılaştığım diğer hiçbir şeye benzemiyor. Nimue'nin ne yaptığını hatırlamaya çalışarak kafamı yoruyorum.

"Gel," diyorum, Zara'nın ruhuna söylediği sözleri tekrarlıyorum. Elimi ona doğru uzatıyorum. Elimi ona doğru uzatıyorum. "Henüz zamanın gelmedi."

Işık varlığı beni anladığının hiçbir işaretini göstermiyor. Ben de başka bir şey deniyorum. "Dorian," diye fısıldıyorum, sesim kulaklarımda tiz bir şekilde yankılanıyor, bu alemde çok yanlış geliyor.

"Benim, Maisie. Lütfen elimi tut. Benimle gel. Seni kaybetmeye hazır değilim." Ruhunu bir kez dalgalanır. İki kez. Titrer.

"Lütfen, Dorian. Gitmek zorunda değilsin." Parlak mor parçacıklar daha hızlı vızıldamaya ve daha parlak bir şekilde ışıldamaya başladığında nefesimi tutuyorum. Sonra şekil değişmeye başlıyor ve ana kütesinden el gibi bir şey uzanıyor. Onu tuttuğumda kalbim hızla atıyor. Şekli Dorian'ın vücuduna doğru yönlendirmeye başlarım, ama ciğerlerim daralmaya başlar. Etrafımdaki parçacıklar kalınlaşır, ağırlaşır. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanarak ışık varlığını biraz daha hızlı çekerim.

Ruhu bedenine doğru yönlendirirken kafamda basınç oluşur. Ama planım burada sona erer. Nimue, Zara'ya anlamadığım bir dilde şarkı söyledi. Muhtemelen banshee babasından miras kalan bir şarkıydı. Banshee büyüsü, yaşam ve ölümle derin bir bağlantıya sahiptir ve onlar, ağlama melodileriyle güçlerini örerler. Ben de bu büyüün bir kısmını miras almış olmalıyım, çünkü bir öpücükle öldürebiliyorum ve istediğim zaman Onikinci Mahkeme'ye girebiliyorum. Ama yapabildiğim ve anlayabildiğim tek şey bu. Nimue kadar güçlü değilim. Bu alemde birkaç dakikadan fazla kalamıyorum bile. Görüşüm şimdiden neredeyse karardı ve sevdiğim adamı nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

"Dorian," diyorum, garip bir şekilde gözlerimden damlalar süzülüp başımın etrafındaki parçacıkların arasında dans ediyor. "Geri dön bana."

Menekşe rengi soluyor, mavi, kahverengi ve altın rengi ortaya çıkıyor.

Sesim bir çığlığa dönüşür. "Geri dön bana!"

Etrafımdaki parçacıklar dalgalanır. Sonra, aniden, dünya birkaç dakika önceki haline geri döner. Nefesim rahatlar, görüşüm netleşir. İlk baŗta bunun benim yaptığım bir Şeyden kaynaklandığını düşünürüm. Sonra Nimue'nin varlığını fark ederim, mor Şekli önümde süzülür, dudakları atılmıştır.

"Ona yardım et," derim, yalvaran bir sesle. "Bana en ufak bir sevgi bile hissettiysen, ona yardım edersin."

"Hayır, onu ölmesine izin vereceğim çünkü seni seviyorum. Romantik aşk bir lanettir Maisie, bir armağan değil. Seni zayıflatır. Savunmasız kılar. Kalp kırıklığı gücünü elinden alır. Seni bundan kurtarmaya alıŗıyorum."

"Beni bundan kurtarmaya hakkın yok. Sevmek ya da nefret etmek benim seçimim."

"O senin ilk aşkın. Ben de aynı Şeyi yaŗamadım mı sanıyorsun? Senin hissettiklerini ben de hissettim. Kalbimde umutsuz bir yanma. Mantıksız arzular. Kr edici bir tutku."

"Hiç benim hissettiğim gibi bir Şey hissettin mi?"

"Babanla," diyor. Cevabı beni Őaŗırtıyor. "Aŗkımızın tek gecelik bir iliŗki olduğunu duymuş olabilirsin, belki Ronan için yleydi. Ama benim için çok daha fazlasıydı. Uzun süre birbirimizden nefret ettik. Değerlerimiz, Deniz Sarayı'na hizmet etmenin doğru yolu konusunda kavga ettik. Son savaŗtan sonra Ronan ve ben birlikte alıŗmaya karar verdik. İlk kez, bağlılıklarımız aynıydı. İkimiz de yeni sınırlarımızı sınamak isteyen insanlardan denizi korumak istiyorduk ve yöntemlerimiz birbirini tamamlıyordu. Onunki proaktifti, benimki cezalandırıcıydı. O, tehditler çok yaklaŗmadan önlerken, ben bize yakın mesafeden meydan okuyanları yok ediyordum. Hâlâ kavga ediyorduk, hâlâ tartıŗıyorduk, ama ilk kez atıŗmamızda nefret yoktu. Kısa sürede bu tutkuya dnŗt."

Midem biraz bulanıyor ve umarım daha fazla ayrıntıya girmez.

"İttifakımız, benim arkadaşlık olarak gördüğüm bir Şeye dnŗt, sonra da daha fazlasına. Denizlerin Unseelie Kraliçesi olmak için taht için dilekçemi sunduğumda beni destekledi. Hatta benim yanımda eŗimin, konsortum olarak hüküm sürmesinden bile bahsettik. Durdurulamaz bir g olurduk. Onun fikrini deęiŗtirmesine ne sebep oldum bilmiyorum, ama bana haber vermeden Seelie Deniz Kralı tacını almak için dilekçe verdi. Artık benim partnerim olarak hüküm sürmekle yetinmeyen o, bana karŗı çıkmayı seti. Kendi sarayında yaŗamayı tercih etti. Kalbim çok kırılmıştı, ona karŗı çıkamadım. Kısa bir süre sonra, senden hamile olduğumu öğrendim. Yeni tahtına çıktığından beri ilk kez yüz yüze geldik. Çok soğuk ve acımasızdı. Bana olan sevgisinin ya öldüğünü ya da baŗından beri hayal ürünü olduğunu anladım. İŗte o zaman anlaŗmamızı yaptık.

Söylediği her şey, onun babasıyla olan ilişkisi hakkında bildiğimi sandığım şeylerin tam tersi. Babasının seelie tahtına geçmek için nedenleri olduğunu biliyorum. Onu tehlikeli bulmuş, gücünün kendi gücüyle dengelenmesi gerektiğine inanmıştı. Ama onun kalbini kırabilir miydi? Bir zamanlar paylaştıkları planları bir kenara atıp, birlikte hüküm sürme hayallerini kendi başına kral olma şansı için feda edebilir miydi? Ya da belki de Nimue olayları böyle görüyordu. Her ne olursa olsun, gerçeğin geçici doğasını anlıyorum. Bir kişi için bir anlama gelirken, başka biri için başka bir anlama gelebilir. Nimue'nin babamla olan sorunları haklı olabilir. Ya da olmayabilir. Bu onların arasında. Benimle hiçbir ilgisi yok.

Ellerimin altında kalan şekle bakıyorum, Dorian'ın donuk mor bedeninin içinde titreyen ışık varlığı. Bakışlarım Nimue'ye dönüyor. "Pişman mısın?"

Mor kaşlarını kaldırıyor. "Neyi pişman mıyım?"

"Babamla geçirdiğin zaman. İlişkiniz. Beni hamile bıraktığın gece.

."

Cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kalıyor. "Hayır, çünkü o seni dünyaya getirdin. Beni korkunç bir anne olarak görebilirsin, ama seni seviyorum Maisie. Gerçekten seviyorum."

"O zaman Dorian'ın ölmesine neden izin veremeyeceğimi anlamalısın. Neden onu geri getirmen için yalvardığımı."

"Yalvarıyor musun? Bu sonunda pazarlık yapmaya razı olduğun anlamına mı geliyor?"

Onun kalp kırıklığı hikayesi sırasında hissettiğim tüm sempati kurur. Ona öfkeyle bakıyorum, ruhani halimin öfkemi doğru bir şekilde aktarabilmesini diliyorum. Ona bağışlamak istiyorum. Çılgılık atmak. Tıslamak.

Ama yapmıyorum.

Bir an kendimi toplamak için zaman ayırıyorum. "Evet, Nimue, pazarlık yapmaya hazırım. Ama senin benden istediğin şey için değil. Dorian beni kaderimden kurtarmak için canını verdi. Sana daha önce söylediklerimden geri dönerek onun fedakarlığını boşa çıkaramam. Senin malın olmayacağım. Senin aracın olmayacağım. Annem olmak istiyorsan, beni özgür bırak. Bana olan sevginin gerçek olduğunu, beni ele geçirmek için bir araç olmadığını kanıtla. Dorian'ın hayatını kurtar, bana karşı hak iddiasından vazgeç, ben de..." Zorlukla yutkunuyorum. "Seni affedeceğim."

Birkaç kez gözlerini kırptı. Yüzündeki parçacıklar hareket ederek ifadesini gizledi. "Reddedersen, istediğim her şeye sahip olacağım."

"Hayır, istemeyeceksin. Zorla sarayına bağlılığımı kazanabilirsin, ama sevgimi, saygımı ve affımı kazanamayacaksın. Her adımında sana karşı savaşacağım. Beni öldürene kadar emirlerine karşı direneceğim." Dorian'a bakıyorum. "Ama bunu yaparsan... seni anlamak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Kraliçen olarak değil. Bir insan olarak. Annem olarak."

O yavaşça yaklaşır. "O senin kalbini kıracak."

"Bırak kırsın. Aşkın bizi zayıf ve savunmasız yaptığını söylemiştin, ama ben buna inanmıyorum. Eğer senin için durum böyleyse, o zaman bunun tek nedeni acının seni soğuk birine dönüştürmesine izin vermiş olman. Kalp kırıklığının geçici bir çatlaktan kocaman bir deliğe dönüşmesine izin verdin. Ben kendime bunu yapmayacağım. Artık yapmayacağım." Geçtiğimiz yılı düşünüyorum, nasıl saklandığımı. Sadece Nimue'den değil, herkesten. Arkadaşlarımdan. Potansiyel sevgililerimden. Geçmişimin kalbimde bir delik açmasına izin verdim, karanlığımın beni sevgiye layık olmadığını düşünerek kendimi ikna ettim. Aşkın sadece öpücüklerde bulunabileceğine kendimi inandırdım. Ama Dorian bana bunun doğru olmadığını öğretti. Podaxis ve arkadaşlarım da öğretti. Hala yapmam gereken çok şey var, dürüst olacağım çok insan var... ama artık yapabilirim.

Nimue beni izliyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. Sonra yüzü düşüyor. "Sen hiç bana benzemiyorsun," diye fısıldıyor. Sonra Dorian'ın diğer tarafına eğiliyor ve elini yüzüme uzatıyor. Dokunduğumuzda parçacıklar aramızda vızıldıyor. Gözleri hüzünlü bir ifade alıyor. "Sen *ona* benziyorsun. Ona çok benziyorsun."

Başımı sallıyorum.

"Keşke beni sevseydi."

"Üzgünüm."

Avuç içini birkaç saniye daha yanağıma tutar, sonra ellerini Dorian'ın göğsüne koyar. Dudakları şarkı söylemek için açılır, ürkütücü melodisi etrafımızı doldurur. Dorian'ı nefesimi tutarak izlerim, o şarkısını bitirirken titrerim.

Violet etrafımda parçalanır ve plaj renk ve seslerle dolup taşar. Işığın değişmesiyle gözlerimi kırıştırırım, bir an başım döner. Görüşüm tam zamanında netleşir ve Dorian'ın nefes alırken öne doğru eğildiğini, ardından birkaç şiddetli öksürük geldiğini görürüm.

"Dorian!" Yanaklarını, alnını hissediyorum, sıcak ve hayat dolu.

Öksürüğü dinler ve gözleri beni bulur. "Maisie. İkimiz de hayatta mıyız? Yoksa... ikimiz de öldük mü?"

Kollarımı boynuna doluyorum ve omzuna yaslanarak hıçkırarak ağlıyorum. "Hayattayız."

O da beni kucaklar, her nefesimizde kucaklaması daha da güçlenir. Sonsuza kadar süren bir an gibi öyle kalırız. Sonra etrafımızı su sarmaya başlar. Gelgit geliyor. Birden Nimue'yi hatırlarım. Hızla dönüp denize bakarım. Boş. Sahilde ondan hiçbir iz yok. Suyun yüzeyinde kuyruğunun dalgalandırdığına dair hiçbir iz yok. Sonra kıyıda biraz daha ileride gri bir kürk parçası gözüme çarptı. Benim fok derim. Ona koşarak sarıldım, göğsüme bastırıp tanıdık ağırlığını hissettim. Dorian da bana katıldı, hareketleri normalden biraz daha yavaştı. Onun

kısa bir süreliğine ölü olduğunun

tek kanıtı. "Bu senin fok

derin mi?"

"Evet." Onu kendime sarmaya başladım. Dorian yardım etti ve onu bir pelerin gibi omuzlarıma yerleştirdik, baş kısmı da benim başımın arkasına, çekilmiş bir kapüşon gibi. Giysilerimden geriye kalan tek şey

kalan tek giysimiz Dorian'ın kısmen yanmış gömleğiydi. O ise sadece pantolon giymişti.

"Çok güzel. Bir gün seni fok olarak görmek isterim." Rüzgârın dağıttığı pembe saçlarını yüzümden çekiyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve ben dudakımı ısıyorum. Özellikle lanetimin bozulduğunu bildiğim için, dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmeye can atıyorum. Beni öldürebilecek tek şey öfke, ama şu anda öfkeye yakın hiçbir şey hissetmiyorum. Şüphe beni kemiriyor ve ondan biraz uzaklaşıyorum. Elimi tutup beni kendine çekiyor. "Öp beni," diyor.

"Korkuyorum."

"Ben korkmuyorum."

"Dorian, seni hala öldürebilirim." "Şu anda kızgın mısın?"

Gülümsüyorum. "Hiç de değil, ama bu bir gün kızmayacağım anlamına gelmez. Ya kavga edersek? Ya öfkeyle dolu tutkuyla dudaklarımız birbirine değerse? Ya seni öptüğümde yanlışlıkla bir öfke patlaması hissedersen?"

"O zaman öpüşmelerimize saygı duymayı öğreniriz. Sadece nezaketle bir araya gelmeyi öğreniriz."

"Yine de tehlikeli. Ben tehlikeliyim. Her zaman ölümcül olacağım."

Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Sana söyledim. Biraz tehlikeyi severim."

Sesindeki sıcaklık midemi alt üst etti. Kalbim rahatlamış bir şekilde sıcak bir şekilde çarpıyordu. Heyecan. Aşk.

Sadece bu duyguların beni sarmasına izin vererek, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Keyifli bir sonsuzluk gibi gelen bir süre öpüşüyoruz. Yumuşak dudaklarının benim dudaklarıma değmesi, dilinin benim dilimi okşaması hissinde kendimi kaybediyorum. Her duygu yeni, bir hediye, bir lüks. Yaklaşan ayak sesleri olmasaydı, muhtemelen gün batana kadar öpüşürdük. Yavaşça ayrılıp, davetsiz misafire doğru dönüyoruz. Kaşlarımı çatarak, uçurumun dibinden bize doğru yürüyen tanıdık olmayan bir figür görüyorum.

Benden biraz daha genç görünüyor, deniz köpüğü rengine saçları Dorian'inkinden biraz daha uzun. Gri pantolon ve ona uyan bir yelek giymiş, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Yüzünde belirsizlik var. Yoksa suçluluk mu? Birkaç metre ötede durur, ayaklarını yerden yere vurur, sonra parmak uçlarını birleştirir ve endişeyle birbirine vurur.

Gözlerim ellerine kilitlendi. O hareketi tanıdım.

Donup kalıyor, sonra parmaklarına bakıyor, onları titreyerek pantolonunun ceplerine sokuyor.

Bir adım öne çıkarak adamı yeni bir bakışla değerlendiriyorum. Saçlarının rengi, belli bir yaratığın kabuğuna çok benziyor. Ve o kıyafet. Onu daha önce Vulture's Prose'un soyunma odasında görmüştüm.

"Podaxis?"

Bana temkinli bir gülümseme atar. "Biliyorum. Ben... çok zayıfım, değil mi?"

Bu adamın ağzından arkadaşımın sesini duymak çok garip. Koşarak ona doğru gider ve boynuna sarılıyorum. "Hayır, Podaxis. Sen mükemmelsin."

O, bana sarılmak için doğru hareketleri anlamış gibi görünmeden önce, utangaç bir şekilde sırtımı okşadı. "Bana kızgın değil misin?"

Ondan uzaklaşıyorum. "Neden kızayım ki?"

Gözleri yana kaydı ve Dorian'ın bize doğru geldiğini gördüm. Arkadaşım bana acı bir ifadeyle baktı. "Söylediğini yapmadım. Dorian'ın uyumaya devam etmesini sağlamadım. Aksine, tam tersini yaptım."

"Bunu ben de doğrulayabilirim,"
diyor Dorian. Kaşlarını çatarak
Podaxis'e bakıyorum.

O bir adım geri çekilir, gözlerini kaçırır. "Onun ölmesini istemedim, Maisie. Sadece... bilmiyorum... seni annenin teklifini kabul etmeye ikna etmesini istedim. Seni öpeceğini bilmiyordum. Her halükarda, senin isteğine karşı geldim."

Midem düğümlenir. Nimue'nin pazarlığı konusunda kendi seçimimi yapma ihtiyacımı saygı göstermediğine hayal kırıklığı duyduğumu itiraf ediyorum. Ona yapmamasını söyledikten sonra Dorian'ı bu işe karıştırdı. Onun eylemleri sevdiğim adamın ölümüne neden oldu.

Ama kaderin en garip cilvesiyle, bu eylemler ikimizin de hayatta kalmasını sağladı. Yine ayaklarını yerden yere vuruyor. "Beni affedebilecek misin? Bir gün?"

"Seni çoktan affettim. Sadece bir şeyi bilmek istiyorum. Neden kararını değiştirdin?"

Bir başka yüz buruşturma. "Şey, bak... Dorian derin uykudaydı. Onu çimdikledim, dürttüm. Ama o beni sadece itti. O zaman ellerimin işe yarayabileceğini anladım. Dürüst olmak gerekirse, ara sıra şekil değiştirmeyi deniyordum, ama hiç uzun süre yapmamıştım. Kimsenin beni görmesinden çok korkuyordum. Ama bu sefer biraz acil bir durumdu, ben de..." Gözleri yine Dorian'a kaydı, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

"Sonra yumruğuyla karnıma vurdu."

Gözlerim Dorian'a kilitlenir. Ancak şimdi karnının ortasında hafif kırmızı bir iz fark ediyorum.

O gülüyor. "Ellerini nadiren kullanan biri için güçlüsün." Podaxis küçülür, omuzları çöküyor. "Üzgünüm."

Dorian omuz silkti. "Önemli değil. Onu kurtarmamı sağladın." "Ve ben de seni kurtardım," diye ekledim.

"Sayılır."

"Beni nasıl kurtardın ki?" diye sorar, kaşlarını çatarak. "Nasıl hayattayım?"

İç çekiyorum. "Bu... karmaşık bir hikaye, ama sana anlatacağım." Onikinci Mahkeme'yi, oraya seyahat etme yeteneğimi ve Nimue'nin yaşam ve ölüm üzerindeki gizemli güçlerini anlatmaya başlamak için ağzımı açtığımda Podaxis konuşuyor.

"Yani ikiniz de bana kızgın değilsiniz?" Dorian ve ben aynı anda

"Hayır" diyoruz.

"Harika. Çünkü tiyatroda yapmam gereken bir şey var. Belki erken gidersem..." Bacaklarına bakarak kaşlarını çatıyor.

Kolumu uzatıp tereddütle soruyorum, "Geri dönmek ister misin? Seni taşıyabilirim."

Teklifimi bir an düşünür, sonra dik durur. "Hayır. Kendi ayaklarımla yürüyeceğim."

"Biz de seninle gelelim," dedim. "Gerçi oldukça ilginç bir manzara olacağımızı söylemeliyim." Dorian'a ve kendime baktım. Üzerimde sadece bir gömlek ve fok derisinden yapılmış bir pelerin vardı, Dorian ise sadece pantolon giymişti. Neyse ki gömlek kalçalarımı örtecek kadar uzundu. Ayrıca güneş daha yeni doğmuştu. Lumenas şehrinde bu saatte uyanık olan neredeyse kimse yoktu.

"Tiyatronuzda giyebileceğim bir gömlek var mı?" diye sorar Dorian. "Kiliseye dönüp Peder Viktor'a yarışma için son kararımı verdiğimi söylemeliyim." Bana gülümser ve kalbim çarpıyor.

"Tamam," dedi Podaxis, ellerini çırparak. "Biraz acelem var, hemen gidelim mi?"

Tiyatroya girer girmez, Podaxis'in acelinin nedenini anlıyorum. Nadia sahne arkasından koşarak çıkıyor. İpek bir bornoz giymiş, kıvrımlı saçları bukle tokalardan dökülmüş. Gözleri bana kilitleniyor ve işaret parmağını sallıyor. "Neden hep kaçıp beni endişelendiriyorsunuz? Podaxis'i gördünüz mü? Her yerde arıyorum. Bana *veda* gibi bir not bırakmış ve..."

"Üzgünüm, Nadia." Podaxis öne çıkıyor, kaşları çatık.

Nadia olduğu yerde donar, gözleri fal taşı gibi açılır. Onu baştan aşağı süzer, tıpkı ben onu bu haliyle ilk gördüğümde yaptığım gibi.

"Çok üzgünüm," der Podaxis tekrar. "Bunu yapmamalıydım. Ben... korkmuştum. Ve başka şeyler de oluyordu, ve ben..."

Bir adım atar, bu adım onu daha fazla konuşmaktan alıkoyar gibi görünür. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Her adım bir öncekinden daha kararlıdır, ta ki onun önünde durana kadar. Yavaşça elini saçlarına uzatır, parmaklarını deniz köpüğü rengindeki saç tellerinde gezdirir, büyük bir ilgiyle inceler. Dorian ve benim gitmemiz gerektiğini hissediyorum, ama hareket etmeye korkuyorum. Bu anı bozmaktan çok korkuyorum. Nadia elini onun yüzünün yanından, sonra çenesinin kıvrımlarından geçirir. Sonunda dudakları bir gülümsemeye kıvrılır ve ona sıkıca sarılır. "Dax," diye fısıldar.

Kollarını sıkıca ona doladı ve bu manzarayı görünce gözlerim yaşardı. Başardı. Şekil değiştirdi ve duygularını itiraf etti. En azından başlangıcı.

Daha söyleyecek çok şeyi olduğunu tahmin ediyorum ve bunu başkalarının duymasını istemediğini düşünüyorum. Dorian'a gizlice uzaklaşmaya başlayalım diye işaret ediyorum ama bir adım atar atmaz ayrılıyorlar. Donup kalıyoruz ama Podaxis ve Nadia sadece birbirlerine bakıyorlar. Bir an ayrı durduktan sonra Podaxis ona koşarak dudaklarını dudaklarına yapıştırıyor. Aynı hızla geri çekiliyor ve yüzü dehşete dönüşüyor.

"Çok üzgünüm," diyor Podaxis. "Bu çok düşüncesizcaydı..."

Nadia onun yakasını tutup onu kendine doğru çeker ve sözleri başka bir öpücükte kaybolur. O, onu kendine çekerken kollarını boynuna dolamış, elleri sırtında, boynunda dolaşüyor. Saç tokaları yere düşüyor.

"Git, git," diye Dorian'a fısıldarım. Kahkahalarımızı bastırarak sahne arkasına kaçarız.

o GECE, Saint Lazaro Kilisesi'ne geri döndüm. Sable süslemeli paltomla ön sıranın en önündeki koltuğa oturdum. Dorian'ın kız kardeşleri sağımda oturmuş, ara sıra bana heyecanla bakarken fısıltıyla konuşuyorlardı. Sağımda Podaxis ve Nadia var, parmakları birbirine kenetlenmiş. Sıranın en ucunda, koridora en yakın yerde, Glint McCreedy defterini uzatmış, kalemi elinde, ilginç bir şey görür görmez yazmaya hazır. Arkamda, kilise orta nefi seyircilerle doludur. Kilisenin dışındaki tabelada, geçit töreninin son Kutsama Töreni için yeniden düzenleneceği yazınca büyük bir heyecan yaşanmıştır. Dudaklarımı ısırıp kıpırdanma isteğimi bastırıyorum, ellerimi kucağımda tutmak için elimden geleni yapıyorum. Gözlerim şimdilik boş olan kürsüye sabitlenmiş durumda. Her an geçit töreni başlayabilir.

Buraya ilk geldiğim günü hatırlıyorum. Sanki bir asır önceymiş gibi geliyor. Bir adamın hayatını sonlandırmak için buraya geldiğimden beri bir hafta içinde çok şey oldu. Bugün ise daha da fazlası oldu ve keşke yatağımda rahatça yatıyor olsaydım. Bunu sokaklarda hırsızlık yapmaya bile tercih ederdim. En son istediğim şey, özellikle geçen sefer o kürsüde yaptığım küçük konuşmadan sonra, bir sergi haline gelmek. Ama Peder Viktor, gelinlik yarışmasının daha fazla ertelenmemesi konusunda ısrar etti. Bu gece, yarışma sona eriyor.

Ve benim için yeni bir hayat başlıyor...

Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum. Bu geceden sonra her şey değişecek. Artık saklanmak zorunda olmayan bir prensesim. Aşık bir kadını. Fok derimi geri aldım. İstedikim yere gidebilir, istediğim her şeyi yapabilirim.

Ne yaparsam yapacağım, *onunla* birlikte yapacağım.

Bu düşünceyle kalbim ısınır ve sinirlerim yatışmaya başlar. Tam o anda, bir silüet kürsüye çıkar ve piyanonun başına geçer. Bu, Acemi Jeremy. Şarkıya başlar ve seyirciler sessizleşir. Yan taraftaki kapı açılınca kalbim hızla çarpmaya başlar. Peder Viktor, ardından Kardeş Billius ile birlikte ana salona girer. Sonra o gelir. Aşkim.

Üçü, Viktor ortada olmak üzere kürsüye çıkar. Dorian hemen yanında durur. Gözleri seyircilerin ön tarafını tarar. Beni bulması bir saniyeden az sürer. Beni gördüğünde, duruşu gözle görülür şekilde gevşer ve yüzünde bir gülümseme belirir. Sevgisini fazla göstermeye çalışmadığını anlayabiliyorum. Henüz zamanı değil.

Ardından, nefin uzak ucundan koridorda ayak sesleri duyulur ve kalan üç yarışmacı, Briony, Greta ve Vanessa, kürsüdeki yerlerini alırlar. Yüzlerini inceleyerek, bu geceki sürprizden haberdar olup olmadıklarını merak ediyorum. Hepsi neşeli görünüyor. Briony, her zamanki gri yün elbisesini giymiş, ama tavırları sanki balo elbisesi giymiş gibi kendinden emin. Greta, bir elini kalçasına koymuş, çenesini kaldırmış, Sam Sputnik tripodundan fotoğraf çekerken kirpiklerini kırıştırıyor. Gözlerim Vanessa'ya takıldığında bir anlık sempati duyuyorum. Onun hakkındaki düşüncelerime rağmen, Zara tarafından gardıroba bağlanmasına üzülüyorum. Bu kız, refakatçisinin öldürülmesi bir yana, böyle bir zulmü hak etmemiştir. Yüzünde keder belirtileri arıyorum ama ifadesi her zamanki gibi kibirli. En azından Franny Delafonte'nin yumrukladığı gözünün üzerindeki morluk azalmış.

Peder Viktor öne çıkıp yumruğunu kalbine bastırıyor. "Hoş geldiniz, Yüce Tanrı'nın çocukları, Lumenas'ın iyi insanları, Kardeş Dorian'ın düğün yarışmasının son gecesine. Aziz Lazaro'nun Kutsal Ateşi kalplerimizi sonsuza dek ısıtsın."

"Kutsal Ateşi kutsansın," diye cevaplar Dorian ve Billius.

Viktor omuzlarını silker gibi kollarını açar. "Bu gece biraz alışılmadık bir gece. Kardeş Dorian sadece gelinini seçmekle kalmadı, aynı zamanda daha önce elediği bir kadını seçti." Dramatik bir şekilde duraksar, bu da seyircilere nefes alıp fısıldamak için bolca zaman verir. Viktor, iyi bir şovmen olmanın inceliklerini öğreniyor gibi görünüyor.

Gözümün ucuyla Glint McCreedy'nin kaleminin defterinin üzerinde uçtuğunu görüyorum. Podyumdaki üç kıza bakıyorum ama yüzlerinde şok ifadesi yok. Bu, bu geceki olaylar hakkında tam olarak bilgilendirildikleri anlamına olmalı. Rahatlarım ve sinirlerim daha da yatışır.

Viktor tekrar konuşur. "Dorian kardeşin son kararını vermeden önce, kalan üç yarışmacımızın da görüşlerini duymak istiyorum." Kızlara dönerek, sesini alçaltarak şefkatle konuşur. "Sevdiğiniz adamın kalbini, üçünüzün de yarışmadan ayrıldığını gördüğünüz başka birine kaptırmış olmanızdan dolayı çok hayal kırıklığına uğramış olmalısınız. Yine de, bu deneyiminizin

boşuna değildi. Vanessa Courter, bu geceden sonra hayatın sana neler getireceğini anlat bize."

Kızlar, zarif bir şekilde öne çıkar ve ellerini uzatır. Işık, parmaklarında parıltıyan bir şeyi yakalar. "Billius kardeşime evet dedim."

Seyirciler arasında, ben de dahil, bir başka şaşkınlık dalgası yayılır. Billius'a bakarım ve dudaklarının gülümsediğini görürüm. Bakışları Vanessa'ya kayar, kızarık yanakları daha da pembeye döner. Hâlâ onun bakışlarını sinsî buluyorum, ama Vanessa için işe yarıyorsa, onların adına mutluyum.

"Tebrikler, Bayan Courter ve Billius kardeş. İkinize evlilikte mutluluklar dilerim."

Vanessa sıraya geri döner, ama gözleri nişanlısına doğru kayarken yüzünde hafif bir gülümseme görürüm.

"Greta Garter," diyor Viktor, "bizi bir dahaki sefere nerede görebiliriz, söyle bize."

Neredeyse podyumun ortasına kadar sallanarak yürüdü. Kalçalarını sallayarak, "*The Governess and the Rake*'de başrolü kaptım," dedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama seyircilerden birkaç kişi alkış ve ıslıklarla tepki gösteriyor. Dorian'ın kız kardeşleri başlarını birbirine yaklaştırıyor. "Oh, o kitabı okudum," diyor Tabitha. "Birkaç ay önce Kraliçe Gemma'nın Önerilen Kitaplar köşesinde bahsedilmişti."

Beatrice fısıldayarak cevap verdi: "Oyun mu yapıyorlar? Bu... skandal olmaz mı? O kitap oldukça müstehcen."

"Burası Lumenas, kızlar," diye araya girerek Glint McCreedy konuşmaya katıldı. "Tiyatroda skandal diye bir şey yoktur."

Kahkahamı bastırıp dikkatimi kürsüye geri çeviriyorum.

"Tebrikler, Bayan Garter," diyor Viktor. "Açılış gecesine mutlaka katılacağım. Briony Rose, bundan sonra ne yapacaksın?"

Briony, daha çok bir grimasa benzeyen bir gülümsemeyle öne çıkar. "Manastıra geri döneceğim," der kuru bir sesle, sonra geri çekilir.

"Harika," diyor Viktor. "Yüce Tanrı'nın çocuklarıyla çevrili olmaktan daha güzel ne olabilir ki?" Briony buna gülmek istiyor gibi görünüyor ama yerine dudaklarını sıkıca kapatıyor. Viktor tekrar seyircilere dönüyor. "Artık kimsenin kalbi kırılmadığından emin olduk, şimdi Dorian kardeşin sevgilisiyle tanışma zamanı." Bir başka dramatik duraklama. Podaxis ve Nadia heyecanla gülümseyerek bana bakarken, Tabitha ve Beatrice ellerini uzatıp benimkini tutuyorlar. Heyecandan çılgılık atmamak için kendilerini zor tutarken, kilise sırasından neredeyse zıplıyorlar.

Onların tepkisine şaşıyorum. Salonundaki geceden beri onlarla konuşmamıştım, ama Dorian onlara benimle ilgili niyetini anlatmış galiba. Gözlerine bakıp gülümsüyorum, sonra tekrar kürsüye dönüyorum.

Dorian, Viktor'un yerine merkeze geçiyor. Boğazını temizliyor ve konuşmaya başlıyor. "Bu kadın yarışmadan elenmiş olabilir, ama o çoktan

önceden kalbimi kazanmıştı. Birçok nedenden dolayı aşkımızın asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüştük. Aşılmaz gibi görünen sırlar, önyargılar ve karanlık geçmişlerimiz vardı. Birçok konuda yanılmıştık ve o kalbimi çaldıktan sonra geri alamadım. Bu yüzden..." Vücudunu benim oturduğum sıraya doğru çevirip elini uzattı. "Prenses Maisie, beni kabul eder misin?"

Etrafımdaki nefes kesen sesleri ve fısıltıları duymazdan gelerek dudağımı ısııyorum. Bir yanım evet deyip yerine oturmak istiyor, ama bu geceki planımın bir parçası değil. Kararımı kesinleştirerek ceketimi çıkarıp altındaki elbiseyi ortaya çıkarıyorum ve kürsüye doğru ilerliyorum. Elbise içinde kendimi gülünç hissediyorum ve daha mütevazı bir şey giymeyi tercih ederdim, ama Nadia, büyük açılışa dikkatleri üzerime çekmem için ısrar etti. Bu, boks maçında giydiğim parlak elbiseyi giymem önerisini reddettikten sonraydı. Bunun yerine, beni dantel ve şifondan yapılmış bir elbiseye soktu. Korse beyaz brokar, yakası dekolte. Alt etekleri de beyaz ama soluk pembe ve aqua şifon katmanlarla kaplı. Kolları çok kabarık ama daha önce giydiğim sert kollardan farklı olarak, bunlar gömleğimin üst katmanları gibi kabarık şifondan yapılmış. Elbise görünüşe göre tiyatrodaki bir düğün sahnesi için giyilmiş ve Nadia bütün öğleden sonrasını elbiseye ekstra katmanlar dikmekle ve etek ucuna ipek kabuklar ve deniz yıldızları dikmekle geçirmiş.

Dorian ile sahnede karşılaştığımda seyirciler sessizleşir. Elimi tutar, ve Sam Sputnik'in kamera flaşı aşağıdan parlıyor. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan durup, onun birkaç fotoğraf çekmesine izin veriyoruz. Billius kardeş Dorian'ın arkasına geliyor. Benden bir şey almak için ellerimi bırakıyor. Bana dönüp soruyor: "Sevgimin bu simgesini kabul eder misin? Benim seçimim? Benim aşkım?"

Kollarındaki kağıt torbaya bakıyorum, sonra onun alaycı gülümsemesine. Lumies'in kokusu havaya yayılıyor. Bu jestin anlamını bilmeyen şaşkın seyirciler arasında fısıltılar dolaşıyor. Benim için bu, herhangi bir çiçekten daha değerli. Kahkahayı patlatıyorum. "Kabul ediyorum."

Billius'a döner ve başka bir şey alır. Sonra Lumies'in bulunduğu poşeti nazikçe kollarımdan alır ve yere koyar. Sol elimi tutar ve parmağıma basit bir altın yüzük takar. Yüzüğün törenin bir parçası olacağını biliyordum. Vatandaşlık için peri evliliğine ihtiyacı olmadığı için aceleci bir düğünün gerekli olmadığına karar vermiştik, ama Peder Viktor, gösteri için Dorian ve benim nişanlanmamızda ısrar etti. Ama yüzüğü parmağımın dibine takıp gözlerime bakışından, bunun bir gösteri gibi gelmiyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, sıcaklıkla doluyor. "Bir gün sana incili bir tane alacağım," diye fısıldadı.

"İnciye ihtiyacım yok Dorian," diyorum gülümseyerek. "Sadece sana." Öpüşmek için eğilmeye hazırlanırken omzumda bir el hissediyorum. Peder Viktor. Doğru ya. Törenin kutsama kısmını neredeyse unutuyordum.

Dorian ve ben biraz uzaklaşırız. Viktor elini omzumda tutar ve gözlerini kapatarak dua eder. Sonra bana dönerek şöyle der: "Prenses Maisie, bu sahnede son durduğunuzda, kardeşliğe nazikçe... şey, bilirsiniz." Seyirciler kıkırdar. "Her ne kadar tamamen aynı fikirde olmasak da, itiraf etmeliyim ki, duymam gereken bir bakış açısını paylaştınız. Kendimi her zaman modern bir rahip olarak gördüm, Saint Lazaro'nun Lumenas bölümünü günümüze ve ötesine taşıyacak biri olarak. Ancak siz, fikirlerimi hayata geçirirken yaptığım bazı hataları ortaya çıkardınız. Tıpkı bu tören gibi. Kardeş Dorian'ı bir maskot olarak gördüm, aşkı arayan bir adam olarak değil. Ona güvenmek yerine, onu kontrol etmeye çalıştım."

Suçluluk duygumu belli etmemeye çalışıyorum. Kilisenin tam saygımı kazanması için daha çok yol kat etmesi gerektiğine katılıyorum, ama benim hakkımda haklıydı. En azından bir süre için. Yarışmaya suikastçı olarak sızdım. Kardeşliğinin bir üyesini öldürmeyi planladım. Bana nezaketle verilen odada cinayet planladım. Diğer yarışmacıları hırsızlıkla sabote ettim. Artık Dorian'ın saldırıdan sonra bile karanlık niyetlerimi Peder Viktor'dan sakladığını biliyorum, ama bu rahibin benim yaptığım diğer şeyleri bildiğini değiştirmez. O, perilerin şeytanların soyundan geldiğine inanıyor olabilir, ama... o iyi bir adam. Bağışlayıcı bir adam. Belki bir gün, gerçekten aynı görüşte olacağız.

Tekrar konuşmak için ağzını açıyor, ama sözlerim aceleyle dökülüyor. "Beni affeder misiniz?"

Yüzü değişir, kaşları çatılır. Bir an için cevap vermeyeceğini sanırım. Sonra yüzü yumuşar. "Affederim, Majesteleri. Siz ve Kardeş Dorian benim en derin bereketlerime sahipsiniz." Omzuma son bir kez vurup geri çekilir. Kalabalık alkışlarla gürler.

Kamera flaşları tekrar patlar ve Dorian elimi tutar. Kalabalığa döneriz. Önümüzdeki yüzler denizini içime çekerim. Yine, bu geceden sonra her şeyin değişeceği bilinciyle sarsılırım. Bundan sonra günlük hayatımın nasıl olacağını hiç bilmiyorum. Artık hırsızlık yapmam gerekmeyecek. Artık saklanmam ya da tiyatronun arkasındaki küçük bir yatak odasında yaşamam gerekmeyecek. Dorian da özgür olacak, özellikle vatandaşlığı kesinleştğinde. Viktor'un kutsamasını alarak kiliseyi kendi tarzında temsil etmek üzere bir tarikata katılan bir kardeş olarak, dünya ayaklarımızın altında olacak. Bu olasılıkları daha bugün tartışmaya başladık ve her şey o kadar yeni ki, neredeyse başımı döndürüyor. Bundan sonra ne yapacağız?

Dorian elimi sıkıyor. Ona bakıyorum ve cevabı biliyorum. Buradan, istediğimiz yere gidebiliriz. İkimiz için de ilk kez, seçim bizim. Birlikte başaracağız.

Kalbim çarparak, zihnim yeni umutlar ve yeni olasılıklarla dolarken, kürsüden inip yeni hayatlarımıza doğru ilk adımı atıyoruz.

EPILOG

BİR YIL SONRA

Yüzgeçlerim suda kolaylıkla ilerliyor. Akıntıyı takip ediyorum, dalgaların altında sadece zevk için dönüp duruyorum. Bir yıldır fok derimi geri aldım ve istediğim zaman giyebilme özgürlüğüne kavuştum. Giydiminde kendimi en rahat hissettiğim şey olsa da, seelie formum da benim için aynı derecede değerli hale geldi, çünkü bu bedenle sarılabilir, dans edebilir ve öpüşebilirim. Ancak seyahat için fok bedenim daha hızlı oluyor, özellikle de şu anda olduğu gibi babamın sarayına gidip gelirken.

Derin sulara daldığımda ve Sonbahar Sarayı topraklarını çevreleyen daha soğuk derinlikleri geçerken, yağın sıcaklığı beni koruyor. Adanın çevresini çevreleyen dik taşlardan oluşan duvarın yaydığı büyüünün sınırları içinde kalıyorum, onun korumasının ötesine asla çıkmıyorum. Çizgili melek balıkları sürüsü yanımdan geçerek dikkatimi dağıtır. Hızla dönüp, sırf eğlenmek için, vücudumun hareketini hissetmek ve ceketimin üzerinden akan suyun keyfini çıkarmak için bir süre onları kovalarım. Rotamdan çok sapmadan, gittiğim yöne geri dönerim

—Yıldız Sarayı'na.

Lumenas.

Evime.

Deniz tabanından parıldayan bir şey gözüme çarpmadan çok uzağa gidemedim. Merakıma yenik düşüp ona doğru yüzdüm. Yaklaştıkça, onun kırık bir cep saati olduğunu fark ettim. Yüzü paramparça olmuştu. Yine de etrafındaki pirinç parıldıyordu. Onu almak için bıyıklarım titredi. Onu ne kadar çok istediğimi düşünerek birkaç kez etrafında dolandım. Geçtiğimiz yıl hırsızlıktan vazgeçmiştim. Hayatım düzene girmeye başladıktan sonra, Nimue, güzellik yarışması ve Dorian'ın kalbini kazanarak istemeden çektiğim ilgiyle, gerçek bir prensesin hayatının nasıl olduğunu görme fırsatı buldum. Meğer bu hayatın parası da varmış. Ve para, sevdiğim tüm parlak şeyleri satın alabiliyormuş.

Bulduğum nesneleri alıp tuhaf koleksiyonlar yapmanın verdiği heyecanı hiç tam olarak silemedim. Ama artık kurallarım var. Hazineselerim gerçekten bulunmuş olmalı, birinin üzerinde veya mülkiyetinde olmamalı. Tabii ki deniz, mantıklı düşünürsek, temelde benim mülkiyetim sayılır.

Bu benim için karar verici oldu. Okyanusun dibine doğru yüzdüm. Sonra, biraz sihir dokunmak için, içimdeki şekli, elleri, ayakları ve sırık gibi bacakları olan şekli aradım. Parmaklarımla fok derisinin gizli dikişini ayırdım ve sadece elimin ucunu dışarı çıkardım. Olabildiğince çabuk, cep saatini kaptım ve dikişi tekrar kapattım. Bir hareket gözüme çarptı ve bir yengeç bana bakıyordu. Aslında, yüz ifadesinin

çok az olduğu için bakıp bakmadığını anlayamıyorum. O sadece bir yengeç, Podaxis gibi bir peri yarattığı değil. Yine de, yaptıklarımın bu küçük adamın beynini kızartmış olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Her gün bir fokun karnından insan eli çıktığını gören birinin olabileceğini hayal edemiyorum. Her ihtimale karşı dişlerimi gıcırdatıp yoluma devam ediyorum. Evde beni bekleyen cep saatinden çok daha güzel bir şey var.

Orion Caddesi'ne vardığımda güneş batmak üzereydi. Şu anda seelie formundayım, ipek pantolon ve dantelli bluz giymişim, omuzlarıma fok derisi örtmüşüm. Gardırobum geçen yıl önemli ölçüde gelişti. Artık yıpranmış tüvit ceketler ve erkek pantolonları yok. Artık pantolonlarım en kaliteli örümcek ipeğinden, gömleklerim rahat ve vücuduma tam oturuyor. Küçük bir servete sahip olduğum için moda dünyasıyla tanıştım. Nadia gibi modaya tamamen ilgi duymuyorum, ne de çok gösterişli şeyleri deneyecek kadar cesurum. Bunun yerine, peri tarzı giysiler, rahat etekler ve elbiseler, özel dikim pantolonlar, parlak brokar yelekler ve boynumu sıkmayan dantelli bluzlar satan lüks butikler keşfettim. Uyum sağlamak için erkek gibi giyinmekten çok uzaklaştım. Artık sadece kendim gibi giyiniyorum.

Vulture's Prose'un önünde duruyorum, cephe artık siyah boya ile kaplı değil. Bunun yerine, gece mavisi renge boyanmış. İçeriden gelen müzik sesleri, tiyatronun şu anda bir gösterinin ortasında olduğunu söylüyor. Kapıyı açtığımda sahnenin önünde kalabalık bir seyirci görüyorum. Sahne de epey iyileştirilmiş. Artık yepyeni bir perdesi, cilalı zemini ve birkaç yeni aydınlatma armatürü var. Aydınlatma armatürleri bile elektrikli. Nihayet. Kraliyet unvanımla ne kadar param olduğunu öğrendikten sonra yaptığım ilk şeylerden biri tiyatronun hisselerini satın almaktı. Artık tiyatronun ortaklarından biriyim. Bay Tuttle, istediğim tüm yenileme ve iyileştirme masraflarını ben karşılayacağım için kontrolün yarısını seve seve bana devretti. Artık Vulture's Prose, tiyatral oyunlardan burlesk ve akrobasiye kadar çeşitli eğlence türleriyle Orion Caddesi'nde ün salmış bir tiyatro salonu.

Seyircilerin arkasına doğru ilerleyip Podaxis'i buluyorum. Seelie formunda —şu anda en sık kullandığı şekli— ve sahneye bakıyor. Dudakları eğri bir gülümsemeyle bükülmüş, Nadia'nın lirinde dans ederken esnek vücudunun dönmesini, eğilmesini ve sallanmasını büyülenmiş gibi izliyor.

Gülümseyerek dirseğimle ona hafifçe vuruyorum.

İrkılır, beni görünce yüzü aydınlanır. "Geri geldin!" der, sesi sahneden gelen müziğin sesini bastıracak kadar yüksektir. Beni sıkıca sarar, sonra seyircilerin geri kalanından uzaklaşarak konuşabileceğimiz bir yere çeker. "Baban ve kardeşlerinle görüşmen nasıldı?"

"Harikaydı. Nadia ile ne zaman tekrar geleceğini sordular."

"Yakında," diyor. "Nadia yine plaja gitmek istiyor. Babanla aranız nasıl?"

Cevabımı düşünmek için bir an durakladım. Nimue ile olanlardan sonra, babamla aramızın gergin olacağından endişeleniyordum. Ona farklı gözlerle bakmamak zordu ve eminim o da benim için aynı şeyi hissediyordu. Eve ilk döndüğümde, sanki oradan ayrılalı bir ömür geçmiş gibi geldi. Lagünde yaşadığım zamanki bebek fok değildim artık, öptüğü ilk çocuğu öldürdüğü için suçluluk duyan kız da değildim. Çok şey öğrenmiştim. Babam hakkında, annem hakkında. Sihirim hakkında, kalbim hakkında. Kendim hakkında. Babamın benden sakladığı sırlar bir duvar gibi hissettiriyordu. Ama yavaş yavaş bu duvarı yıkmaya başladık. Nimue ile olan ilişkisi hakkında bana daha fazla bilgi verdi. Hikayeleri, Nimue'nin anlattıklarının çoğunu doğruladı, ama kendi bakış açısından. Kendi başıma anlamaya başladığım şeyi pekiştirdi: Aşk ve ilişkiler, düşmanlar arasında da sevgililer arasında da karmaşıktır. Her şeyin iki yüzü vardır. Babamla ilişkimizin daha da güçlendiğini söyleyebilirim. Beni artık değerli bebeği olarak değil, kendi başına bir kadın olarak görmeye başladı. Kızı olarak. Gerçek bir prenses olarak.

"Aramız iyi," diyorum sonunda. Bir sonraki cümleyi eklemeyi önce tereddüt ediyorum. "Annemle de görüştüm."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ve?"

"O kadar... kötü değildi," diyorum yüzümü buruşturarak. Nimue ile babamla olan gibi bir ilişkimizin asla olmayacağını biliyorum, ama işler değişti. Kız kardeşlerine katılmamı istemediğini söylemedi, bana karşı hak iddia etmedi. Hala ondan korkacak, sevmeyecek çok şey var. Ama onu affedeceğime dair bir anlaşma yaptım. Onu anlamaya çalışacağıma dair. O da anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdi ve Dorian'ın hayatını kurtardı. Ben de kendi kısmımı yerine getirmeye kararlıyım. Eğer her zaman düşündüğüm kadar kötü biri olduğu ortaya çıkarsa, tahtına meydan okuyabilirim.

Podaxis, cevabımı anlayamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Siz ikiniz birlikte ne yaptınız ki?"

Omuz silkiyorum. "Bircharbor'un dışındaki kumsalda oturup konuştuk. Çok kısa bir ziyaret oldu ve biraz gergin geçti, ama sanırım - onun garip bir şekilde - bana karşı daha iyi davranmaya çalışıyor."

"Bu iyi," diyor, ama şüpheli olduğunu anlayabiliyorum. Onu suçlamıyorum. Annemin yaptıklarından sonra ona tamamen güvenebileceğimden emin değilim. Onu affedeceğime söz verdim, ama güveneceğime söz vermedim. Bunu hak etmeli.

"Zara'yla olanları hala kimseye söylemedi mi?"

"En sevdiği suikastçıyı ucuza satın alarak öldürdüğümü mü?" Bir anlık suçluluk duygusu bekliyorum, ama bir yıl geçmesine rağmen, o sefil periye karşı hala hiçbir şey hissetmiyorum. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum. "Hayır, kimseye söylemedi ve benden hiçbir ceza talep etmedi. Karşılığında, Dorian'ın gemi kazasındaki rolünü de sır olarak saklayacağım."

"Karşılıklı sırlar," diyor Podaxis.

"Karşılıklı müttefikler ya da düşmanlar yaratır. Hala emin değilim."

Omuzlarıma bir çift elin dokunduğunu hissediyorum. Dönüp baktığımda Klaus ve Stanley bana gülümsüyorlar. Onların beni kucaklamasına izin veriyorum.

"Bu gece gösteri var mı?" diye soruyor Klaus.

Gözlerimi deviriyorum. "Kesinlikle yok."

"Herkes senin sihir gösterilerini seviyor," diyor

Stanley. "Gerçekten seviyorlar," diye ekliyor Podaxis.

Sanırım bu konuda haklılar. Birkaç ay önce Nadia, el çabukluğumu tiyatrodaki bir gösteriye dönüştürmem için beni ikna etti. Basit dikkat dağıtma numaralarının kimseyi eğlendireceğini düşünmemiştim, özellikle de gerçek sihir varken ve çok daha ilginçken. Meğer insanlar kolay etkileniyormuş ve periler, aslında sihir içermeyen sihirli numaralara hayran kalıyorlarmış. Yaptığım şeylere, nesneleri ortadan kaybolmasını sağlamama, oyun kartlarını ikiye yırtıp sonra birinin şapkasından tamamen sağlam bir şekilde çıkarmama hayretle bakıyorlar. Yine de diğer sanatçılar gibi ilgiyi zevkle karşılamayı hala öğrenemedim. Glint McCreedy'nin, yarışmanın ardından benim kamu hayatımı belgelemeyi kendine görev edinmiş olması yeterince kötü.

"Aşık erkeğini gördün mü?" Klaus göz kırparak sorar. "Sen seyahate çıktığından beri tiyatrodaki kaybolmuş köpek yavrusu gibi dolaşıyor."

Kalbim çarpıyor. "Şu anda burada

mı?" "Odanda," diyor Podaxis.

Göğsümde heyecan kabarıyor ve aceleyle veda edip koşarak uzaklaşıyorum. Sahne arkasına açılan kapıya neredeyse varmışım ki, birisi önümü kesiyor. Kadın, benden birkaç santim kısa, turkuaz saçlı. Uzun bir palto giymiş, ama altında güzel bir elbise olduğu belli. Boynunda opal ay şeklinde bir kolye var. Gözüm kolyeye takılır ve burnum seğirir. O güzel takıyı boynundan çekip almak için kendimi zor tutarım. Sonra o benim adımları söyler ve gözlerim tekrar yüzüne döner. "Maisie, gerçekten sen misin?"

Gözlerimi kapatıp, birbirimizi nereden tanıdığımızı hatırlamaya çalışıyorum. Sonra arkasında duran adamı fark ediyorum, uzun boylu, ince yapılı, gümüş saçlı bir adam. Büyük bir şapka ve kat kat koyu renk giysiler giymiş, ama bu onu tanımamı engellemiyor. Ağzım açık kalır. Kız, Ay Sarayı'ndan ilk kaçtığımda büyülü ayakkabılarımı verdiğim hizmetçi, adam ise Prens Franco'dur. Ben gittikten sonra aralarında neler olduğunu sadece söylentilerle duymuştum, ama şimdi kanıtlar bunu doğruluyor. Dudaklarım bir gülümsemeye yayılır. "Ember! Artık prenses olduğun doğru mu?"

Beni susturur. "Gizli görevdeyiz." Prensi göz ucuyla bakar, dudakları aşk dolu bir gülümsemeye bürünür. "Kaçtık."

Sesimi alçaltıyorum. "Tebrikler."

"Eve döndüğümüzde her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacağız, ama sadece bize ait özel bir tören istedik."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu yüzden mi buraya geldiniz?"

"Yirmi dört saat açık düğün salonları," diyor Prens Franco sırtarak. "Lumenas'ta çok moda olmuş. Ayrıca karım bu şehri çok seviyor."

Ember rüya gibi bir iç çekişle, "Yıllardır buraya gelmek için can atıyordum. Sonunda bir bahane bulduk. Bütün müzik salonlarını geziyoruz. Seni burada bulabileceğimi duydum."

"Beni görmek için Vulture's Prose'a mı geldin?" Bu düşünce beni gururlandırdı. Ember'ı sadece birkaç dakikadır tanıyordum, ama bir gün onu tekrar görmeyi hep ummuştum.

"Sana şahsen teşekkür etmek istedim," diyor ve ellerimi ellerine alıyor. "Senin sayende her şey yolunda gitti." Prense bir kez daha tatlı bir bakış atıyor.

Kafam sorularla doldu, merakım odama gidip Dorian'ı bulma arzumla eşit. Onu bir haftadır görmedim, ama bu bile çok uzun geldi. Ona olan özlemime rağmen, romantik bir ilişki kadar arkadaşlığı da değer vermeye başladım. Ember'ın ellerini sıktım. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Bir gün daha," diyor.

"Yarın öğle yemeğinde buluşmak ister misin? Seninle prensle olan hikayenin tamamını dinlemek için can atıyorum."

"Çok isterim."

Gülümsemem genişliyor. "Harika. Öğlen burada buluşalım. Seni şehirdeki en iyi Lumies'e götüreceğim."

EMBER'I GÖRMEDEN ÖNCE ZATEN NEŞELİ DEĞİLDİM, AMA ONU GÖRDÜKTEN SONRA NEŞELİ OLDUM. Yarın onunla konuşacağım için çok heyecanlıyım, ama şimdi aklım odama gitmekle meşgul. Sahne arkasında, yenilenmiş yaşam alanıma çıkan yeni yapılmış merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Tiyatronun ortaklarından biri olduktan sonra, Bay Tuttle daha iyi bir oda almam için ısrar etti. Nadia, Klaus ve Stanley'nin odalarını bozmak istemediğim için, kullanılmayan tavan arasını yatak odasına çevirdim. En üst basamağı geçip geniş oturma odama giriyorum. Tavan eğimli ve gece yıldızlara benzeyen küçük elektrik ampulleriyle aydınlatılmış. Duvarlar, bakış açısına göre denizi ya da gökyüzünü andıran koyu maviye boyanmış. Odamda Dorian'ı ararken gözüm yatağına takılıyor. Gözleri kapalı, bir eli başının arkasında, yüzü uykunun huzuruyla gevşemiş.

Onu görmek, yüzüme aptalca bir gülümseme yayıyor. Onun yakışıklı yüzünü kaç kez görürsem göreyim, her gün daha da göz kamaştırıcı oluyor. Ya da belki de bu sadece aşkın etkisi. Her halükarda, yatağı parmak uçlarında yaklaşıırken yanaklarım kızarıyor. Uyuyan adamın yanına oturup omuzlarımdan fok derisini çıkarıp yatağın ayak ucuna koyuyorum. Onu inceliyorum, Saint Lazaro üniforması yerine sade bir pantolon, gömlek ve açık bir yelek giydiğini görüyorum. Halka açık yerlerde siyah ceket ve pantolon giymeye devam ediyor, ama her fırsatta rahat kıyafetlere geçiyor. Son birkaç aydır çok meşgul. Vatandaşlığı garantilendiğinde, mesleği olarak ne yapmak istediğini düşünebilmeye başladı. Güç Tarikatı'nın bir üyesi olarak, kiliseyi bir şekilde temsil etmesi bekleniyordu. Bu yüzden doğal olarak, boks sevgisine geri döndü. Dövüşmek için değil, profesyonel boksörleri savunmak için. Lumenas'ın Atletizm Kurulu'na katıldı ve şu anda dövüşçüler için güvenli koşullar sağlamak, arenaları denetlemek, kuralları ve sağlık şartlarını yeniden değerlendirmek için çalışıyor. Ayrıca, yasadışı dövüş operasyonlarını ortaya çıkarmak için de çalışıyor.

Elimi alnına kaldırıp siyah buklelerinden birini kenara çekiyorum. Dudakları ben onun yüzünü okşarken bir iç çekişle açılır. Uykulu bir eliyle benim elime uzanır. Kirpikleri titremeye başlar. Gözlerini açar ve gözleri bana odaklanır odaklanmaz, şehvetli dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir. O beni kendine çekmeye başlarken ben de ona doğru eğilirim. Dudaklarımız ateşli bir öpücükle birleşir. Yanına döner ve ben kendimi onun vücuduna yaslarım. Öpücüğümüz derinleşir, elleri kalçalarımı, uyluklarımı okşar. "Seni özledim," der ağzımın içine.

"Ben de seni özledim."

Biraz geri çekilirken, ellerini saçlarımın arasında gezdirerek beni içime çekiyor. Saçlarımı geçen yıl kısa kestirdim ve tekrar uzatmak istediğimden emin değilim. Dorian'ın parmaklarının saçlarımın arasında bu kadar kolay kayması, bu saç stilini daha da sevmemi sağlıyor. "Seni şaşırtmak istemiştım, uykuya dalmak değil." Sesi derin, gürültülü bir fısıltı, her zaman kalbimi çarptıran bir ses.

"Uyuyakaldığına sevindim," diyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum. "Neden, bana gizlice yaklaşabilmek için mi?"

"Hayır, çünkü seni yatağında görmek hoşuma gidiyor."

Elini boynumun yan tarafını okşarken durur. "Sen seviyor musun?" "Tabii ki seviyorum."

"Huh," der, düşünceliymiş gibi davranarak. "Bu çok ilginç, çünkü ben aslında senin yatağında görünüşünü seviyorum."

"Öyle mi?" Onu tekrar öptüm ama sertleştiğini hissettim. Geri çekilip yüzünü inceledim. İfadesi ciddileşmişti, üniformasını giydiğinde sık sık gördüğüm stoik kardeşini hatırlattı. Ama stoik şu anda ona uyan bir kelime değildi. Hayır, gözlerinde başka bir şey vardı. Acaba... endişe mi?

"Ya... bu *bizim* yatağımız olsaydı?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya senin yatağın ve benim yatağım yerine... sadece bir tane olsaydı?"

Yanaklarım kızardı. "Birlikte yaşamak istediğini mi söylüyorsun?" Bu düşüncenin cazip olduğunu itiraf ediyorum. Dorian vatandaşlığını aldıktan sonra, Halley Caddesi'nde kız kardeşleriyle birlikte yaşadığı bir ev satın aldı. Ben ise tiyatrodan kalmaya devam ettim. Bu, neredeyse her geceyi onun evinde ya da benim evimde geçirdiğimiz anlamına gelmiyor. Ama birlikte yaşamamızın bir nedeni var. Şafak vakti birbirimizin evlerinden gizlice çıkmamızın bir nedeni var. Dorian'ın tarikatı, onun bekarlık yemini yapmamasını izin veriyor olabilir, ama biz sadece nişanlıyız, evli değiliz. Yemininde bir boşluk olabilir, ama ikimiz de evlenmeden önce aynı evde yaşarsak kilisenin pek hoşuna gitmeyeceğini biliyoruz.

"Daha fazlasını söylüyorum, Maisie," diyor, elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirerek. Yüzünde yine endişeli bir ifade beliriyor, ama hemen bir gülümsemeyle yerini alıyor. "Artık beklemek istemiyorum diyorum. Kimin evinde yaşayacağımız önemli değil. İkisinin de evinde yaşayabiliriz. Hiçbirinde yaşamayabiliriz ve deniz kenarında bir ev satın alabiliriz. Tek bildiğim, her geceyi seninle geçirmek ve şafakta gizlice kaçmak zorunda kalmamak. Gün ortasında seninle sevişmek ve herkesin içinde tutkuyla öpmek istiyorum. Her şeyi yapmak istiyorum. Her şey olmak istiyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor, göğsüm sıcaklıkla doluyor. "Tam olarak ne diyorsun?"

"Benimle evlen."

Yüzünü inceleyerek ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Gözlerinde neşe var ama alaycılık yok. "Gerçekten istiyor musun?"

"Evet. İzin verirsen bu gece evlenirim."

Yanaklarım pembeleşir ve heyecandan ellerim titremeye başlar. "Şehirde yirmi dört saat açık düğün salonları olduğunu yeni öğrendim."

Yüzü aydınlanır ve ağırlığını değiştirerek beni sırt üstü yatırır, böylece yarısı onun altında kalırım. "Bu evet mi? Benimle evlenir misin?"

Cevap olarak kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı beline dolayarak ona daha da yaklaştım. Arzum içimde derinlerde atıyor, kalbimde yankılanan saf mutlulukla birleşiyordu. Gömleğine uzanıp düğmelerini açmaya hazırlanırken, o hafifçe geri çekildi. Neden durduğunu anlamadım ve kaşlarımı çattım. Sonra elinde tuttuğu şeyi fark ettim. Ben dikkatim dağınıkken, bir yüzük gibi görünen şeyi almayı başarmıştı.

Gül altın rengi yüzüğü incelerken burnum titriyor. İki küçük elmasla çevrili devasa pembe inci. "Sana bir gün inciler alacağım demiştim."

"Çok güzel." Burnum yine kıpırdadı. Dorian elimi tutup yüzüğü parmağıma geçirdi. Yüzük, son Kutsama Töreninde parmağıma taktığı sade altın yüzüğün üzerine oturdu. Dorian'ın gözlerine baktım ve burnumdaki karıncalanma daha da şiddetlendi. "Ben... sana hapsiirmek üzereyim."

"İlk kez olmaz," der gülerek. Sonra elimi ağzına götürür ve yüzüğümün hemen üstüne bir öpücük kondurur. Gülümsemesi alaycı bir hal alır. "Majesteleri."

Ona şakacı bir şekilde vuruyorum. "Bana öyle deme."

"O zaman sana ne diyeyim? Baştan çıkarıcı?" Dudaklarını dudaklarıma bastırır. "Maisie?" Bir öpücük daha. "Bayan Arika?"

Karnım heyecanlanıyor. "Sonuncusu hoşuma gitti."

Beni tekrar öper, daha yavaş. "Maisie Arika. Karım."

"Evet," diyorum.

Birbirimizin dudaklarında kendimizi kaybederiz. Ağzının, dilinin hissine ererim, asla bıkmayacağım, asla hafife almayacağım hisler. Aramızdaki her öpücük bir armağandır. Bir lütuf. Vahşi ve değerli bir şey. Dorian, asla öpüşmeyeceğimizi düşündüğü zamanlarda bile beni sevdiği için daha da değerli. Ve ben de onu sevdim. Geçen yıl o kader gününde son nefesimi verip deniz köpüğüne dönüşseydim bile onu sevmeye devam ederdim. Denizle birleşip bir dalga olarak onu severdim. Bir gelgit olarak, bir zamanlar ayaklarının ağırlığını hisseden kumsalı okşayarak onu severdim.

Öpüşmemiz bittiğinde, aşağıdaki tiyatrodan gelen sesler kesilmiş, gecenin son gösterisi sona ermiştir. Dorian yüzünü benimkinden kaldırır, şişmiş dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Eee," der, kelimeleri uzatarak, "bahsettiğin 24 saat açık düğün salonu hakkında. Ciddi miydin?"

Derin bir nefes alıp yavaşça başımı sallıyorum.

Onun cevabındaki gülümseme nefesimi keser. Tavandan sarkan ışık kürelerinden gelen parlak ışıklar, gözlerinde yıldızlar gibi dans eder. "Güzel. Öyleyse başlayalım mı?"

Kalbim hızla atıyor. Heyecanla doluyum, ama itiraf etmeliyim ki, içimde bir tedirginlik de var. Ama korku değil. Asla korku değil. Geçen yıl çok şey değişti ve evlilik, ufukta daha fazla değişiklik anlamına geliyor. Ama ben buna hazırım. Her şeye hazırım. Tüm bu değişiklikleri onunla birlikte yaşamak istediğimi biliyorum. Hayat bize ne getirirse, birlikte yüzleşeceğiz. Birbirimizin karanlık yüzünü gördük. Birbirimiz için öleceğimizi kanıtladık.

Ama şimdi, çok uzun ve belki de belirsiz bir süre için, yaşayacağız.

"Evet, Dorian," diyorum, sevdiğim adama gülümseyerek. Kocama hazır olduğum adam. "Öyle yapacağız."

Selkie'nin ÖPÜCÜĞÜ'nün sonu. ***Entangled with Fae*** serisinin bir sonraki kitabı, gizemli Avcı'nın yer aldığı, Pamuk Prenses'in yeniden anlatımı olan ***A Taste of Poison***. Ondan sonra, Briony Rose, Uyuyan Güzel'in yeniden anlatımında aşk hikayesine kavuşuyor. Ayrıca, epilogda tanıştığınız Ember ve Franco'nun hikayesini, kaçırmak istemeyeceğiniz bir Cinderella yeniden anlatımı olan ***Heart of the Raven Prince***'de okuyabilirsiniz! [Entangled with Fae serisinin tüm kitaplarını burada bulabilirsiniz.](#)

[Kiss of the Selkie'den](#) yirmi iki yıl önce geçen ***The Fair Isle Trilogy*** ile Faerwyvae'nin geçmişine bir yolculuk yapabilirsiniz. Epik büyü ve düşmanlardan aşıklara dönüşen bir romantizm sizi bekliyor! [Bu seriyi burada bulabilirsiniz.](#)

ÜCRETSİZ FAE ÖN HİKAYESİ

Kiss of the Selkie'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim! The Little Mermaid'e kendi yorumumu katmaktan çok keyif aldım ve umarım siz de beğenmişsinizdir. Amazon, Goodreads, BookBub veya kitaplar hakkında konuşmaktan keyif aldığınız herhangi bir yerde **düşüncelerinizi paylaşmayı düşünün lütfen**. Yorumlar hem yazarlara hem de okuyuculara çok yardımcı oluyor.

İletişimde kalmak ve yeni yayınlarımdan haberdar olmak isterseniz, haber bültenime kaydolun! **Ücretsiz kısa öykü To Rule a Fae Throne'u alacaksınız!** Bu öykü, Entangled with Fae romanlarındaki olaylardan yirmi yıl önce Faerwyvae'de geçen, en çok satan Fair Isle Trilogy serisinin öncesini anlatıyor. Bu kitapta kısaca bahsedilen iki karakter, Evelyn ve Aspen hakkında daha fazla bilgi edineceksiniz.

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kısa öykünüzü indirmek için buraya tıklayın: <https://dl.bookfunnel.com/wtgf8st00a>

TESSONJA ODETTE'NİN DİĞER ESERLERİ

FAIR ISLE ÜÇLEMESİ - FAE FANTASY

Bir Fae Kalbi Oyma

Bir Fae Tacı Takma

Bir Fae Savaşı

Başlatma

LELA ÜÇLEMESİ - GENÇ YETİŞKİN EPİK FANTASTİK

Lela'nın Gölgesi

Sis Perdesi

Kehanetin Gölgesi

YA DÜŞÜNCELERİN DÖNÜŞÜMÜ

Bükülen Zihinler

YAZAR HAKKINDA

Tessonja Odette, ailesi, evcil hayvanları ve bol miktarda çikolatayla birlikte Seattle'da yaşayan bir fantastik yazar. Yazmadığı zamanlarda kedi videoları izliyor, köpekleri okşuyor, kızıyla mutfakta dans partileri veriyor veya birçok yaratıcı hobisine vakit ayırıyor. Tessonja hakkında daha fazla bilgi için www.tessonjaodette.com adresini ziyaret edin. _____

İçinde

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Faerwyvae Haritası](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Son](#)

[Ücretsiz Fae Ön Hikayesi](#)

[Tessonja Odette'nin diğer](#)

[eserleri](#) [Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

